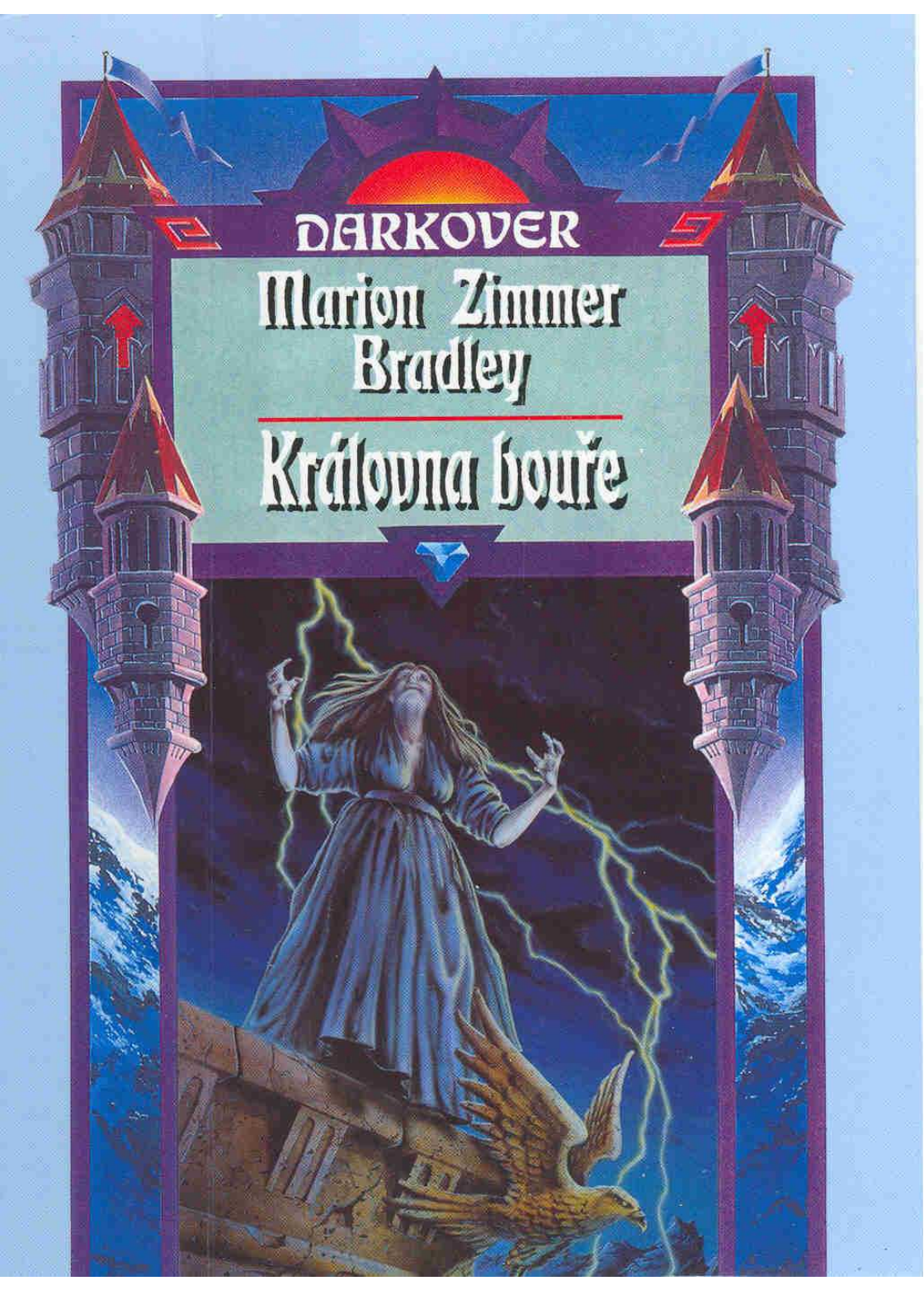

DARKOVER

Marion Zimmer
Bradley

Královna bouře

DARKOVER

Marion Zimmer Bradley

Královna bouře

KNÍŽNÍ KLUB

Přeložila Iva Harrisová

Copyright © 1978 by Marion Zimmer Bradley

Translation © Iva Harrisová, 1997

ISBN 80-7176-535-X

1. Kapitola

Na té bouři bylo cosi v nepořádku.

To bylo jediné, co Donal věděl... *něco nebylo v pořádku*. V horách Hellersu panovalo vrcholné léto a žádná bouře by neměla přijít, kromě věčných sněhových smrští na vzdálených vrcholcích nad hranicí lesa a vzácných bouřek, které se čas od času prohnaly údolími, odrážely se od jejich stěn a zanechávaly za sebou vyvrácené stromy a někdy i požáry v místech, kam udeřil blesk.

Nyní však byla obloha modrá, bez jediného mráčku, a přesto se v dále ozývalo temné dunění hromu a vzduch byl prosycen napětím přicházející bouře. Donal se krčil ve výšinách cimbuří, jedním prstem nepřítomně hladil jestřába, který se mu choulil na předloktí, a polohlasným zpěvem se snažil vyděšeného ptáka uklidnit. Ve vzduchu bylo cítit bouři, elektrické napětí, ze kterého mají jestřábi strach. Vůbec ho dnes neměl brát z klece – nezasloužil by si nic jiného, než aby ho vrchní jestřábník zbil, a ještě před rokem by to určitě bez velkého rozmýšlení udělal. Ted' však bylo všechno jinak. Donalovi bylo teprve deset, ale za svůj krátký život už zažil mnoho změn. A ta poslední byla nejzávratnější, během jen několika měsíčních fází se z toho pancharta Donala, jak mu jestřábník, učitelé a podkoní říkali a nešetřili při tom fackami, štípanci a dokonce ani ranami, ať už zaslouženými nebo nezaslouženými, stal mladý pán Donal a v jejich slovech zaznívala nová úlisná úcta.

Samozeřejmě, život byl pro Donala najednou snazší, měl však z té náhlé změny nepříjemný pocit. Došlo k ní totiž bez jeho nejmenšího přičinění. Mělo to něco společného se skutečností, že jeho matka, Aliciane z Rockravenu, ted' sdílela lože s domnem Michaiilem, lordem z Aldaranu, a velice brzy mu měla porodit potomka.

Aliciane o tom se svým synem hovořila jen jednou, před dávným časem (od té doby uplynuly již dvě slavnosti letního slunovratu).

„Poslouchej pozorně, Donale, co ti chci říct, protože to řeknu jen jednou, a pak už se k tomu nikdy nevrátím. Pro nezaopatřenou ženu není život lehký.“ Donalův otec zahynul v jedné z malých válek zuřících mezi vazaly horských lordů ještě dřív, než si ho Donal mohl zapamatovat. Od té doby putovali jako opomíjení chudí příbuzní od jedné spřízněné domácnosti ke druhé, Donal nosil odložené šaty svých bratranců, jezdil vždy na nejhorším koni stáje, opomíjen se potloukal okolo, když se jeho bratraci a příbuzní učili válečnému umění, a snažil se alespoň něco z toho zaslechnout a pochytit.

„Mohla bych tě svěřit do péče některého z příbuzných tvého otce tady v horách a ty bys mohl vyrůstat v jeho službách. Já sama bych nemohla být ničím jiným než obyčejnou služebnou nebo šičkou, v nejlepším případě minstrelem v nějaké cizí domácnosti a na to jsem příliš mladá, abych to snesla. Vstoupila jsem proto do služby k lady Deonaře jako její pěvkyně. Lady Deonara je stárnoucí žena chatrného zdraví a neporadila žádné živé dítě. O lordu Aldaranovi se říká, že má slabost pro krásné ženy. A já jsem krásná, Donale.“

Donal k sobě Aliciane prudce přivinul. Samozřejmě, že byla krásná. Žena lehce dívčích rysů s ohnivě rudými vlasy a šedýma očima, která vypadala příliš mladá na to, aby byla matkou osmiletého syna.

„To, co se chystám udělat, Donale, je přinejmenším částečně i pro tebe. Moje rodina mě kvůli tomu zapudila a neodsuzuj mě, jestli mě budou ti, kteří to nepochopili, pomlouvat.“

Zpočátku se zdálo, že Aliciane tak učinila spíš než pro své vlastní dobro pro dobro svého syna: lady Deonara byla laskavá, projevovala však nedůtklivost vlastní všem věčně churavým lidem a Aliciane se stala zaraženou a zamlklou, třebaže na Deonařinu pichlavost a bojovnou žárlivost ostatních žen odpovídala přátelskostí a dobrou vůlí. Donal měl poprvé v životě šaty šité na míru, vlastního koně a jestřába, učitele a hodiny válečného umění společně s chráněnci a pážaty lorda Aldarana. To léto porodila lady Deonara posledního z řady mrtvých synů a Michail, lord z Aldaranu, prohlásil

Aliciane z Rockravenu za svou *barraganu* a přísahal jí, že pokud se mu v manželství nepodaří zplodit syna, učiní její dítě, ať dívku nebo chlapce, svým právoplatným dědicem. Stala se lordovou uznávanou favoritkou – dokonce i Deonara ji milovala a podporovala její místo v loži svého manžela – a Donal sdílel její vynikající postavení. Jednou si ho dokonce zavolał lord Michail, šedivý a hrůzostrašný, a sdělil mu, že od učitelů na něj slyšel chválu a přátelsky ho obejmul. „Kéž bys byl z mé krve, schovanče. Jestliže mi tvá matka daruje stejného syna, budu nesmírně spokojen, chlapče.“

„Děkuji ti, příbuzný,“ vykřikl Donal. Na to, aby toho muže oslovil pěstounec, si ještě netroufal. I přes své mládí věděl, že jestli jeho matka porodí lordu Aldaranovi jeho jediné dítě, syna nebo dceru, bude nevlastním bratrem Aldaranova dědice. A již teď byla změna v jeho postavení výrazná a pozoruhodná.

Avšak ta hrozivá bouře... Donal v ní viděl špatné znamení pro blížící se porod. Zachvěl se. Tohle léto bylo plné podivných bouří, blesků přicházejících odnikud a všudypřítomného dunění a rachotu hromu. Aniž věděl proč, spojoval tyto bouře s hněvem – hněvem svého děda, Alicianina otce, když se lord Rockraven dověděl o volbě své dcery. Donal, schoulený tehdy v rohu, slyšel, jak ji lord Rockraven nazývá *děvkou* a *kurvou* a jmény, kterým Donal rozuměl ještě méně. Hlas jeho děda ten den téměř přehlušovala bouře zuřící za okny a také v hlase jeho matky praskaly hněvivé blesky, když na něj křičela: „Co mám tedy podle tebe dělat, otče? Zůstat doma, látat vlastní spodničky a krmit sebe a svého syna tvou ošuntělou ctí? Mám se dívat na to, jak Donal vyrůstá, aby se z něho stal žoldák a prodával svůj meč, nebo jak ryje v tvé zahradě, aby se mohl najíst? Opovrhuješ nabídkou lady z Aldaranu...“

„To není lady z Aldaranu, kým opovrhují,“ vyštěkl její otec, „jí sloužit nebudeš a víš to stejně dobře jako já!“

„A máš pro mne nějakou lepší možnost? Mám se provdat za kováře nebo za uhlíře? Raději budu *barraganou* u Aldarana než manželkou nějakého pobudy nebo hadrníka!“

Donal věděl, že od svého děda nic čekat nemůže. Rockraven nebyl nikdy bohatým ani mocným panstvím a teď zchudl ještě víc, protože starý lord měl čtyři syny, které musel zajistit, a tři dcery, z

nichž Aliciane byla nejmladší. Aliciane jednou trpce poznamenala, že pokud muž nemá syny, je to neštěstí. Když jich má ale příliš mnoho, je to pro něj ještě horší, protože se musí dívat, jak bojují o jeho panství. Jako poslední z jeho dětí byla Aliciane provdána za nejmladšího syna ze sousedního nebohatého rodu bez titulu a ten zemřel ještě v prvním roce jejich manželství a nechal po sobě Aliciane s novorozeným Donalem, takže jim nezbylo nic jiného než se protloukat po cizích panstvích.

Jak se teď Donal krčil na cimbuří hradu Aldaran a pozoroval jasnou oblohu tak nevysvětlitelně naplněnou blesky, dokázal své vědomí vypudit vpřed, dál do vnějšího světa – a téměř *viděl* proudy elektřiny a zvláštní chvění magnetických polí přicházející bouře. Někdy dokázal blesk předvídat a při bouři se bavíval tím, že ho svedl jiným směrem. Nedovedl to pokaždé a nemohl to provádět příliš často, protože se mu potom vždycky udělalo špatně a byl velice zesláblý. Jednou svým tělem (nevěděl jak) vycítil, že příští blesk udeří do stromu, pod kterým se právě schovával, když tu se v něm něco *vzepjalo*, jako by nějaká neviditelná ruka pevně uchopila řetěz narůstající energie a vrhla ho jinam. Blesk se zasyčením sjel do nedalekého keře, spálil jeho listy na uhel, sežehl široký kruh trávy a Donal klesl k zemi. Hlava se mu točila a před očima měl mlhu. Pronikavá bolest mu rvala mozek na tři části a několik dní téměř neviděl, Aliciane ho však tehdy pevně objala a chválila.

„Můj bratr Caryl měl stejnou schopnost, zemřel ale mladý,“ vyprávěla mu. „Bývaly doby, kdy se *leronisové* v Hali snažili do našeho *laranu* zakódovat schopnost ovládat bouři, bylo to ale příliš nebezpečné. Já sama trochu vidím její síly, nedokážu je však řídit. Buď, Donale, opatrný, používej svůj dar jen tehdy, bude-li v sázce něčí život. Nenechám svého syna zabít bleskem, který se snažil ovládnout.“ Aliciane ho k sobě znovu přivinula a v jejím obětí byla nezvyklá vřelost.

Laran. Hovory o něm naplňovaly celé jeho dětství, nadání mimosmyslovými schopnostmi, hlavní zájem horských lordů – stejně jako vládců daleko v nížinách. Kdyby býval měl nějaké mimořádné nadání, byl telepatem, dokázal povznést svou vůli nad jestřáby, psy a strážné ptáky, byl by býval zanesen do reprodukčních knih pečlivě

vedených *leroniskami*, čarodějkami, které zaznamenávaly zrození dětí těch, kteří v sobě nesli krev Hastura a Cassildy, legendárních předků Nadaných rodin. Žádný takový dar však neměl. Ještě tak dokázal střežit bouře. Cítil, kdy udeří a dokonce i kdy vypukne lesní požár a jednoho dne, až bude trochu starší, zaujme své místo ve strážní věži. Pomůže mu, že bude vědět, jak už to stejně tušil dnes, kde vypukne další požár. Bylo to bylo však jen podřadné nadání a nestálo za to ho dál pěstovat. Přestali s tím dokonce i v Hali, již před čtyřmi generacemi, a Donal věděl, i když nechápal přesně jak, že to byl důvod, proč rodina Rockravenů přestala vzkvétat.

Tahle bouře však byla nad jeho schopnosti předvídat. Zdálo se, že se bez mračen a deště stahuje přímo sem, nad hrad. *Moje matka*, pomyslel si, *má to něco společného s mou matkou*, a s rostoucím vědomím děsivosti blížící se bouře si přál, aby se k ní mohl rozběhnout a ujistit se, že je v pořádku. Desetiletý chlapec se ale nemůže schovávat jako malé dítě v matčině klíně. A Aliciane teď byla obrovská a těžkopádná, od porodu dítěte lorda Aldarana ji dělilo jen několik posledních dní a Donal za ní nemůže běhat se svými vlastními starostmi a strachem.

Rozvážně uchopil jestřába a nesl ho dolů po schodišti; vzduch byl tak prosycen blesky té podivné a nevypočitatelné bouře, že ho nemohl nechat vzlétnout. Obloha byla modrá (vypadalo to jako ideální den pro cvičení s jestřáby), Donal ale cítil tíživé magnetické proudy v atmosféře a prudké elektrické výboje.

Je to matčin strach, co naplňuje vzduch blesky, stejně jako někdy dědiv hněv? Donala najednou zaplavila vlna dusivé hrůzy. Jako každý jiný i on věděl, že ženy při porodu někdy umírají. Vší silou se na to snažil nemyslet, strach o matku na něm však ulpěl jako černá smůla a v záblescích bouře cítil odraz svého vlastního děsu. Ještě nikdy předtím se necítil tak malý a bezmocný. Zoufale si přál, aby byl zpátky v ošumělé chudobě Rockravenu nebo nevtán a ponižován jako bídný bratranec v jakékoliv spřízněné rodině. Chvějícíma se rukama uložil jestřába zpátky do klece a jestřábníkovo pokárání přijal s takovou pokorou, že si ten stařec určitě pomyslel, že je nemocný.

Hluboko v hradu, v ženských komnatách, slyšela Aliciane neutichající burácení hromu a o něco nejasněji než Donal cítila podivnost té bouře, ze které měla strach.

Rod Rockravenu byl vyřazen z intenzivního zušlecht'ovacího programu na pěstování darů *laranu*. Stejně jako většina její generace považovala Aliciane zušlecht'ovací program za ostudný, za tyranii, kterou by dnešní svobodní obyvatelé hor nesnesli, nenechali by se pro vytoužené vlastnosti šlechtit jako dobytek.

Celý život ji ale provázely nejasné hovory o smrtonosných genech a recesivitách, o rodových liniích nesoucích vytoužený *lاران*. Jak by mohla nějaká žena nosit dítě pod srdcem beze strachu? Ona sama teď čeká na blížící se porod dítěte, které bude se vši pravděpodobností Aldaranovým dědicem, s vědomím, že si ji nevybral ani pro její krásu – i když věděla, bez jakékoliv stopy marnivosti, že to byla právě krása, co poprvé upoutalo jeho zrak – ani pro úchvatný hlas, který z ní učinil oblíbenou pěvkyni balad lady Deonary, ale pro skutečnost, že již porodila živého a silného syna nadaného *lارانem* a prokázala tak svou plodnost a schopnost přežít porod.

Nebo spíš jednou jsem ho přežila. Dokazuje to něco jiného, než že jsem měla štěstí?

Nenarozené dítě jakoby v odpověď na její strach prudce koplo a Aliciane přejela prsty po strunách *rrylu*, malé harfy, kterou držela v klíně, a druhou rukou sevřela její rám a vychutnávala uklidňující vibrace. Když začala hrát, zavládl vzruch mezi přítomnými ženami, které o ni pečovaly. Lady Deonara ji milovala tak upřímně, že poslala své vlastní nejlepší ošetřovatelky, porodní báby a služebné, aby jí byly v posledních dnech před slehnutím k ruce. Potom do místnosti vstoupil Michail, lord Aldaran, vysoký muž v nejlepších letech, vlasy předčasně šedivé, o mnoho starší než Aliciane, které bylo na jaře teprve čtyřadvacet. Jeho kroky zaduněly ztichlou místností, spíš pochod obrněnce na válečném poli než opatrné našlapování v komnatě těhotné.

„Hraješ pro své vlastní potěšení, Aliciane? Vždycky jsem si myslel, že hudebník potřebuje pro své uspokojení potlesk obecenstva, a teď tě tady nacházím, jak hraješ jen pro sebe a své

ženy,“ poznamenal s úsměvem a přitáhl si malé křesílko, aby se k ní posadil. „Jak se ti daří, poklade?“

„Docela dobře, jsem jen unavená,“ odpověděla také s úsměvem. „Je to velice neklidné dítě a hraji částečně i proto, že hudba je uklidňuje. Možná je to tím, že hudba uklidňuje mě a svůj klid na dítě přenáším.“

„To je možné,“ řekl, a když odložila harfu stranou, poprosil: „Ne, Aliciane, zazpívej mi, prosím, pokud nejsi příliš vyčerpaná.“

„Jak si přeješ, můj pane.“ Stiskla struny harfy v libozvučném akordu a tichým hlasem začala zpívat milostnou píseň vzdálených hor:

„Kde dlíš?

Kde touláš se, má lásko?

Na horách to není, pobřeží je prázdné,

na dalekém moři tě nevidím,

kde touláš se, má lásko?

Noci jsou černé a já utápím se v trápení,

lásko, kdy skončí to čekání?

Temnota mě halí, světlo pro mne nesvítí,

kde ztratils se, má lásko?“

Michail se k ní naklonil a těžkou rukou ji jemně pohladil po zářivých vlasech. „Taková smutná píseň,“ zašeptal, „tak zoufalá; je pro tebe láska opravdu takovým trápením, má Aliciane?“

„Ne, vůbec ne,“ odpověděla Aliciane radostným tónem, který ji stál velké úsilí. Obavy a sebezpytování byly pro zhýčkané manželky, ne pro *barraganu*, jejímž úkolem bylo bavit a rozveselovat svého pána šarmem, krásou a společenským uměním. „Ale nejkrásnější milostné písně jsou o lásce nešťastné, můj pane. Potěší tě víc, když zahraji něco rozverného nebo udatného?“

„Ať zazpíváš cokoliv, vždy najdu v tvých písních potěšení, poklade,“ ujistil ji Michail laskavě. „Pokud jsi unavená nebo smutná, nemusíš přede mnou předstírat veselost, *carya*.“ Všiml si nedůvěry, která se jí mihla v očích, a pomyslel si: *Jsem přílišcitlivý. Jak krásné by bylo nestarat se o myšlenky ostatních. Miluje mě Aliciane*

opravdu, nebo si jen váží svého postavení uznávané favoritky? A pokud mě miluje, je to pro mne samotného nebo jen proto, že jsem bohatý a mocný a mohu ji zajistit? Pokynul rukou přítomným ženám a ty se stáhly do vzdáleného rohu místnosti a nechaly ho s jeho milenkou. Odejít nemohly, pravidlo dobrého chování velelo nespustit těhotnou ženu z očí, mohly však být z doslechu.

„Vůbec těm ženám nevěřím,“ řekl.

„Pane, jsem přesvědčená, že mě má Deonara skutečně ráda. Nikdy by ke mně nepustila někoho, kdo by chtěl ublížit mně nebo mému dítěti.“

„Deonara? Ne, ta možná ne,“ pokračoval, vědom si toho, že Deonara je lady z Aldaranu již dvacet let a sdílí jeho hlad po dítěti, které by se stalo dědicem panství. Vzdala se již naděje, že by mu kdy nějakého mohla dát a přivítala zprávu, že Aliciane, která byla jednou z jejích vlastních oblíbenkyň, našla své místo v jeho loži i srdci. „Mám však nepřátele vně tohoto domu a není nic snazšího než vyslat do mého hradu zvěda obdařeného *laranem*, který může zvrátit události ve prospěch těch, kteří mi přejí jen neštěstí. Mám příbuzné, kteří by udělali všechno pro to, aby zhatili narození mého dědice. Nedivím se, že jsi tak zbledla, můj poklade, je těžké uvěřit, že by mohlo být možné spáchat takovou ohavnost, která by ublížila malému dítěti, nikdy jsem si ale nebyl jist, jestli se Deonara nestala obětí někoho, kdo zabil nenarozené děti v jejím břiše. Není to nic těžkého, stačí jen trochu umět zacházet s matricí nebo *laranem* a tenký vlas dětského života je přetržen.“

„Kdokoliv, kdo by ti přál neštěstí, Michaili, by věděl, že jsi slíbil, že mé dítě bude tvým plnoprávným dědicem a obrátil by svou zlovůli proti mně,“ uklidňovala ho Aliciane. „A já tvé dítě nosím ve zdraví. Tvé obavy jsou plané, lásko nejdražší.“

„Kéž bohové dají, abys měla pravdu! Mám však nepřátele, kteří se nezastaví před ničím. Než se dítě narodí, povolám *leronisku*, aby prověřila všechny ženy, které o tebe pečují. Nesnesu v tvých komnatách žádnou, která by pod kouzlem pravdy nemohla odpřisáhnout, že ti přeje pouze dobro a nic jiného než dobro. Zlá vůle může zmařit zápas novorozeného o život.“

„Taková moc *laranu* je určitě velice vzácná, můj milovaný pane.“

„Ne tak vzácná, jak bych si přál,“ odvětil Michail, lord Aldaran. „V poslední době mě napadají podivné myšlenky. Považuji tyto schopnosti za zbraň, která může podříznout větev, na které sedím. Já, který jsem používal kouzla, abych seslal oheň a zmatek na své nepřátele, teď cítím, že mají moc, která může seslat totéž na mou hlavu. Když jsem byl mladý, ctil jsem *laran* jako dar bohů, kteří mě vyvolili za vládce této země a obdařili *laranem*, aby má vláda byla silnější. Jak teď stárnu, považuji tento dar stále více za své prokletí.“

„Nejsi vůbec tak starý, můj pane, a nikdo se určitě nechce zmocnit tvé vlády!“

„Otevřeně se toho nikdo neodváží, Aliciane. Jsem ale osamocen mezi všemi, kteří v skrytu čekají, až umřu bez dědice. Na mé mrtvole bude co obírat... ať se všichni bohové smilují a tvé dítě je syn, *carya*.“

Aliciane se zachvěla. „A jestli ne... můj drahý lorde...“

„Tak mi potom, poklade, budeš muset darovat další,“ řekl jemně, „ale i když se ti to nepovede, budu mít alespoň dceru, jejíž věnem bude mé panství, a přinese mi silné spojence, které tak potřebuji. I když se narodí dívka, bude má pozice daleko jistější. A tvůj syn bude soukojencem a strážcem míru, ochranný štít a silný protivník. Tvého syna upřímně miluji, Aliciane.“

„Já vím.“ Jak se jen tak mohla nechat chytit do své vlastní pasti... zamilovat se do muže, kterého chtěla zprvu pouze polapit na vábničku svého hlasu a krásy? Michail je laskavý a čestný, dvořil se jí, místo aby si ji vzal jako svou náležitou kořist, a nežádán ji teď ujišťuje, že dokonce i když zklame a nedá mu syna, Donalova budoucnost je zajištěna. Cítila se s ním bezpečně, zamilovala si ho a teď se o něj také bojí.

Chycena do své vlastní pasti!

Téměř se smíchem poznamenala: „Nepotřebuji takové ujišťování, můj pane. Nikdy jsem o tobě nepochybovala.“

Usmál se v odpověď, s ohleduplností telepata. „Ženy však mívají v takových chvílích strach a nyní je jisté, že mi Deonara žádné dítě nedá, i kdybych ji o to po tolika tragédiích žádal. Víš, jaké to je,

Aliciane, vidět děti, po kterých jsi toužila a které jsi ještě před narozením milovala, umírat bez jediného nadechnutí? Nemiloval jsem Deonaru, když jsme se brali, dokonce jsem ani neznal její tvář. Náš sňatek byl politickou nutností, dohodnutý mezi našimi rodinami. Prožili jsme však spolu mnohé, a i když se ti to možná bude zdát podivné, mé dítě, láska může vzniknout nejen ze společné radosti, ale i ze společného hoře.“ V obličeji se mu zračil smutek. „I tebe miluji, *carya mea*, nevybral jsem si tě však ani pro tvoji krásu, ani pro nádherný hlas. Věděla jsi, že Deonara není moje první žena?“

„Ne, můj pane.“

„Poprvé jsem byl ženat, když jsem byl velice mladý. Clariza Leynier mi porodila dva syny a dceru, všechny zdravé a silné... Je těžké ztratit děti při porodu, daleko horší je ale přijít o syny a dceru téměř již na prahu dospělosti. A já jsem o ně přišel – o jednoho po druhém, jak dorůstali. Ztratil jsem je všechny, náš rodinný *laran* je zahubil. Umírali v křečích a záchvatech, všichni tři, zpustošeni metlou našeho rodu. Já sám jsem byl na pokraji smrti zoufalstvím.“

„Tak umřel i můj bratr Caryl,“ zašeptala Aliciane.

„Já vím, z vaší rodiny však byl jediný a tvůj otec měl mnoho synů a dcer. Sama jsi mi jednou řekla, že váš *laran* se probouzí pozvolna, neudeří v pubertě jako smrtonosná zbraň, která zpustoší mysl i tělo, v rodině Rockravenů do něj většinou vrůstáte pomalu již od kojeneckého věku. Já sám to vidím na Donalovi, je mu teprve deset let, a i když se jeho *laran* ještě plně nerozvinul, nějaký již má a nehrozí u něho nebezpečí, že umře na prahu mužství. Víím, že alespoň o tvé děti se nemusím bát. Deonara také pochází z rodiny s raným probouzením *laranu*, žádné z našich dětí ale nežilo dost dlouho, abychom mohli zjistit, zda měly *laran* nebo ne.“

Alicianin obličej se stáhl strachem a lord ji něžně objal kolem ramen. „Co se stalo, má lásko?“

„Celý život jsem k tomu cítila odpor – šlechtit lidi jako dobytek!“

„Člověk je jediný živočich, který si myslí, že by neměl zdokonalovat svou rasu,“ řekl Michail pevně. „Ovládáme počasí, silou *laranu* stavíme hrady a silnice, objevujeme stále větší a větší dary mysli – neměli bychom se tedy snažit zlepšovat sami sebe stejně

jako to děláme s okolním světem?“ Potom se mu obličej rozjasnil. „Chápu ale, že žena tak mladá jako ty neuvažuje v pojmech generací a století. Když je člověk mladý, myslí pouze na sebe a děti, v mém věku je ale přirozené, že se zaobírám všemi, kteří přijdou po nás, až my a naše děti dávno nebudeme mezi živými. Takové myšlenky ale nejsou pro ty, kdo se jimi nechtějí zabývat. Mysli na naše dítě, lásko, a těš se na okamžik, až ji budeme držet v náručí.“

Aliciane se schoulila a zašeptala: „Tak ty tedy víš, že to bude dcera – a nezlobíš se?“

„Řekl jsem ti přece, že se zlobit nebudu. Jestli jsem zklamán, je to proto, že jsi mi nevěřila natolik, abys mi to sama řekla, když jsi to poprvé zjistila,“ řekl Michail, jeho slova však byla natolik mírná, že z nich nezaznívala jakákoliv výtku. „No tak, Aliciane, zapomeň na své obavy. Když už mi nedaruješ syna, dala jsi mi alespoň zdatného schovance a tvoje dcera mi přinese mocného zetě. A naše dcera bude mít *laran*.“

Aliciane se usmála a opětovala jeho políbek, stále však byla napjata zlou předtuchou, kterou v ní vzbuzovalo vzdálené burácení neobvyklé letní bouře, která se zdála přicházet a vzdalovat s vlnami jejího strachu. *Je možné, že má Donal obavy, co pro něj to dítě bude znamenat?* říkala si a toužebně si přála, aby měla dar jasnozřivosti, *laran* rodu Aldaranů, a mohla *vědět*, že všechno dobře dopadne.

2. Kapitola

„Tak tady máme toho zrádce!“

Do komnaty vrazil rozezlený lord Aldaran a Aliciane se rozechvěla před hněvem, který mu zazníval v hlase. Před sebou oběma rukama tlačil viníka. Za ním po špičkách kráčela *leroniska*, jeho dvorní čarodějka, křehká světlavá žena, bledý obličej stažený hrůzou z bouře, kterou rozpoutala, a v rukách svírala matrici, modrý hvězdný kámen, který umocňoval sílu jejího *laranu*.

„Mayro,“ vydechla Aliciane ohromeně, „myslela jsem si, že jsi moje přítelkyně a přítelkyně lady Deonary. Co se stalo, že se z tebe vyklubal nepřítel, který chtěl ublížit mně a mému dítěti?“

Mayra – jedna z Deonařiných komorných, statná dáma ve středních letech – stála vyděšeně, ale vzdorovitě v pevném sevření lorda Aldarana. „Ne, nejsem si vědoma ničeho, co o mně tahle čarodějnická děvka vykládala. Nežárli snad na mé postavení, když sama nemá nic jiného na práci než strkat nos do myslí sobě nadřazených?“

„Nic ti nepomůže, když mě budeš urážet,“ odvětila *leroniska* Margeli. „Všem těmto ženám jsem položila jen jednu otázku, a to pod kouzlem pravdy, abych ve své mysli uzřela, kdyby mi lhaly. Stojíte věrně při Michailovi, lordu Aldaranovi, nebo při *vai domně*, jeho lady Deonaře? A když odpověděly *ne* nebo *ano* se zaváháním nebo popřením ve svých myšlenkách, zeptala jsem se jich pouze, pod dalším kouzlem pravdy, jestli stojí věrně při manželovi, otci nebo při svém vlastním lordu. Pouze od této jediné se mi nedostalo upřímné odpovědi, jenom samé lži, a tak jsem řekla lordu Aldaranovi, že pokud je mezi ženami nějaký zrádce, může to být pouze ona.“

Michail uvolnil své železné sevření a ne zrovna jemně ji k sobě otočil. „Je pravda, že jsi již dlouho v mých službách, Mayro. Deonara s tebou zachází se sesterskou laskavostí. Chováš nepřátelské úmysly ke mně nebo k mé lady?“

„Má paní ke mně byla dobrá a zlobí mě, že byla odsunuta stranou pro jinou ženu,“ řekla chvějícím se hlasem Mayra.

Leroniska ji chladným tónem zarazila. „Ne, lorde Aldarane, opět neříká pravdu. Necítí žádnou lásku ani k tobě ani k tvé lady.“

„Lže!“ téměř zaječela Mayra. „Lže – nepřeji ti nic zlého vyjma toho, co jsi si sám způsobil, když sis vzal do postele tu rockravenskou děvku. To ona očarovala tvé mužství, ta jedovatá zmije!“

„*Ticho!*“ Lord Aldaran se rozpráhl, jako by ji chtěl udeřit, slovo však úplně stačilo. Všichni v místnosti oněměli a Aliciane se roztrásla. Jen jednou před tím slyšela použít Michaila to, co se jazykem *laranu* nazývalo rozkazovací hlas. Nebylo mnoho těch, kteří uměli ovládat svůj *laran* natolik, aby ho dokázali užít. Nebyl to vrozený dar, bylo k němu potřeba jak nadání, tak i usilovný trénink. A když Michail, lord Aldaran, tímto hlasem přikázal *ticho*, nikdo v doslechu ze sebe nemohl vypravit jediné slovo.

Ticho v místnosti bylo tak hluboké, že Aliciane vnímala i nejjemnější zvuky: hmyz prokousávající se dřevem táflování, vyděšený dech žen, vzdálené burácení hromu. *Připadá mi, pomyslela si, že ten hrom už slyším celé léto, víc než kterýkoliv rok předtím... Na jaké nesmysly to jen myslím, když teď stojím před ženou, která by mě možná na porodním lůžku zahubila...*

Michail se na ni podíval, jak tam celá rozechvělá stojí a z posledních sil se opírá o opěradlo křesla, a pak oslovil *leronisku*: „Věnujte se lady Aliciane, pomozte jí posadit se, nebo ji uložte na lůžko, jestli se tak bude cítit lépe...“ a Aliciane si uvědomila, jak se jí chopily silné Margaliiny ruce a usadily ji do křesla. Lomcoval jí hněv a proklínala se za tělesnou slabost, kterou nedokázala překonat.

Tohle dítě vysává mou sílu, jak to Donal nikdy nedělal... Proč jsem tak slabá? Je to zlá vůle té ženy, proradné čáry...? Margali položila dlaně Aliciane na čelo a do těla se jí začala vlévat uklidňující síla, která z nich vyzařovala. Pokusila se uvolnit, pravidelně oddechovat, ukonejšit horečný neklid, který vnímala v pohybech dítěte ve svém těle. *Chudák malá... má také strach a vůbec se jí nedivím...*

„Ty...“ rozkazoval hlas lorda Aldarana, „Mayro, mi teď řekneš, proč jsi proti mně obrátila svou zášť a proč jsi chtěla uškodit lady Aliciane a jejímu dítěti!“

„Říct ti to?“

„Velice dobře víš, že mi to řekneš,“ prohlásil Michail z Aldaranu. „Povíš nám víc, než sis kdy myslela, že bys mohla povědět, ať už dobrovolně a bezbolestně, nebo násilím a v bolestech! Nemučím ženy rád, Mayro, hada ale ve svých komnatách trpět nebudu! Ušetři nás toho boje.“ Mayra se na něj jen dívala, tichá a plná vzdoru, a Michail nepatrně pokrčil rameny a v obličeji se mu objevilo napětí, které Aliciane znala – a kterému by se nikdy neodvážila postavit. „Jak chceš, Mayro,“ pokrčil rameny. „Margali, připrav svůj drahokam... Ne, raději pošli pro *kirizani*.“

Aliciane se zachvěla, i když Michail svým způsobem projevil milosrdenství. *Kirizani* byla jedna z půltuctů drog vydestilovaných z rostlinné šťávy květin kireseth, jejichž pel přinášel šílenství, když v horách vál bludný vítr. *Kirizani* byla ta složka šťávy, která odbourávala zábrany vůči telepatickému kontaktu a nechávala mysl odhalenou každému, kdo do ní chtěl proniknout. Bylo to lepší než mučení, přesto ale... Viděla, jak se Michailovi v obličeji odráží zuřivé odhodlání a Mayra mu odpovídá úsměvem plným vzdoru, a projel jí strach. Všichni stáli tiše, bez pohnutí a čekali, až přinesou *kirizani*, světlou tekutinu v nádobce z průhledného křišťálu.

Michail ji otevřel a tiše se zeptal: „Vypiješ ji dobrovolně, Mayro, nebo tě ženy mají podržet a nalít ti ji do hrdla jako nemocnému koni?“

Mayře se vehnala krev do tváří a plivla po něm. „Ty si myslíš, že mě svými kouzly a drogami přinutíš, abych mluvila, lorde Michaili? To se ti nikdy nepodaří! Nemusím proti tobě obracet žádnou zlou vůli – už dost toho na tebe číhá v tvém vlastním domě a v břiše tvé čubčí milenky! Přejde den, kdy se budeš modlit, abys byl býval zemřel bezdětný – a žádná jiná už nebude! Žádnou jinou už nevezmeš k sobě do postele, ty, které jsi měl před tím, než ta děvka z Rockravenu zabřezla se svou čarodějnou dcerou, byly poslední! Moje práce je dokonána, *vai domne*!“ Uctivým oslovením po něm vrhla jako výsměšnou urážkou. „Víc času už nepotřebuji! Od tohoto

dne nezpłodíš žádnou dceru ani syna – tvá varlata budou jalová jako strom spálený mrazem! A ty budeš křičet a naříkat v modlitbách...”

„Umlčte toho d'ábelského sýčka!“ přikázal Michail a Margali se zvedla od omdlávající Aliciane, matrici z drahého kamene připravenou, avšak zrádkyně znovu plivla, potom se hystericky rozesmála, zalapala po dechu a zhroutila se na podlahu. Margali k ní v mrtvolném tichu přistoupila a lhostejně jí položila ruku na prsa.

„Lorde Aldarane, je mrtvá! Musela být očarována, aby zemřela při výslechu.“

Michail se s odporem díval na mrtvé tělo před sebou, nezodpovězené otázky mu stále visely na rtech. „Teď se nikdy nedozvíme, co udělala a jak to provedla; zůstane tajemstvím, kdo byl nepřítel, který ji vyslal. Vzal bych jed na to, že lady Deonara o tom nic neví.“ V jeho slovech však zaznívala otázka a Margali položila dlaň na modrý drahokam a zašeptala: „Při všem na světě, lorde Aldarane, přísahám, že lady Deonara neměla s dítětem lady Aliciane žádné zlé úmysly. Mnohokrát mi řekla, jak je ráda, že jsi Aliciane našel, a já moc dobře vím, kdy naslouchám pravdě.“

Michail přikývl, Aliciane si ale všimla, jak se mu vrásky kolem úst prohloubily. Kdyby Deonara, žárlivá na favoritku lorda Aldarana, chtěla uškodit Aliciane, bylo by to pochopitelné. Ale kdo, uvažovala a v duchu se probírala všemi sváry a mocenskými boji na Aldaranu, by chtěl ublížit muži tak dobrému, jako je Michail? Kdo by ho mohl nenávidět natolik, že by nasadil zrádce do řad služebných jeho ženy, aby zahubil dítě *barragany* a možná i seslal kletbu na jeho mužství, kletbu vycházející ze síly *laranu*?

„Odneste ji pryč,“ pronesl Aldaran konečně a hlas se mu chvěl. „Pověste ji dolů z hradeb, ať mají *kyorebni* pořádnou večeři. Nezaslouží si řádný pohřební obřad pro věrné služebníky.“ Nezúčastněně čekal, až přijdou strážé a chopí se mrtvého Mayřina těla, které bude vyslečeno a pověšeno dravým ptákům na pospas. Aliciane naslouchala, jak v dálce duní hrom a stále víc a víc se přibližuje. Aldaran k ní přistoupil, hlas měl nyní laskavý a něžný.

„Už se ničeho neboj, poklade. Je pryč a její zlá vůle odešla s ní.“ Zabořil se do vedlejšího křesla a jemně ji prsty uchopil za ruku, v jeho doteku však cítila, že i on je sklíčený a dokonce polekaný.

Neměla dost síly na to, aby ho povzbudila, neboť se jí opět začala zmocňovat závrať. V uších jí zněly Mayřiny kletby, jako ozvěna odrážející se v kaňonech kolem Rockravenu, když do nich jako dítě pro pobavení volala, aby slyšela svůj vlastní hlas, jak se mnohonásobně vrací s každým závanem větru.

Nezplodíš žádnou dceru ani syna... Tvá varlata budou jalová jako strom spálený mrazem... Přijde den, kdy budeš naříkat, že umíráš bezdětný... Ta slova se stále a stále vracela, zaplavila ji, pohltila a Aliciane se opřela v křesle a vědomí ji začalo opouštět.

„Aliciane, Aliciane...“ Objaly ji jeho silné paže, zvedly do výše a nesly do postele. Uložil ji na měkké podušky, přisedl si na okraj lůžka a něžně jí laskal tvář.

„Stínů se nemusíš bát, Aliciane.“

Celá roztřesená vyhrkla první myšlenku, která se jí zrodila v hlavě: „Proklela tvé mužství, můj pane.“

„Nemyslím, že by mě to mohlo nějak ohrozit,“ odpověděl s úsměvem.

„Ale... sama jsem si všimla a říkala si..., že když jsem teď tak neohrabaná, nevzal jsi k sobě do lože žádnou jinou ženu, jak bývalo tvým zvykem.“

Po obličeji se mu mihl slabý stín a v tu chvíli si byly jejich myšlenky tak blízko, že Aliciane zalitovala svých slov. Měla nechat jeho vlastní strach spát. Rychle ale promluvil a v radostném tónu jeho hlasu už nebylo po strachu ani stopy: „Nesmíš se divit, Aliciane, nejsem už tak mladý, abych to několik měsíců nevydržel bez ženy. Deonara příliš netruchlí, že má ode mne klid, má objetí jí nikdy nepřinesla nic jiného než povinnost a mrtvé děti. Navíc mi připadá, že dnešní ženy nejsou tak krásné, jak bývaly za mého mládí, kromě tebe, poklade. Není pro mne žádné utrpení posečkat s tím, co pro tebe teď není příjemné. Když ale bude naše dítě na světě a ty se zotavíš, uvidíš, že ten hloupý blábol neměl na mé mužství nejmenší vliv. Možná mi, Aliciane, ještě porodíš syna, a když ne, strávíme spolu alespoň mnoho radostných chvil.“

Roztřeseným hlasem pravila: „Kéž bůh světla dá, abys měl pravdu.“ Sklonil se, něžně ji políbil a dotek rtů je opět sblížil tak, že

cítili společný strach a najednou i pronikavou bolest, která jí projela celým tělem.

Jako zasažený bleskem se prudce napřímil a svolával přítomné ženy: „Pomozte mé dámě!“

Zaryla se mu nehty do dlaně. „Michaili, mám hrozný strach,“ zašeptala a zachytila jeho myšlenku: *Není to dobré znamení, že do porodních bolestí jí budou v uších zaznívat kletby té čarodějnice...* Vnímala přísnou sebekázeň, se kterou zkrotil a ovládl dokonce i myšlenku, tak aby se strach nešířil a nezvětšoval se s každou myslí, kterou zasáhne. Jemně jí přikázal: „Musíš teď myslet jen na naše dítě, Aliciane, a dodat jí sílu. Mysli jen na naše dítě – a na moji lásku.“

Slunce se chýlilo k západu. Na vrcholcích za hradem Aldaran se převalovaly mraky a kupily se do stále vyšších a vyšších bouřkových sloupů, nebe nad Donalovou hlavou však bylo modré a bez jediného obláčku. Vznášel se natažený v rámu z lehkého dřeva, mezi širokými křídly z nejjemnější kůže připevněnými na úzký trám. Nechal se unášet vzdušnými proudy a pohyby rukou vyrovnával prudké poryvy větru. Vzdušné víry ho vynesly vzhůru, vzdušné proudy a malý drahokam matrice připevněný na příčné vzpěře. Ten kluzák si postavil sám, jen s malou pomocí podkoních. Takové hračky mělo mnoho hochů v hradu, jakmile se naučili používat drahokam natolik, aby mohli levitovat bez většího nebezpečí. Většina z nich teď měla vyučování, Donal se ale vytratil na bašty hradu a rozletěl se, i když věděl, že za trest nebude moci použít kluzák patrně mnoho dní. Cítil tíseň a strach, které vyzařovaly ze všech koutů hradu.

Zrádkyně je potrestána, zemřela, aniž se jí dotkli, zakleta kouzlem smrti. Proklela mužství lorda Aldarana...

Jako požár se po hradu šířily poplašné zvěsti, rozdmýchávány několika ženami, které byly přítomny v Alicianině komnatě a cosi slyšely. Příliš mnoho na to, aby mohly mlčet a příliš málo, aby podaly pravdivé svědectví.

Zasypala kletbami tu malou *barraganu* a Aliciane z Rockravenu přepadly porodní bolesti. Proklela mužství lorda

Aldarana – a je pravda, že k sobě do postele nevzal žádnou jinou, ten, který nepromarnil jedinou příležitost zmocnit se nové ženy. V těch zvěstech zazněla nová, zlověstná otázka, která Donalem hluboce otřásla: Byla to lady z Rockravenu, kdo zaklel Aldaranovo mužství, aby nezatoužil po jiné a nevykázal ji ze svého objetí a srdce?

Jeden z mužů, hrubý ozbrojenec, se zasmál hlubokým dvojsmyslným smíchem a prohodil: „Ta žádná kouzla nepotřebuje. Kdyby po mně lady Aliciane hodila svýma krásnýma očima, klidně bych dal své mužství v sázku.“ Učitel válečného umění ho však rázně přerušil: „Bud' zticha, Radane. Takové řeči se pro mladé hochy nehodí a podívej se – nevidíš, kdo mezi nimi stojí? Starej se o svou práci a nevykládej pochybné klevety a sprosté průpovědky.“ Když odešel, oslovil učitel laskavě Donala: „Takové řeči jsou nepatřičné, myslí to v žertu. Tíží ho, že nemá vlastní ženu a mluvil by tak o každé slušné dámě. Nechtěl tvou matku urazit, Donale. Na Aldaranu zavládne obrovské veselí, jestli Aliciane z Rockravenu porodí dědice. Nedomyšlenými žvásty se nenech rozhněvat. Kdybys naslouchal každému psu, který štěká, neměl bys žádný čas naučit se moudrosti. Vrať se do vyučování a nemarni drahocenné hodiny přemýšlením o tom, co nevzdělaní muži povídají o svých pánech.“

Donal odešel, nikoliv však na hodinu. Vynesl svůj kluzák do výšin hradu, nechal se uchopit vzdušnými proudy a teď se v nich vznášel, tíživé myšlenky daleko za sebou, jakoby bez paměti, opojen letem a ptačí volností, se kterou se nechal unášet chvíli na sever, potom opět k západu, vstříc obrovskému karmínovému slunci nízko nad vrcholky hor.

Tak se musí cítit jestřáb, když nehybně krouží v oblacích... Kožené křídlo se pod jeho citlivými konečky prstů lehce nachýlilo dolů a zachytilo vzdušný proud, který ho unášel k zemi. Vědomím splynul s drahokamem a oblohu neviděl jako modrou prázdnotu, ale jako síť polí a proudů, které zde byly připraveny pro jeho let, a snášel se stále níž a níž, až hrozilo, že narazí na skalní útes a bude rozmetán na kusy. Potom v poslední chvíli zachytil vzestupný proud a nechal se vynést vzhůru. Vznášel se, kroužil, prost veškerých myšlenek, ponořen do nejhlubší extáze.

Zelený měsíc Indriel visel nízko nad obzorem, vypouklý v poslední čtvrti na rudnoucí obloze. Stříbrný srpek Mormalloru byl jen slabým stínem a neurvale jasný Liriel, největší z měsíců, téměř v úplňku, se právě pomalu vynořoval zpoza východního horizontu. Temné zaburácení hromu v těžkých mracích za hradem vrátilo Donala do skutečnosti. V den, jako je ten dnešní, možná unikne trestu za to, že utekl z vyučování, když ale zůstane venku po západu slunce, potrestání ho zcela jistě nemine. Když zapadne slunce, zvedne se silný vítr. Asi tak před rokem roztrátilo jedno z pážat svůj kluzák na skalách pod hradem a zlomilo si loket. Mělo velké štěstí, že se nezabilo. Donal vrhl ostražitý pohled na stěny hradu a hledal vzestupný proud, který by ho donesl zpátky na cimbuří – jinak by musel sestoupit na úbočí pod hradem a nést kluzák, který byl sice lehký, ale značně neskladný, celou cestu nahoru. S dokonalým citem i pro nejjemnější tlak vzduchu, umocněný vědomím matrice, zachytil vzestupný proud, který ho, pokud opatrně povede svůj kluzák, vynese až nad hrad, a potom bude moci přistát na střeších.

Jak stoupal vzhůru, s úlekem si všiml nafouklého nahého ženského těla na hradbách, obličej již rozervaný *kyorebni*, kteří okolo hladově kroužili. Byla znetvořena k nepoznání a Donal se zachvěl. Mayra k němu byla svým způsobem milá. Opravdu matku proklela? Roztrásl se svým prvním skutečným setkáním se smrtí.

Lidé umírají. Opravdu umírají a draví ptáci je rozklouvají na kusy. I moje matka může umřít při porodu... Projela jí náhlá křeč hrůzy a jeho tělo a mysl ztratily kontrolu nad křehkými křídly kluzáku, ta se zatřepotala, naklonila dopředu a Donal padal... Rychle je vyrovnal a levitoval tak dlouho, až opět zachytil vzdušný proud.

V atmosféře teď ale cítil nejasné napětí a poruchy, rostoucí statickou elektřinu.

Nad hlavou mu zaburácel hrom a do výšin hradu Aldaran udeřil blesk. Donalův nos naplnila vůně ozónu a slabý zápach spáleniny. V ohlušující vřavě uviděl záři a hru blesků ve stěně mraků nad hradem. V náhlém návalu strachu si pomyslel: *Musím se dostat dolů, pryč odsud. Létat v přicházející bouři není bezpečné...* Znovu a znovu mu říkali, aby si před tím, než se vznesl, prohlédl oblohu, zda v mracích nečíhají blesky.

Zmocnil se ho prudký sestupný vír a křehký kluzák z kůže a dřeva se řítíl k zemi. Donal, nyní opravdu vyžděšený, pevně sevřel ruce kolem úchytů, rozumný natolik, aby se nesnažil o únikový manévr příliš brzy. Měl pocit, že se každou chvílí roztříští o skály pod sebou, přinutil se ale nehybně ležet mezi podpěrami a myslí pátral po protiproudu. V přesně správném okamžiku se vzepjal, vnořil se do vědomí matrice, pocítil nadlehčení a protiproud ho začal unášet vzhůru.

Ted'. Rychle a opatrně. Musím se dostat na úroveň hradu a zachytit první proud, který směřuje dolů. Nemám času nazbyt... Vzduch byl ale těžký a zhuštěný a Donal nedokázal rozeznat proudění.

V narůstající hrůze vyslal své vědomí všemi směry, cítil ale jen silné magnetické výboje ženoucí se bouře.

Na téhle bouři je něco divného! Stejně jako na té bouři tenkrát. Vůbec to není opravdová bouře, je to něco jiného. Matko! Ach, matko! Vyžděšenému dítěti přimknutému ke vzpěrám kluzáku se zdálo, že slyší křičet Aliciane hrůzou: „Bože, Donal, co bude s mým chlapcem!“ a tělo se mu zkroutilo děsem, kluzák se mu vymkl z rukou a padal... padal... Kdyby nebyl tak lehký a křídla nebyla tak široká, narazil by na skály, vzdušné proudy ho však zachytily, i když je Donal nedokázal číst, a vynesly z jejich dosahu. Za chvíli se pád zastavil a kluzák se pohupoval ze strany na stranu. Pomocí *laranu* – levitační síly, kterou tělu a mysli dodával drahokam matrice – a vycvičeným vědomím proudů v magnetické bouři začal Donal bojovat o život. Přinutil se neslyšet hlas, který k němu doléhal, hlas matky křičící hrůzou a bolestí. Potlačil strach, ve kterém viděl své tělo rozmetané na útesech pod sebou. S vypětím vůle se zcela ponořil do svého vyburcovaného *laranu*. Jeho křídla se postupně stávala prodlouženými pažemi, jako by byla jeho vlastním tělem, a on cítil, jak se do nich opírají a buší vzdušné proudy.

Ted'... nahoru... stačí... pokus se dostat trochu na západ... Přinutil se nehybně strnout, když z mraků vyšlehl další blesk a vybuchl kousek za ním. *Je mimo moji kontrolu... nikam nesměřuje... nemá žádné vědomí...* a slova laskavé *leronisky*, která ho naučila to

málo, co znal: *Cvičená mysl vždycky ovládne jakoukoliv přírodní sílu...* Donal si to znovu a znovu opakoval.

Nemusím se bát ani bouře, ani blesků, cvičená mysl je dokáže ovládnout... Donalovi bylo ale teprve deset a podrážděně ho napadlo, zda Margali někdy letěla v bouři na kluzáku.

Ohlušující zadunění z něho na chvíli vyrazilo jakékoliv myšlenky, prokřehlé tělo zalil náhlý příval deště a Donal se snažil potlačit třas, který hrozil zprerhat jeho spojení s tlukoucími křídly.

Ted'. Seber všechny síly. Dolů, dolů, s tímhle proudem... přímo k zemi, na ten svah... nemáš čas na to, aby sis hrál s dalším vzestupným proudem. Tady dole budeš v bezpečí před blesky...

Nohou se již téměř dotýkal země, když tu se do širokých křídel opřel prudký vzestupný proud a vrhl ho opět nahoru, pryč od bezpečí svahu. Se vzlyky bojoval o vládu nad kluzákem a snažil se ho dostat zpátky k zemi, nohama se vysmekl z rámu a visel svisle dolů, rukama pevně svíral úchyty nad hlavou a širokými křídly zpomaloval svůj divoký pád. Vycítil další blesk a vypjal svou sílu, aby ho odvrátil, aby uhodil *kamkoliv jinam*. Když uslyšel zasyčení blesku a ohlušující ránu, horečně se rukama přimkl k úchytům nad sebou a potom rozostřenýma očima uviděl, jak se jedna z obrovských skal na svahu s třeskem rozlétla. Nohama se dotkl země, tvrdě dopadl, udělal několik kotrmelců a vnímal, jak se vzpěry kluzáku lámou a drtí. Při dopadu mu ramenem projela prudká bolest, měl ale dost síly a vědomí, aby se uvolnil, jak ho to učili v hodinách válečného umění, napjaté svaly by mu mohly zlámat kosti. Živý, potlučený a vzlykající ležel omráčeně na skalnatém svahu a cítil výboje blesků, které bezcílně šlehaly všude kolem, podmalovány hromem převalujícím se z jednoho vrcholku na druhý.

Když mohl opět volně dýchat, postavil se na nohy. Obě vzpěry pro křídla byly roztříštěné, to se ale dalo opravit. Měl štěstí, že jeho paže nedopadly stejně jako vzpěry. Při pohledu na rozmetanou skálu se mu udělalo špatně, přepadla ho závrať a hlava mu třestila. Při tom mu ale bylo jasné, že je téměř zázrak, že zůstal naživu. Sesbíral polámanou hračku, úlomky křídel nechal volně viset a pomalu se plahočil nahoru do svahu k bránám hradu.

„Nenávidí mě,“ křičela Aliciane v hrůze. „Nechce se narodit!“
Temnotou, která jí zahalovala mysl, ucítila, jak Michail uchopil její zmítající se ruce.

„Lásko moje nejsladší, to je hloupost,“ mumlal a pevně ji k sobě tiskl, přísně ovládaje své obavy. Také on cítil podivnost těch blesků, které se klikatily a rachotily za vysokými okny, a Alicianina hrůza v něm živila vlastní strach. Jakoby v místnosti byl ještě někdo další, kromě vyděšené ženy a klidné Margali, která seděla se skloněnou hlavou, pohledem upřeným pod sebe a obličejem ozářeným modravým svitem matričního kamene, k Michailovi doléhaly uklidňující vlny, které k nim Margali vysílala. Snažil se vyjít jim tělem i myslí vstříc, ponořit se do nich, uvolnit se. Začal zhluboka rytmicky dýchat, aby získal sebevládu, jak ho tomu vždycky učili, a po chvíli cítil, že i Aliciane se uvolňuje a pluje s ním.

Odkud, z čeho přichází ta hrůza, ten zápas...

Je to ona, nenarozená... je to její strach, její odpor... Porod jsou muka plná hrůzy, někdo ji musí uklidnit, někdo, kdo ji s láskou očekává... Aldaran tu službu při porodu prokázal všem svým dětem, cítil beztvarý strach a zlost nevyvinuté mysli vyvolané silami, které nechápala. Pátral ve svých vzpomínkách (bylo některé z Clarizininých dětí tak silné? Deonařiny děti, žádné z nich nebylo schopno bojovat o svůj život, ubozí slabí neduživci...), vypjal svou mysl a pátral po nezaostřených myšlenkách bojujícího dítěte, rván vědomím bolesti a děsu jeho matky. Pokusil se vyslat konejšivé myšlenky lásky a něhy, nikoliv však slovy, protože nenarozené dítě takovému jazyku nerozumí, ale zformoval je do vět určených sobě a Aliciane, aby soustředili své city a dali dítěti pocit radostného vřelého přivítání.

Nemusíš se bát, maličká, již brzy bude po všem... volně se nadechneš a my tě vezmeme do svého náručí a zahrneme láskou... dlouho jsme na tebe čekali a vroucně tě milujeme...

Vysílal lásku a něhu a snažil se ze své mysli odehnat tíživé myšlenky na syny a dceru, které ztratil, když je jeho láska nemohla následovat do temnot, kterými jejich mysl zahalil rozvíjející se *laran*. Pokoušel se potlačit vzpomínky na slabý a ubohý zápas Deonařiných

děti, které nikdy nežily tak dlouho, aby se mohly poprvé nadechnout... *Nemiloval jsem je příliš málo? Kdybych Deonaru miloval víc, bojovaly by její děti o život urputněji?*

„Zatáhněte závěsy,“ poručil po chvíli a jedna z přítomných žen přistoupila po špičkách k oknu a odřízla místnost od tmavnoucí oblohy. Hrom ale rachotil dál a jas blesků prosvítal i těžkými závěsy.

„Podíváme se, jak se malé daří,“ řekla porodní bába a Margali se tiše zvedla, položila své jemné ruce na Alicianino tělo a vnořila se do jejího vědomí, aby zkontrolovala její dech a postup porodu. Ženu nadanou *laranem* není možné vystavit fyzické prohlídce, neopatrný tlak nebo dotek by mohl nenarozené dítě vyděsit. Musí to udělat *leroniska* svými telepatickými a psychokinetickými silami. Aliciane ucítila uklidňující dotek a její zmučený obličej se rozjasnil, jakmile se však Margali odtáhla, vykřikla v náhlém návalu nové hrůzy.

„Bože, Donal, Donal – co bude s mým chlapcem?“

Přistoupila k ní Deonara Ardaïs–Aldaran, drobná stárnoucí žena, a stiskla její štíhlé prsty. Konejšivě jí šeptala: „O Donala se, Aliciane, bát nemusíš. Chraň Avarra, aby toho nebylo třeba, přísahám ti ale, že od dnešního dne budu jeho druhou matkou a budu ho milovat tak, jako by byl jedním z mých vlastních synů.“

„Jsi ke mně tak laskavá, Deonaro,“ vypravila ze sebe Aliciane, „a já jsem ti odloudila Michaila.“

„Dítě, dítě – teď není čas na podobné myšlenky. Jestli můžeš dát Michailovi to, co já jsem nedokázala, budeš mojí sestrou a já tě budu milovat jako Cassilda milovala Camillu, to ti přísahám.“ Deonara se sklonila a políbila Aliciane na bledou tvář. „Nech svou mysl odpočinout, *breddo*, soustřeď se pouze na tu malou, kterou již brzy budeš svírat v náručí. I ji budu milovat.“

V něžném objetí otce dítěte a v objetí ženy, která přísahala, že přijme její dítě za vlastní, by Aliciane měla najít uklidnění. Když ale na nebi zazářil blesk a stěnami hradu se rozlehlo burácení hromu, projel jí další nápor hrůzy a zcela ji pohltil. *Je to strach toho dítěte nebo můj vlastní?* Nořila se do stále větší temnoty, mimo dosah uklidňujících vln *leronisky*, mimo Michailovo ujišťování, mimo jeho lásku a něhu. *Vysílá je pro mě nebo pouze pro dítě?* Už na tom nezáleželo, už nedokázala hledět dopředu. Před tím alespoň nejasně

vnímala, co má přijít, teď pro ni ale neexistovalo nic jiného než vlastní strach, strach dítěte, beztvary němý hněv. Zdálo se jí, že se ten hněv soustřeďuje v hromu, že porodní bolesti vystřelují a umdlévají s přicházejícím a hasnoucím bleskem... hrom neburácí ve výšinách nad hradem, ale v jejím vlastním zmučeném těle... děs, hněv, zuřivost vybuchující v břiše... blesk přinášející zběsilost a bolest. Zoufale se pokoušela nadechnout, vykřikla a její mysl se téměř s úlevou ponořila do temnoty, ticha a nicoty...

„Páni, to je tedy čertice,“ poznamenala porodní bába a opatrně držela zmítající se dítě. „Musíš ji uklidnit, *domna*, nebo nebudu moci přerušit její spojení s matkou, příliš by se bránila a krvácela – je to ale silná srdnatá ženská!“

Margali se sklonila k vřískajícímu novorozenci. Obličej mělo temně rudý, zkroucený vzteklym divokým řevem, téměř zavřené oči blankytně modré. Malá kulatá hlava byla pokryta hustým ryšavým chmýřím. Margali položila své štíhlé ruce na nahé dětské tělíčko a něžně jí cosi broukala. Pod jejím dotekem se dítě trochu uklidnilo a přestalo se vzpouzet. Porodní bába přestříhla pupeční šňůru a podvázala ji. Když dítě vzala a zabalila do teplé přikrývky, začalo opět křičet a zmítat se a žena jej rychle položila a odtáhla ruku zasaženou elektrickým výbojem.

„Při Evandě milosrdné, ona je jednou z *nich*! Až tahle slečna vyroste, nebude se muset bát, že ji někdo znásilní, když už teď dokáže zasáhnout *laranem*. Ještě nikdy jsem o tom u tak malého novorozence neslyšela!“

„Vyděsila jsi ji,“ řekla Margali s úsměvem. Když si ale dítě vzala, úsměv jí z tváře vymizel. Stejně jako všechny Deonařiny komorné jemnou Aliciane milovala. „Ubohé dítě, ztratit tak láskyplnou matku tak brzy!“

Michail poklekl pln bolesti k tělu ženy, kterou tolik miloval. „Aliciane! Aliciane, lásko,“ zašeptal. Potom zvedl svou tvář zbrzděnou trpkostí. Deonara si vzala od Margali zabalenou holčičku a pevně si ji přitiskla na hubené poprsí, s palčivým hladem odepřeného mateřství.

„Nechováš žádné zlé úmysly, Deonaro..., abys v péči o toto dítě neměla žádného soupeře?“

„Taková slova tě nejsou hodná, Michaili,“ pronesla Deonara a přivinula k sobě dítě ještě pevněji. „Aliciane jsem milovala, můj pane. Chceš, abych se jejího dítěte stranila, nebo mohu dokázat svou lásku tím, že se o ni budu starat tak vroucně, jako by to byla má vlastní dcera? Vem si ji, manželé, dokud nenajdeš novou lásku.“ I když se lady Aldaran snažila sebevíc, nedokázala zakrýt trpkost ve svém hlase. „Je tvým jediným dítětem. A jestli už teď má *laran*, bude ke své výchově potřebovat mnoho péče. Mé ubohé děti nikdy nežily tak dlouho.“ Vložila dítě do Michailových paží a ten se na ně podíval s nekonečnou něhou a hořem, na své jediné dítě.

Hlavou se mu honily Mayřiny kletby: *Žádnou jinou už k sobě do postele nevezmeš... tvá varlata budou jalová jako strom spálený mrazem*. Jako by svůj strach přenesl na dítě v náručí, holčička se opět začala vzpínat a křičet. Za okny zuřila bouře.

Dom Michail se díval do obličeje své dcery. Jak nesmírně drahocenná se zdála být v očích bezdětného muže. Tím víc, jestli měla být kletba pravdivá. Nepoddajně mu ležela v náručí a křičela, malý obličej zkroucený, jako by se snažila překřičet vřavu bouře za okny, malé růžové pěstičky vztekle sevřené. Již teď viděl v jejím obličeji náznak zmenšené podoby Aliciane – klenuté obočí a vystouplé lícní kosti, jasně modré oči a chmýří ryšavých vlasů.

„Aliciane umřela, aby nám dala tento veliký dar. Dáme jí matčino jméno, na památku té oběti?“

Deonara sebou trhla a zachvěla se. „Chceš zatížit svou jedinou dceru jménem zesnulé, můj pane? Pátřej po jménu s lepším znamením!“

„Jak si přeješ. Dej jí jméno, které potěší tebe, *domno*.“

Deonara váhavě promluvila: „Bývala bych pojmenovala svou první dceru Dorilys, kdyby žila tak dlouho, abych se k tomu dostala. Nechť toto dítě nese její jméno, jako záruku, že mu budu dobrou matkou.“ Prstem se dotkla zruřovělých tváří. „Jak se ti to jméno líbí, holčičko? Podívejte... spí. Po všem tom křiku musí být unavená...“

Za okny porodní komnaty doznívala bouře, až úplně umlkla a jediným zvukem bylo pleskání posledních dešťových kapek.

3. Kapitola

O JEDENÁCT LET POZDĚJI

Byla temná hodina před úsvitem. Na klášter Nevarsin, pohřbený v hlubokém sněhu, tiše dopadaly nové vločky.

Nerozezněl se žádný zvon, a pokud ano, tak neslyšen zvonil v křídle otce představeného. Přesto nebylo jediné cely nebo ložnice, kde by se bratři, novicové a studenti nezačali tiše probírat ze spánku, jakoby na jediné němé znamení.

Allart Hastur z Elhalynu se okamžitě probudil, něco v jeho mysli bylo načasováno a naladěno na onu výzvu. V prvních letech ji často zaspal, nikdo v klášteře však nesměl budit druhého. Součástí zdejšího výcviku bylo, že novicové měli slyšet neslyšitelné a vidět, co nebylo k vidění.

Nepocítil ani zimu, i když byl přikryt, jak velel zvyk, pouze kápí své kutny. Vycvičil své tělo již natolik, že zatímco spal, dokázalo vyrábět teplo. Aniž by potřeboval světlo, vstal a kápi ovinul přes prostou kutnu, kterou nosil ve dne v noci, a bosá chodidla zasunul do hrubých slaměných sandálů. Do kapes nastrkal malou modlitební knížku, pouzdro na pera, růžek s inkoustem, misku a lžici. Teď měl v kapsách hábitu vše, co směl mnich vlastnit nebo používat. Dom Allart Hastur dosud nesložil konečnou přísahu bratrů svatého Valentina Sněžného z Nevarsinu. Ještě rok ho dělil od vytouženého odtržení od světa, který ležel pod ním – mučivého světa, na který si vzpomněl pokaždé, když si zapínal kožený pásek sandálů, protože ve světě panství v nížinách byl *sandál* pro muže nejhorší urážkou, urážkou naznačující jeho zženštilé chování, ne-li něco ještě horšího. Dnes musel při té vzpomínce zklidnit svou mysl třemi pomalými nádechy a výdechy, přestávka, další tři nádechy a výdechy přecházející do polohlasné modlitby za původce těch výsměšných slov. Bolestivě si však byl vědom ironie svého počínání.

Modlit se za mír pro svého bratra, který mi tu urážku přiřkl, když to byl právě on, kdo mě sem dohnal, pro záchranu mého duševního zdraví? Vědom si svého hněvu a zášti, které v něm stále ještě doutnaly, zopakoval znovu dechový rituál, aby vypudil bratra ze své mysli a na paměti měl při tom slova otce představeného.

„Nemáš žádnou moc nad světem a věcmi v něm, synu. Musíš se vzdát veškeré touhy po takové moci. Síla, kterou tady získáš, je silou nad věcmi vnitřními. Dojdeš pokoje teprve tehdy, až si plně uvědomíš, že tvé myšlenky nepřicházejí z vnějšího světa, ale z tebe samého a jsou tudíž jen a jen tvými, jedinou věcí ve vesmíru, nad kterou máš právo mít neomezenou moc. Ty, nikoliv tvé myšlenky a vzpomínky, řídíš svou mysl, a jsi to výhradně ty, kdo je vyvolává a nechává odcházet. Člověk, který dovolí svým myšlenkám, aby ho mučily, je jako blázen, který si tiskne škorpióna na prsa a nechává se dál a dál kousat.“

Allart provedl cvičení ještě jednou, a když byl hotov, vzpomínka na bratra zmizela. *Nemá tady místa, dokonce ani v mé mysli a vzpomínkách.* Uklidněný vyšel z cely, tiše kráčel dlouhou chodbou a dech se mu srážel kolem úst v malých bílých obláčkách.

Prošel padajícím sněhem a dostal se do kaple, nejstarší budovy kláštera. První skupina bratrů sem přišla před čtyřmi sty lety, vysoko nad svět, kterého se chtěli vzdát, a v pevné skále jeskyně, kde prý žil svatý Valentin Sněžný, začali hloubit svůj klášter. Okolo poustevníkových pozůstatků vyrostlo celé město: Nevarsin, město sněhu. Nyní se zde kupilo několik budov, každá z nich vystavěna prací mnišských rukou, jako výzva snadnému životu dnešních dnů. Bratři se pyšnili tím, že jediný kámen nebyl přemístěn jakoukoliv matricí, jen rukama a myslí.

Kaple byla tmavá, jediné světýlko žhnulo u sochy svatého Otce břemen, posledního místa odpočinku světce. Allart tiše zamířil ke svému místu na lavici, oči zavřené, jak žádal zvyk. Jako jeden muž bratři poklekli. Allart, oči stále zavřené, slyšel šelest nohou a občasné zakolísání některého novice, kteří jsou stále ještě odkázáni na svůj vnější, nikoliv vnitřní zrak, aby zorientovali své neohrabané tělo v temnotě kláštera. Nejvíc klopýtali nevědomí studenti, kteří ještě nesložili slib a měli za sebou jen minimální trénink a bylo pro ně

stále záhadou, proč mniši ani nepotřebují ani nedovolují používat světlo. Šeptali, vrávorali, občas někdo upadl, konečně ale byli všichni na svých místech. Opět nezazněl žádný zachytitelný zvuk, mniši však jediným ukázněným pohybem povstali, následující neviditelnou výzvu otce představeného a jejich hlasy se spojily v ranním hymnu:

*„Jedna síla stvořila
nebesa a zemi
hory a údolí
světlo a tmu,
muže a ženy
lidi a nelidi.
Tuto sílu nevidíš
tuto sílu neslyšíš
tuto sílu nezměříš
ničím jiným než myslí,
která je částí té síly.
Já jí říkám božská...“*

V tento okamžik se jako každý den rozplynuly Allartovy niterné otázky, hledání a tíseň. V hlasech svých bratří, starých i mladých, vysokých mládím i zrezivělých stářím ztrácel vědomí sebe sama jako oddělené, tápající a hledající částčky a nalézal jedno velké ujištění. Nechal se unášet uklidňující jistotou, že je součástí čehosi většího, než je on sám, součástí mocné síly, která pohání měsíce, hvězdy, slunce a neznámý vesmír za nimi, že má v té harmonii své místo a když zmizí, zanechá po sobě mezeru v univerzální mysli, něco, co se nikdy nedá nahradit či zastoupit. Naslouchal zpěvu a naplnil ho dokonalý mír. Zvuk vlastního hlasu, důkladně vycvičeného tenoru, ho rozechvíval radostí, nikoliv však víc než zvuk každého hlasu v chóru, dokonce i skřípavého falešného krákání starého bratra Fenelona vedle sebe. Kdykoliv zpíval s bratry, pokaždé si vzpomněl na první slova, která kdy četl o svatém Valentinu Sněžném, slova, která k němu pronikla během let jeho

největších muk a která mu poskytla první mír od doby, kdy se rozloučil s dětstvím.

„Každý z nás je jako jediný hlas v obrovském chóru, hlas jako žádný jiný. Každý z nás zpívá v onom chóru několik let, potom se odmlčí a jeho místo zaujme nový hlas. Každý hlas je však jedinečný a žádný není krásnější a žádný nemůže zpívat cizí píseň. Není nic horšího než pokoušet se zpívat melodii nebo hlas někoho jiného.“

Allart četl ta slova a uvědomoval si, že od dětství, na příkaz otce, bratrů, učitelů, zbrojnošů, podkoních a sluhů zpívá melodii a hlas, který nemůže být nikdy jeho vlastním. Stal se z něho *kristoforo*, což bylo pro Hastura nevídané, pro potomka Hastura a Cassildy, potomka bohů, pro nositele *laranu*. Hastura z Elhalynu, kousek od svatého místa Hali, kde kdysi kráčeli bohové. Hasturové uctívali Pána světla již od nepaměti. Z Allarta se ale stal *kristoforo* a jednoho dne opustil své bratry, vzdal se svého dědictví a přišel sem, aby se stal bratrem Allartem, a dokonce i bratři z Nevarsinu již pozapomněli jeho původ.

Oproštěn sám od sebe a přece při plném vědomí svého vlastního a jedinečného místa v chóru, klášteře, ve vesmíru dozpíval Allart dlouhý hymnus. Potom se, stále ještě s lačným žaludkem, chopil svého ranního úkolu roznést snídani pro novice a studenty ve vnějším refektáři. Donesl kouřící džbery s čajem a horkou fazolovou kaší a naléval je do kameninových misek a hrnků, mladé ruce se kolem nich prokřehle sevřely a snažily se zachytit jejich teplo. Většina chlapců byla příliš mladá na to, aby zvládla techniku vnitřního tepla, a Allart věděl, že někteří z nich mají pod hábity ovinuté příkrývky. Pociťoval k nim nezaujatou sympatii, ještě nezapomněl, jak sám z počátku trpěl zimou, před tím, než svou mysl vycvičil natolik, aby dokázala zahřát jeho tělo. Oni však měli teplou stravu a spali pod příkrývkami, i když čím víc by zakusili zimy, tím dříve by se jí naučili vzdorovat.

Nic neřekl (i když věděl, že by je měl pokárat), když reptali nad ubohostí stravy. Tady v dětské části se podávalo vydatné a přepychové jídlo. On sám ochutnal od té doby, co se zapojil do plného režimu kláštera, teplou stravu pouze dvakrát, pokaždé po výjimečně namáhavé práci, když zachraňoval cestovatele zapadlé v

zasněžených průsmycích. Otec představený rozhodl, že podchlazení jeho těla dosáhlo takového stupně, že by to mohlo být zdraví nebezpečné, a poručil mu, aby se najedl něčeho teplého a několik dní spal pod pokrývkou. Za normálních okolností však ovládal Allart své tělo natolik, že zima a léto pro něj neznamenalaly žádný rozdíl, a dokázal plně zužitkovat jakoukoliv stravu, ať teplou nebo studenou.

Jeden nešťastný chlapec, rozmazlený syn z panství v nížinách, s vlasy pečlivě nakadeřenými podél obličeje, zabalený do hábitu a pokrývky, se třásl tak, že když mu Allart dal druhou porci kaše – děti směly sníst tolik, kolik chtěly, protože rostly – jemně řekl: „Nebude to dlouho trvat a zimu nebudeš vůbec cítit. Potrava tě zahřeje. A jsi teple oblečený.“

„Teple?“ vyhrklo dítě nevěřičně. „Nemám svůj kožešinový plášť a myslím, že umřu zimou!“ Měl slzy na krajíčku a Allart mu soucitně položil ruku na rameno.

„Neumřeš, můj malý bratře. Naučíš se, že se můžeš zahřát i bez šatů. Víš o tom, že novicové spí bez pokrývek a kápě nazí na kamenech? Na zimu tady zatím nikdo nezemřel. Zvířata šaty nenosí, jejich těla se přizpůsobila počasí.“

„Zvířata mají srst,“ bránilo se dítě zamračeně. „Já mám jen svou kůži!“

Allart se zasmál a namítl: „A to dokazuje, že žádnou kožešinu nepotřebuješ. Kdybys ji potřeboval, narodil by ses srstnatý. Je ti zima, protože jsi od dětství slýchal, že ve sněhu promrzneš, a tvá mysl té lži uvěřila. Přejde ale čas, dokonce ještě do léta, kdy i ty budeš běhat ve sněhu bosý a zima ti nebude. Teď mi sice nevěříš, ale vzpomeň si na má slova, malý bratře. Sněz kaši a vychutnej, jak ti rozpaluje tělo a vlévá teplo do všech končetin.“ Pohládl uslzenou tvář a vrátil se ke své práci.

I on se bouřil proti tvrdé disciplíně mnichů, věřil jim však a jejich sliby se naplnily. Nalezl mír a naučil se ovládat svou mysl, žil pouze v jediném dnu, bez mučivého tlaku předvídání, tělo se mu stalo poslušným služebníkem, který dělá, co se mu poručí, a nežádá víc, než co nutně potřebuje.

Za tu dobu, co tady je, zažil čtyřikrát příjezd nových dětí, plakaly zimou, stěžovaly si na drsnou stravu a studené postele,

rozmazlené, náročné – a za rok, za dva nebo za tři odcházely schopné přežít kdekoliv, poučené o své vlastní minulosti a schopné posoudit svou budoucnost. I ten malý rozmazlený chlapec, který má strach, že bez kožešinového pláště zemře zimou, bude odcházet zocelený a ukázněný. Neuváženě obrátil svou mysl do budoucnosti a snažil se zahlédnout, co z toho chlapce bude, aby se ujistil. Věděl to – přísnost, se kterou s ním jednal, se vyplatila...

Allart ztuhl a svaly se mu napjaly, jak se mu to po prvním roce tady ještě nestalo. Automaticky se nadechl, aby je uvolnil, náhlá hrůza však zůstávala.

Nejsem tam. Za rok se už v Nevarsinu nevidím... Co vidím, je má smrt: nebo se z toho dostanu? Svatý Otče břemen, dej mi sílu...

To bylo to, co ho sem přivedlo. Nebyl jako někteří Hasturové *emmasca*, ani muž ani žena, sice dlouhověký, ale téměř sterilní, i když v klášteře byli mniši, kteří se tak narodili, a teprve zde našli cestu, jak žít s tím, co se v dnešní době považovalo za neštěstí. Ne, již od dětství věděl, že je muž, a byl tak vychováván, jako syn z královského rodu, pátý ke koruně panství. Ale už jako dítě měl jiný problém.

Začal budoucnost vidět dřív, než se naučil mluvit. Jednou mu pěstoun přivedl koně a on ho vyděsil, když mu řekl, jak je rád, že zvolil černého místo šedivého, kterého mu chtěl vybrat původně. „Jak víš, že jsem ti chtěl přivést šedivého?“ zeptal se ten muž.

„Viděl jsem, jak mi přivádíš šedivého,“ odpověděl Allart, „a potom jsi přivedl černého a tvůj vak spadl, ty jsi jel zpátky a už jsi se nikdy nevrátil.“

„Při Aldonu milosrdném,“ zašeptal. „Je pravda, že jsem v průsmyku téměř ztratil vak, a kdybych o něj přišel, býval bych se musel vrátit, protože bych na cestu neměl dost jídla.“

Jenom pomalu začal Allart chápat podstatu svého *laranu*. Neviděl jen jednu budoucnost, tu jedinou skutečnou, ale všechny možné budoucnosti, které se před ním prostíraly, a každé rozhodnutí, které učinil, zplodilo tučnou novou možnost. V patnácti, když byl prohlášen za muže a předstoupil před Radu sedmi, aby mu vytetovali znak královského rodu, přinášely mu dny a noci čiré utrpení, protože před sebou na každém kroku viděl tučnou cestu a stovky možností, které

vyvolávaly další a další možnosti, až byl zcela ochromen a v hrůze ze známého a nového neznámého se neodvážil jakékoliv volby. Nevěděl, jak se od toho oprostit a nedokázal s tím žít. V hodinách válečného umění byl jako svázaný, za každým svým pohybem viděl tučet obrazů, jak svého protivníka zabije nebo zmrzačí, za každým výpadem možnosti, jak soupeř zasáhne či mine. Vyučování se pro něj stalo takovou noční můrou, že nakonec jen nehybně stál před svým učitelem a krčil se strachy jako vyděšená dívka, neschopen ani pozvednout meč. Domácí *leroniska* se pokoušela proniknout do jeho mysli a vyvést ho z labyrintu možností. Allart byl ale ochrnutý různými cestami, které v jejím cvičení viděl, a svou rostoucí vnímavostí vůči ženám, jež mu kreslila vidiny, jak se jí bezhlavě zmocňuje, až se nakonec ukryl ve své komnatě a nechal si spílat do zbabělců a idiotů. V hrůze z toho, co by se mohlo stát, odmítal učinit cokoli a věděl, že je zrůda, blázen... Když se Allart konečně vyburcoval k tomu, aby podnikl svou dlouhou děsivou cestu, na každém kroku viděl klopýtnutí, které ho smete do hlubin, a on potom bude dlouhé dny ležet mrtvý nebo polámaný na útesech pod stezkou. Viděl, jak prchá, vrací se...

Otec představený ho přivítal, vyslechl si jeho příběh a řekl: „Nejsi ani zrůda, ani blázen, Allarte, jenom velmi trpíš. Nemohu ti slíbit, že zde najdeš svou pravou cestu, nebo že se vyléčíš, snad tě ale budeme moci naučit, jak máš se svým osudem žít.“

„*Leroniska* říkala, že bych svůj *laran* mohl ovládnout pomocí matrice, měl jsem ale strach,“ přiznal Allart a bylo to poprvé, co dokázal mluvit o strachu. Strach byl zakázanou věcí, zbabělost hříchem nemyslitelným pro Hastura.

Otec představený přikývl a pravil: „Dobře, že jsi se obával matrice. Bývala by tě mohla tvým strachem provést, my ti snad ale ukážeme cestu, jak žít bez strachu. Když se nám to nepovede, můžeš se naučit, jak se svým strachem žít. Nejdřív se budeš učit, že je *tvůj*.“

„To jsem vždycky věděl. Už dost se mě natrápil výčitkami svědomí...“ namítl Allart, ale starý mnich se jen usmál.

„Ne. Když opravdu uvěříš, že ten strach je tvůj, nebudeš si nic vyčítat, nebudeš se mu bránit, nebo ho proklínat. To, co vidíš, přichází zvenčí a může se to stát nebo také ne, je to mimo tvoji

kontrolu. Strach však patří jenom tobě a nikomu jinému, jako tvůj hlas, prsty a paměť, a proto ho můžeš ovládnout. Pokud se vůči němu cítíš bezmocný, ještě sis neuvědomil, že je tvůj, abys s ním naložil, jak chceš. Umíš hrát na nyl?“

Ohromený novým myšlenkovým skokem, Allart připustil, že se na malou ruční harfu učil hrát, jak mu velel obyčej.

„Když struny zpočátku nevydaly zvuk, jaký sis přál, zatracoval jsi nástroj nebo své nešikovné prsty? Předpokládám ale, že časem se ruce podrobily tvé vůli. Neproklínej *laran*, protože tvoje mysl ještě není vycvičena natolik, aby nad ním měla vládu.“ Nechal o tom Allarta chvíli přemýšlet a potom dodal: „Budoucnosti, které vidíš, přicházejí zvenku a nejsou plodem ani paměti ani strachu. Strach zuří v tobě a svazuje tě natolik, že se mezi budoucími možnostmi nedokážeš pohybovat. Jsi to ty, Allarte, kdo je původcem tvého strachu. Když se ho naučíš ovládat, budeš se moci bez obav podívat na všechny stezky, které se před tebou vinou a vybrat si jednu, po které vykročíš. Tvůj strach je jako nezkušená ruka, která z harfy vyluzuje falešný tón.“

„Jak se ale mám toho strachu zbavit? Já se nechci bát.“

„Pověz mi,“ řekl otec představený mírně, „který z bohů do tebe zasel strach, který z nich tě postihl kletbou?“ Allart zahanbeně mlčel a mnich tiše pokračoval: „Říkáš, že *máš* strach. Strach je ale něco, co vytváříš sám v sobě, když je tvá mysl příliš slabá, aby ho dokázala ovládnout. Tak se to naučíš vidět a sám pro sebe objevíš, kdy si máš vybrat, abys ses bál. První věc, kterou musíš udělat, je uznat, že strach je tvůj a můžeš ho silou vůle zahnat i přivolat. Začneme takto: kdykoliv pocítíš, že ti strach brání v rozhodnutí, řekni si: ‚Co ve mně vyvolalo strach? Proč jsem si vybral strach, který mi brání v rozhodnutí, místo abych se radoval ze svobody volby?‘ Strach ti brání ve svobodném rozhodování; jednájí za tebe reflexy těla, nikoliv potřeby tvé mysli. A jak jsi mi sám řekl, většinou sis vybral nečinnost, aby se nestalo to, čeho se bojíš, takže rozhodnutí jsi neučinil ty, ale tvůj strach. Tím začneme, Allarte. Nemohu ti slíbit, že tě od tvého strachu oprostím, slibuji ti ale, že se jednoho dne staneš jeho pánem a strach tě už nebude svazovat.“ Potom se usmál a dodal: „Přišel jsi přece k nám.“

„Měl jsem větší strach zůstat, než jít,“ připustil Allart roztřeseně.

Otec představený povzbudivě pravil: „Alespoň ještě pořád dokážeš volit mezi větším a menším strachem. Nyní se musíš naučit strach ovládnout a dívat se za něj. A potom přijde den, kdy budeš vědět, že patří tobě, že je to tvůj sluha, kterému můžeš poroučet.“

„Kéž mi to bohové dopřejí,“ vydechl Allart a zachvěl se.

Tak začal jeho život v klášteře... a už je tady šestý rok. Pomalu, krok za krokem, zkrotl svůj strach, potřeby svého těla, a naučil se hledat v matoucím vějíři budoucností tu nejneškodnější. Jeho vlastní budoucnost se stále oprošťovala, až se neviděl nikde jinde než v klášteře, žil z jednoho dne na druhý a dělal, co mu velela povinnost... nic víc a nic méně.

Nyní, po šesti letech, před sebou náhle spatřil zmatený proud představ: cesta, skály a sněh, cizí hrad, svůj domov, ženská tvář... Allart si zakryl obličej rukama, opět v moci starého ochromujícího strachu.

Ne! Ne! Nikdy! Chci zůstat tady, žít svůj vlastní osud, zpívat svou vlastní melodii a hlas...

Šest let byl ponechán vlastnímu osudu, budoucnosti určované vlastní volbou. Nyní se na něj opět řítí vnější svět. Činí někdo mimo klášter rozhodnutí, do kterých je nějakým způsobem zapleten? Všechny strach, který se mu za posledních šest let podařilo potlačit, se na něj opět vyvalil. Potom začal pomalu dýchat, tak, jak ho to učili, a dostal ho pod kontrolu.

Ten strach je můj. Já o něm rozhoduji a já mám právo volby... Opět se pokusil podívat, zahlédnout mezi hrnouchy se představami cestu, na které by mohl zůstat bratrem Allartem, pracovat v klidu své cely na své vlastní budoucnosti...

Žádnou takovou cestu však neviděl a to mu cosi prozradilo: ať se na něj řítí jakákoliv vnější volba, bude to něco, co nebude moci odmítnout. Dlouhou dobu klečel na studených kamenech své cely a snažil se přimět zpěčující se tělo a mysl, aby tu skutečnost přijaly. Nakonec, když věděl, že je to v jeho moci, strach ovládl.

Nastalo poledne a Allart se potýkal s matoucími, do nekonečna se rozvětvujícími budoucnostmi natolik dlouho, že poznal alespoň

část toho, co jej čeká. Ve svých vizích viděl často otcův obličej – rozhněvaný, lichotivý, úslušný – a věděl, co přijde jako první.

Když si ho zavolal představený řádu, mohl před starého mnicha předstoupit klidný a nezúčastněný.

„Přišel tvůj otec, aby si s tebou promluvil, můj synu. Můžeš se s ním setkat v severní komnatě pro hosty.“

Allart sklopil zrak. Když opět vzhlédl, zeptal se: „Musím s ním mluvit, otče?“ Hlas měl nevzrušený, ale otec představený ho znal příliš dobře, než aby se nechal oklamat.

„Nemám žádný důvod, abych ho odmítl, Allarte.“

Allart pocítil nutkání hněvivě vyštěknout: „Ale já ano!“ Byl však vycvičený tak dokonale, že nelpěl na hloupostech. Nakonec tiše řekl: „Strávil jsem mnoho dní, abych se na to připravil. Nechci Nevarsin opustit. Našel jsem zde mír a užitečnou práci. Pomoz mi najít východisko, otče představený.“

Starý muž si povzdechl. Oči měl zavřené – jako většinu času, protože vnitřním zrakem viděl jasněji –, ale Allart věděl, že si jej měří pozorněji než kdykoliv předtím.

„Rád bych synu, pro tvé dobro, takovou cestu našel. Nalezl jsi zde klid a takové štěstí, jaké jen muž tvého prokletí může najít. Obávám se ale, že čas tvého klidu vypršel. Musíš mít na paměti, chlapče, že jen málo mužů má takovou možnost odpočinku, sebepoznání a sebeovládání. Buď vděčný za to, čeho se ti dostalo.“

Z takových sladkých řečí o přijetí břemene, které mi bylo naloženo, se mi dělá špatně... Allart odehnal buřičskou myšlenku, otec představený však pozvedl hlavu a jeho oči, bezbarvé jako nějaký podivný kov, se setkaly s Allartovým vzpurným pohledem.

„Milý synu, ty nejsi určen pro mnišský život. Dali jsme ti kontrolu nad tvými přirozenými sklony, ty jsi ale svým založením buřič a toužíš změnit, co se dá. Změny ovšem můžeš provádět pouze *tam dole*.“ Rukou obkroužil celý širý svět vně kláštera. „Nikdy nebudeš smířen s tím, abys svět přijal pokojně takový, jaký je, a nyní máš sílu bojovat rozumně, nekopat kolem sebe ve slepé vzpouře zrozené z vlastní bolesti. Musíš jít, Allarte, a změnit svět, jak nejlépe dokážeš.“

Allart si schoval obličej do dlaní. Do této chvíle stále věřil – *jako dítě, jako lehkověrné dítě!* – že ten starý mnich má nějakou sílu, která mu pomůže vyhnout se nevyhnutelnému. Za celých dlouhých šest let v klášteře se mu z toho nepodařilo vyrůst. Teď cítil, jak ho opouštějí poslední zbytky dětství, a bylo mu do pláče.

Otec představený pravil s láskyplným úsměvem: „Trápíš se, že ve svých třiačtyřiceti letech nemůžeš zůstat dítětem, Allarte? Bud' rád, že po všech těch letech učení jsi připraven stát se mužem.“

„Mluvíš jako můj otec!“ šlehl po něm Allart hněvivě. „Přesně to mi vnucovali při každé snídani a večeři – že nejsem natolik mužem, abych naplnil své místo na zemi. Nezačínej tak mluvit ty, otče, nebo si budu myslet, že všechny mé roky zde byly lží!“

„Nemám ale na mysli totéž, co tvůj otec, když říkám, že jsi připraven přijmout svou budoucnost jako muž. Myslím, že už dávno víš, co rozumím slovem mužství, a není to to, co má na mysli lord Hastur. Nebo jsem se snad mýlil, když jsem slyšel, jak jsi dnes ráno uklidnil a povzbudil plačící dítě? Netvař se, že nechápeš ten rozdíl, Allarte.“ Jeho pevný hlas zjhl. „Jsi příliš rozhněvaný, abys poklekl pro mé požehnání, dítě?“

Allart padl na kolena. V mysli pocítil dotek starého mnicha.

„Ať tě svatý Otec břemen posílí pro to, co musí přijít. Mám tě velmi rád, bylo by ale sobecké držet tě tady. Myslím, že svět, kterého jsi se pokusil vzdát, tě potřebuje daleko víc.“ Když povstal, otec představený ho k sobě krátce přivinul, políbil a potom propustil.

„Máš mé svolení odejít a jestli chceš, oblékni se do světských šatů, než předstoupíš před svého otce.“ Ještě jednou se naposledy dotkl Allartovy tváře. „Ať tě provází mé požehnání. Možná se už nikdy nesetkáme, Allarte, budeš ale mít trvalé místo v mých modlitbách. Pokud budeš chtít, pošli ke mně jednou své syny. A teď už jdi.“ Starý mnich se posadil, obličej si zahalil kápí a Allart věděl, že ho propustil jak ze svých myšlenek, tak i z přítomnosti.

Allart nevyužil povolení otce představeného obléknout si civilní oděv. Hněvivě si pomyslel, že je přece mnich, a jestli se to otci nebude líbit, je to jeho problém. Jeho vzpoura pramenila však i z toho, že když vyslal své myšlenky dopředu, neviděl se v mnišské kutně ani v Nevarsinu. Vráti se vůbec někdy do Sněžného města?

Když kráčel ke komnatě pro hosty, snažil se zklidnit dech. Ať už mu otec přišel sdělit cokoliv, nepomůže, když setkání s ním zahájí pří. Otevřel dveře a vstoupil.

U plápolajícího krbu seděl ve vyřezávaném křesle jeho otec, vzpřímený a zachmuřený, ruce sevřené na dřevěných opěradlech. V obličeji se mu odrážela nadutost Hasturů z nížin. Když zaslechl, jak na kamenné podlaze odměřeně zašustila Allartova kutna, podrážděně zavolal: „Zase další košilaté strašidlo? Přiveďte mi mého syna!“

„Tvůj syn je ti k službám, *vai domne*.“

Otec na něj zíral. „Milosrdní bohové, jsi to ty, Allarte? Jak se odvažuješ přede mne předstoupit v těchto příšerných hadrech!“

„Předstupuji před tebe takový, jaký jsem, pane. Pohostili tě rádně? Jestli chceš, rád ti přinesu něco k jídlu a nějaké víno.“

„Už se stalo,“ trhl hlavou k podnosu a karafě na stole. „Nepotřebuji nic jiného, než si s tebou promluvit, kvůli tomu jsem také podnikl tu krkolomnou cestu!“

„A já opakuji, že jsem zde a k tvým službám, pane. Měl jsi špatnou cestu? Co tě přimělo podstoupit ji v zimě, pane?“

„Ty!“ zahřímal otec. „Kdy se už vrátíš tam, kam patříš, a chopíš se své povinnosti, kterou máš vůči rodu a rodině?“

Allart sklopil oči a začal pěsti tak pevně, až se mu nehty začaly hluboko do kůže. To, co viděl, že se má v několika minutách v této místnosti odehrát, ho děsilo. V nejméně jedné budoucnosti odvozené z každého otcova slova, ležel Stephen Hastur, lord Elhalyn, mladší bratr Regise II, který seděl na trůně v Tendaře, se zlomeným vazem na kamenech této komnaty. Allart věděl, že zuřivost, která se v něm zvedá, a hněv, který k svému otci od nepaměti cítí, by v takový vražedný útok mohly velice snadno vyústit. Otec opět něco říkal, Allart ho ale neslyšel, neboť se ze všech sil snažil uklidnit svou mysl a tělo.

Nechci se vrhnout na svého otce a holýma rukama ho sprovodit ze světa! Nechci, n-e-c-h-c-i! a nevrhnu se! Teprve, když byl prost veškerého odporu a dokázal klidně promluvit, řekl: „Velice mě mrzí, pane, že tě musím zklamat. Myslel jsem, že víš, že svůj život chci strávit mezi těmito zdmi jako mnich a léčitel. Tento rok o letním

slunovratu budu smět složit závěrečný slib a vzdám se svého jména a dědictví a zbytek svého života zasvětím klášteru.“

„Vím, že jsi jednou něco takového prohlásil, v nemoci svého dospívání. Myslel jsem ale, že tvé přání pomine, až se tvé tělo a mysl uzdraví. Jak je to s tebou, Allarte? Vypadáš zdravý a silný. Zdá se, že tě ti blázniví *kristoforo* nevyhladověli ani nedohnali nedostatkem k šílenství – zatím.“

„Samozřejmě, že ne, pane. Mé tělo vzkvétá, jak vidíš, silou a zdravím a má mysl je pokojná.“

„Opravdu, synu? Pak bych neměl litovat let, která jsi zde strávil. A ať toho zázraku dosáhli jakýmkoliv prostředky, měl bych jim být nadosmrti vděčný.“

„Tak dej své vděčnosti průchod, *vai domne*, a zanech mě navždy zde, kde jsem našel štěstí a mír.“

„Nemožné! Šílenství!“

„Mohu se tě zeptat proč, pane?“

„Zapomněl jsem, že o tom nevíš,“ řekl lord Elhalyn. „Tvůj bratr Lauren před třemi lety zemřel. Měl tvůj *laran*, ale ještě v horší formě, protože nedokázal rozlišovat mezi minulostí a budoucností, a když to na něj přišlo v plné síle, stáhl se do sebe, nepromluvil slova, na nic nereagoval, a tak i zemřel.“

Allart pocítil zármutek. Když odcházel z domova, Lauren byl pouhopouhé dítě, které sotva znal. Myšlenka na chlapcovo utrpení ho však zdrtila. Jak těsně unikl jeho osudu! „Otče, to mě moc mrzí. Jaká škoda, že jsi ho neposlal sem. Bývali by ho možná zachránili.“

„Jeden stačil,“ odmítl dom Stephan. „Nepotřebujeme žádné slabošské syny. Lepší umřít mladý, než předávat slabost dál. Jeho Veličenstvo, můj bratr Regis, má pouze jediného následovníka. Jeho nejstarší syn padl v bitvě proti vetřelcům ze Serrais a jeho zbývající syn Felix, který má zdědit trůn, je chatrného zdraví. Já jsem další na řadě a potom tvůj bratr Damon–Rafael. Ty stojíš na čtvrtém místě a král už překročil osmdesátku. Nemáš žádného syna, Allarte.“

Allarta zaplavila vlna divokého odporu. „Prokletí, které nesu, bys mě nechal předávat na druhé? Právě jsi mi řekl, jak je Lauren zaplatil životem!“

„My ale tu předvídavost potřebujeme, a ty jsi ji dostal pod kontrolu. *Leronisové* z Hali mají plán, jak ji v našem rodě posílit a odstranit nestálost, která ohrozila tvůj zdravý rozum a zabila Laurena. Snažil jsem se s tebou o tom promluvit, než jsi odešel, tehdy jsi ale nebyl ve stavu myslet na potřeby rodu. Dohodli jsme se s rodem Aillardů, že nám dají svou dceru, jejíž geny byly upraveny tak, aby byly dominantní, a vaše děti pak budou mít nejen dar vidění, ale i sílu používat ho bez nebezpečí. Tu dívku si vezmeš za ženu. Má také dvě *nedestry* a *leronisové* z Věže objevili metodu, která zaručí, že s nimi se všemi budeš plodit pouze syny. Jestli se ten pokus zdaří, budou tvoji synové nejen předvídat, ale budou mít i kontrolu nad svým darem.“ Všiml si znechucení v Allartově obličeji a hněvivě vyštěkl: „Nejsi nic jiného než přecitlivělý hoch!“

„Jsem *kristoforo*. První z příkázání Kréda čistoty zní *nezmocnit se ženy proti její vůli*.“

„Dobré možná pro mnicha, nikoliv však pro muže! Mohu tě ale ujistit, že žádná z nich se ti neoddá proti své vůli. Jestli chceš, ty dvě, které nebudou tvými manželkami, ani nemusí znát tvé jméno. Máme drogy, které způsobí, že si odnesou jen vzpomínku na příjemnou příhodu. A každá žena přece touží po tom porodit dítě z krve potomků Hastura a Cassildy.“

Allart se zašklebil odporem. „Nechci žádnou ženu, kterou mi musí přinést omámenou drogami a v bezvědomí. Proti vůli neznamená jenom zmítat se v hrůze ze znásilnění. Znamená to také ženu, jejíž schopnost dávat a odmítnout je vymazána drogami!“

„Nic takového bych nenavrhoval,“ vychrlil dom Stephen Hastur vztekle. „Jasně jsi ale prohlásil, že nejsi připraven dobrovolně vykonat svou povinnost vůči rodu a rodině! V tvém věku měl Damon–Rafael tucet *nedestro* synů se zástupem ochotných žen! Ale ty, sandále...“

Allart sklonil hlavu a bojoval s nutkáním chopit se oběma rukama křehkého starého krku a vymáčkout z něj život. „Damon–Rafael se na téma mého mužství vyjadřoval dostatečně často, otče. Musím to teď poslouchat i od tebe?“

„Co jsi udělal, abych o tobě mohl mít lepší mínění? Kde jsou tvoji synové?“

„Nesouhlasím s tebou, že jediným měřítkem mužství musí být počet synů, pane, nechci se o tom ale s tebou teď přít. Nehodlám předávat dál prokletí mé krve. O *laranu* něco vím. Myslím si, že děláš chybu, když se snažíš vyšlechtit z něj větší sílu. Vidiš na mně – a dokonce ještě víc na Laurenovi –, že lidská mysl nebyla uzpůsobena k tomu, aby nesla takovou tíhu. Víš, co mám na mysli, když se zmíním o *recesivitách a smrtelných genech*?“

„Chceš mě poučovat o mém oboru, mladíku?“

„Ne, ale ve vši úctě, otče, já se toho nezúčastním. Kdybych měl mít někdy syny...“

„Tady není žádné *kdyby*. Ty musíš mít syny.“

Hlas starého muže byl rozkazovačný a Allart si povzdechl. Otec ho vůbec neposlouchal. Slyšel slova, ale nevnímal je, prošla mu ušima a rozplynula se, protože to, co Allart říkal, bylo v rozporu s nevyvratitelným přesvědčením lorda Elhalyna, že první povinností synů je plodit syny, kteří dál ponесou legendární dar Hastura a Cassildy, *laran* panství.

Laran, čarodějná psychická síla, která umožňuje vyvoleným rodinám přístup k manipulaci s matričními kameny, drahokamy s asterixem zesilujícími skryté duševní síly. Síla, která umožňuje znát budoucnost, ovládnout mysl lidí nižšího původu, pohybovat neživými předměty, podrobit si mysl zvířat a ptáků... *laran* je klíčovou silou a byly pro něj šlechtěny dlouhé generace jejich rodu.

„Otče, moc tě prosím, naslouchej mi.“ Allart se teď ani nepřel ani nehněval, byl pouze smrtelně vážný. „Z toho zušlechtovacího programu nemůže vzejít nic jiného než zlo, které dělá z žen pouhé nástroje na rození znetvořených myslí bez špetky lidskosti! Já mám svědomí. Něco takového nemůžu udělat.“

4. Kapitola

Chervin, malý darkoverský jelení poník úzkostlivě ohmatával stezku před sebou a pohazoval parohy v nelibosti nad novým nápirem sněhu. Hory teď již měli za sebou a do Hali jim zbývaly jen tři dny cesty. Pro Allarta to byla dlouhá cesta, delší než sedm dní, které ve skutečnosti trvala. Měl pocit, že už cestuje celé roky, nekonečné míle, přes nové a nové propasti, a byl vyčerpaný.

Stálo ho veškerý výcvik všech těch let v Nevarsinu pohybovat se klidně zmatkem toho, co viděl, nekonečnou řadou možných budoucností, které se před ním větvaly s každým krokem, jako rozdílné směry, jež si mohl zvolit, nové možnosti rodící se z každého slova a činu. Jak projížděli nebezpečnými horskými průsmyky, viděl Allart každé možné uklouznutí, které by jej svrhlo do propasti, stejně jako každý správný krok, který nakonec udělal. V Nevarsinu se naučil razit si svým strachem cestu, byl tím výkonem ale znaven a vyčerpan.

Také druhá možnost kráčela stále s ním. Znovu a znovu, jak postupovali vpřed, viděl otce ležet mrtvého u svých nohou v nějaké neznámé místnosti.

Nechci začít svůj život vně kláštera – jako otcovrah! Svatý Otče břemen, dej mi sílu...! Věděl, že nemůže zapřít svůj hněv, způsobilo by to stejné ochrnutí, jako kdysi přinášel strach: nepodniknout nic ze strachu, že na konci číhá neštěstí.

Ten hněv je můj, připomněl si s přísnou sebekázní. *Mohu si vybrat, co se svým hněvem udělám a mohu se rozhodnout nezabít.* Tížilo ho však, jak se mu ta stále důvěrnější scéna opět a opět vynořovala před očima, mrtvé tělo otce ležící v místnosti se zelenými závěsy lemovanými zlatem, u nohy velikého křesla, jehož vyřezávání by dokázal do poslední podrobnosti nakreslit, tak často je viděl zrakem svého *laranu*.

Bylo těžké pohlédnout do tváře živého otce a nedívat se na něj s lítostí a hrůzou, které v něm ta brzká a překvapující smrt vyvolávala. A stálo ho obrovské úsilí nedat lordu Elhalynovi nic z toho znát.

Jak cestovali, přestal otec častovat Allartovo mnišské předsevzetí opovržením a nakonec se s ním o něm i přestal přít. Mluvil se svým synem pouze laskavě, hlavně o dětství v Hali před tím, než na Allarta sestoupilo prokletí, o rodině a nadějích jejich cesty. Hovořil o Hali a těžbě, kterou tam ve Věži provozují, silou matričního kruhu vynášejí na povrch měď, železo a stříbro. Hovořil o jestrábech a *chervinech*, zušlecht'ovacích pokusech, které jeho bratr prováděl, o buněčných změnách, duhových jestrábech, chervtnech s nádhernými parohy barvy drahého kamení, podobných bájným zvířatům starých legend.

Den po dni se k Allartovi vracela láska, kterou k otci v dětství cítil předtím, než je jeho *laran* a víra rozdělily, a opět prožíval agónii smutku, když viděl tu prokletou místnost se zelenými a zlatými závěsy, veliké vyřezávané křeslo a otcův obličej, bílý, ztuhlý a jakoby překvapený svou vlastní smrtí.

Znovu a znovu se mu po cestě vynořovaly z mlhy neznáma nové obličejce a dávaly tušit možnou budoucnost. Většiny z nich si Allart nevšímal, tak jak ho to v klášteře naučili, dva nebo tři se ale stále vracely, takže věděl, že to nejsou tváře lidí, které *možná* potká, ale lidé, kteří mu *vstoupí* do života. Jeden z nich byl obličej jeho bratra Damona–Rafaela, který ho nazýval sandálem a zbabělcem a který byl rád, že se zbavil jeho rivality, aby se stal jediným dědicem Elhalynu.

Kéž bychom byli s bratrem přátelé a milovali se tak, jak se mezi bratry patří. Nikde to však mezi možnými budoucnostmi nevidím...

A potom to byla tvář ženy, která se mu neustále vracela před oči jeho mysli, i když ji nikdy předtím neviděl. Malá, křehce stavěná, s očima lemovanýma tmavými řasami v bledém obličejí a záplavou vlasů jakoby upředených z černého skla. Viděl ji ve svých vizích, vážný obličej zaplavený smutkem, tmavé oči obrácené k němu v

úpěnlivé prosbě. *Kdo jsi? přemýšlel. Tmavá dívka mých vizí, proč mě tak pronásleduješ?*

Jak podivné bylo pro Allarta, když po všech těch letech v klášteře začal mít erotická vidění, viděl tu ženu, jak se láskyplně směje, obličej nastavený k polibku, polapená v extázi jeho úst. Ne! pomyslel si. Ať už ho otec pokouší krásou té ženy jak chce, bude se pevně držet svého předsevzetí: nezplodí žádné dítě, které by neslo prokletí jeho krve! Obličej a přítomnost té ženy, ve snech i za bdění, se však nedaly odehnat a Allart věděl, že je to jedna z těch, které mu otec vybral za ženu. A věděl, že se může stát, že neodolá její kráse.

Vždyť jsem se již teď do ní napůl zamiloval, pomyslel si, a to ani neznám její jméno!

Jednou večer, když sestupovali do širokého zeleného údolí, začal otec opět hovořit o budoucnosti.

„Pod námi leží Syrtis. Lid ze Syrtisu je už dlouhá staletí vazalem Hasturů. Uděláme si tam přestávku. Předpokládám, že budeš rád zase jednou spát v posteli.“

Allart se zasmál. „Je mi to úplně jedno, otče. Během naší cesty jsem spal tak pohodlně, jako nikdy v Nevarsinu.“

„Možná bych takový mnišský trénink také potřeboval, mají-li mé staré kosti vydržet takovou cestu! Říkej si, co chceš, já matrací nepohrdnu! A když už jsme teď jen dva dny cesty od domova, můžeme začít plánovat tvou svatbu. Když ti bylo deset, byl jsi zasnouben se svou příbuznou Cassandrou Aillard, pamatuješ se na to?“

Ať se Allart snažil sebevíc, nemohl si vzpomenout na nic jiného než na slavnost, kde byl navlečen do vrstev nového oblečení a musel dlouhé hodiny stát a poslouchat nové proslovy dospělých.

Řekl to otci a dom Stephen ho ujistil, mírně jako mnohokrát předtím: „To mě nepřekvapuje. Ta dívka tam možná ani nebyla, myslím, že jí byly tenkrát teprve tři nebo čtyři roky. Přiznávám, že jsem o té svatbě také dost pochyboval. Tihle Aillardové mají krev *chieri* a ďábelský zvyk zplodit čas od času dceru, která je *emmasca* – vypadají jako nádherné ženy, nikdy ale nedozrají pro manželství a nejsou schopny rodit děti. Jejich *laran* je však silný, tak jsem to zasnoubení povolil, a když dívka dospěla v ženu, nechal jsem ji za

přítomnosti porodní báby prohlédnout naší domácí *leroniskou*, která dospěla k závěru, že je to zdravá žena a je schopna родit děti. Neviděl jsem ji od doby, co byla malá holčička, říkali mi ale, že vyrostla do pohledné mladé dámy. A je z rodu Aillardů a ta rodina je naším silným spojencem, kterého nutně potřebujeme. Chceš k tomu něco dodat, Allarte?“

Allart se přinutil, aby promluvil klidně.

„Znáš, otče, mou vůli. Nebudu se s tebou o tom přít, své rozhodnutí jsem ale nezměnil. Nepřeji si žádné manželství a nebudu plodit syny, kteří by nesli prokletí naší krve. Víc nemám co dodat.“

Opět se mu v mysli vynořil děsivý pokoj se zelenými a zlatými závěsy tak pronikavě, že sotva viděl otce jedoucího po jeho boku.

„Allarte,“ promluvil otec a jeho hlas byl laskavý, „během těch dní, co společně cestujeme, jsem tě poznal natolik dobře, že tomu nemohu uvěřit. Jsi koneckonců můj vlastní syn a až budeš zpátky ve světě, kam patříš, nebudeš se dlouho držet mnišských příkázání. Nemluvme o tom, *kihu caryu*, dokud nepřijde pravý čas. Bohové vědí, že nemám nejmenší touhu přít se s posledním synem, kterého mi nechali.“

Allart cítil, jak se mu hrdlo sevřelo zármutkem.

Nemohu si pomoci. Svého otce jsem si zamiloval. Zlomí mou vůli nakonec laskavostí, a nikoliv silou? a znovu se díval do otcova mrtvého obličej, v místností ověšené zeleným sukнем a zlatem, a před zastřenýma očima mu plul obličej tmavovlasé dívky.

Panský dům Syrtů byla starodávná kamenná tvrz chráněná vodním příkopem a padacím mostem, ke které patřila rozlehlá dřevěná a zděná hospodářská stavení, pěstěné nádvoří překlenuté mnohobarevným, jakoby skleněným baldachýnem a dlážděné pestrými kameny s takovou přesností, které by nebyl schopen dosáhnout žádný řemeslník, takže Allart věděl, že Syrtové patří ke zbohatlíkům, kteří si mohou dovolit náročnou ornamentální matriční technologii. *Jak může najít tolik lidí nadaných laranem, aby vykonávali jeho vůli?*

Starý lord Syrtis byl brunátný rozměklý muž, který přišel na nádvoří osobně uvítat svého vrchního pána. V podlézavé zdvořilosti

padl na kolena, a když vstal, aby opětoval příbuzenské objetí doma Stephena, v obličeji se mu objevil téměř samolibý úsměv. Objal také Allarta a ten před jeho polibkem na tvář ucukl.

Brr, je jako úlisná domácí kočka!

Dom Marius je uvedl do hlavní haly naplněné požitkářským luxusem, usadil je na vypolštářované divany a poručil víno. „Tohle je nový druh osvěžujícího nápoje vyrobený z našich jablek a hrušek, musíte ho ochutnat... Mám novou zábavu, povím vám o tom, až pojíme,“ prohlásil dom Marius ze Syrtisu a zabořil se do vzdutých polštářů. „Tohle je tedy tvůj mladší syn, Stephene? Slyšel jsem nějaké řeči, že opustil Hali a stal se mnichem mezi *kristofory* nebo nějaký takový nesmysl. Jsem rád, že je to jenom zlomyslná lež. Někteří lidé jsou schopni tvrdit *cokoliv*.“

„Dávám ti své slovo, příteli, že Allart není mnich,“ pravil dom Stephen. „Nechal jsem ho pobývat v Nevarsinu, aby si upevnil zdraví; v pubertě nesmírně trpěl nemocí dospívání. Teď je ale zdravý a silný a vrátí se domů, aby se oženil.“

„Ach, opravdu?“ zavzdychal dom Marius a měřil si Allarta dychtivýma pomrkávajícíma očima zapadlými v polštářcích tuku. „A znám tu šťastnou vyvolenou, drahý chlapče?“

„Ne víc než já,“ odbyl ho Allart chabou zdvořilostí. „Řekli mi, že je to má příbuzná Cassandra Aillard, viděl jsem ji ale pouze jednou, když byla malým batoletem.“

„Ó, *domna* Cassandra! Viděl jsem ji v Thendaře, zúčastnila se slavnostního plesu na comynském hradě,“ ozval se Marius chtivě.

Allart si znechuceně pomyslel: *Jenom chce, abychom věděli, že je natolik důležitý, že ho tam také pozvali!*

Dom Marius přikázal služebným, aby jim přinesli večeři. Držel se nejnovější módy služebnictva nelidského původu, *kralmaků*, uměle vypěstovaných z neškodných hellerských stopařů, kterým byly inseminovány lidské geny upravené maticí. Allartovi se ty bytosti zdály odporné, ani lidé ani stopaři. Stopaři, silní a podobní opicím, měli svou vlastní prazvláštní krásu. Ale *kralmakové*, nepopíratelně pohlední, byli Allartovi hnusní svou nepřirozeností.

„Ano, viděl jsem tvou zaslíbenou. Je tak krásná, že i mnich by kvůli ní zapomněl na svůj slib,“ zachichotal se potutelně dom

Marius. „Až s ní budeš ležet, příteli, na klášter si ani nevzpomeneš. I když ne všechny tyhle Aillardské holky bývají šťastnými manželkami, některé jsou sterilní jako *rijachije* a jiné tak křehké, že nemohou donosit dítě k porodu.“

Další z těch, kdo rádi věští katastrofy, napadlo Allarta. „Na dědice moc nepospíchám. Můj starší bratr je naživu, těší se pevnému zdraví a má nemanželské syny. Přijmu to, co na mě bohové sešlou.“ V touze změnit téma se zeptal: „Vypěstovali jste ty *kralmaky* na svém panství? Otec mi během cesty vyprávěl o bratrových pokusech ve šlechtění ornamentálních *chervinů* pomocí matriční modifikace, vaši *kralmakové* jsou ale menší a půvabnější než *kralmakové* vypěstovaní v Hali. Co se pamatuji, ti jsou dobří pouze pro kydání hnoje ve stájích a podobnou těžkou prací, kterou by bylo nevhodné zadat lidskému poddanému.“

Ihned poté, co to pronesl, jím projela bodavá výčitka – *jak rychle zapomínám* – v Nevarsinu ho učili, že žádná poctivá práce není pod úroveň lidských rukou. Neuvážená slova ale vyvolala u doma Maria novou vlnu chvástání.

„Mám *leronisku* od Ridenowů, zajali jsme ji v bitvě, a ta se v takových věcech vyzná. Myslela si, že jsem k ní laskavý, když jsem jí slíbil, že ji nikdy nepoužiji proti jejím vlastním lidem – jak bych jí stejně mohl v nějaké bitvě důvěřovat? – a ona se nezdráhala trochu pro mne pracovat. Vypěstovala mi tyhle *kralmaky*, daleko elegantnější a pohlednější než ty, co jsem měl předtím. Když budete chtít, dám vám jeden chovný párek jako svatební dar, domne Allarte. Nepochybuji, že vaše paní ztepilé služebníky přivítá. Tahle *leroniska* mi také vyšlechtila nové plemeno *rijachijí*. Přál by sis je vidět, bratranče?“

Lord Elhalyn přikývl a když dojedli, slíbené *rijachije* vstoupily do místnosti. Allart se na ně díval se skrývaným odporem: exotické hračky pro přesycené chutě. Tvarem těla to byly ženy štíhlé, s krásnými obličejí a rozkošnými nadry, hrdě vztyčenými pod průhlednými záhyby rouch, v bocích byly ale příliš úzké, v pase příliš útlé a nohy měly příliš dlouhé na to, aby mohly být skutečnými ženami. Byly celkem čtyři, dvě světlolasé a dvě tmavé, jinak zcela identické. Poklekly u nohou doma Maria, vlnivě sklonily své

dokonalé labutí šíje a Allart i přes své znechucení pocítil nezvyklý záchvív touhy.

U Zandruových pekel, jsou nádherné, nádherné a nepřírozené jako démonické rusalky!

„Věřil bys, bratranče, že se zrodily z *kralmaččího* lůna? Jsou mého semene a semene *leronisky*, takže kdyby byly lidského původu, náročný muž by mohl říct, že jsou mými dcerami a ta myšlenka dodává celé věci – však rozumíte,“ zahihňal se. „Dvě na jeden porod...“ Ukázal na plavou dvojici a řekl: „Lella a Rella. Ty tmavovlasé jsou Ria a Tia. Nebudou vás rušit zbytečným mluvením, i když hovořit i zpívat umějí dobře a naučil jsem je i tančit, hrát na *rryl* a servírovat pokrmy a nápoje. Jejich hlavním nadáním je ale samozřejmě rozkoš. Jsou pochopitelně zakleté matricí, aby zachovávaly naprostou diskrétnost – vidím, že od nich nemůžeš odtrhnout oči,“ – zakuckal se dom Marius smíchy – „stejně jako tvůj syn.“

Allart sebou trhl a rozzlobeně se odvrátil od d'ábelsky svůdných obličejů a těl těch nelidských krás, nástrojů rozkoše.

„Ach, vůbec nejsem chamtivý, dnes v noci je můžeš mít, bratranče,“ nabídl dom Marius s oplzlým zachechtáním. „Jednu nebo dvě, jak si budeš přát. A jestli jsi, Allarte, prožil šest let frustrace v Nevarsinu, musíš jejich služeb zoufale potřebovat. Pošlu k tobě Lellu, je to moje oblíbenkyně. *Rijachije* dokáže takové zázraky, že jejímu doteku podlehne i ten nejzapřísáhlejší mnich.“ Začínal být nepříjemně vtíravý a Allart se otočil stranou.

„Prosím tě, příteli,“ snažil se potlačit rostoucí odpor, „nepřipravuj se o svou favoritku.“

„Ne?“ povytáhl dom Marius své sádelnaté oči v hraném porozumění. „Tak je to tedy? Po tolika letech v klášteře dáváš přednost potěšení, které ti nabízejí tvoji bratři? Já sám po richijovi zatoužím jen velmi zřídka, několik jich ale držím pro hosty, když si občas přejí nějakou změnu. Mám ti poslat Lovu? Je to krásný chlapec. Všechny jsem je nechal upravit, aby nevnímali takřka žádnou bolest, takže s nimi můžeš dělat cokoli, čeho se ti zachce.“

Dom Stephen viděl, že Allart není dalek výbuchu a rychle se vložil do rozhovoru: „Dívky nám budou úplně stačit. Gratuluji ti ke schopnostem tvé *leronisky*, která je vyšlechtila.“

Když osaměli v komnatách, které jim přidělili, dom Stephen podrážděně zasyčel: „Nebudeš nás zostouzet tím, že odmítneš jeho laskavost! Nechci, aby si každý šuškal, že můj syn je méně než muž!“

„Je jako velká tlustá ropucha! Otče, znevažuje to snad mé mužství, když mě myšlenka na takového sprostáka naplňuje hnusem? Nejraději bych mu ty odporné dary hodil do jeho uhihňaného obličeje!“

„Už mě těmi mnišskými předsudky unavuješ, Allarte. *Leronisky* nemohly udělat nic lepšího, než nám vypěstovat *rijachije* a tvoje budoucí žena by nebyla potěšena, kdybys odmítl mít alespoň jednu doma. Copak jsi tak neznalý, že nevíš, že když ulehneš s těhotnou, může potratit? Je to část ceny, kterou platíme za *laran*, který jsme v našem rodě vypěstovali s takovými obtížemi, že naše ženy jsou křehké a náchylné k potratům a musíme je v požehnaném stavu šetřit. Když své touhy obrátíš pouze k *rijachiji*, nemusí žárlit, jak by žárlila, kdybys své vášně věnoval skutečné dívce, která by si činila nároky na tvé myšlenky.“

Allart odvrátil obličej. V nížinách byl takový rozhovor mezi rodiči a dětmi vrcholem neslušnosti od dob, kdy skupinové sňatky byly na denním pořádku a kterýkoliv starší muž mohl být vlastním otcem a žena příslušného věku matkou. Sexuální tabu mezi generacemi bylo tudíž absolutní.

Dom Stephen na svoji obranu řekl: „Nikdy bych nezašel tak daleko, Allarte, kdybys neodmítal splnit svou povinnost vůči naší kastě. Jsem si ale jistý, že jsi natolik mým synem, že do života vstoupíš se ženou v náručí!“ Nakonec krutě dodal: „Nemusíš si dělat žádné násilí, ty bytosti jsou sterilní.“

Allartovi se obracel žaludek hnusem a pomyslel si: *Možná ani nepočkám na místnost se zelenými a zlatými závěsy a zabiju ho tady a hned*, otec se ale otočil a odešel do své komnaty. Když se chystal do postele, rozhněvaně pomyslel na to, jak zkaženými se všichni stali. *My, jediní potomci Pána světla a nositelé krve Hastura a*

Cassildy... nebo je to jen líbivá pohádka? Nebyl snad *laran* rodin pocházejících z Hastura ničím jiným než dílem nějakého troufalého smrtelníka, který si trochu pohrál s geny a mozkovými buňkami, ničím jiným než kouzlením se zárodečnou plazmou upravenou matričním kamenem, tak jak to udělala *leroniska domna* Maria s těmi *rijachijemi*, aby z nich vyrobila exotické hračky pro přesycené muže?

Samotným bohům – jestli nějakí bohové skutečně existují – se musí dělat špatně, když se na nás podívají!

Z vyhrátého přepychového pokoje mu bylo nanic. Přál si, aby byl zpátky v Nevarsinu, obklopen velebným nočním tichem. Již zhasl světlo, když tu uslyšel téměř nehlučné kroky dívky Lelly a šustot jejího tenoučkého hávu, jak se blížila k jeho posteli.

„Jsem zde k vašim službám, *vai domne*.“

Její hlas byl jen prázdný šum, její oči prozrazovaly, že není člověkem. Byly to temně hnědé oči zvířete, velké měkké oči, podivně neodolatelné.

Allart zavrtěl hlavou.

„Můžeš zase jít, Lello. Dnes v noci chci spát sám.“

Mučily ho sexuální představy, ten okamžik byl nabit všemi věcmi, které by *mohl* udělat, všemi možnými budoucnostmi, nekonečnou řadou rozbíhajících se možností. Lella si k němu sedla na okraj postele, do dlaně mu vklouzly její hebké štíhlé prsty, tak jemné, že se zdálo, jako by byly bez kostí. Prosebně zašeptala: „Když tě nepotěším, *vai domne*, budu potrestána. Co chceš, abych udělala? Zním mnoho, mnoho způsobů, jak muže rozradostnit.“

Věděl, že strůjcem této situace je jeho otec. *Rijachije* byly vyšlechtěny, vychovány a zaklety, aby byly neodolatelné. Doufal dom Stephen, že zlomí Allartovy zásady?

„Můj pán se bude velice hněvat, když tě neuspokojím. Mám poslat pro svou sestru, která je tmavovlasá, zatímco já jsem plavá? Je dokonce ještě šikovnější. Nebo ti udělá radost, když mě budeš bít, pane? Bití mám velice ráda, opravdu je zbožňuji.“

„Zadrž!“ Allartovi bylo na zvracení. „Nikdo by nechtěl někoho krásnějšího, než jsi ty.“ A opravdu, její ladné mladé tělo, dokonalý malý obličej, záplava rozpuštěných vlasů, která mu padala na

přikrývku, to vše bylo nesmírně vzrušující. Linula se z ní sladká, lehce pižmová vůně. Než se jí dotkl, byl přesvědčen, že její pach bude zvířecí, nikoliv lidský.

Její kouzlo působí, pomyslel si. Jak jen mám odolat? Padla na něj smrtelná únava a jediné, co vnímal, byla horká stopa jejího štíhlého prstu, kterým mu pomalu klouzala od ušního lalůčku k ramenům. Co na tom záleží? Rozhodl jsem se žít bez ženy a nepředávat kletbu, kterou nesu. Tohle ubohé stvoření je ale sterilní, dítě s ní zplodit nemohu. Možná, že až se otec dozví, že jsem mu v tomto vyhověl, nebude mě tak urážet a nazývat necelým mužem. Otče břemen, dej mi sílu! Jenom si hledám omluvy pro to, co chci udělat. Proč tedy ne? Proč mám jen já jediný odolávat právu, které má každý muž mé kasty? Mysl mu divoce kroužila. Vířilo před ním tisíc různých budoucností. V jedné ji popadl oběma rukama a kroutil jí krkem jako zvířeti, kterým také byla. V jiném obraze viděl sebe a dívku pevně propletené, a ta představa stále mohutněla a zaplavila mu tělo smyslností. V další vizi před sebou viděl ležet tmavou dívku mrtvou... Tolik budoucností, tolik smrti a beznaděje... Prudce, zoufale, ve snaze vymazat všechny budoucnosti, popadl dívku do náručí a stáhl ji k sobě na postel. Dokonce i když se dotkl rty jejích úst, vělo to v něm zoufalstvím a marností. Co na tom záleží, při všech těch troskách, co vidím před sebou...?

Jakoby z velké dálky slyšel její tiché výkřiky radosti a ve svém neštěstí si pomyslel: *Alespoň si ji neberu proti její vůli*, a potom už nepřemýšlel vůbec, a pocítil nesmírnou úlevu.

5. Kapitola

Když se ráno probudil, byla dívka pryč a Allart chvíli nehnutě ležel, zachvácen nevolností a opovržením k sobě samému. *Jak se mám vyvarovat toho, abych nezabil muže, který mi to způsobil...?* Když se mu ale před očima vynořil obličej mrtvého otce ve známé místnosti se zelenými a zlatými závěsy, pevně si připomněl: *Je to má volba, to, co vidím, jsou jen možnosti.*

Jak se však pohyboval po místnosti a připravoval se na cestu, utápěl se v sebeznechucení. Uplynulá noc mu prozradila něco, co by o sobě raději nikdy nevěděl.

Celých šest let v Nevarsinu mu nečinilo nejmenší potíže smířit se s nepřítomností žen a žít bez myšlenek na slabší pohlaví. Nikdy nepocítil pokušení, ani o slavnosti letního slunovratu, kdy se dokonce i mniši směli zúčastnit hlučných radovánek a vypravit se dolů do města za láskou nebo její náhražkou. Nikdy ho tedy nenapadlo, že pro něho bude tak těžké držet se svého předsevzetí neoženit se a neplodit děti s obludným prokletím *laranu*. A teď, i přes nechut' a odpor, které k té nelidské věci, jakou Lella byla, cítil, odhodil šestiletý celibát během jediné minuty a stačil k tomu jen jediný dotek necudně jemných prstů *rijachije*.

Co se nyní ze mne stane? Když, se dokážu vzdát svého předsevzetí za jedinou noc... V řadě větvících se budoucností, které před sebou viděl na každém kroku, zahlédl novou možnost, a vůbec ho nepotěšila: možná se stane stejnou obludou jako starý dom Marius, který odmítá manželství a ukájí svůj chtíč s nepřirozeně vyšlechtěnými dívkami rozkoše nebo ještě něčím horším.

Byl nesmírně rád, že se jejich hostitel neobjevil u snídaně. Už tak bylo dost těžké setkat se s otcem, a obraz jeho mrtvého obličeje téměř vymazal skutečného živého *domna* Stephena, který s chutí a v dobré náladě pojídal chléb a ovesnou kaši. Dom Stephen vycítil Allartův nevyslovený hněv (Allart přemýšlel, zda má nějaké zprávy

od služebnictva, nebo jestli se dokonce snížil natolik, aby se zeptal dívky Lelly, jak Allart složil zkoušku svého mužství) a mlčel, dokud si neoblékli jezdecké pláště. Teprve potom promluvil: „Zvířata necháme tady, synu. Dom Marius nám nabídl vznášedlo, které nás dopraví přímo do Hali, a zvířata potom za několik dní přivedou sluhové. Pokud se nemýlím, tak jsi vznášedlem neletěl od té doby, co jsi byl velice malý.“

„Vůbec si nepamatuji, že bych kdy nějakým letěl,“ odpověděl Allart se zájmem, který se v něm proti jeho vůli probudil. „Určitě to tenkrát nebyl moc běžný druh dopravy.“

„Velice vzácný, samozřejmě že je to hračka jen pro nejbohatší a potřebuje zkušeného pilota obdařeného *laranem*,“ vysvětlil lord Elhalyn. „V horách jsou vznášedla k ničemu, protiproudý a větry by rozmetaly jakýkoliv stroj těžší než vzduch na skalách. Tady v nížinách je to ale poměrně bezpečné a doufám, že tě takový let přivede na jiné myšlenky.“

„Přiznávám, že jsem zvědav,“ připustil Allart a pomyslel si, že dom Marius ze Syrtisu rozhodně nešetřil námahou, aby zalichotil svému pánu. Nejdřív jim dá k dispozici své oblíbené dívky rozkoše, a teď tohle! „V Nevarsinu jsem ale slyšel, že tyhle přístroje nejsou bezpečné ani v nížinách. Mezi Elhalyny a Ridenowy zuří válka a vznášedla jsou velice snadným cílem.“

Dom Stephen pokrčil rameny: „Všichni máme *laran* a každého útočníka můžeme lehce vyřídit. Nepochybuji, že po šesti letech v klášteře jsou tvoje bojové dovednosti zrezivělé, když dojde na meč a štít, jsem si ale jistý, že dokážeš zasáhnout každého, kdo by na nás zaútočil ze vzduchu. Mám ohňové talismany.“ Lišácky se na syna podíval a pokračoval: „Nebo mi snad chceš říct, že z tebe mnichové udělali takového milovníka míru, že nebudeš bránit svůj život ani životy svých příbuzných, Allarte? Matně si vzpomínám, že jako chlapec jsi na bojování neměl moc žaludek.“

Ne, neměl, protože za každým výpadem jsem viděl smrt a katastrofu jak pro sebe, tak i pro druhé a je od tebe kruté, že se vysmíváš dětské slabosti, za kterou jsem nemohl já, ale tvůj prokletý dědičný dar krve... Nahlas však Allart odpověděl: „Dokud jsem naživu, budu svého otce a pána bránit až do posledního dechu a

bohové mi budou pomáhat a podepřou mě, kdybych padl nebo klopýtl,“ a snažil se nevšímat si mrtvého otcova obličeje, který mu zůstával před očima a kalil jeho živoucí tvář.

Překvapen a potěšen Allartovými slovy rozpřáhl lord Elhalyn paže a svého syna objal. Poprvé, co se Allart pamatoval, mu otec zašeptal: „Promiň, drahý synu, taková slova mě nejsou hodná. Má obvinění jsou nespravedlivá,“ a Allart ucítil, jak se mu z očí řinou slzy.

At' mi bohové odpustí. Není krutý, nebo jestli je, je to jenom ze strachu o mne... Opravdu chce být laskavý...

Vznášedlo bylo dlouhé a štíhlé, vyrobené z nějakého třpytivého skelného materiálu, s podélnými ozdobnými pruhy stříbra na trupu. Otevřená pilotní kabina byla prostorná, se čtyřmi sedadly. *Kralmakové* ho vytlačili z přístřešku na pestře dlážděné nádvoří a pilot, štíhlý mladý muž s ryšavými vlasy, které prozrazovaly nižší šlechtu z pohoří Kilghardu, je pozdravil strohou úklonou, pouhá formální zdvořilost. Špičkově vycvičený odborník, *laranzu*, nepotřeboval být uctivý k nikomu, dokonce ani k bratru krále v Tendaře.

„Jsem Karinn, *vai domne*. Mám příkaz dopravit vás do Hali. Prosím, zaujměte svá místa.“

Nechal na *kralmacích*, aby *domna* Stephens zvedli do sedadla a upevnili kolem něj bezpečnostní pásy. Když se však chystal usednout Allart, Karinn se na chvíli zarazil. „Už jsi někdy v jednom z těch přístrojů letěl, domne Allarte?“ zeptal se.

„Ne, pokud se pamatuji. Je poháněn takovou maticí, kterou můžeš sám ovládat? Tomu se mi vůbec nechce věřit!“

„Ne tak docela, tamhle“ – Karinn ukázal rukou – „je baterie nabitá energií na pohon turbín. Levitovat a řídit takový stroj vyžaduje víc síly, než může jeden člověk vyvinout, baterie jsou tudíž nabíjeny maticním kruhem a svůj *lاران* v tuto chvíli potřebuji pouze na kontrolu a řízení – a na vyhledávání a ničení útočníků.“ Obličej měl zachmuřený. „Nikdy bych se nepostavil svému vrchnímu pánovi a není součástí mé služby odmítnout, oč jsem žádán, ale... máš *lاران*?“

Jakmile Karinn promluvil, Allartova vnitřní tíseň se zhmotnila do jasné vize vznášedla, které se trhá na kusy, vybuchuje a jako kámen se řítí k zemi. Je to pouze vzdálená možnost nebo pravda, která před nimi leží? Neměl žádný způsob, jak na tuto otázku odpovědět.

„Mám dost *laranu* na to, abych se téhle hračičce svěřoval jen s těžkým srdcem. Otče, zaútočí na nás. Víš o tom?“

„Domne Allarte,“ vložil se Karinn, „tahle hračička, jak říkáš, je nejbezpečnější druh dopravy, jaký byl dosud matriční technologií vyvinut. Když pojedete do Hali na koni, budete útoku vystaveni celé tři dny. Se vznášedlem se tam dostanete před obědem a nepřátelé budou muset své útočníky velice pečlivě umístit. Navíc ještě je daleko snazší bránit se *laranem* než bojovat proti zbraním, se kterými by na vás zaútočili ozbrojenci. Vidím před sebou den, kdy všechny tvrze na Darkoveru budou mít nové zbraně a přístroje, a ty je ubrání proti závistivým rivalům nebo vzbouřeným vazalům, takže nedojde k dalším válkám, protože žádný soudný člověk by se neodvážil riskovat *takový* druh smrti a zničení. *Hračičky*, jako je tahle, *vai domne*, jsou nyní možná jen drahou kratochvílí bohatých mužů, jednou nám ale přinesou éru míru, jakou Darkover ještě nepoznal!“

Mluvil s takovým přesvědčením a zanícením, až Allart zapochyboval, zda je jeho vize strašlivé války s ještě strašlivějšími zbraněmi vůbec možná. Karinn musí mít pravdu. Takové zbraně by soudné muže od rozpoutání války určitě odradily a tak ten, kdo vymýšlí ty nejděsivější zbraně, vlastně pracuje na nejpevnějším míru.

Když si Allart sedal, řekl: „Dopřej Aldones, Pán světla, ať je tvá vize pravdivá, Karinne. A teď nám ukaž ten zázrak.“

Viděl jsem již mnoho možných budoucností, které se nesplnily. Dnes ráno jsem zjistil, že miluji svého otce a budu lpět na přesvědčení, že na něj nikdy nevztáhnu ruku, stejně jako jsem minulou noc nezakroutil krkem té ubohé neškodné rijachiji. Nebudu se bát útoku, budu však na stráži a nenechám se ukolébat potěšením z nového dopravního prostředku. Nechal Karinna, aby mu ukázal, jak se zapínají popruhy, které ho přidrží v sedadle, kdyby se vyskytly náhlé turbulence, a jak se otáčí sedadlem za tabulkou zvětšovacího

skla, které poskytuje neomezený výhled na útočníky nebo hrozící nebezpečí.

Laranzu se posadil do svého sedadla a také se připoutal. Potom sklonil hlavu v ostražitém soustředění, baterií poháněné turbíny naskočily a Allart se pozorně zaposlouchal do jejich řevu. Měl zkušenosti s křehkými kluzáky nadnášenými malými matricemi, v dětství s nimi kroužil ve vzdušných proudech nad jezerem Hali a rozuměl tedy základním principům přístrojů těžších než vzduch. Bylo pro něj však nepředstavitelné, že matriční kruh, skupina těsně propojených telepatických myslí, může nabít baterii natolik silnou, aby uvedla do chodu tak obrovské turbíny. *Laran* může být asi velmi silný a matrice dokáže mnohonásobně umocnit elektrické proudy mozku a těla, stokrát, tisíckrát. Říkal si, kolik myslí obdařených *laranem* je k tomu zapotřebí a jak dlouho musejí pracovat, aby nabily baterie obrovskou silou těch řvoucích turbín. Rád by se Karinna zeptal – nechtěl ale rušit jeho soustředění –, proč nemůže být takový stroj upraven pro povrchovou dopravu, rychle mu však došlo, že pro povrchová vozidla by se musely postavit cesty a dálnice. Někdy v budoucnu budou cesty možná praktické, v drsném terénu na sever od pohoří Kilghardu bude ovšem povrchová doprava patrně vždycky omezena jen na nohy lidí a zvířat.

Rychle, s ohromující silou, se přehnali po rozjezdové dráze ze sklovitého materiálu, který také musel být ulit matriční silou, a už byli ve vzduchu; pod nimi se míhaly vrcholky stromů a úžasným tempem, které Allartovi bralo dech, se řítili vstříc oblakům. Bylo to něco úplně jiného než kroužení, jež zažil na kluzácích, stejně jako jsou kluzáky na hony vzdálené pomalému pachtění *chervinů*! Karinna se pohnul a křídla vznášedla se pootočila k jihu.

Letěli už nějakou dobu, když tu Allarta začaly tlačit pásy, kterými byl připoután k sedadlu. Uvažoval, zda by je nemohl na chvíli rozepnout, ale najednou jím projela vlna vzrušení, ostražitosti a strachu.

Uviděli nás, letí za námi – zaútočí!

Podívej se na západ, Allarte...

Allart přimhouřil oči proti světlu. V dálce se vyhouply tmavé skvrny, jedna, dvě, tři – jsou to kluzáky? Jestliže ano, vznášedlo jim

snadno uletí. Karinn je už také rychlými pohyby rukou naváděl z dosahu pronásledovatelů. Na okamžik to vypadalo, že se za nimi nepustí. Potom jedna ze skvrn – *to nejsou kluzáky! Jsou to jestřábi?* – začala stoupat nad jejich hlavy, stále výš a výš. Opravdu to byl jestřáb, Allart v něm ale cítil lidskou inteligenci, lidské vědomí, které na ně upíralo svou zlou vůli. Žádný obyčejný jestřáb nemá oči, které by zářily jako velké drahé kameny! *Ne, to nejsou obyčejní ptáci!* Znepokojeně pozoroval, jak se dlouhými mocnými rozmachy křídel noří do stále větších výšek...

Najednou se od jeho těla odpojil úzký třpytivý záblesk a jako šíp padal střemhlav na jejich vznášedlo. Allart ve své vizi, rychlejší než myšlenka, spatřil, co se stane, jestliže je ten dlouhý smrtonosný tvar, lesklý jako sklo, zasáhne: rozletí se na kusy a každá částička vraku se obalí strašlivým *lepivým ohněm*, který přilne na všechno, čeho se dotkne a bude spalovat a spalovat, zažírat se do kovu a skla, do masa a kostí.

Allart popadl matrici, kterou nosil na krku, a vytrhl ji z ochranného hedvábného pouzdra. *Mám tak málo času...* Ponořil se do hlubin drahokamu a změnil své vnímání času, aby skleněný šíp padal pomaleji a mohl ho zaměřit, jakoby ho bral mezi neviditelné prsty čisté síly... Pomalu, pomalu, opatrně... nemůže riskovat, že by ho zlomil, vždyť může dopadnout do vznášedla a úlomky *lepivého ohně* by zničily stroj i lidská těla. Jeho zpomalené vědomí mu hlavou hnalo překotný řetěz budoucností – viděl, jak se vznášedlo trhá na kusy, otec se propadá dolů a z vlasů mu šlehá oheň, Karinn hoří jako pochoděň, vznášedlo se mu vymyká z rukou, těžší než kámen... nic z toho se ale nesmí stát!

Jeho mysl se s nekonečnou jemností ponořila do pulzujícího světla matrice a Allart, oči zavřené, odváděl skleněný šíp od vznášedla. Cítil odpor a věděl, že ten, kdo ho řídí, s ním bojuje o nadvládu. Zápasil tiše a měl pocit, jako by se jeho fyzické ruce snažily uchopit kluzkého svíjejícího se hada, zatímco ty druhé ruce mu ho chtějí vykrotit a hodit do obličeje.

Karinne, rychle, jestli můžeš, dostaň nás nahoru, ať se to zlomí pod námi...

Pásky se mu zařízly do těla a vznášedlo vyrazilo v ostrém úhlu vzhůru. Koutkem své mysli zahlédl, jak se jeho otec zhroutil do sedadla. Projel jím osten lítosti: *Je starý, křehký, jeho srdce to nemusí vydržet...* hlavní část jeho mysli však byla stále v prstech síly bojující se zmítajícím se šípem, který se snažil vymknout z kontroly jeho vůle. Už nad ním téměř zvítězili...

Vybuchl s divokým třeskem, který musel otřást celým časem i prostorem a Allart v rukou ucítil prudkou spalující bolest. Rychle stáhl své vědomí z blízkosti vybuchlého šípů, spáleniny však dál rezonovaly v jeho fyzických pažích. Otevřel oči a viděl, že šíp se roztrhl hluboko pod nimi a úlomky *lepivého ohně* dopadají v žhnoucím vodopádu na les, který sežehnou na popel. Jeden z úlomků skleněné skořepiny se ale odrazil vzhůru přes okraj vznášedla a podél kabiny se plížil coby tenký proužek ohně a natahoval své prsty k místu, kde v bezvědomí ležel jeho otec.

Allart potlačil první popud – natáhnout se dopředu a zamáčknout plamínek vlastníma rukama. *Lepivý oheň* se takhle uhasit nedá, sebemenší jiskra, které by se dotkl, by se mu propálila oblečením a masem až do kostí, a spalovala by jej tak dlouho, až by nebylo co stravovat. Opět se ponořil do matrice – neměl čas na to, aby vytahoval ohňový talisman, který mu Karinn dal, měl ho mít dávno připravený! – vyvolal svůj vlastní oheň a zaměřil ho na oheň cizí. Ten krátce vzplál a potom se s posledním zažhnutím vytratil a zhasl.

„Otče...“ zakřičel, „nejsi zraněn?“

Otec před sebe napřáhl třesoucí se ruce. Vnější okraj malíčku byl černě sežehnutý, jiná vážnější zranění však Allart neviděl. Dom Stephen slabým hlasem zašeptal: „Ať mi bohové odpustí, že jsem pochyboval o tvé statečnosti, Allarte. Všechny jsi nás zachránil. Obávám se, že na takový boj jsem už příliš starý. Ty jsi ale ten oheň dokonale zvládl.“

„Je *vai dom* zraněn?“ zavolal Karinn od řízení. „Podívejte! Utekli.“ Opravdu, na dolním horizontu viděl Allart malé ustupující obrysy. Zakleli matricí opravdové ptáky, aby létali s jejich mrzkými zbraněmi? Nebo jsou to nějaké obludy, vyšlechtění mutanti, už ne ptáci stejně jako *kralmakové* nejsou lidé? Nebo nějaké příšerné

mechanické přístroje poháněné matricí, které byly postaveny, aby rozsávaly své smrtelné zbraně? Allart nevěděl a otcův stav byl takový, že nechtěl útočníky sledovat ani v myšlenkách.

„Je v šoku a trochu popálený,“ křikl úzkostně na Karinna. „Jak dlouho ještě poletíme?“

„Jenom chvílku, domne Allarte. Už vidím blýskat se hladinu jezera. Tady, pod námi...“

Vznášedlo zakroužilo a Allart spatřil linku pobřeží a třpytivý písek, který jako drahokamy lemoval pobřeží jezera Hali... *Legendy vyprávějí, že písky jsou posázeny drahokamy od toho dne, co se po nich procházel Hastur, Syn světla...* a ty podivné vlny lehčí než voda, které se bez přestání lámou o břehy jezera. Na severu zářící věže, velký dům Elhalynu a na vzdáleném konci jezera Věž Hali, modrající se v slabém oparu. Když Karinn začal klouzat k zemi, Allart rozepjal nepříjemné popruhy a přešel na otcovu stranu, vzal do dlaní jeho popálené ruce a ponořil se do matrice, aby se podíval očima jeho mysli a odhadl zranění. Rána nebyla vážná, otec byl pouze v šoku, srdce mu bilo jako na poplach a byl spíš polekaný než zraněný.

Pod sebou viděl Allart služebnictvo v barvách Hasturů vybíhat k přistávací ploše, ke které vznášedlo sestupovalo. Stále ale svíral otcovy ruce a snažil se odehnat všechno, co by mohl z budoucnosti vidět. *Vize, žádná z nich pravdivá... vznášedlo nevybuchlo v plamenech... co vidím, se nemusí naplnit – je to jen možnost, která se může stát, zrozená mým vlastním strachem...*

Vznášedlo se dotklo země. Allart vykřikl: „Přivolejte lordovy osobní komorníky! Je zraněn, musí ho odnést do domu!“ Zvedl otcovo tělo, spustil je do čekajících paží služebníků a následoval je, když odnášeli křehkou postavu svého pána.

Odkudsi se ozval hlas, v minulých letech tolik nenáviděný: „Co se mu stalo, Allarte? Zaútočili na vás ve vzduchu?“ a Allart rozpoznal svého staršího bratra, Damona–Rafaela.

Stručně mu popsal srážku a Damon–Rafael přikývl: „Je to jediný způsob, jak se těm zbraním bránit. Použili tedy ty své jestřáby? Už je na nás jednou nebo dvakrát poslali, spálili nám tenkrát sad a neměli jsme ten rok skoro žádné ořechy.“

„Při všech bozích, bratře, kdo jsou tihle Ridenowé? Jsou z krve Hastura a Cassildy, že na nás mohou *laranem* sesílat takové zbraně?“

„Jsou bez rodokmenu,“ odfrkl Damon–Rafael. „Původně to byli bandité z Drytownsu, kteří přitáhli do Serraisu a přinutili staré serraiské rodiny, aby jim vydaly své ženy a manželky. Serraisové mají silný *laran*, alespoň někteří z nich, a teď vidíš výsledek – posílilo je to. Mluví o příměří a já myslím, že je s nimi musíme uzavřít, protože tohle válčení nemůže moc dlouho vydržet. Jejich požadavkům však neustoupíme. Chtějí výlučné vlastnictví serraiského panství a tvrdí, že se svým *laranem* na to mají právo... Ted' ale není čas, abychom se bavili o válkách a politice, bratře. Jak se daří otci? Nezdá se, že by byl příliš zraněn, musíme k němu ale okamžitě povolat léčitelku, pojď...“

Domna Stephena uložili na čalouněnou lavici ve Velké hale, k jeho boku poklekla léčitelka, potřela mu spálené prsty hojivou masťou a obvázala je měkkými obvazy. Jiná žena přidržovala u lordových rtů pohár vína. Lord napřáhl ruku na uvítanou synům, kteří k němu spěchali, a Damon–Rafael poklekl k jeho lůžku. Allart se podíval na svého bratra a bylo mu, jako by se prohlížel v zamženém zrcadle. O sedm roků starší Damon–Rafael byl o něco vyšší, o něco rozložitější, stejně jako on plavovlasý, s šedýma očima všech Hasturů z Elhalynu, v obličeji první stopy uplynulých let.

„Chvála bohům, že nám tě ušetřili, otče!“

„Za to musíš poděkovat svému bratrovi, Damone. Byl to on, kdo nás zachránil.“

„Již pouze kvůli tomu ho srdečně vítám doma,“ zvolal Damon–Rafael, otočil se a sevřel bratra v příbuzenském objetí. „Vítej, Allarte. Doufám, že se k nám vracíš zcela zdrav a bez šílených preludů, které tě jako chlapce pronásledovaly.“

„Jsi zraněn, můj synu?“ zeptal se dom Stephen a v očích se mu zračila účast. „Viděl jsem, že máš bolesti.“

Allart před ním rozevřel ruce. Oheň se jich fyzicky vůbec nedotkl, když se však svou myslí potýkal s ohnivým šípem, přenesla se na ně ozvěna toho zápasu. Podél dlaní až k zápěstí se mu táhly rudé spáleniny, avšak bolest, i když byla pronikavá, vnímal jako ve snu, jako noční můru své mysli, nikoliv sežehnutého masa. Zamířil

na ni své vědomí, a narudlé stopy začaly pomalu blednout a bolest mizela.

Damon–Rafael řekl: „Dovol, abych ti pomohl, bratře,“ vzal Allartovy prsty do svých rukou a plně se na ně soustředil. Pod jeho dotekem rudé spáleniny zcela vybledly. Lord Elhalyn se usmál.

„Jaká to radost,“ zvolal. „Můj mladší syn se mi vrátil silný a jako výtečný válečník a moji synové při sobě stojí jako bratři. Dnešní den nebyl zbytečný, jestliže vám ukázal...“

„Otče!“ Allart k němu přiskočil, ale hlas se mu nečekaně zlomil. Přikročila k němu i léčitelka a snažila se pomoci, když začal lapat po dechu a obličej mu zbrunátněl krví. Potom se svezl k zemi a zůstal bez hnutí ležet.

Obličej Damona–Rafaela byl stažen hrůzou a hořem. „Ach, otče...“ zašeptal a Allart se zděšeně rozhlédl po Velké hale a poprvé si všiml toho, co ve zmatku přehlédl: uviděl zelené a zlaté závěsy a velké vyřezávané křeslo vzadu v místnosti.

Takže to byla otcova Velká hala, kde ležel mrtvý, a já jsem to vůbec neviděl, dokud nebylo příliš pozdě... Moje vize byla pravdivá, mýlil jsem se pouze v příčině... i když znám tolik budoucností, nedokážu jim předejít...

Damon–Rafael sklonil hlavu a vzlykal. Rozpřáhl náruč a zašeptal: „Je mrtvý, náš otec odešel za světlem,“ a bratři se objali.

Allart se chvěl, otřesen náhlým a neočekávaným útokem budoucnosti, kterou předvídal.

Všude kolem nich, jeden po druhém, poklekalo služebnictvo čelem k oběma bratrům. Damon–Rafael, ve tváři žal a s trhaným dechem, se nutil do klidu, když pronášeli obvyklou formuli.

„Náš pán je mrtvý. Ať žije náš pán,“ a v pokleku pozvedli ruce, aby vzdali hold Damonu–Rafaelovi.

Allart poklekl a jak žádal zvyk a zákon, pozdravil jako první nového vrchního pána Elhalynu, Damona–Rafaela.

6. Kapitola

Stephena, lorda Elhylana, uložili k odpočinku na prastaré pohřebišťe na březích Hali. Přišli se mu poklonit všechny rody Hasturů z panství v nížinách, od Aillardů z valerónských planin až po Hastury z Carcosy. Vedle hrobu nevlastního bratra se hrbil starý král Regis, příliš křehký na to, aby zvládl jízdu na koni, a ztěžka se opíral o paži svého jediného syna.

Princ Felix, dědic trůnu v Thendaře a koruny panství, přistoupil k Allartovi a Damonu–Rafaelovi, objal je a oslovil „drazí bratranci“. Felix byl štíhlý zženštilý mladík s pozlacenými vlasy a bezbarvými očima a měl dlouhý úzký bledý obličej a ruce krve *chieri*. Když skončily pohřební rituály, následovala veliká slavnost. Starý král se omluvil vzhledem k svému věku a chatrnému zdraví a nechal se dvořany odvést domů, princ Felix ale zůstal, aby pozdravil nového lorda Elhalyna, Damona–Rafaela.

Dokonce i lord Ridenowů vyslal z dalekého Serraisu zástupce s nabídkou nežádaného příměří na dvakrát čtyřicet dní.

Allart vítal hosty v sále, když tu najednou narazil na obličej, který dobře znal – i když jej na vlastní oči nikdy neviděl. Tmavé vlasy jako černé mračno pod modrým závojem, šedé oči s řasami tak smolnými, že na okamžik vypadaly temné jako oči nějakého zvířete: Když se Allart podíval do obličeje té tmavovlasé ženy, jejíž tvář ho pronásledovala již tolik dní, pocítil v hrudi podivně sevření.

„Příbuzný,“ řekla dvorně. Nedokázal se však přimět sklopit zrak, jak velel obyčej v přítomnosti neznámé neprovdané ženy.

Velice dobře tě znám. Pronásleduješ mě ve dne v noci a již teď jsem do tebe víc než napůl zamilovaný... Zaútočily na něj erotické představy, v této společnosti naprosto nevhodné, a snažil se je odehnat.

„Příbuzný,“ pronesla znovu, „můžeš mi vysvětlit, proč na mne tak nevidaným způsobem zíráš?“

Allart cítil, jak se mu do tváří hrne krev. Samozřejmě, dívat se tak na cizí ženu bylo nezdvořilé, téměř neslušné, a polilo ho horko při pomyslení, že možná vládne *laranem* a může vidět představy, které ho mučí. Po chvíli znovu našel svůj ochraptělý hlas.

„Nejsem žádný cizinec, *damiselo*. A nevidím nic nezdvořilého na tom, když se muž dívá do tváře své snoubenky. Jsem Allart Hastur a již brzy se mám stát tvým manželem.“

Pozvedla zrak a pevně opětovala jeho pohled. V hlase jí však zaznívalo napětí. „Opravdu? Sotva mohu uvěřit tomu, že sis můj obraz udržel v mysli celou tu dobu, vždyť naposledy, co jsi mě viděl, jsem byla malá čtyřletá holčička. Také jsem slyšela, domne Allarte, že ses stáhl do Nevarsinu, jsi nemocný nebo šílený a že si přeješ stát se mnichem a vzdát se svého dědictví. Byla to tedy jen planá pomluva?“

„Je pravda, že nějaký čas jsem se takovými myšlenkami zabýval. Strávil jsem šest let mezi bratry svatého Valentina Sněžného a býval bych tam rád zůstal.“

Jestliže budu tuto ženu milovat, zničím ji svou láskou... počnu děti, které budou zrůdy... zemře při jejich porodu... pozeňnaná Cassildo, pramáti panství, dej, ať nevidím tolik ze svého osudu, protože mohu udělat jen málo, abych ho odvrátil...

„Nejsem ani nemocný, ani šílený, *damiselo*, nemusíš mít ze mne strach.“

Mladá žena se mu opět podívala do očí. „Skutečně nevypadáš jako šílenec, jen tě něco velice trápí. Je to myšlenka na naši svatbu, co tě tak pronásleduje, bratranče?“

Allart jí s nervózním úsměvem odpověděl: „Neměl bych snad být spokojený, když vidím všechnu tu krásu a půvab, kterou mi bohové dali v mé zaslíbené nevěstě?“

Netrpělivě trhla hlavou. „Tohle není vhodná chvíle na sladké řeči a lichotky, příbuzný! Nebo jsi snad jedním z těch, co si myslí, že žena je hloupé dítě, které se nechá odbýt jedním nebo dvěma komplimenty?“

„Věř mi, lady Cassandro, že jsem k tobě nechtěl být nezdvořilý,“ řekl, „učili mě ale, že je nevhodné mluvit o svém strachu a obavách, když jsou ještě tak neurčitě.“

Opět ten rychlý, přímý pohled očí lemovaných smolnými řasami.

„Strach, bratranče? Jsem přece úplně neškodná a dívka k tomu! Jsem si jistá, že lord z rodu Hasturů se ničeho nebojí a určitě ne své budoucí nevěsty!“

Její sarkasmus s ním trhl. „Chceš slyšet pravdu, lady? Mám podivný druh *laranu*. Není to pouhá jasnozřivost. Nevidím jen jednu budoucnost, která se *stane*, ale budoucnosti, které se *mohou* stát, věci, ke kterým může dojít nešťastnou náhodou nebo chybou člověka. A někdy nedokážu určit, které budoucnosti vyvolávají události, jež jsou již v pohybu, a které zrodil můj vlastní strach. Do Nevarsinu jsem odešel právě proto, abych nad nimi získal vládu.“

Slyšel, jak se prudce nadechla.

„Avarro, smiluj se, s jakým prokletím to musíš žít! A ovládl jsi je, příbuzný?“

„Svým způsobem, Cassandro. Když jsem ale utrápený a nejistý, opět se na mne sesypou, takže nevidím jen radost, kterou mi svatba s někým jako ty přinese.“ Jako bodavou bolest v srdci cítil Allart hořké vědomí všech radostí, které by *mohl* zakusit, kdyby ji dokázal přimět, aby opětovala jeho lásku, všechny ty příští roky, které mohou skončit hořem... Prudce přibouchl dveře svého nitra a uzavřel mysl před podobnými myšlenkami. Nestojí před ním žádná *rijachije*, kterou si může vzít s prázdnou hlavou, jen pro prchavé potěšení!

Ostře pokračoval a netušil, jak jeho hlas bolestí ochraptěl a jaký chlad do jeho slov vnesla: „Stejně dobře vidím i všechen žal a neštěstí, které nás mohou postihnout, a dokud nenajdu cestu ve falešných budoucnostech, které rodí můj strach, nemohu se radovat z myšlenky na naše manželství. Nechápej to jako hrubost, má lady a nevěsto.“

„Jsem ráda, že jsi mi to řekl. Patrně víš, že mí příbuzní jsou rozzlobeni, že k svatbě nedošlo již před dvěma lety, kdy jsem dosáhla plnoletosti. Mají pocit, že jsi mě urazil, když jsi zůstal v Nevarsinu. Nyní chtějí mít jistotu, že si mě vezmeš bez dalšího prodlévání.“ V tmavých očích jí zahořela jiskřička humoru. „Ne že by jim na srdci tak leželo mé manželské štěstí, neustále mi ale

připomínají, jak blízko stojíš trůnu a jaké mám štěstí a jak tě musím obloučit svým půvabem, abys mi neunikl. Nastrojili mě jako pouťovou panenku, vlasy mi zamotali do měděných a stříbrných drátků a ověsili mě nákladem šperků, jako bys mě měl kupovat na trhu. Napůl jsem čekala, že mi otevřeš ústa a podíváš se mi na zuby, poplácáš mě po bedrech a změříš v kohoutku!“

Allart se musel zasmát. „V tomto směru nemusí mít tvůj rod žádné obavy, lady, neznám muže, který by na tobě našel jedinou chybičku.“

„Ale ano, našel,“ doznala upřímně. „Doufali, že si toho nevšimneš, nechci to ale před tebou skrývat.“ Rozevřela před ním své úzké dlaně. Štíhlé prsty byly ozdobeny klenoty, bylo jich však šest, a když se Allart zadíval na ten šestý, Cassandra se hluboce zarděla a snažila se schovat ruce pod závoj. „Prosím, domne Allarte, neprohližej si tak upřeně mé znetvoření.“

„Žádné znetvoření nevidím,“ řekl. „Hraješ na *rryl*? Musí být pro tebe daleko jednodušší hrát akordy.“

„Takže ty...“

„Už o tom nikdy nemluvme jako o vadě nebo znetvoření, Cassandro,“ vzal její štíhlou ruku se šesti prsty do dlaně a dotkl se jí rty. „V Nevarsinu jsem potkal děti se šesti nebo více prsty a jejich přebytečné prsty byly bez kostí a šlach, takže s nimi nemohli vůbec pohybovat, ty ale, jak vidím, je plně ovládáš. I já jsem tak trochu hudebník.“

„Hudebník? Je to proto, že jsi byl mnich? Většina mužů nemá na takové věci dost trpělivosti, nebo jsou plně zaměstnání válečným uměním.“

„Já bych byl raději hudebníkem než válečníkem,“ přiznal Allart a opět si přitiskl štíhlé prsty ke rtům. „Kéž nám bohové dopřejí tolik míru, abychom mohli místo válčení skládat písně.“ Když se na něj usmála, ruku stále na jeho rtech, všiml si, že je pozorují Ysabet, lady Aillard, i bratr Damon–Rafael a oba vypadají tak spokojeně, až se mu z toho udělalo špatně. Manipulují s ním, aby splnil jejich vůli, navzdory vlastnímu předsevzetí. Jako uštknutý pustil její ruku.

„Mohu tě doprovodit k tvým příbuzným, *damiselo*?“

Když večer pokročil, nebyla slavnostní nálada vůbec pochmurná – starého lorda uložili k odpočinku s pietou a zanechal po sobě náležitého dědice, takže nebylo pochyby, že panství bude vzkvétat – a Damon–Rafael vyhledal svého bratra. I když byla hostina v plném proudu, byl ještě docela střízlivý.

„Zítra jedeme do Thendary, kde budu prohlášen za lorda panství. Musíš jet se mnou, bratře, jako správce a budoucí dědic Elhalynu. Nemám žádné manželské syny, pouze *nedestro*. Neuznají je za zákonné dědice, dokud nebude jisté, že mi Cassilda neporodí žádné děti.“ Vrhł přes místnost na svou ženu chladný, téměř hořký pohled. Cassilda Aillard–Hastur byla slabá, štíhlá žena, zežloutlá a sešlá.

„Panství bude v tvých rukách, Allarte, a v určitém slova smyslu jsem ti vydaný na milost. Jak se to říká v tom přísloví? ‚Nahá jsou záda bez bratra‘.“

Allarta napadlo, jak jen při všech bozích mohou zůstat přáteli a nestat se nejzarytějšími nepřáteli, když jsou dědické zákony tak neúprosné? Allart neměl nejmenší touhu nahradit svého bratra jako hlavu panství, bude mu to ale Damon–Rafael věřit? Řekl: „Nejraději bych byl, kdybys mě býval nechal v klášteře, Damone.“

Damon se pochybovačně usmál, jako by se bál, že bratr má za lubem nějakou d'ábelskou léčku. „Opravdu? Pozoroval jsem tě, když jsi mluvil s Aillardovou dcerou a bylo mi nad slunce jasnější, že se už nemůžeš dočkat obřadu. Vypadá to, že budeš mít manželské syny dříve než já, Cassilda je churavá a tvoje nevěsta je silná a zdravá.“

Allart s potlačenou prudkostí odmítl: „Do manželství se neženu!“

Damon–Rafael se zlostně zamračil. „Rada ale muže v tvém věku nikdy neuzná za dědice, pokud se okamžitě neoženíš. Je neslýchané, když muž po dvacítce je stále svobodný a dokonce bez vlastních synů.“ Ostře se podíval na Allarta. „Nebo mám snad větší štěstí, než jsem si myslel? Nejsi náhodou *emmasca*? Nebo dokonce milovník mužů?“

Allart se útrpně ušklíbl. „Musím tě bohužel zklamat. Co se týče toho, jestli jsem *emmasca*, sám jsi mě přece viděl, když jsem po dosažení dospělosti musel předstoupit svlečený před Radu. A jestli si

přeješ, abych se stal milovníkem mužů, to sis měl dávat pozor, abych se býval nedostal mezi *kristofory*. Když si to ale budeš přát, klidně se do kláštera vrátím.“

Najednou ho téměř rozjařeně napadlo, že to by byla odpověď na veškerá jeho muka a zmatky. Damon–Rafael si nepřeje, aby plodil syny, kteří by se mohli stát rivaly jeho vlastních dětí, a tak by se mohl vyhnout prokletí potomků, kteří by nesli jeho tragický *laran*. Kdyby se vrátil do Nevarsinu... překvapilo ho, jakou bolest mu ta myšlenka způsobila.

Už nikdy nevidět Cassandru...

Damon–Rafael zavrtěl hlavou, ne bez lítosti. „Neodvážím se rozhněvat Aillardy. V téhle válce jsou našimi nejsilnějšími spojenci a jsou pobouřeni, že Cassandra nestmelila naše spojenectví dědicem Elhalynu a krve Aillardů. Jestli ten sňatek neuzavřeš, budu mít dalšího nepřítele a Aillardy si za nepřátele nemohu dovolit. Už teď se obávají, že jsem pro tebe našel někoho lepšího. Vím ale, že pro tebe otec zamluvil dvě *nedestro* nevlastní sestry z Aillardova rodu s upravenými geny, a co budu dělat, jestli budeš mít syny se všemi třemi?“

Allarta zaplavila vlna odporu, stejně jako když se o tom dom Stephen zmínil poprvé. „Řekl jsem otci, že si to nepřeju.“

„Byl bych radši, kdyby synové z krve Aillardů byli mými syny,“ pokračoval Damon–Rafael, „nemohu si ale vzít tvou zaslíbenou ženu. Mám svou vlastní manželku a nejde, abych si z dámy tak vynikajícího původu udělal *barraganu*. Byla by z toho krevní msta! Kdyby ale Cassilda zemřela při porodu, jak od toho za posledních deset let nikdy nebyla daleko a možná ji to ještě potká, potom...“ Pohledem zabloudil ke Cassandře, která stála ve společnosti svých příbuzných, a labužnický jí očima přejel po celém těle. V Allartovi se vzedmul nečekaně silný hněv. Jak se Damon–Rafael odvažuje takhle mluvit? Cassandra byla *jeho*!

Damon–Rafael byl neúnavný. „Téměř jsem v pokušení tvůj sňatek o rok odložit. Kdyby Cassilda zemřela při porodu dítěte, které teď nosí pod srdcem, byl bych volný, a mohl bych si vzít Cassandru za ženu. Byli by jedině rádi, kdyby sdílela mou korunu.“

„Vedeš zrádčovské řeči,“ odsekl Allart, upřímně šokovaný. „Král Regis stále ještě sedí na trůně a Felix je jeho legitimní syn a následovník.“

Damon–Rafael opovržlivě pokrčil rameny. „Starý král? Nepřežije ani rok. Dneska jsem s ním stál u otcova hrobu a také já mám něco z jasnozřivých schopností Hasturů z Elhalynu. Než se rok s rokem sejde, bude tam také ležet. A co se týče Felixe – slyšel jsem podivné pověsti a nepochybuji, že o nich také víš. Je *emmasca*. Říká se, že jeden ze starších, který ho viděl svlečeného, byl podplacený, a druhý měl vadu zraku. Ať je ale pravda jakákoliv, je ženatý už sedm let a jeho manželka nevypadá jako žena, které by se v posteli dostalo dobré péče, a nepronikla jediná zprávička, že by byla v jiném stavu. Ne, Allarte. Zrada nezrada, říkám ti, že do sedmi let budu na trůně. Podívej se svým vlastním vnitřním zrakem.“

Allart velice tiše zašeptal: „Na trůně nebo mrtvý, můj bratře.“

Damon–Rafael se na něj nepřátelsky podíval a zavrčel: „Tyhle mužské baby v Radě možná dávají přednost manželským synům mladšího bratra před *ndestro* potomky staršího. Dal bys ruku do ohně Hali a přísahal, že budeš stát na straně mého syna, ať manželského nebo nemanželského?“

Allart se snažil najít pravdivý obraz mezi představami království zmítajícího se v plamenech, koruny v jeho rukách, bouřemi řádícími v Hellersu, hradu otřásajícího se jako při zemětřesení – ne! Byl mužem míru. Neměl nejmenší touhu bojovat se svým bratrem o korunu, vidět, jak se panství zbarvují krví strašlivé bratrovražedné války. Sklonil hlavu.

„Bohové tomu tak chtěli, Damone–Rafaeli, když ses narodil jako otcův nejstarší syn. Odpřísáhnu jakoukoliv přísahu věrnosti, jakou si budeš přát, můj bratře a pane.“

V pohledu Damona–Rafaela se mísil triumf s pohrdáním. Allart věděl, že kdyby jejich role byly opačné, musel by o své dědictví bojovat do posledního dechu. Strnul nechutí, když ho Damon–Rafael objal a řekl: „Budu mít tedy tvoji přísahu a silnou ruku, která ochrání mé syny. To staré rčení má možná pravdu a má záda nebudou nikdy nahá.“

S lítostí se ještě jednou podíval na Cassandru v modrém závoji. „Myslím – ne, obávám se, že si budeš muset vzít svou nevěstu. Všichni Aillardové by se urazili, kdybych z ní udělal svou *barraganu* a nemohu tě nechat další rok svobodného a doufat, že Cassilda zemře a já budu volný, abych se znovu oženil.“

Cassandra – v jeho rukách? Damon–Rafael, který na ni myslel jenom jako na záruku politického spojení, která mu získá podporu jejího rodu? Z toho pomyšlení se mu udělalo zle. Allart si však připomenul své vlastní předsevzetí: Neoženit se, nesplodit syny, kteří by nesli prokletí jeho *laranu*. Privil: „Na oplátku mé přísahy, oprosti mě od toho sňatku, bratře.“

„To nemohu,“ pravil Damon–Rafael lítostivě, „i když bych si ji rád vzal sám. Netroufám si ale takto urazit Aillardy. Co se dá dělat, možná tě to břemeno příliš dlouho tížit nebude. Je mladá a mnoho žen z jejich rodu umírá při prvním porodu. Je velice pravděpodobné, že ji to také postihne. Nebo bude možná jako Cassilda, dostatečně plodná, ale bude rodit pouze mrtvé děti. Když ji několik let necháš počínat a potrácet, budou moji synové v bezpečí a nikdo si nebude stěžovat, že jsi pro svůj rod neudělal to nejlepší. Bude to její chyba, nikoliv tvoje.“

Allart se ohradil: „Nikdy bych se k ženě tak nechoval!“

„Bratře, je mi úplně jedno, jak se k ní budeš chovat, hlavně, že se s ní oženíš a budeš s ní spát a Aillardy k nám budou vázat rodinná pouta. Jenom jsem ti poradil, jak se jí můžeš s čistou pověstí svého mužství zbavit.“ S pokrčením ramen dané téma opustil. „To by ale stačilo. Zítra pojedeme do Thendary a až vyřešíme otázky dědictví, vrátíme se a uspořádáme tvoji svatbu. Napíšeš se se mnou?“

„Už jsem toho vypil víc než dost,“ zalhal Allart, nedočkavý, aby se zbavil společnosti svého bratra. Jeho vize byly pravdivé. Neviděl jedinou možnost, že by mohli být s Damonem–Rafaelem přátelé, a jestliže se Damon–Rafael dostane na trůn – a Allartův *laran* předvídal, že je to velice dobře možné –, může se stát, že Allart bude muset chránit jeho život a život jeho synů.

Svatý Otče břemen, dej mi sílu! Další důvod, proč bych neměl plodit syny – musel bych se o ně bát, bát, aby nezhyňuli rukou mého bratra!

7. Kapitola

V přívětivé náladě, dychtivý prokázat čest svému mladému příbuznému, souhlasilo Jeho Veličenstvo Regis II vykonat svatební obřad. Když pronášel obřadní slova a zamykal měděné tepané náramky, *catenas*, nejprve na Allartovo a potom na Cassandřino zápěstí, zářil jeho vrásčitý obličej laskavostí.

„Necht’ vaše dvě těla,“ pravil odemykaje náramky, „zůstanou v duši a srdci jedním jediným.“ Políbili se a potom dodal: „Kéž vás nic nerozdělí.“

Allart cítil, spojen s Cassandrou drahocenným kovem, jak se jeho žena chvěje.

Má strach, pomyslel si, a není se čemu divit. Nic o mně neví, její příbuzní ji prodali jako se prodává jestřáb nebo chovná klisna.

V dřívějších dobách (Allart si v Nevarsinu něco přečetl o historii panství) by bylo takové manželství nemyslitelné. Považovalo se za sobecké, když žena rodila děti pouze jednomu muži, a genetický fond se nerozšiřoval narůstajícím počtem možných kombinací. Allart se krátce zamyslel nad tím, jestli právě tímto způsobem v jejich rase poprvé nevypěstovali ten prokletý *laran*. Nebo byla pravda, že vzešli z dětí bohů, kteří přišli do Hali a zplodili syny, aby vládli nad jejich příbuzenstvem? Nebo byly pravdivé pověsti o zkřížení nelidských *chieri*, kteří dali jejich kastě jak bezpohlavní *emmasca*, tak i dar *laranu*?

Ať už se stalo cokoliv, ty dávné a téměř zapomenuté dny skupinových manželství pominuly, poté, co rodiny začaly šplhat k moci. Dědické nároky a zušlechťovací program potřebovaly přesnou znalost otcovství. *Nyní se muž soudí pouze podle svých synů a žena podle své schopnosti syny rodit – a ona moc dobře ví, že to je jediný důvod, proč mi ji přisoudili!*

Obřad se chýlil ke konci a Allart cítil, jak se mu chladná ruka jeho ženy chvěje v dlani. Zbývalo jen políbit ji závěrečným krátkým

obřadním polibkem a vyvést ji do smršti gratulací, blahopřání a ovací shromážděných příbuzných a šlechty. Přecitlivělý Allart vnímal ostré podtóny v blahopřejných slovech a věděl, že jen málokomu leží na srdci jejich opravdové štěstí. Damon–Rafael však svá slova patrně myslel upřímně. Ráno se Allart poklonil svátostem v Hali a vložil ruku do studeného ohně, který spálí jen ty, kteří přísahají křivě, a na svou čest Hastura složil slib, že bude podporovat bratrovo místo v rodě a nástupnictví jeho synů na trůn. Ostatní příbuzní mu gratulovali, protože uskutečnil politicky mocný svazek se silnou rodinou Aillardů z Valeronu, ale i proto, že doufali, že se k němu připojí sňatky svých dcer a synů, které toto manželství může přinést. A nebo prostě jen blahopřáli z radosti nad svatebním veselím, popíjením, tancem a hodováním, které byly příjemnou změnou v oficiálním truchlení nad domnem Stephenem.

„Jsi zamlklý, můj choti,“ poznamenala Cassandra.

Allarta vyburcoval prosebný tón v jejím hlase. *Pro ni ubohou to musí být daleko horší. Se mnou o tom manželství – svým způsobem – alespoň trochu mluvili. Ona však nesměla říct ani ano ani ne. Proč to svým ženám děláme, kdy právě ony udržují dědictví, které pro nás tolik znamená!*

„Mé mlčení není určeno tobě, *damiselo*,“ poznamenal něžně. „Dnešní den mi dal mnoho podnětů, o kterých musím přemýšlet. Je ode mne ale nevychované, ponořit se v tvé přítomnosti tak hluboko do svých myšlenek.“

Zpříma se na něj podívala očima, které za záclonou černých řas vypadaly tmavé, a v jejich hlubinách zažhnula jiskra humoru.

Opět se mnou jednáš jako s dívkou, která se nechá umlčet sladkým komplimentem. Ráda bych tě také upozornila, můj pane, že se zrovna příliš nehodí, abys mi říkal *damiselo*, když jsem tvoje manželka.“

„U všech bohů, máš pravdu,“ rozpomněl se nešťastně. Zahleděla se mu do očí a na zamyšleném čele se jí objevila tenká vráska.

„To jsi do toho sňatku vstoupil tak nedobrovolně? Mně již od dětství vštepovali, že se musím provdat, jak mi příbuzní přikážou, a vždycky jsem si myslela, že muž má daleko svobodnější volbu.“

„Žádný muž se nemůže rozhodnout svobodně, alespoň ne tady v panstvích.“ Říkal si, zda to je důvodem, proč se na svatbách tak hoduje, popíjí a tancuje – aby synové a dcery Hastura a Cassildy zapomněli na to, že nejsou nic jiného než chovné stádo, ze kterého se má vyšlechtit ten prokletý *laran*, jenž přinese moc jejich rodinám!

Jak by ale mohl zapomenout? Allart se opět dostal do zajetí svých vizí, které byly prokletím jeho *laranu*, do zajetí budoucností, které se rozbíhaly dál od přítomného okamžiku. Byly to země planoucí válkou a bojem, nájezdy jestřábů, jako byl ten, který na jejich vzdušné plavidlo seslal *lepivý oheň*, širokokřídlé kluzáky s muži visícími v třmenech, požáry stravující lesy, neznámé vrcholky pokryté sněhem v horách ležících pod Nevarsinem, které nikdy neviděl, obličej dítěte ověnčený sinalou září blesků... *Jsou to události, které skutečně vstoupí do mého života, nebo jsou to jen vidiny, které se mohou stát?*

Má nad nimi nějakou vládu, nebo je na něj sešle nelítostný osud? Tak, jako mu vnutili Cassandru Aillard a učinili z ní jeho manželku, ženu, která tady před ním stojí... Dívala se na něj ne jedna, ale desítky Cassander – planoucí láskou a vášní, o které věděl, že v ní může probudit, zmítané nenávisť a odporem (ano, i ten v ní může probudit), ochablé vyčerpáním, umírající s kletbou na rtech, umírající v jeho náručí... Allart zavřel oči v marné snaze vymazat všechny ty tváře své ženy.

Cassandra s opravdovým úlekem vykřikla: „Manželi! Allarte! Řekni mi, prosím, co se ti stalo!“

Věděl, že ji vyděsil a se všemi znalostmi, které v Nevarsinu získal, se snažil valící se budoucnosti ovládnout, poskládat desítky žen, kterými se stala – mohla by se stát – do té jediné po svém boku.

„Není to nic, co bys způsobila, Cassandro. Říkal jsem ti o mém prokletí.“

„Nemůže ti něco pomoci?“

Ano, pomyslel si divoce, *nejvíc ze všeho by mipomohlo, kdybychom se bývali vůbec nenarodili. Kdyby se naši předkové, ať navěky mrznou v nejhlubším Zandruovém pekle, bývali nikdy nepokoušeli vyšlechtit to prokletí našeho rodu!* Nevyslovil to nahlas, zachytila ale jeho myšlenku a oči se jí rozšířily úžasem.

Právě v tom okamžiku ale do jejich dočasného soukromí vtrhli rozjaření příbuzní. Damon–Rafael požádal Cassandru o tanec s arogantním: „Velice brzy bude zcela tvá, bratře!“ a někdo jiný mu vrazil do ruky sklenici s pozváním, aby se připojil k veselici, která byla koneckonců na jeho počest!

Pracně ovládl hněv a popud odmítnout – vždyť na své hosty nemohl svalovat vinu celého systému! – a nechal se přinutit k přípitku a k tanci s příbuznými, kteří měli s jeho budoucností očividně tak málo společného, že se jim obličej nerozpíjely do změti možností jeho *laranu*. Cassandru pak neviděl do té doby, než ji manželka Damona–Rafaela Cassilda se svými příbuznými přivedla do sálu připravenou na první svatební noc.

Podle obyčeje měla nevěstu a ženicha doprovodit do postele přítomná šlechta jako svědci, že manželství bylo naplněno. Allart v Nevarsinu četl, že dříve, brzy po ustanovení manželství spojených *catenas* za účelem dědictví, se vyžadovalo i veřejné fyzické spojení. Naštěstí Allart věděl, že to po něm chtít nebudou. Nechápal, jak to někdy někdo mohl dokázat.

Za vodopádu obvyklých žertů ho předvedli před nevěstu. Zvyk velel, aby nevěstina róba byla tak průhledná jako nic, co kdy nosila před tím – nebo co kdy později oblékne. Aby, napadlo cynicky Allarta, všichni viděli, že neskrývá nějakou vadu, která by snížila její cenu chovného dobytka!

Při milosrdných bozích, ať není omámená drogami... Ostře se podíval, jestli nemá oči zakalené dávkou afrodiziak. Chápal, že pro dívku provdanou proti své vůli za naprostého cizince, je to čin milosrdenství. Kdo by měl to srdce zmocnit se násilím vyděšené dívky. Do mysli se mu opět vkradly rozporuplné možnosti a volby, viděl obrazy rozkoše, které se svářily s budoucnostmi, ve kterých mu ležela mrtvá v náručí. Co mu to Damon–Rafael říkal o tom, že všechny její sestry zemřely při porodu prvního dítěte...

S chvalozpěvem gratulací se příbuzní vzdálili a nechali je o samotě. Allart vstal a zastrčil petlici do západky. Když přistoupil znovu ke Cassandře, viděl v jejím obličejí strach a zdvořilou snahu nedat ho najevo.

Bojí se, že na ni skočím jako divoké zvíře? Nahlas ale pouze řekl: „Omámili tě *aphrosonem* nebo nějakým jiným lektvarem?“

Zavrtěla hlavou. „Odmítla jsem to. Moje nevlastní matka chtěla, abych to vypila, řekla jsem jí ale, že z tebe strach nemám.“

Allart se zeptal: „Tak proč se potom tak chvěješ?“

Odpověděla mu s jiskrou důvtipu, kterého si u ní všiml už dříve: „Je mi zima, můj pane, v tomhle téměř neviditelném úboru, do kterého jsem se musela navléknout!“

Allart se zasmál. „Vypadá to, že já jsem to vyhrál, ve všech těch kožešinách, kterými mě obalili. Přehod' si je přes sebe, lady – i tak budeš pro mě dost krásná – zapomněl jsem, že nemáš ráda komplimenty a lichocením!“ Sedl si k ní na okraj obrovské postele. „Můžu ti nalít trochu vína, *domno*?“

„Děkuji.“ Vzala si sklenici a jak usrkávala víno, všiml si, že se jí do obličeje vrací barva. Vděčně si k ramenům přitáhla kožešinový plášť. Také si nalil a pohrával si se stopkou poháru, zabraný v myšlenkách, jak jí říct, co musí být řečeno, a neurazit ji při tom. Opět hrozilo, že ho pohltí záplava budoucností a možností a on odhodí své zábrany a obejmě ji se zadržovanou vášní celého svého života. Jak jen by mohla vyjít živá z té bouřlivé lásky, z roků rozkoše, které by sdíleli... a její obličej se znovu začal rozplývat a propadat do rozličných budoucností a před očima se mu vynořila tvář další ženy, žlutohnědá a rozesmátá, olemovaná závojem měděných vlasů...

„Cassandro,“ promluvil, „chtěla jsi ten sňatek?“

Vyhnula se mu pohledem. „Jsem tím sňatkem *poctěna*. Zasnoubili nás, když jsem byla příliš malá na to, abych si něco pamatovala. Pro tebe to musí být jiné, jsi muž a máš možnost volby, já žádnou nemám. Ať jsem jako dítě udělala cokoliv, neslyšela jsem nic jiného než to by se slušelo nebo neslušelo, až budu provdaná za Allarta Hastura z Elhalynu.“

Přiškrčeně zašeptal: „Jak krásné musí být mít takovou jistotu, vidět jen jednu budoucnost místo desítek, stovek, tisíců... nemuset mezi nimi balancovat jako provazochodec na výročním trhu!“

„Nikdy jsem o tom tak nepřemýšlela. Jenom jsem si myslela, že tvůj život je daleko svobodnější než můj, protože můžeš volit...“

„Svobodnější?“ Nevesele se zasmál. „Můj osud byl předurčen stejně neúprosně jako tvůj, lady. Stále si ale ještě můžeme vybrat mezi budoucnostmi, které vidím, když budeš chtít.“

Tiše se zeptala: „Co nám teď zůstalo na výběr, můj lorde? Jsme oddáni a sdílíme společné lože, nezdá se mi, že bychom mohli moc vybírat. Kromě jediného: můžeš si mě vzít s krutostí nebo něhou a já to mohu snášet trpělivě nebo zostudím svůj rod a budu se ti bránit a jako oběti nějaké košilaté písni tě nechám nést známky svých nehtů a zubů. Což bych ostatně,“ zasmála se na něj očima, „považovala za hanebné.“

„Bohové chraňte, abys k něčemu takovému měla sebemenší důvod,“ řekl. Na chvíli se mu zdálo, tak působivé byly představy, které její slova vyvolala, že všechny ostatní budoucnosti se opravdu rozplynuly. Byla jeho ženou, vzala si ho bez námitek, téměř ze své vůle, a byla mu plně vydaná na milost. Dokonce by ji mohl přimět, aby ho milovala.

Proč se tedy společně nepoddáme svému osudu, má láska...?

Přinutil se ale, aby namítl: „Stále nám zůstává třetí volba, má lady. Víš, jak zní zákon: i když proběhl obřad, manželství se stane manželstvím teprve tehdy, až je naplníme, a dokonce i *catenas* mohou být odepnuta, když o to požádáme.“

„Kdybych měla tímto způsobem rozhněvat své příbuzné a přivolat na ně hněv Hasturů, předivo spojenectví, na kterém je jejich vláda postavena, by se přetrhlo. Jestliže mě chceš vrátit mým příbuzným, protože jsi ve mně nenašel žádné potěšení, nedojdu již nikdy pokoje a štěstí.“ Její oči byly obrovské a zoufalé.

„Jenom jsem si myslel... Možná jednou přijde den, kdy by tě mohli dát někomu tobě milejšímu, holčičko.“

Zdráhavě zašeptala: „Proč si myslíš, že bych měla v někom najít větší zalíbení?“

S náhlou hrůzou si uvědomil, že došlo k nejhoršímu. Bála se, že ji dají nějakému necitelnému násilníkovi, který v ní nebude vidět nic jiného než chovnou klisnu, a když si s ní místo toho povídá jako rovný s rovnou, není ta dívka daleka toho, aby ho zbožňovala!

Stačilo by jen dotknout se její ruky a jeho předsevzetí by vzalo za své. Zasypal by ji polibky, vzal by ji do náruče – kdyby jen

dokázal odvrátit budoucnost, která za tímto osudovým okamžikem stojí, kdyby ji všem mohl vymazat *nějakým*... jakýmkoliv správným krokem.

Vlastní hlas mu zněl cize napětím: „Víš o prokletí, které v sobě nosím. Nevidím jen jednu pravdivou budoucnost, ale desítku budoucností, a jakákoliv z nich se může buď naplnit, nebo rozplynout v nicotě. Předsevzal jsem si, že se nikdy neožením, abych to prokletí nepřenesl na své syny. Proto jsem se rozhodl, že se vzdám svého dědictví a stanu se mnichem. Příliš jasně vidím, co by z našeho manželství mohlo vzejít. Při všech bozích,“ vykřikl, „to si myslíš, že jsi mi tak lhostejná?“

„Copak se tvé vize vždycky naplní, Allarte?“ naléhala. „Proč musíme popírat svůj osud? Jestli jsou nám tyto věci určeny, nevyhneme se jim, ať děláme cokoli, a jestli ne, nesmějí nás znepokojovat.“ Vztyčila se na kolena a vrhla se mu kolem krku. „Neodevzdávám se ti proti své vůli, Allarte. Já–já–já tě miluji.“

V prvním okamžiku si Allart nemohl pomoci a musel ji k sobě pevně přivínout. Potom na něj zaútočila zahanbuující vzpomínka, jak podlehl pokušení rijachýe, rukama ji popadl za ramena a vši silou ji od sebe odstrčil. Z dálky slyšel svůj chraptivý, ledový hlas, který jakoby patřil někomu jinému.

„To ti mám pořád věřit, že tě nenadopovali afrodiziaky, má lady?“

Znehybněla a oči se jí zalily slzami hněvu a ponížení. Zatoužil, jako ještě nikdy v životě, přitisknout ji k sobě a nechat ji spočinout na své hrudi.

„Odpusť,“ požádal. „Snaž se mě pochopit. I pro mne je to nesmírně těžké – pokouším se najít východisko z pasti, do které nás zavlekli. Nevíš, co jsem viděl? Zdá se, že k tomu směřují všechny cesty – udělám, co se ode mne očekává, zplodím monstra, děti poznamenané *laranem* obludněji než já sám, děti, které umřou jako můj mladší bratr, nebo ještě hůř, budou žít, aby nás proklínaly, že jsme je přivedli na svět. A víš, co jsem na konci každé cesty viděl pro tebe, má ubohá Cassandro? Tvoji smrt v porodních bolestech.“

Vydechla, v obličeji celá bílá: „Moje dvě sestry tak umřely.“

„A přesto mi pořád nerozumíš. Neodmítám tě, Cassandro, jen se snažím odvrátit strašlivý osud, který jsem pro nás oba viděl. Bohové, jak jen by to bylo snadné... Mezi všemi směry své budoucnosti vidím ten, který by bylo nejlépe si zvolit: miloval bych tě, ty bys milovala mě a ruku v ruce bychom došli až k děsivé tragédii, kterou pro nás budoucnost přichystala. Tragédii pro tebe, Cassandro. A pro mne. Neunesl...“ polkl a snažil se ovládnout hlas. „Neunesl bych vinu za tvou smrt.“

Začala vzlykat. Allart se jí neodvážil dotknout, jen stál a díval se na ni, nešťastný, srdce sevřené. „Pokus se neplakat,“ zachraptěl. „Nesnesu to. Pořád je zde pokušení udělat tu nejjednodušší věc a věřit ve štěstí, které nás tím provede, nebo jestli vše selže, říct: ‚Bylo nám to předurčeno a žádný člověk nemůže bojovat proti svému osudu.‘ Vždycky totiž existují různé možnosti. Můžeš být neplodná, můžeš porod přežít, naše děti mohou uniknout prokletí našeho spojeného *laranu*. Je zde tolik možností, tolik pokušení! A já jsem si předsevzal, že toto manželství nedojde naplnění, dokud před sebou neuvidím jasnou cestu. Cassandro, moc tě prosím, smiř se s tím.“

„Vypadá to, že nemám jinou volbu,“ řekla a vrhla na něj pohled plný zoufalství. „Na světě ale není štěstí pro ženu, která nepotěšila svého manžela. A dokud nebudu těhotná, mí příbuzní mi nedopřejí pokoje. I oni mají *laran* a dříve nebo později budou vědět, že naše manželství je prázdná skořápka a postihnou nás stejné následky, jako kdybychom manželství odmítli. Ať už si, můj milý, vybereme jakoukoliv cestu, zdá se, že jsme lovná zvěř, která buď zůstane trčet v pasti, nebo skončí na pekáči. Všechny cesty vedou do záhuby.“

Uklidněn vážností, se kterou se snažila rozebrat a zvážit všechny nesnáze, Allart navrhl: „Měl bych plán, jestli mě v něm budeš chtít podpořit, Cassandro. Většina našich příbuzných vykoná, než se dostane do mého věku, službu ve Věži, kde propůjčí svůj *laran* matričnímu kruhu, který poskytuje našim lidem energii, sílu a pohodlný život. Byl jsem té povinnosti vzhledem k svému chatrnému zdraví zproštěn, tomu závazku bych však měl přesto dostat. Nehledě na to, že život u dvora není nejlepší pro mladou ženu, která...“ málem se těmi slovy zadusil „...by mohla být těhotná. Požádám,

abych tě mohl vzít s sebou do Věže v Hali, kde přispějeme svou prací do matričního kruhu. Unikneme tak tvým příbuzným a mému bratrovi a budeme moct žít odděleně bez zbytečných řečí. Možná se nám tam podaří najít východisko z našeho neštěstí.“

Cassandra se podřídila jeho vůli. „Ať se stane, jak si přeješ. Naše rodiny ale budou považovat za podivné, že jsme se k tomu rozhodli během naší první svatební noci.“

„Můžou si myslet, co budou chtít,“ řekl Allart. „Myslím, že není zločin, podvrhnout falešnou minci zlodějovi, nebo lhát někomu, jehož otázky přesahují meze zdvořilosti. Když se mě zeptá někdo, kdo má právo na odpověď, řeknu, že jsem se tomuto závazku ve svém raném mužství vyhnul a teď bych ho rád naplnil, aby na náš společný život nepadal stín nesplněného slibu. Ty, má lady, můžeš říct, co tě napadne.“

Její tvář se rozzářila a on opět pocítil bodnutí u srdce.

„Proč, nemusím přece říkat vůbec nic, manželi. Jsem tvá žena a jdu tam, kam mi určíš, a nepotřebuji pro to žádné vysvětlení! Neříkám, že se mi ten zvyk nějak obzvlášť líbí, ani že tě bez odporu poslechnu, kdybys to ode mne někdy žádal. Pochybuji, že ve mně najdeš takovou poddajnou ženu, domne Allarte. Když to ale poslouží mým záměrům, můžu toho zvyku využít!“

Svatý Otče břemen, proč mi osud nemohl dát ženu, kterou bych s radostí zapudil, a ne Cassandru, kterou bych mohl tak snadno milovat! Znavený a s úlevou sklonil hlavu, uchopil její štíhlé prsty a políbil je.

Všimla si, jak je jeho obličej ztrhaný vyčerpáním a navrhla: „Jsi velice unavený, můj manželi. Nechceš si jít lehnout?“

Opět ho přepadly mučivé erotické představy, zahnal je ale pryč. „Moc toho o mužích nevíš, vid' *chiyo*?“

Zavrtěla hlavou. „Jak bych mohla? A jak to teď vypadá, asi se ani nic nedozvím,“ poznamenala a vypadala tak smutně, že i přes své předsevzetí pocítil Allart vzdálené výčitky svědomí.

„Lehni si a spi, jestli chceš, Cassandro.“

„Ty nebudeš spát?“ zeptala se tak naivně, až se musel rozesmát.

„Vyspím se na podlaze. Už jsem spal na horších místech a v porovnání s kamennou celou v Nevarsinu to bude učiněný luxus,“ odpověděl. „Bud’ pochválena, Cassandro, že jsi přijala mé rozhodnutí!“

Slabě se na něj usmála. „Učili mě, že manželčinou povinností je poslouchat. I když je to jiná poslušnost, než jakou jsem si představovala, jsem pořád tvoje žena a budu činit, jak rozkážeš. Dobrou noc, manželé.“

Ta slova byla lehce ironická. Allart se natáhl na měkké koberce komnaty a zmobilizoval veškeré sebeovládání, kterému se za ta léta v Nevarsinu naučil. Nakonec se mu podařilo odehnat i poslední obrazy Cassandry rozechvělé k milování a nezůstalo nic jiného než daný okamžik a jeho předsevzetí. Nad úsvitem se mu zdálo, že zaslechl ženský pláč, velice tichý, jakoby ztlumený hedvábím a pokrývkami.

Další den odjeli do Hali a zůstali tam půl roku.

8. Kapitola

V Hellersu se opět hlásilo jaro a Donal Delleray zvaný Rockraven stál na výšinách hradu Aldaran a líně uvažoval, zda si předkové Aldaranů ten vysoký vrcholek vybrali za své sídlo právě proto, že střeží tak velký úsek okolní krajiny. Svažoval se ke vzdáleným pláním a za ním se tyčily neprůchodné štíty, kde nepřebývala jediná lidská bytost, jen stopaři a legendární *chieri*, obklopeni ve svých nedosažitelných dálkách věčným sněhem.

„Říká se,“ promluvil, „že v nejvzdálenějších z těch hor, tak daleko, že i nejzkušenější horal by mezi jejich vrcholky a rozsedlinami zabloudil, je údolí nekonečného léta, a právě tam *chieri* po nástupu dětí Hastura odešli. Proto je už v dnešních dobách nevídáme. Tam budou žít navěky, nesmrtelní a nádherní, budou zpívat své podivné písně a snít nesmrtelné sny.“

„Jsou *chieri* opravdu tak nádherní?“

„Nevím, sestřičko, nikdy jsem žádné neviděl,“ odpověděl Donal. Bylo mu už dvacet, byl vysoký a štíhlý jako prut, opálený, s temným obočím, přímý a zasmušilý mladý muž, který vypadal starší, než ve skutečnosti byl. „Když jsem byl hodně malý, matka mi jednou vyprávěla, že viděla *chieri* v lese za stromem a že zářil krásou požehnané Cassildy. Také se říká, že když se nějaký smrtelník dostane do údolí, kde *chieri* přebývají a okusí jejich jídlo a napije se jejich kouzelné vody, bude i on obdařen nesmrtelností.“

„Ne,“ odmítla Dorilys. „Teď mi vyprávíš pohádky. Jsem příliš stará na to, abych takovým nesmyslům věřila.“

„Ach, ty stařeno,“ dobíral si ji Donal. „Každý den pozoruji, jak se ti záda ohýbají věkem a tvé vlasy šedivějí!“

„Jsem dost stará na to, abych mohla být zasnoubena,“ řekla Dorilys důstojně. „Je mi už jedenáct a Margali tvrdí, že vypadám dokonce na patnáct.“

Donal se na sestru dlouze pátravě zadíval. Byla to pravda. V jedenácti už byla Dorilys vyšší než mnoho dospělých žen a na jejím těle se rýsovaly ztepilé ženské zaoblíny.

„Nevím, jestli chci být zasnoubena,“ zamračila se najednou. „Nic o svém bratranci Darrenovi nevím! Ty ho znáš, Donale?“

„Znám,“ odpověděl Donal a obličej se mu zachmuřil. „Když jsem byl malý, byl tady na vychování, společně se spoustou dalších hochů.“

„Je hezký? Je laskavý a zdvořilý? Máš ho rád, Donale?“

Donal otevřel ústa k odpovědi a ihned je zase zavřel. Darren byl syn mladšího bratra lorda Aldarana, Rachala. Michail, lord Aldaran, neměl žádné syny a toto manželství mělo zajistit, aby jejich děti zdědily a sjednotily oba majetky. Byl to princip, na kterém byla panství založena. Nemělo by žádný smysl popudit Dorilys proti slíbenému manželovi kvůli dětským sporům.

„Podle toho nemůžeš soudit, Dorilys. Když jsme se poznali, byli jsme děti a prali jsme se, jak to kluci dělají. Teď jsme ale oba dospěli. Ano, vypadá dobře, alespoň ženy to tvrdí.“

„Podle mne to není spravedlivé,“ namítla Dorilys. „Pro mého otce znamenáš víc než syn. Ano, sám to řekl! Proč nemůžeš zdědit jeho majetek ty, když nemá žádné vlastní syny?“

Donal se přinutil do smíchu. „Tomu porozumíš lépe, až budeš starší, Dorilys. Nejsem pokrevní příbuzný lorda Aldarana, i když mi byl laskavým pěstounem a z jeho majetku nemohu očekávat víc než část určenou pro chráněnce. A to jenom proto, že přísahal mé matce – a tvojí – že se o mne dobře postará. Víc dědictví než toto mi nepatří.“

„To je hloupý zákon,“ vyhrkla Dorilys prudce a v očích jí zahořel hněv. Donal ji rychle upozornil: „Podívej se dolů, Dorilys! Vidiš, tam v té úžlabině mezi kopci se objevili jezdci s korouhvemi. To musí být lord Rachal s doprovodem. Běž za svou chůvou, ať tě vystrojí na zasnuby.“

„Dobře,“ vykročila Dorilys, na úpatí schodiště se ale zarazila. „Jestli ho nemáš rád, tak si ho nevezmu. Slyšíš, Donale?“

„Slyším. To ale promluvila holčička, *chiyo*. Dospělá žena by tak nemluvila. Tvůj otec pečlivě zvážil nejvhodnější manželství. Neprovdal by tě, pokud by si nemyslel, že to je pro tebe to nejlepší.“

„Ach, to slýchám pořád dokola, od otce, od Margali. Všichni jenom opakují, že musím udělat, co mi říkají a až budu starší, tak pochopím proč! Když se mi ale bratranec Darren nebude líbit, tak se za něj neprovdám a dobře víš, že mě nikdo nepřinutí udělat, co nechci!“ Dupla nohou a růžové tváře jí zčervenaly náhlým záchvatem hněvu. Potom se rozběhla dolů po schodišti vedoucím do hradu. Jako ozvěna jejích slov zaznělo v dálce slabé zadunění hromu.

Donal se dál díval přes zábradlí, ztracen v chmurných myšlenkách. Dorilys mluvila s nevědomou nadutostí princezny, zhýčkané jediné dcery lorda Aldarana. Bylo v tom ale ještě něco víc, a dokonce i Donala zaplavila vlna hrůzy, když jednala tak umíněně.

Nikdo mě nepřinutí udělat, co nechci. To byla naprostá pravda. Již od narození měla svou vlastní vůli a nikdo se jí neodvážil vážně postavit, protože se všichni báli jejího podivného *laranu*, se kterým přišla na svět. Nikdo neznal přesně rozsah její zvláštní síly a nikdo se jí neodvážil vědomě vyvolat. Dokonce i když byla ještě neodstavený kojenec, každý, kdo se jí dotkl proti její vůli, pocítil sílu, se kterou dokázala udeřit – bolestivý elektrický výboj – služebnictvo a chůvy ale vše zveličovaly a šířily děsivé pověsti. Když jako nemluvně vrískala vzteky, hladu nebo bolesti, ve výšinách hradu se převalovaly a duněly hromy. Nejenom služebnictvo, ale i děti vyrůstající v hradu se naučily bát jejího hněvu.

Jednou ji v pěti letech zachvátila horečka a několik dní blouznila, nepříčetně, za hranicí vědomí, nepoznávala dokonce ani Donala a otce, a celou tu dobu divoce šlehalo okolo věží hradu blesky, nebezpečně, bez cíle, děsuplně. Donal, který sám dokázal blesky trochu ovládat (rozhodně ale ne v takovém rozsahu), se divil, jaké přízraky a noční můry ji musejí v deliriu pronásledovat, že proti nim tak zuřivě bojuje.

Naštěstí ale, když vyrostla, zatoužila po ocenění a lásce, a lady Deonara, která Dorilys milovala jako svou vlastní, ji mohla něčemu naučit. To dítě mělo Alicianinu krásu a něhu a za poslední rok nebo dva ji lidé začali mít raději a přestali se jí tolik bát. Služebnictvo a

děti z ní ale pořád měly strach, a když je nemohla slyšet, mluvily o ní jako o čarodějnici a divožence, ale ani nejstatečnější z dětí se ji neodvážilo otevřeně urazit. Nikdy však nezaútočila na Donala, ani na svého otce, ani na pěstounku Margali, *leronisku*, která ji přivedla na svět. Nikdy se neprotivila vůli lady Deonary, dokud ještě žila.

Ale od Deonariiny smrti, pomyslel si Donal (se smutkem, protože i on miloval jemnou lady Aldaran), *se nikdo Dorilys nepostavil*. Michail z Aldaranu svou půvabnou dceru zbožňoval a nedokázal jí nic odepřít, takže jedenáctiletá Dorilys měla šperky a hračky hodné princezny. Služebnictvo by to neudělalo, protože se bálo jejího hněvu a síly, kterou pověsti tak nesmírně zveličily. Neudělaly by to ani ostatní děti, částečně proto, že byla mezi nimi nejurozenější, a částečně proto, že byla malý svéhlavý tyran, který nikdy neváhal hájit své výsostné postavení pohlavky, štípanci a ranami.

Když je malá dívka – roztomilá, rozmazlená holčička – bezuzdně svéhlavá a všichni se jí bojí a dají jí cokoli, čeho se jí zachce, není to tak hrozné. Co se ale stane, když dosáhne dospělosti a nenaučí se, že nemůže mít všechno, co chce? A kdo se jí to při její síle odváží naučit?

Donal se utrápeně otočil ke schodišti a vešel do hradu, protože i on se musel zúčastnit zásnub a obřadů, které je budou předcházet.

Michail, lord Aldaran, očekával své hosty v obrovském audienčním sále. Od narození své dcery zestárl, ten velký rozložitý muž byl teď sehnutý a šedivý a měl v sobě něco z věkovitého pelichajícího jestřába. A když zvedl hlavu, byla ta podoba ještě výraznější – načepýřené perí, náznak skryté síly, připravené v záloze a podřimující.

„Donale? Jsi to ty? V tomhle světle není nic vidět,“ zavolal lord Aldaran a Donal k němu přistoupil, vědom si toho, že pěstoun jen nerad přiznává, že jeho oči již nejsou tak ostré, jako bývaly.

„Ano, jsem to já, můj lorde.“

„Pojď sem, drahý chlapče. Je Dorilys připravena na dnešní večer? Myslíš si, že je s myšlenkou toho manželství srozuměna?“

„Je příliš mladá, aby věděla, co to znamená,“ odpověděl Donal. Měl na sobě zdobené šaty z barvené kůže, vysoké boty olemované

nahoře trásněmi a řezbami a vlasy si ovázel čelenkou vykládanou drahokamy. Na hrdle mu karmínově zářil ohňový kámen. „Je zvědavá. Ptala se mě, jestli je Darren pohledný a zdvořilý a jestli ho mám rád. Obávám se, že se toho mnoho nedozvěděla, řekl jsem jí jen, že nemůže soudit muže podle klukovských svárů.“

„To platí i pro tebe, můj chlapče,“ napomenul ho jemně Aldaran.

„Pěstoune – rád bych tě požádal o laskavost,“ řekl Donal.

Aldaran se usmál: „Již dávno víš, Donale, že jakýkoliv dar, který ti mohu dát, je tvůj, stačí jen říct.“

„Tohle tě nebude stát nic, kromě myšlenky. Když před tebe lord Rachal a lord Darren dnes v noci předstoupí, aby projednali otázku svatebních darů Dorilys, nemohl bys mě společnosti představit jménem mého otce a ne jako Donala z Rockravenu, jak bývalo až do této doby zvykem?“

Lord Aldaran zamrkal krátkozrakýma očima a vypadal ještě víc jako nějaký ohromný posvátný pták oslepený světlem. „Proč, chovanče? Chceš zapřít svou matku či její postavení tady na hradě? Nebo své vlastní?“

„Bohové chraňte,“ vyděsil se Donal.

Přistoupil k lordu Aldaranovi a poklekl u jeho křesla. Starý muž mu položil ruku na rameno a ten dotek vyjádřil všechna nevyslovená slova, kterým oba rozuměli: *Pouze panchart nosí matčino jméno. Já jsem sirotek, nikoliv panchart.*

„Odpusť mi, Donale,“ promluvil starý lord konečně. „Je to moje chyba. Chtěl – chtěl jsem zapomenout, že Aliciane kdy patřila nějakému jinému muži. Když – mě opustila, nedokázal jsem si dokonce ani připustit, ani v nejstřízlivějších myšlenkách, že nejsi můj vlastní syn.“ Bylo to jako výkřik nevýslovné bolesti. „Jak často jsem si přál, abys byl z mé krve!“

„Stejně jako já,“ řekl Donal. Jiného otce si nepamatoval a žádného jiného nechtěl. Darrenův zlý hlas mu ale zněl v uších stejně jasně jako před deseti lety:

„Ano, Donal z Rockravenu, znám toho spratka *barragany*. Víš vůbec, kdo tě zplodil, nebo jsi synem řeky? Ležela tvá matka v lese, když dul Bludný vítr a vrátila se domů s břichem nafouklým dítětem

nikoho?“ Donal se na něj vrhl jako anděl hněvu, škrábal a kopal, a i potom, co je od sebe odtrhli, se nepřestali zasypávat nejhoršími výhružkami. Ještě dnes nebylo příjemné vzpomenout si na opovržlivý obličej malého Darrena, na posměšky, kterými ho časoval.

Lord Aldaran se váhavě omlouval: „Jestli jsem ti ublížil ve svém hladu zvát tě svým synem, věř mi, že jsem nechtěl vrhnout pochybnost na čest tvého původu, ani ho zatajit. Doufám, že tím, co chci dnes v noci udělat, ti dokáži, jak upřímně si tě cením, drahý synu.“

„Nic jiného kromě toho jediného přání nepotřebuji,“ řekl Donal a přisedl si k němu na nízkou stoličku.

Aldaran ho uchopil za ruku a tak seděli, dokud nepřišel sluha se světlem a neoznámil: „Lord Rachal Aldaran ze Scathfellu s lordem Darrenem.“

Rachal ze Scathfellu vypadal jako jeho bratr před deseti lety, velký, zdravím kypící muž na vrcholku života, obličej otevřený a bodrý, jakým neupřímní muži rádi hlásají, že nemají co skrývat, i když pravda je často opačná. Darren mu byl podobný, vysoký a rozložitý, ne víc než o rok nebo dva starší než Donal, nazrzlé vlasy sčesané z vysokého čela, poctivého vzezření, a Donala při prvním pohledu napadlo: *Ano, je hezký, alespoň tak jak to ženy chápou. Dorilys se bude líbit...* Snažil se sám sebe přesvědčit, že nejasná zlá předtucha není nic jiného než nechut nad tím, že mu berou sestru z výlučné péče a ochrany a chtějí ji dát někomu jinému.

Nemohu čekat, že se mnou Dorilys zůstane navěky. Je dědičkou obrovského panství. A já nejsem nic jiného než její nevlastní bratr, nic víc, a její blaho musí ležet v jiných rukách než v mých.

Lord Aldaran vstal ze svého křesla a popošel několik kroků vstříc k svému bratrovi. Vřele mu stiskl ruce.

„Bud’ pozdraven, Rachale. Mnoho vody uplynulo od doby, co jsi byl naposledy na Aldaranu. Jak se daří všem na Scathfellu? A Darrenovi?“ Objal jeho příbuzné, jednoho po druhém. Potom je usadil kolem svého křesla. „Mého schovance, nevlastního bratra své nevěsty znáš, Darrene. Donal Delleray, syn Aliciane.“

Darren pozvedl obočí a řekl: „Učili jsme se společně válečnému umění. Vždycky jsem si myslel, že se jmenuje Rockraven.“

„Děti mají často mylné představy,“ opáčil mu lord Aldaran pevně. „Musel jsi tehdy být velice mladý, synovče, a rodokmeny malým chlapcům příliš neříkají. Donalovi prarodiče byli Rafael Delleray a jeho manželka *di catenas* Mirella Lindir. Donalův otec zemřel velice záhy a jeho ovdovělá matka sem přišla jako pěvkyně. Porodila mi mé jediné žijící dítě. Tvou nevěstu, Darrene.“

„Tak je to,“ Rachal ze Scathfellu se podíval na Donala se zdvořilým zájmem, o kterém měl Donal podezření, že je stejně falešný jako zbytek jeho přátelského chování.

Donal si říkal, proč by mu vlastně mělo záležet na tom, co si o něm scathfellský klan myslí.

Budeme s Darrenem švagry. Není to vztah, který bych si dobrovolně vybral. On, Donal, se počestně narodil a byl počestně vychován ve velikém domě. To by mělo stačit. Když se díval na Darrena, věděl, že to nikdy stačit nebude a nechápal proč. Proč by se měl Darren Aldaran, dědic Scathfellu, obtěžovat tím, aby nesnášel a nenáviděl nevlastního bratra své přislíbené manželky, chovance jejího otce?

Potom, když uviděl Darrenův strojeně srdečný úsměv, najednou pochopil. Nebyl sice tak velký telepat, Darren to ale stejně dobře mohl vykřičet na celou místnost.

Při Zandruově pekle, on se bojí mého vlivu na lorda Aldarana!

Dědictvé zákony krve nejsou tady v horách natolik neotřesitelné, aby si byl jistý tím, co se stane. Nebylo by to poprvé, co by se šlechtic pokusil vydědit svého právoplatného dědice někým, koho považuje za vhodnějšího nástupce. A Darren ví, že mne Michail nepovažuje za chovance, ale za syna.

K Donalově cti nutno připočíst, že mu ta myšlenka nikdy předtím nepřišla na mysl. Znal své postavení – vázán k lordu Aldaranovi citem, nikoliv krví – a přijal je za své. Nyní, když v něm hosté ze Scathfellu ten pocit probudili, si říkal, proč by se to nakonec opravdu *nemohlo* stát. Proč by ho nemohl muž, kterému říká ‚otče‘ a kterému byl dobrým synem, jmenovat svým dědicem? Aldaranové ze

Scathfellu mají své *druhé* dědictví, proč by měli ještě spolknout Aldaran, když už teď jsou jejich državy velké jako království?

Lord Rachal se ale odvrátil od Donala a srdečně zahlaholil: „Sešli jsme se tady u příležitosti slavného manželství, aby, až tady nebudeme, naše země vzkvétaly v rukách našich dětí zdvojenou silou. Kdy uvidíme tu dívku, Michaili?“

Lord Aldaran prohlásil: „Přijde pozdravit hosty, považuji ale za vhodnější projednat obchodní stránku našeho setkání bez její přítomnosti. Je ještě dítě a nemusí poslouchat, jak se prošeďivělí muži dohadují o věnu, svatebních darech a dědictví. Sama se ti přijde zaslíbit, Darrene, a zatančí si s tebou na slavnosti. Prosím vás ale, abyste měli na paměti, že je stále velice mladá a skutečné manželství nepřipadá v úvahu ještě nejméně čtyři roky, možná i déle.“

Rachal se tiše zasmál: „Otcové své dcery jen zřídka považují za zralé pro manželství, Michaili!“

„V tomto případě,“ řekl Aldaran neoblomně, „ale není Dorilys víc než jedenáct. Manželství *di catenas* nesmí být uzavřeno dříve než ode dneška za čtyři roky.“

„Počkej, počkej. Můj syn je už dospělý muž, jak dlouho má na nevěstu čekat?“

„Čtyři roky,“ nedal se Aldaran přesvědčit, „nebo musí hledat jinde.“

Darren pokrčil rameny. „Jestliže musím počkat, až holčička vyroste, potom mi tedy nic jiného nezbývá. Jaký barbarský zvyk zaslíbit dospělému muži dítě, které si ještě hraje s panenkami!“

„To máš bezesporu pravdu,“ zahlaholil Rachal ze Scathfellu svým srdečným a boдрým hlasem, „považoval jsem ale tenhle sňatek za důležitý již od Dorilysina narození a často jsem o tom s bratrem za posledních deset let hovořil.“

Darren poznamenal: „Když se tomu strýc celou tu dobu tak bránil, proč tedy teď souhlasí?“

Ramena lorda Aldarana se zavlnila těžkým povzdechem. „Patrně proto, že stárnu, a konečně jsem se vzdal naděje, že budu mít svého vlastního syna. Raději uvidím, když Aldaran přejde do rukou příbuzných, než aby se ho zmocnil nějaký cizák.“

Proč, říkal si Aldaran, myslím po všech těch letech právě nyní na kletbu čarodějnice, která je již tolik let mrtvá? *Ode dneška budou tvá varlata jalová.* Je pravda, že od Alicianiny smrti se nikdy vážně nezabýval myšlenkou vzít k sobě do postele jinou ženu.

„Samozřejmě bych mohl namítnout,“ ozval se Rachal ze Scathfellu, „že můj syn je tak jako tak právoplatným dědicem Aldaranu. Zákonodárci by jistě souhlasili, že Dorilys si nezaslouží víc než své věno a že legitimně zrozený synovec je dědictví blíž než dcera *barragany*.“

„Neuznávám jakékoliv právo takzvaných zákonodárců pronášet v této věci pochybné soudy!“

Scathfell trhl rameny. „V každém případě se tímto sňatkem obě nárokující strany spojí a problém tím bude vyřešen bez dohadování o zákonech. Přeji si, aby Scathfell připadl Dorilysinu nejstaršímu synovi a Darren si podrží Aldaran jako správce Dorilys.“

Aldaran zavrtěl hlavou.

„Ne. Ve smlouvě je to řečeno jasně: Donal bude poručníkem své sestry do dovršení jejích dvaceti pěti let.“

„Nesmysl,“ protestoval Scathfell. „Nemáš jinou možnost, jak vyslat svému chovanci hnízdo? Jestliže nemá po otci a po matce žádný majetek, nemůžeš mu dát nějaký darem?“

„Už se tak stalo,“ prohlásil Aldaran. „Když dospěl, přepsal jsem na něho malý statek High Crag. Je zpustlý, protože poslední majitelé strávili víc času válčením se sousedy než hospodařením, jsem si ale jistý, že Donal ho dokáže přivést znovu k rozkvětu. Zbývá mu jenom najít vhodnou manželku a to ještě zařídíme. Zatím ale bude Dorilysiným poručníkem.“

„Vypadá to, jako bys nám nedůvěřoval, strýče,“ namítl Darren. „Opravdu si myslíš, že bychom připravili Dorilys o její právoplatné dědictví?“

„Samozřejmě, že ne,“ řekl Aldaran, „a jelikož takové záměry nemáte, proč by vám mělo záležet na tom, kdo spravuje její bohatství? Pokud by vás ovšem něco takového náhodou napadlo, je mi jasné, že se vám volba, která padla na Donala, nelíbí. Najatý správce může být podplacen, nikoliv však její bratr.“

Donal naslouchal v naprostém úžasu. Když ho nevlastní otec poslal, aby podal zprávu o stavu High Cragu, netušil, že Aldaran určil statek *jemu*. Spravil ho o práci, kterou tam bude třeba vykonat a o dobrých možnostech, jež statek skýtá, a ani ve snu ho nenapadlo, že by mu nevlastní otec dal takový majetek. Stejně tak neměl nejmenší tušení, že Aldaran využije manželskou smlouvu, aby ho učinil Dorilysiným poručníkem.

Když se nad tím zamyslel, dávalo to smysl. Dorilys neznamenal pro Aldarany ze Scathfellu nic jiného než překážku na cestě k Darrenovu dědictví. Kdyby měl lord Aldaran zítra zemřít, jedině on jako poručník by mohl Darrenovi zabránit, aby si ji okamžitě, navzdory jejímu neobyčejnému mládí, nevzal za manželku a nezmocnil se jejího majetku. Nebylo by to poprvé, co byla manželka tiše odsunuta, jakmile bylo její dědictví bezpečně v rukách manžela. Možná by počkali, až porodí dítě, aby to vypadalo legálně, každý ale věděl, že mladé ženy při porodu často umírají. Čím jsou mladší, tím je to pravděpodobnější. Tragické, bohužel ale ne neobvyklé.

Když bude Donal jejím poručníkem, dokonce až do Dorilysiných pětadvaceti let, pak dokonce i tehdy, kdyby zemřela, zůstane Donal správcem a poručníkem dítěte, které by mohla porodit, a její majetek nespadne do Darrenových rukou.

Můj pěstoun měl pravdu, když říkal, že dnes v noci pochopím, jak moc si mě váží. Je možné, že mi prokazuje důvěru, protože nemá nikoho jiného, komu by věřil. Alespoň ale ví, že Dorilysiny zájmy budu hájit víc, než své vlastní.

Aldaran ze Scathfellu se s tím odmítal smířit a neustále se přel, až mu lord Aldaran musel připomenout, že o Dorilys mají zájem další tři horší lordi a kdykoliv ji může zasnoubit s někým jiným, dokonce i s jedním z Hasturů nebo Altonů z nížin.

Jednou již byla zaslíbena, Deonařini příbuzní Ardaísové tehdy prahli po tom, abychoť ji zasnoubili s jedním z jejich synů. Byli přesvědčeni, že když mi Deonara neporadila žijícího syna, mají na to největší nárok. Ten chlapec ale záhy poté zemřel.“

„Zemřel? Jak se to stalo?“

Aldaran pokrčil rameny. „Slyšel jsem, že to byla nějaká nehoda. Podrobnosti neznám.“

Neznal je ani Donal. Dorilys tenkrát navštívila své příbuzné Ardaidy a domů se vrátila zdrcená smrtí svého příslibeného manžela, i když ho sotva znala a moc se jí nelíbil. Donalovi řekla: „Byl to velký, hrubý, nevycválaný kluk a rozbil mi panenku.“ Donal se jí na víc neptal. Teď ho to zarazilo. I když byl ještě mladý, věděl, že jestli nějaké dítě stojí v cestě výhodného spojení, nemusí žít dlouho.

A totéž platí i pro Dorilys...

„V tomto bodě jsem pevně rozhodnutý,“ trval na svém lord Aldaran, přátelsky, ale neústupně. „Poručníkem mé dcery bude Donal a nikdo jiný.“

„To je urážka našeho rodu, strýce,“ rozohnil se Darren, lord ze Scathfellu ho ale umlčel.

„Jestli to musí být, tak to musí být,“ řekl. „Měli bychom být vděční, že dívka, která bude brzy patřit k nám do rodiny, má důvěryhodného příbuzného, který nad ní drží ochrannou ruku. Její zájmy jsou našimi zájmy. Ať se stane, jak si přeješ, Michaili.“ Na Donala však vrhl takový pohled, zastřený a zamýšlený, že byl Donal okamžitě ve střehu.

Musím si dát pozor. Do té doby, než Dorilys vyroste a manželství bude naplněno, žádné nebezpečí patrně nehrozí, protože dokud je Aldaran naživu, může jmenovat jiného poručníka.

Kdyby zemřel, nebo bude-li Dorilys provdaná a odvedou ji do Scathfellu, moje šance na přežití nebudou příliš veliké.

Najednou si přál, aby lord Aldaran nejednal s příbuznými. Kdyby totiž jednal s cizími, měl by u sebe *leronisku* s kouzlem pravdy a lži a dvojaké úmysly by neprošly. I když Aldaran svým příbuzným příliš nedůvěřoval, nemohl je urazit do té míry, že by trval na přítomnosti čarodějky a kouzlu pravdy, které by stvrdilo smlouvu.

Podali si ruce a podepsali smlouvu – také Donal musel připojit svůj podpis – a záležitost byla uzavřena. Potom se objali jako příbuzní a odebrali se do místnosti, kde se shromáždili ostatní hosté, aby hodováním, tancem a pitím oslavili významnou událost.

Donal však na sobě celou dobu cítil Darrenův pohled a znovu si chladně pomyslel: *Musím se mít na pozoru.*
Ten muž je můj nepřítel.

9. Kapitola

Když sešli do Velké haly, Dorilys tam stála se svou pěstounkou, *leroniskou* Margali, a přijímala hosty. Poprvé nebyla oblečena jako malá holčička, ale jako dospělá žena, v dlouhých modrých šatech zdobených na hrdle a rukávech zlatou výšivkou. Zářivě měděné vlasy měla hluboko dole na šíji chyceny do volného copu a sepnuty sponkou ve tvaru motýla. Vypadala mnohem starší, než ve skutečnosti byla. Mohlo jí být klidně patnáct, šestnáct let a Donal byl omráčen její krásou, i když ho ta náhlá změna příliš nepotěšila.

Jeho neblahé tušení se potvrdilo, když viděl, jak z ní Darren, očividně uchvácen, nemůže při představování odtrhnout oči. Sklonil se nad její rukou a galantně zašvitořil: „Příbuzná, jaké potěšení. Tvůj otec mě chtěl přesvědčit, že budu zasnouben s malou holčičkou, a místo toho se zde setkávám s nádhernou ženou. Je to tak, jak jsem si myslel – žádný otec nechce uvěřit, že jeho dcera je zralá pro manželství.“

Na Donala dolehla zlá předtucha. Proč to Margali udělala? Aldaran si dal takovou práci, aby v manželské smlouvě zakotvil, že Dorilys nevstoupí do manželství před dosažením svých patnácti let. Neústupně zdůrazňoval, že je jenom malé děvče, a teď vypadá jako lhář, když ji před všemi shromážděnými hosty ukazují jako dospělou. Znepokojeně se díval, jak Darren odvádí Dorilys na první tanec a neúnavně při tom mumlá lichotivé komplimenty.

Zeptal se na to Margali a ta jen potřásla hlavou.

„Nebyl to můj nápad, Donale. Dorilys na tom trvala. Neodporuji jí, když je o něčem tak pevně přesvědčena. Víš stejně dobře jako já, že není moudré Dorilys dráždit, když něco chce. Ty šaty patřily její matce, a i když mě mrzí, jak je moje holčička dospělá, je pravda, že do těch šatů dorostla...“

„Není dospělá,“ zamračil se Donal, „a můj nevlastní otec strávil značný čas, aby lorda Scathfella přesvědčil, že Dorilys je stále ještě dítě a příliš mladá na vdávání. Margali, je to malá holčička a oba to moc dobře víme!“

„Já vím, a ještě k tomu dětinská,“ povzdechla si Margali, „nemůžu se s ní ale přít v předvečer slavnosti. Svou nespokojenost by dala všem pěkně najevo! Vždyť ji znáš, Donale. Někdy ji dokážu přimět, aby mi ustoupila v důležitých věcech, když bych se ale snažila prosazovat svou vůli v maličkostech, brzy by mě přestala poslouchat i při nejzávažnějším rozhodování. Copak na tom opravdu záleží, jaké šaty bude mít na sobě při zasnubách, když lord Aldaran, jak sám říkáš, stanovil v manželské smlouvě, že nebude oddána před dovršením svých patnácti let?“

„Patrně ne, dokud je můj pěstoun zdravý a silný natolik, aby dokázal ubránit své zájmy,“ odpověděl Donal, „vzpomínka na dnešní večer by nám ale mohla způsobit potíže později, kdyby se v příštích letech mělo něco stát.“ Margali by ho nikdy nezahladila – byla k němu laskavá od nejranějšího dětství a byla nejlepší přítelkyní jeho matky – přesto ale nebylo moudré mluvit o lordovi panství veřejně, a proto snížil hlas. „Lord Scathfell by se nerozpakoval vehnat ji do manželství a zmocnit se Aldaranu, stejně jako Darren. Kdyby se dnes večer představila jako dítě, kterým ve skutečnosti je, veřejné mínění by se proti takovému plánu, i když třeba jen chabě, postavilo. Teď se ale ti, kdo ji dnes večer viděli v ženských šatech a tak dospělou, jen stěží budou ptát na její opravdový věk. Budou si prostě pamatovat, že při zasnubách vypadala jako dospělá žena a předpokládat, že Scathfellové mají právo na své straně.“

Margali vypadala vylekaně, snažila se ale své obavy rozptýlit: „Myslím, že zbytečně podléháš nočním můrám, Donale. Není důvod obávat se, že lord Aldaran nebude žít dalších dvacet let a určitě s námi zůstane tak dlouho, aby ochránil svou dceru před předčasným manželstvím. A znáš Dorilys – je to vrtošivé stvoření. Dneska ji možná baví hrát si v matčiných šatech a klenotech na dámu, a zítra na to zapomene a bude dovádět s ostatními dětmi, takže nikoho ani nenapadne, aby ji považoval za něco jiného než holčičku, kterou opravdu je.“

„Milosrdný Avarro, dej, ať je to pravda,“ vypravil ze sebe Donal chraplavě.

„Nevím, proč by to mělo být jinak, Donale... Teď se ale musíš věnovat hostům. Na tanec s tebou čeká spousta mladých žen a také Dorilys by se divila, proč ji bratr nevzal do kola.“

Donal se pokusil zasmát, když viděl, jak se Dorilys vrací po Darrenově boku, zcela obležena skupinou mladíků z nižší horské šlechty, Aldaranovou osobní stráží. Možná je pravda, že se Dorilys jen baví a hraje si na velkou dámu, ta hra jí jde ovšem velice dobře, směje se, flirtuje a očividně je z toho všeho obdivu a lichotek úplně blažená.

Otec by jí nic nevyčítal. Vypadá příliš jako naše matka a lord Aldaran je na svou krásnou dceru hrdý. Proč bych si měl dělat starosti nebo nepřát Dorilys trochu zábavy? Při oficiálním tanci ji mezi našimi příbuznými nic nehrozí a zítra to bude určitě přesně tak, jak Margali říkala, Dorilys se sukněmi vykasanými nad kolena a vlasy v dlouhém ohonu bude lítat jako malá uličnice, kterou taky je, a Darren uvidí skutečnou Dorilys, dítě už ne tak malé, aby se nepřevléklo do matčiných šatů, ale stále na hony vzdálené zralé ženě.

Donal se rozhodl setrást všechny obavy a chopil se svých povinností hostitele, zdvořile poklábosil s několika staršími vdovami, vyzval k tanci opomenuté mladé dívky, nenápadně se vmísil mezi lorda Aldarana a neodbytné příživníky, kteří by mohli dotírat se svými požadavky tak veřejně, že by je nebylo možné odmítnout. Kdykoliv se však jeho pohled stočil k Dorilys, byla obklopena vzdouvající se vlnou mladíků a nepokrytě se radovala ze své popularity.

Noc již velmi pokročila, když měl Donal konečně příležitost zatančit si se svou sestrou. Bylo tak pozdě, že když pro ni přišel, našpulila spodní ret a zakabonila se jako skutečné dítě.

„Už jsem si myslela, že jsi na mne, bratře, zapomněl a necháš mě celou noc tancovat jen s cizími!“

Dech měla sladký, cítil v něm ale stopy vína a s lehkým zamračením se jí zeptal: „Dorilys, kolik jsi toho vypila?“

Provinile sklopila oči. „Margali říkala, že nemám vypít víc než jeden pohár vína, je to ale tak smutné, když se se mnou na vlastních

zásnubách jedná jako s malou holčičkou, která musí za soumraku do postele!“

„Nic jiného také nejsi,“ připomněl jí Donal a to podnapilé dítě ho téměř rozesmálo. „Zavolám Margali a řeknu jí, aby tě odvedla k chůvě. Bude ti špatně, Dorilys, a potom tě za dámu nikdo považovat nebude.“

„Vůbec mi není špatně, jsem jenom veselá,“ odpověděla, zaklonila hlavu a usmála se na něj. „Nech toho, Donale, nehubuj mě. Celý večer čekám, až si zatančím se svým milovaným bratrem. Copak se ti nechce?“

„Jak si přeješ, *chiyo*.“ Odvedl ji na taneční plochu. Byla dobrou tanečnicí, ale v polovině tance klopýtla o nezvykle dlouhý lem šatů a zavrávala. Zachytil ji, aby neupadla, a Dorilys ho objala, položila mu hlavu na rameno a rozesmála se.

„A–ach, možná máš pravdu, že jsem toho vypila víc, než jsem měla – každý z mých tanečníků mi ale po tanci nabídl něco k pití a nevěděla jsem, jak mám odmítnout, aby to nebylo nezdvorné. Musím se zeptat Margali, co se v takové situaci říká.“ Jazyk se jí pletl a Dorilys se tomu zahihňala. „Tak takhle to, Donale, vypadá, když je člověk opilý? Točí se mi hlava a mám pocit, že klouby mám z provázků, jako panenky, co staré ženy prodávají na trzích v Caer Donnu. Jestli ano, řekla bych, že se mi to líbí.“

„Kde je Margali?“ zeptal se Donal a rozhlížel se sálem po *leronisce*. Rozhodl se, že bude potřebovat ostré pokárání. „Okamžitě tě k ní odvedu, Dori.“

„Ach, chudák Margali,“ povzdechla si Dorilys jako nevinnost sama. „Necítí se dobře, říkala, že jí hlava třeští tak, že nic nevidí, tak jsem ji přemluvila, aby si šla lehnout a odpočinula si.“

Vzdorovitě na svoji obranu dodala: „Už jsem měla dost toho, jak se na mě pořád káravě mračí, jako by byla lady Aldaran a já jenom nějaká služka! Nenechám si poroučet od služebnictva!“

„Dorilys!“ rozzlobil se Donal. „Takhle mluvit nesmíš. Margali je *leroniska* a urozená žena, otcova příbuzná k tomu. Tímto způsobem se o ní vyjadřovat nebudeš! Není žádná služebná! A tvůj otec považoval za vhodné svěřit tě do její péče a tvou povinností je poslouchat ji do té doby, než budeš dost velká na to, aby ses o sebe

dokázala postarat! Jsi ošklivá malá holčička! Seslat na svou pěstounku bolesti hlavy a mluvit o ní tak hrubě. A teď poslouchej – opila ses ve společnosti jako nejsprostší děvečka ze stáje a uděláš si jenom ostudu! A není tady ani Margali, aby se o tebe postarala!“ Pocítil strach. Donal, její otec a Margali byli jediní lidé, kterým se Dorilys nikdy neprotivila.

Jestliže se odmítne podřizovat Margaliinu vedení, co s ní uděláme? Je rozmazlená a nezvladatelná a přesto jsem doufal, že ji Margali udrží na uzdě do té doby, než vyroste.

„Opravdu se za tebe stydím, Dorilys, a otec bude velice nespokojený, až se dozví, jak ses zachovala k Margali, která k tobě byla vždycky tak dobrá a laskavá!“

Tvrdohlavě zvedla svou malou bradu: „Já jsem lady Aldaran a můžu si dělat přesně to, co chci!“

Donal potřásl překvapeně hlavou. Ten nesoulad ho ohromil, vypadala tolik jako dospělá žena – velice krásná dospělá žena – a mluvila a chovala se jako rozmazlené vznětlivé dítě, kterým byla. *Kéž by ji teď Darren mohl vidět. Došlo by mu, jaký je to capart, i když zakuklený do šatů a šperků velké dámy.*

I když, pomyslel si Donal, takový capart zase není. *Laran*, kterým byla obdařena, již nyní stejně silný jako jeho vlastní, jí umožnil způsobit Margali prudké bolesti hlavy. *Možná bychom si měli gratulovat, jaké máme štěstí, že se na nás nesnaží seslat hromy a blesky, a jsem si jistý, že by to snadno dokázala, kdyby se opravdu rozzuřila!* Donal děkoval bohům, že při všem tom podivném *laranu* není Dorilys ještě telepatem a nemůže číst jeho myšlenky jak to někdy sám dokázal.

Chlácholivě jí řekl: „Neměla bys ale zůstat ve společnosti, když jsi opilá, *chiyo*. Dovol mi, abych tě odvedl nahoru k chůvě. Je pozdě a naši hosté už půjdou spát. Nech mě odvést tě pryč, Dorilys.“

„Já nechci jít do postele,“ odmítla Dorilys umíněně. „Tančila jsem s tebou jenom tenhle jeden tanec a otec se k tomu ještě vůbec nedostal a taky Darren mi slíbil, že si pro mě ještě přijde. Podívej – tamhle je.“

Donal naléhal ustaraným šepotem: „Nejsi ve stavu, abys mohla tancovat, Dorilys, budeš zakopávat o své vlastní nohy.“

„Ne, opravdu ne... Darrene,“ oslovila svého snoubence a pozvedla k němu oči s tak rafinovanou lstivostí, že to vypadalo dokonale dospěle. „Zatanči si se mnou. Donal mě plísni a myslí si, že na to má jako starší bratr právo. Už ho nemůžu poslouchat.“

„Jenom jsem se svou sestru snažil přesvědčit,“ vysvětloval Donal, „že na tak mladou dívku je už velice pozdě. Možná přijme tu radu od tebe, Darrene, jako od budoucího manžela.“ *Jestli je opilý*, pomyslel si Donal hněvivě, *nesvěřím mu ji, i kdybych se s ním musel přede všemi pohádat*.

Darren ale vypadal, že má nad sebou plnou vládu. „Opravdu je pozdě, Dorilys, co bys řekla tomu...“

Najednou se ze vzdáleného konce sálu ozvaly rozhněvané výkřiky.

„Při všech bozích!“ zvolal Darren a otočil se za rozhádanými hlasy. „To je nejmladší syn lorda Storna a to mladé štěně Darriela Forsta. Tam dojde na rány a zařinčí kov zbraní.“

„Musím jít,“ řekl Donal zděšeně a připomněl si své povinnosti otcova ceremoniáře a oficiálního hostitele na této slavnosti, znepokojeně se ale podíval na Dorilys. Darren ho neobvykle přátelsky ujistil: „Dám na Dorilys pozor, Donale. Běž se podívat, co se tam děje.“

„Děkuji,“ řekl Donal chvatně. Darren byl střízlivý a bude mít jistě nezadatelný zájem na tom, aby se jeho zaslíbená manželka nechovala na veřejnosti příliš pohoršlivě. Spěchal za zvukem nepřátelských slov, kde se dva nejmladší členové soupeřících rodin pustili do hlučné a vášnivé pře. V takových situacích se Donal vyznal. Rychle k nim přistoupil, zapojil se do hádky a přesvědčil oba znesvářené mladíky, že stojí právě na jejich straně. Potom je od sebe opatrně oddělil. Starý lord Storn se chopil svého vznětlivého syna a Donal se postaral o mladého Padreika Darriela. Bylo to nějakou dobu před tím, než mladý muž vystřízlivěl a vyhledal své příbuzné, aby mohl odejít. Potom se Donal začal rozhlížet po tanečním sále, kde je jeho sestra s Darrenem. Nikde je neviděl a říkal si, jestli se Darrenovi přece jenom nepodařilo přesvědčit ji, aby opustila taneční plochu a odešla za svou chůvou.

Kdyby měl na Dorilys nějaký vliv, museli bychom být jenom vděční. Někteří z Aldaranů ovládají rozkazovací hlas. Otec to také uměl, když byl mladší. Zkusil ho Darren použít na Dorilys?

Očima bezúspěšně pátral po Darrenovi a začala se ho zmocňovat nejasná zlá předtucha. Jeho obavy podtrhlo slabé, vzdálené zadunění hromu. Pokaždé když ho uslyšel, musel myslet na Dorilys. Nebuď směšný, nabádal se, v horách je teď období bouří. Přesto měl strach. Kde je Dorilys?

Jakmile Donal odspěchal za rozhádanými hosty, vsunul Darren svou ruku Dorilys do podpaží. „Jsi celá uzardělá, *damiselo*. Je to horkem přeplněného tanečního sálu, nebo jsi zchváčena tancem?“

„Ne, nejsem,“ odpověděla Dorilys a přiložila si ruce na rozpálené tváře, „Donal si ale myslí, že jsem vypila příliš mnoho vína, a přišel mi kvůli tomu vyhubovat. Chtěl mě poslat do postele, jako kdybych pořád byla malá holčička, kterou musí hlídat!“

„Nezdá se mi, že bys byla tak malá,“ usmál se Darren a Dorilys k němu přistoupila blíž.

„Hned jsem věděla, že se mnou budeš souhlasit!“

Darren si pomyslel: *Proč se mi snažili namluvit, že je to malá holčička? Přejel očima po jejím štíhlém těle zdůrazněném dlouhými přiléhavými šaty. Pěkné dítě! Tak snadno se mě nezavíjí! Hraje ten starý kozel, co mám za strýce, o čas a doufá, že se mu podaří uzavřít výhodnější sňatek, nebo že prohlásí toho panchanta z Rockravenu za svého dědice?*

„Opravdu je tady horko,“ postěžovala si Dorilys a tiskla se k Darrenovi stále víc, prsty na jeho paži teplé a zpocené, a Darren se na ni s úsměvem podíval.

„Pojď. Na balkónu se můžeme trochu ochladit,“ navrhl Darren a táhl ji ke dveřím za hustými závěsy.

Dorilys zaváhala, protože Margali ji mnohokrát vštěpovala, že se nehodí, aby mladá žena opustila taneční plochu s někým jiným kromě svého příbuzného. Na svoji obranu si ale pomyslela: *Darren je můj bratranec a zaslíbený manžel k tomu.*

Dorilys dýchl do tváře chladný vzduch z hor tyčících se nad hradem Aldaran, zhluboka se nadechla a opřela se o zábradlí balkónu.

„Bylo tam hrozné vedro. Děkuji, Darrene. Jsem ráda, že jsem se z té přeplněné místnosti dostala. Jsi na mě moc hodný,“ zajásala tak bezelstně, až se na ni Darren užasle podíval.

Jak dětinská byla na dívku tak očividně dospělou! Myslí mu prolétlo podezření, jestli není slabomyslná nebo dokonce debilní. Není to ale jedno? Je dědičkou aldaranského panství a jemu jen zbývá získat její city, aby se bránila, kdyby se její příbuzní z nějaké příčiny rozhodli připravit ho o jeho právo a od manželství ustoupili. Čím dřív to udělá, tím líp, je urážlivé, že strýc po něm chce, aby čekal celé čtyři roky! Ta dívka je již nyní očividně zralá a nevidí nejmenší důvod, proč trvají na odkladu.

Jestli je opravdu tak dětinská, bude jeho úkol ještě snazší! Stiskl jí ruku, kterou mu důvěřivě vsunula do dlaně a zašeptal: „Žádný muž na světě by s takovou *laskavostí* nezaváhal ani vteřinu – získat chvilku o samotě se svou zaslíbenou nevěstou! A když je krásná jako ty, dokonce i laskavost se stává víc potěšením než povinností.“

Dorilys cítila, jak jí lichotka opět vehnala červeň do tváře. „Jsem opravdu tak krásná? Margali mi to říkala, je to ale jenom stará žena a nemyslím, že by ženské kráse příliš rozuměla.“

„Jsi nejkrásnější ze všech, Dorilys,“ ujistil ji Darren a Dorilys v slabých prouzcích světla pronikajícího ze sálu zahlédla, jak se usmál.

Pomyslela si: *On to myslí upřímně, to není jen zdvořilost!* Probudil se v ní první dětský záchvěv vědomí vlastní moci, moci, kterou má nad muži ženská krása. Poznamenala: „Vyprávěli mi, že moje matka byla krásná, zemřela ale při mém porodu. Otec tvrdí, že jsem jí velice podobná. Viděl jsi ji někdy, Darrene?“

„Jenom jako chlapec,“ odpověděl Darren, „je to ale pravda. Aliciane z Rockravenu považovali za jednu z nejkrásnějších žen od Kadarinu až po Zed' kolem světa. Někteří říkali, že tvého otce očarovala, se svou krásou ale neměla žádných čar zapotřebí. Skutečně se jí podobáš. Máš také její pěvecký hlas?“

„Nevím,“ přiznala Dorilys. „Učitelka hudby mě chválí, že nezpívám falešně, jsem ale ještě příliš mladá na to, aby mohla říct, jestli budu mít dokonalý hlas nebo jen malé nadání a náklonnost k hudbě. Máš rád hudbu, Darrene?“

„Moc toho o ní nevím,“ zasmál se a přitáhl si ji pevněji k sobě, „a žena je pro mne krásná i bez dokonalého hlasu. Dorilys – jsem tvůj bratranec a zaslíbený manžel, nepolíbila bys mě?“

„Jestli chceš,“ souhlasila měkce a nastavila mu tvář k polibku. Darren nevěděl, jestli si z něho dělá legraci nebo je jen tak prostoduchá, uchopil ale její obličej do dlaní, otočil ho k sobě a políbil ji na rty.

Dorilys se jeho polibku nebránila, v opilé změti pocitů se ale ozvalo slabé výstražné bodnutí. Margali ji varovala. *Zatracená Margali, vždycky se mi jenom snaží kazit legraci!* Opřela se o Darrena, nechala se obejmout a dotek jejich těl se jí docela líbil, potom otevřela ústa vstříc dalšímu jeho polibku. Dorilys nebyla telepatická, měla ale *laran* a zachytila, jak v něm stoupají bublinky vášně, jak se ho zmocňuje vzrušení, i jeho nejasnou myšlenku: *Možná to vůbec nebude tak zlé*, a nechápala, proč by ho to mělo překvapit. Koneckonců, napadlo ji, pro mladého muže to nemusí být moc příjemné být přislíben sestřenici, kterou vůbec nezná, a pocítila opojnou radost, že se Darrenovi líbí. Stále ji líbal, pomalu, vytrvale, s vědomím, že se jeho polibkům nebrání. Dorilys byla příliš opilá, příliš nezkušená, než aby si jasně uvědomovala, co se děje, když ale prsty zašátral na živůtku, rozvázal tkanice, vklouzl dovnitř a dlaněmi jí podebral nahá ňadra, upadla do rozpaků a odstrčila mu ruce stranou.

„Ne, Darrene, to se nehodí. Opravdu, to nesmíš,“ bránila se a jazyk se jí ztěžka převracel v ústech. Poprvé si uvědomila, že měl Donal asi pravdu, *neměla* tolik pít. Darren byl v obličejí brunátný a nevypadal, že by ji chtěl pustit. Sevřela mu zápěstí do svých pevných malých prstů a tlačila je pryč.

„Ne, Darrene, tohle ne!“ Rukama si přikryla odhalená ňadra a zápasila s tkanicemi.

„Ale, Dorilys,“ zamumlal zastřeně, tak zastřeně, že ji napadlo, jestli také není opilý. „To je v pořádku, nic na tom není nevhodného.“

Můžeme se vzít, jakmile si to budeš přát. Vždyť si mě přece chceš vzít, nemám pravdu?“ Přitáhl ji k sobě a znovu políbil, tvrdě, naléhavě. Zašeptal: „Dorilys, poslouvej. Když mi teď dovolíš, abys byla moje, nebude tvůj otec dál váhat a uspořádá svatební obřad okamžitě.“

Dorilys zpozorněla. Odvrátila ústa, odtáhla se od něho a pomalu jí docházelo, že se odsud možná nedostane a nikde není ani živáčka. Byla pořád natolik nevinná, že si nebyla úplně jista, co po ní chce, věděla však, že je to něco, co by neměla udělat a o co by ji vůbec neměl žádat. Ruce se jí třásly, jak se snažila zavázat živůtek: „Můj otec... Margali říká, že ještě nejsem dost stará na to, abych se provdala.“

„Ach ta ubohá *leroniska*. Co vědí staré panny o lásce a manželství?“ namítl Darren. „Pojď a znovu mě polib, má malá láska. Ne, nesnaž se mi vykroutit. Nech se políbit – tak je to ono...“

V jeho polibku teď cítila děsivou prudkost, jeho obličej byl úplně cizí, napuchlý, zrudlý odhodláním, ruce už dávno neměl mazlivé, ale silné a panovačné.

„Darrene, pusť mě,“ prosila. „Opravdu, opravdu, to nesmíš!“ Hlas se jí chvěl panikou. „Můj otec se bude zlobit. Dej ty ruce pryč! Prosím tě, příbuzný – bratranče!“ Opřela se do něho, byla ale dítě a stále napůl opilá a Darren byl dospělý muž, chladnokrevně střízlivý. Rozostřeným *lارانem* zachytila jeho záměr, jeho neústupnost, stopy krutosti.

„Ne, nebraň se mi,“ mumlal. „Až bude po všem, bude tvůj otec jenom rád, že tě se mnou může bez odkladů seždat a bude se ti to líbit. Ano, maličká, krásko moje? Dovol, ať tě obejmů.“

Dorilys začala v náhlé hrůze bojovat. „Pusť mě, Darrene! Pusť! Otec se na tebe bude velice hněvat. A Donal taky. Nech mě být, Darrene, nebo budu křičet o pomoc!“

Zahlédla mu v očích, že se té výhrůžky bojí a otevřela ústa, aby vykřikla, věděl ale, co má v úmyslu a byl rychlejší, rukou jí ústa tvrdě, neústupně zavřel a přitáhl ji těsněji k sobě. Dorilysinu hrůzu najednou vystřídal hněv. *Co si to dovoluje!* V přílivu vzteku se *vzepjala*, tak jak to dokázala již od raného dětství, když se jí někdo dotkl proti její vůli, a *udeřila*...

Darren se jí pustil, potlačil výkřik a bolestivě zavrčel: „Ty malý d'áble, co se to opovažuješ!“ a rozpráhl ruku, aby ji udeřil do tváře tak silně, až ji téměř v bezvědomí srazil na zem. „Tohle si vůči mně žádná žena nesmí dovolit! Ty se nebráníš, chceš jenom, abych cukroval a doprošoval se! Toho už ale bylo dost!“

Klekl si k ní a rozerval jí šaty. Dorilys v divokém hněvu a strachu znovu *udeřila*, v ozvěně vlastního výkřiku zaslechla zarachocení hromu a uviděla, jak Darrena zasáhl bílý záblesk. Zavrávorál, obličej zkroucený, ztěžka na ni dopadl. V hrůze ho odstrčila stranou a postavila se na nohy, vyčerpaně lapala po dechu a zmocňovala se jí nevolnost. Ležel tam zcela bezvládně. Ještě nikdy, nikdy neudeřila tak silně, nikdy... *Bohové, co jsem to udělala!*

„Darrene,“ zaprosila a poklekla vedle jeho nehybného těla. „Darrene, vstávej! Nechtěla jsem ti ublížit, jenom jsi mě neměl tak bít. Nelíbilo se mi to. Darrene! Darrene! Opravdu jsem tě zranila? Bratranče, příbuzný, řekni něco!“ Neodpovídal a Dorilys se vyděšeně rozběhla ke dveřím balkónu, na pocuchané vlasy a roztržené šaty si ani nevzpomněla.

Donal! To byla jediné její myšlenka. *Donal bude vědět, co dělat! Musím najít Donala!*

Donal vyburcovaný sestřiným zoufalým výkřikem, pronikavým v jeho mysli, třebaže v tanečním sále neslyšným, se rychle omluvil postaršímu příteli svého dědečka, který si s ním přišel promluvit, a rozběhl se sestru hledat, veden němým voláním.

Ten mrzák Darren! Otevřel dveře na balkón a sestra mu padla do náručí, vlasy napůl rozpuštěné, šaty na hrdle odhalené.

„Dorilys! *Chiyo*, co se stalo?“ vyrazil ze sebe s bušícím srdcem, hrdlo stažené děsem. Při všech bozích, copak by si dokonce i Darren troufl vztáhnout ruku na jedenáctiletou dívku?

„No tak, *bredillo*. Takhle tě nemusí nikdo vidět. Uprav si vlasy, *chiyo*, zavaž si živůtek, rychle,“ naléhal a mvyslí mu chmurně problesklo, že tohle se otec nesmí dozvědět. Znesvářil by se se svým příbuzným ze Scathfellu. Ani v nejmenším ho nenapadlo, že taková rozepře by mu mohla jen posloužit. „Sestřičko, neplač. Určitě byl opilý a nevěděl, co dělá. Teď alespoň víš, proč nemá mladá dívka pít

tolik, aby ztratila soudnost a nedokázala mužům vymluvit takové nápady. No tak, Dorilys, uklidni se,“ zaprosil.

Zlomeným hlasem ze sebe vykoktala: „Darren... ublížila jsem mu. Nevím, co mu je, jenom tam leží a vůbec nic neříká. Líbal mě příliš hrubě. Nejdřív jsem chtěla, aby mě políbil, potom byl ale pořád krutější a pokusila jsem se ho zastavit a on mě udeřil – a já jsem se rozzlobila a – a přivolala blesk, nechtěla jsem ho ale zranit, opravdu nechtěla. Donale, prosím, podívej se, co s ním je.“

Avarro, stůj při nás! Donal s přerývaným dechem následoval sestru do temného kouta balkónu, poklekl vedle Darrena, a již věděl, co najde. Darren tam ležel bez hnutí, obličej obrácený k černé obloze, a jeho tělo již začínalo chladnout.

„Je mrtvý, Dorilys, zabílas ho,“ řekl a prudce ji objal. Třásla se po celém těle jako strom zmítaný vichřicí. Ve výšinách nad hradem Aldaran pomalu odeznívala bouře.

10. Kapitola

„A nyní,“ pravil lord Scathfell ponuře, „když bohové dovolí, si vyslechněme pravdu o tom strašlivém neštěstí.“

Hosté byli odvedeni buď do svých pokojů nebo ke koním. Ve výšinách nad hradem Aldaran se z hradby mraků vyhoupl vlhký karmínový obličej ranního slunce. Darrenovo tělo odnesli do kaple hluboko v srdci hradu. Donal neměl Darrena nikdy rád, nemohl se však ubránit lítosti, když viděl, jak tam mladík leží podivně ztuhlý, v neupraveném obleku, hlavu zvrácenou ve smrtelné křeči a hrůze, které ukončily jeho život. *Jak neslavný konec*, pomyslel si, a rád by mu šaty urovnal. Potom ho napadlo, že by tak jen zahladil stopy Dorilysiny zoufalé obrany.

Krvavá vina na tak malém dítěti, otrásl se, poodstoupil od mrtvého těla a vrátil se do audienční síně lorda Aldarana.

Margali vzbudili z těžkého spánku, do kterého se ponořila po opadnutí bolesti. Seděla tam, přes noční oděv přehozen teplý šál, vzlykající Dorilys v náručí. Dívka teď vypadala jako vyčerpané dítě, obličej zarudlý dlouhým pláčem, vlasy zcuchané do divoké změti kroutících se pramenů, napuchlá víčka jí ospale padala. Již téměř přestala plakat, čas od času se jí ale útlá ramena roztřásla novým záchvatem vzlyků. Choulila se na Margalině klíně jako malá vyděšená holčička, kterou ve skutečnosti byla, i když jí dlouhé nohy bezvládně visely až na podlahu. Krásné šaty měla ušpiněné a pomačkané.

Margali se přes její hlavu podívala na lorda Michaila z Aldaranu a zeptala se: „Použijeme tedy kouzlo pravdy, můj pane? Jak si přeješ, dovol mi ale nejprve zavolat chůvu, aby uložila Dorilys do postele. Byla vzhůru celou noc a sám vidíš...“ Bradou kývla na uplakanou, unavenou holčičku, která se k ní pevně tiskla.

„Moc mě to mrzí, *mesta*, ale Dorilys tady zůstane,“ rozhodl Aldaran. „Musíme si vyslechnout, co nám k tomu může říct a

obávám se, že pod kouzlem pravdy... Dorilys“ – oslovil ji jemně – „vstaň a jdi si sednout k Donalovi. Nikdo ti neublíží, chceme se jen dozvědět, co se stalo.“

Dorilys se neochotně pustila Margalina krku. Byla strnulá, ochromená hrůzou. Donal musel myslet na králíčáka obklíčeného dravými horskými šelmami. Zvedla se a přisedla si na nízkou lavici vedle bratra. Donal ji vzal za ruku a dětské prsty ji sevřely bolestivě pevně. Druhou rukou si do rukávu šatů otřela vlhké tváře.

Margali vytáhla z hedvábného váčku na krku matrici, nějakou chvíli se do modrého kamene upřeně dívala a její tichý, jasný hlas bylo zřetelně slyšet po celé oněmělé místnosti, i když téměř šeptala.

„Nechť oheň tohoto kamene osvítl pravdu mezi námi.“

Donal již mnohokrát viděl vyvolávání kouzla pravdy, nikdy v něm však nepřestalo vzbuzovat posvátnou hrůzu. Malý modrý kámen začal žhnout, obličej *leronisky* se pomalu zaplavil světlem a záře se šířila dál po místnosti, z jednoho obličeje na druhý. Donal cítil, jak se mu světlo chvěje na tváři, uviděl je zářit na uplakaném obličeji dítěte po svém boku, žhnulo na obličeji Rachala ze Scathfellu a strážce míru stojícího bez hnutí za jeho zády. V jeho modrém oparu vypadal Michail z Aldaranu víc než kdykoliv předtím jako věkovitý pelichající dravý pták, nehybný ve své kleci, když ale pozvedl hlavu, byla patrná jeho hroživá síla, tiše čekající a připravená.

Margali promluvila: „Kouzlo je vyvoláno, můj pane. Dokud světlo září, nemůže být v této místnosti řečeno nic jiného než pravda a pouhá pravda.“

Donal věděl, že kdyby někdo pod kouzlem pravdy vědomě zalhal, světlo by z jeho obličeje zmizelo a všichni by okamžitě věděli, kdo má na srdci faleš.

„Nyní,“ pravil Michail z Aldaranu, „nám musíš, Dorilys, říct všechno, co víš. Jak umřel Darren?“

Dorilys pozvedla obličej. Vypadala politováníhodně, uplakaná, zarudlá, oči napuchlé, nos si utírala umně vyšitým rukávem svých šatů. Pevně zatínala prsty do Donalovy ruky a Donal cítil, jak se chvěje. Aldaran rozkazovačný hlas na svou dceru nikdy předtím nepoužil. Po chvíli ze sebe vypravila: „Já–já jsem nevěděla, že je mrtvý,“ a rychle zamrkala, jako by se měla zase rozvzlykat.

Rachal ze Scathfellu vyštěkl: „Je mrtvý. Můj nejstarší syn je mrtvý. O tom nepochybuj, ty...”

„Ticho!“ Po zaznění rozkazovačného hlasu zmlkl dokonce i lord Scathfell. „Nyní, Dorilys, pověz, co se stalo mezi tebou a Darrenem. Jak do něho udeřil ten blesk?“

Dorilys pomalu získala vládu nad svým hlasem. „Bylo nám horko z tance a Darren navrhl, abychom šli ven na balkón. Začal mě líbat a...” Hlas se jí opět nekontrolovaně roztrásl. „Rozvázal mi šaty a dotýkal se mě a nechtěl přestat, ani když jsem ho o to prosila.“ Usilovně mrkala, světlo pravdy kolem jejího obličeje však jasně zářilo. „Říkal, že když ho nechám, aby si mě tam na místě vzal, otec potom nebude moct odkládat svatbu. Hrubě mě líbal a zranil mě.“ Rukama si zakryla obličej a zmítala se novým záchvatem pláče.

Aldaranův obličej byl nepohnutý jako kámen. Řekl: „Neboj se, má dcero, musíš ale příbuzným ukázat svou tvář.“

Donal uchopil Dorilys za ruku. Cítil její zoufalý strach a hanbu, jako by mu jejíma malýma rukama proudily přímo do dlaně.

Zajímavě ze sebe vykoktala a světlo pravdy se ani nezachvělo: „Ude—udeřil, když jsem se ho snažila odstrčit a srazil mě na podlahu, potom si ke mně klekl a já jsem měla hrozný—hrozný strach a zasáhla ho bleskem. Nechtěla jsem mu ublížit. Jenom jsem chtěla, aby na mne nesahal!“

„Ty! Ty jsi ho zabila! Uhodila jsi do něho tím svým čarodějnickým bleskem, ty d'áblice z pekel!“ Scathfell vyskočil z křesla a napřáhl ruku, jako by ji chtěl uhodit.

„Otče! Ať mě nebije!“ vykřikla Dorilys děsem. Vyšlehl od ní modrý záblesk blesku a Rachal zůstal stát jako přimrazený, potom se zapotácel a chytil se za srdce. Strážce míru k němu přiskočil a pomohl svému vrávorajícímu pánu do křesla.

Donal vykřikl: „Pánové, kdyby ho nezabila ona, udělal bych to já sám! Pokusit se znásilnit jedenáctiletou dívku!“ Ruku sevřel na meči, jako by mrtvý stál před ním.

Hlas lorda Aldarana byl naplněn lítostí a úžasem, když oslovil lorda Scathfella. „Takže to bychom měli, bratře. Sám jsi viděl. Lituji toho víc, než dokážu vyjádřit, viděl jsi ale modré světlo pravdy na Dorilysině dětském obličeji a na její straně je jen malá vina. Jak mohl

tvůj syn provést tak nepatřičnou věc na svých vlastních zasnubách – pokusit se znásilnit svou zaslíbenou nevěstu?“

„Nezdálo se mi, že by ji musel znásilňovat,“ odvětil Scathfell a v jeho slovech vřel hněv. „To já jsem mu poradil, aby si ji jednou provždy pojistil. Opravdu sis myslel, že budeme čekat dlouhá léta jen proto, abys jí našel výhodnějšího manžela? I slepý mohl vidět, že ta dívka je na vdávání zralá a zákon hovoří jasně: jestliže spolu zasnoubený pár ležel, je manželství od té chvíle považováno za platné. Já jsem to byl, kdo svému synovi poradil, jak má Dorilys k sobě připoutat.“

„To jsem si mohl myslet,“ povzdechl si Aldaran hořce. „Tys mi nevěřil, bratře? Tady ale stojí *leroniska*, která přivedla mou dceru na svět. Pod kouzlem pravdy, Margali, jak stará je Dorilys?“

„Je to přesně tak, jak říkáš, pane,“ potvrdila *leroniska* v modrém světle pravdy. „Vyjmula jsem ji z mrtvého Alicianina těla před jedenácti léty. I kdyby byla ve věku zralém pro manželství, lorde Scathfelle, proč bys měl navádět ke svedení své vlastní neteře?“

„Ano, to bychom také rádi slyšeli,“ souhlasil Michail z Aldaranu. „Proč, můj bratře? Proč jsi nevěřil poutům krve?“

„To ty jsi zapomněl na své povinnosti vůči rodu,“ rozkřikl se na něj Scathfell. „Musíš se ještě ptát, bratře? Chtěl jsi nás s Darrenem nechat dlouhé roky čekat a zatím hledat cestu, jak bys mohl všechno dát tomu rockravenskému panchartovi, kterého nazýváš chovancem. Toho bastarda, co jsi ho dokonce ani neuznal za vlastního!“

Aniž by ztratil hlavu, vztyčil se Donal z lavice a přešel na místo strážce míru, tři kroky za Michaila z Aldaranu. Ruka mu strnula několik palců nad jílcem meče. Lord Aldaran se po něm ani neohlédl, vášnivě ale vykřikl:

„Při všech bozích, kéž by tvá slova byla pravdivá! Co bych za to dal, kdyby byl Donal zrozen z mé krve, ať již zákonně či mimo manželství! Nikdo by si nemohl přát lepšího příbuzného a syna! Ale bohužel – bohužel musím s lítostí prohlásit – a to ve světle kouzla pravdy, že Donal není můj syn.“

„Není tvůj syn? Skutečně?“ Hlas lorda Scathfella byl znetvořen vzteky. „Jak, jak jinak tedy může starý muž zapomenout na povinnosti vůči rodu, aniž by nebyl mladým chlapcem zvráceně omámen? Když není tvůj syn, musí být potom tvůj milenec!“

Donalova ruka sjela k meči. Aldaran vycítil jeho úmysl, natáhl se a sevřel Donalovo zápěstí ocelovými prsty a nepovolil, dokud Donal nenechal meč sklouznout zpátky do pochvy.

„Ne pod mojí střechou, schovanče. Stále je naším hostem.“ Potom Donala pustil, přikročil k lordu Scathfellovi a Donal opět pomyslel na jestřába kroužícího kolem své kořisti. „Kdyby taková slova pronesl jakýkoliv jiný muž než můj vlastní bratr, vyrval bych mu tu lež z hrdla. Okamžitě odejdi! Vezmi si s sebou tělo toho mrzkého násilníka, kterého nazýváš synem, a všechny své nohsledy a opusť náš hrad dřív, než zapomenu na povinnosti příbuzného!“

„Tvůj hrad, bratře, ale ne nadlouho,“ procedil Scathfell mezi zuby. „Srovnám ho se zemí kámen po kameni přímo tobě pod nohama, spíš než aby ho dostal ten bastard z Rockravenu!“

„A já si ho přímo pod nohama raději spálím, než aby ho získal některý ze synů Scathfella,“ šlehl po něm lord Aldaran. „Ať jste do pravého poledne pryč, nebo vás moji sloužící popoženou bičí! Vraťte se na Scathfell a mluvte o svém štěstí, že vás nevyháním i z této tvrze, kterou máte v držení jen z mé blahovůle. Beru ohled na tvůj žal, jinak bych se krvavě pomstil za vše, co jsi dnes řekl a vykonal! Seberte se a běžte na Scathfell, nebo kamkoliv se vám zachce, již se ale nikdy přede mnou neukazuj a neříkej mi bratře!“

„Již nikdy víc bratr, již nikdy víc svrchovaný pán,“ vyštěkl zuřivě Scathfell. „Budiž pochváleni bohové, že mám ještě další syny a přijde den, kdy budu vlastnit Scathfell svým vlastním právem a ne s tvým svolením a z tvé blahovůle. Přijde den, kdy budeme vlastnit i Aldaran a ta vražedná čarodějka, která se schovává za tvář plačící holčičky, zaplatí svou vlastní krví! Od nynějšího dne si na sebe, Michaili z Aldaranu, dávej pozor, stejně jako na svou čarodějnickou dceru a toho pancharta z Rockravenu, kterého nikdy nemůžeš prohlásit za syna. Jenom bohové vědí, jaký vliv na tebe má! Musí to být kouzlo nečistých čar! Už ani o chvíli déle nebudu dýchat vzduch zkažený hnusnými čarodějnými kletbami!“ Otočil se, strážce míru v

patách, a pomalým odměřeným krokem vypochoďoval z audienční síně lorda Aldarana. Jeho poslední pohled patřil Dorilys, pohled tak plný nenávisti, až Donalovi ztuhla krev v žilách.

Když jsou bratři rozhněvaní, přichází nepřítel a zatíná do jejich rány meč, pomyslel si Donal. Jeho pěstoun se teď rozkmotřil s celým svým rodem. A já, jediný kdo stojí na jeho straně – nejsem dokonce ani jeho syn!

Když Scathfellští odešli, prohlásila Margali pevně: „Teď, s tvým dovolením, můj pane, odvedu Dorilys do postele.“

Aldaran, vytržený ze své zamyšlené netečnosti, řekl: „Ano, ano, odved' dítě, ale vrať se ke mně, až bude spát.“

Margali odvedla vzlykající Dorilys a Aldaran tam nehybně seděl, hlavu sklopenou, ztracen ve svých myšlenkách.

Donal se ho neodvážil vyrušovat, když se ale vrátila Margali, zeptal se: „Mám odejít?“

„Ne, ne, chlapče, týká se to také tebe,“ odvětil Aldaran a s povzdechem vzhlédl k *leronisce*. „Z ničeho tě neviním, Margali, co teď ale máme dělat?“

Margali potřásla hlavou. „Již ji nezvládnou, můj pane. Je silná a umíněná a brzy na ni dolehnou tlaky dospívání. Prosím tě, domne Michaili, abys ji svěřil někomu silnějšímu, než jsem já, a lépe připravenému naučit ji ovládat svůj *laran*, nebo se může stát ještě něco daleko horšího.“

Donala napadlo: *Co by mohlo být ještě horšího?*

Jakoby zachytil jeho nevyřčenou myšlenku, Aldaran řekl: „Všechny mé ostatní děti zemřely na prahu zralosti na nemoc dospívání, která je prokletím našeho rodu. Musím mít strach i o ni?“

Margali pravila: „Nepomýšlel jste, můj pane, poslat ji k *vai leronisce* do Tramontanské věže? Postarali by se o ni a naučili by ji zacházet se svým *laranem*. Jestli ji někdo může provést dospíváním bez úhony, jsou to jediné oni.“

Donal se zaradoval: *To je rozhodně dobré řešení.* „Ano, otče,“ vyhrkl dychtivě. „Určitě si pamatuješ, jak laskaví ke mně byli pokaždé, když jsem je navštívil. Rádi by mě mezi sebe přijali, jestli by ses beze mne dokázal obejít. I tak mě vždy vítali jako hosta a

přítele a o mém vlastním *laranu* mě toho mnoho naučili a určitě by mě s radostí naučili ještě víc. Pošli k nim Dorilys, otče.“ Tvář lorda Aldarana se nepatrně rozjasnila, potom se ale opět zachmuřil. „Do Tramontany? Chtěl bys mě zahanbit před mými sousedy, Donale? A ukázat mou slabost, aby pověst o ní oběhla všechny rodiny v horách Hellersu? A stát se předmětem pomluv a výsměchu?“

„Otče, křivdíš obyvatelům Tremontany,“ namítl Donal, ale věděl, že to nepomůže. Nepočítal s hrdostí *domna* Michaila.

Margali navrhla: „Když ji nechceš svěřit svým sousedům z Tramontany, domne Michaili, potom tě prosím, abys ji poslal do Hali nebo Neskayi, nebo do jedné z Věží v nížinách. Nejsem již tak mladá a silná, abych ji ještě mohla učit a usměrňovat. Bohové jsou mi svědky, že nemám nejmenší přání se od ní oddělit. Miluji ji, jako by byla mé vlastní dítě, již ji ale nezvládnou. Ve Věži jsou k tomu vycvičení.“

Aldaran o tom nějakou dobu přemýšlel. Konečně řekl: „Myslím si, že je příliš mladá na to, abychom ji posílali do Věže. Aldaran a Elhalyn však váží stará přátelská pouta. Lord Elhalyn by možná ve jménu dávného přátelství mohl poslat *leronisku* z věže v Hali, aby se o ni starala. To by nevyvolalo nejmenší klevety. Každá domácnost obdařená *laranem* takovou osobu potřebuje, aby učila jejich děti. Pojedeš tam, Donale, a požádáš, aby se někdo odebral na Aldaran a učil Dorilys?“

Donal povstal a uklonil se. Myšlenka na Dorilys obklopenou jeho přáteli v bezpečí Tramontanské věže byla přitažlivá, asi by to ale bylo příliš žádat pěstouna, aby před sousedy projevil svou slabost. „Odjedu již dnes, když dovolíš, můj pane, okamžitě, jak shromáždím doprovod odpovídající tvému postavení a urozenosti.“

„Ne,“ odmítl Aldaran starostlivě. „Pojedeš sám, jak se hodí na prosebníka. Slyšel jsem, že mezi Elhalynem a Rindenowy panuje příměří, cesta bude bezpečná. Když přijedeš bez doprovodu, bude jasné, že žádám o pomoc.“

„Jak si přeješ,“ souhlasil Donal. „Vyrazím tedy zítra. Nebo ještě dnes v noci.“

„Zítra to bude stačit,“ řekl Aldaran. „Dej Scathfellským čas, ať se dostanou dál k domovu. Nechci, aby tady v horách o tom padlo jediné slovo.“

11. Kapitola

Na vzdáleném konci jezera Hali se tyčila Věž, štíhlá vysoká stavba z mdlého průsvitného kamene. Většina nejnáročnější práce matričního kruhu se vykonávala v noci. Allart tomu z počátku nerozuměl a myslel si, že je to jen nějaký zbytečný pověrečný zvyk. S postupem času však docházel k poznání, že v nočních hodinách, když většina lidí spí, se vyskytuje nejméně rušivých myšlenek, nahodilých vibrací jiných myslí. V opuštěných nočních hodinách mohli pracovníci matričního kruhu nerušeně vysílat své spojené mysli do matričních krystalů, které mnohonásobně zesilují elektronické a energonové vibrace mozku a mění je v energii.

Na základě obrovské síly spojených myslí a obřích umělých matričních krystalů, největších, jaké mohli vědci postavit, dokáže mentální energie vynášet hluboko uložené kovy na povrch v ryzím roztaveném proudu. Dokáže nabíjet baterie vznášedel nebo velikých generátorů, které osvětlují hrady Elhalyn a Thendaru. Takový kruh pozvedl z pevné skály horského vrcholku třpytivě bílé věže Thendary. Z mnoha Věží, jako je tato, proudí veškerá energie a technologie Darkoveru, a jsou to muži a ženy matričních kruhů, kdo ji vytvářejí.

V chráněné matriční komnatě – chráněné nejen tabu, tradicemi a odloučeností Hali, ale i silovým polem, které by vetřelce usmrtilo nebo zbavilo veškerých myšlenek – seděl u nízkého kulatého stolu Allart Hastur, ruce a mysl spojeny s ostatními šesti členy jeho kruhu. Veškerá energie jeho mozku a těla byla soustředěna do jediného proudu směřujícího k Strážci kruhu. Tím byl drobný, jako ocel silný mladý muž. Jmenoval se Coryn a byl to Allartův bratranec, přibližně stejně starý jako on. Byl usazen před obřím umělým krystalem a zachycoval proudy energonů přicházející od šesti pracovníků rozesazených kolem kulatého stolu a posílal je dál spletitou vnitřní mřížkou krystalu, která proud energie směřovala do řady baterií,

vyrovnaných před nimi na nízkém stolku. Coryn se nehýbal ani nemluvil, jen úzkou velitelskou rukou ukazoval na jednu baterii po druhé a spojení členové kruhu vysílali každický atom své soustředěné energie do matrice a tělem strážce nabíjeli baterie.

Allart byl ledově studený, křečovitě stažený, ale nevěděl o tom. Neuvědomoval si ani své tělo, ani nic jiného kromě vysílaných proudů, toku energie, která se z něj řinula. Mlhavě, nevědomky, mu to připomínalo extatické spojení myslí a hlasů v ranním hymnu Nevarsinu, pocit jedinečného splynutí a osamění, pocit nalezení svého místa v hudbě vesmíru...

Vně kruhu spojených rukou a myslí seděla žena v bílých šatech, obličej v dlaních, zahalený splývající oponou dlouhých vlasů v barvě mědi. Její mysl neustále kroužila kolem kruhu a jednu po druhé monitorovala nehybné postavy. Uvolňovala napjaté svaly, ulevovala od náhlých křečí a svědění dřív, než mohly narušit soustředění kohokoliv z mužů a žen v kruhu. Ujišťovala se, že neochablo jejich dýchání a další drobné automatické pohyby, které udržovaly opomenuté lidské schránky v dobrém stavu – rytmické mrkání očí zabraňující přepětí, drobné změny držení těla. Když dýchání některého pracovníka začínalo váznout, spojila se s ním a vrátila ho do plynulého rytmu a zklidnila jeho klopýtající srdce. Spojení členové kruhu si neuvědomovali svá těla, a stejně tak i ztratili pojem o čase. Byli si vědomi pouze svých propojených myslí a splývali s hřejivými proudy energie, kterou vlévali do baterií. Čas se pro ně zastavil v nekonečném okamžiku mocného spojení, pouze monitor si uvědomoval plynoucí hodiny. Teď Renata zachytila v kruhu napětí, které by tam nemělo být, neviděla, ale cítila, že do úsvitu je ještě daleko, a vyslala ke spojeným postavám, k jedné po druhé, svou pátrající mysl.

Coryn. Strážce kruhu, mysl a tělo dlouhá léta cvičené, aby vydržely právě toto vypětí... ne, ten v žádných nesnázích není. Našla křeč a zkontrolovala krevní oběh. Byla mu zima, ale ještě o tom nevěděl. Jeho stav se od brzkých večerních hodin vůbec nezměnil. Jakmile bylo jeho tělo jednou napojeno a uzamčeno do jedné z pohodlně vyvážených poloh, mohl dlouhé hodiny vydržet bez hnutí. S ním bylo všechno v pořádku.

Mira? Ne, stará žena, která byla monitorem před Renatou, byla klidná a vyrovnaná, spokojeně plula v síti energií, soustředěná na odtékání síly, a náhodně, blaženě snila.

Barak? Rozložitý snědý muž, technik, který postavil umělý matriční krystal právě pro tento kruh, byl zkroucený křečí. Renata automaticky sestoupila do vědomí jeho těla a uvolnila sval, aby bolest nenarušila jeho soustředění. Nic jiného mu nechybělo.

Allart? Jak může mít nováček nad sebou takovou vládu? Je to výcvikem, kterého se mu dostalo v Nevarsinu? Zhluboka a pomalu dýchal, do končetin proudil kyslík a srdce bilo zcela pravidelně. Naučil se dokonce i nejobtížnějšímu umění matričního kruhu, zůstat dlouhé hodiny nehnutě sedět a nemít při tom žádné bolesti a křeče.

Arielle? Věkem byla v kruhu nejmladší, ve věži ale už pracovala celé dva roky a dosáhla hodnosti mechanika. Renata ji pečlivě zkontrolovala: dech, srdce, dutiny, které Arielle někdy ve vlhkém jezerním podnebí trápily. Arielle pochází ze severních plání. Renata nenašla nic podezřelého a hledala dál. Ne, nikde nic, dokonce ani plný měchýř, který by mohl způsobit napětí. *Říkala jsem si, uvažovala Renata, jestli ji Coryn nepřivedl do jiného stavu, ale není tomu tak. Než vstoupila do kruhu, pečlivě jsem ji prohlédla, a Arielle sama dobře ví, že...*

Musí to být ten druhý nováček, Cassandra... Důkladně jí zkontrolovala srdce, dech, krevní oběh. Cassandra měla křeč, avšak ne příliš bolestivou, sama si jí ještě nevšimla. Renata vnímala Cassandřino vědomí, ucítila v něm utrápené chvění a vyslala k ní rychlou, konejšivou myšlenku, aby se zklidnila, ještě než vyruší ostatní. Cassandra byla začátečníkem a ještě plně nepřijala běžné monitorovo pronikání do těla a mysli. Renatě trvalo několik vteřin, než ji uklidnila natolik, aby se mohla ponořit do hlubšího vnitřního monitorování.

Ano, je to Cassandra. Je to její napětí, co všichni sdílíme... Neměla v tuto dobu, těsně před svou ženskou periodou, do kruhu chodit. Myslela jsem si, že to sama ví... Renatu ani v nejmenším nenapadlo, aby Cassandru z něčeho obviňovala, dávala vinu jen sama sobě. *Měla jsem na to přijít sama.* Renata věděla, jak těžké je přiznat v prvních dnech učení slabost, nebo připustit nějaká omezení.

Pokusila se navázat s Cassandrou spojení a uklidnit ji, zjistila ale, že Cassandra na takový těsný druh spolupráce ještě není připravena. Vyslala ke Corynovi jemnou varující myšlenku, lehký dotek blízký nejtíššímu šumu.

Brzy musíme skončit... buď připravený, až ti dám znamení.

Tok energie se nezastavil ani nezakolísal, nepatrné vnější zachvění Corynovy pozornosti ale přesto odpovědělo: *Ještě ne. Musíme ještě nabít celou řadu baterií*, potom se bez jediného zčeření ponořil zpátky do spojení s kruhem.

Renata se teď dostala do obtížné situace. Slovo Strážce bylo v kruhu zákonem, monitor ale zodpovídal za stav těl propojených členů kruhu. Zatím své myšlenky a obavy přede všemi pečlivě skrývala, odněkud ale zachytila nepatrný neklid, pokles energie, který by tam neměl být. *Allart o Cassandre ví. Dělá si o ni příliš velké starosti. V kruhu jako je tento, by vůbec neměl vědět, že existuje, ne víc než kdokoliv druhý.* Bylo to však jen nepatrné zachvění a lehkým postrčením vrátila Allartovo vědomí zpátky k jeho vlastnímu ohnisku energie. Pokusila se podepřít Cassandru, jako by jí na strmém schodišti nabídla rámě, aby neuklouzla. Jakmile ale byla jednou hloubka soustředění narušena, proud energie zakolísal, rozvlnil se jako vodní hladina, do které zafoukal vítr. Cítila, jak se nepokoj kolem stolu šíří, jen malá jiskřička, ale na tak vysokém stupni soustředění ničivá. Barak nemotorně přesunul váhu svého těla, Coryn zakašlal, Arielle popotáhla nosem a Renata cítila, jak Cassandřin dech vázne a těžkne. Vyslala druhé varování, tentokrát důrazně:

Musíme skončit, Coryne. Je nejvyšší čas...

Jeho reakce byla jednoznačně podrážděná a její ozvěna projela všemi spojenými vůlemi jako poplašné zazvonění. Allart je ve své mysli uslyšel, jako slýchal nezvučné zvony Nevarsinu, a pomalu se začal vracet ke svému nezávislému jádru vědomí. Corynovo podráždění ho páliło jako šlehnutí bičem, měl pocit, že se v něm něco trhá, a vnímal, jak se Cassandřino vědomí vzdaluje. Bylo to, jako by mu někdo vytrhl z těla hluboko vrostlé vlákno, kořen, z jehož konců odkapává krev. Cítil, jak se kruh láme a rozpadá, ne jemné probuzení, jak to bývalo dříve, ale bolestivý náraz. Slyšel, jak Mira

namáhavě lapá po dechu a Arielle popotahuje, jako by se měla rozplakat. Barak si s úpěním protahoval končetiny strnulé křečí. Allart věděl, že se nesmí pohnout příliš prudce, a proto se pomalu, opatrně protahoval, jako by se probíral z hlubokého spánku. Byl ale rozrušen a hlavou mu vířily obavy. Co se s kruhem stalo? Práci přece ještě nemohli dokončit...

Jeden po druhém se vraceli z hlubin matričního tranzu. Coryn byl bledý a vypadal otřeseně. Nepromluvil, avšak všichni bolestivě cítili sílu jeho hněvu namířeného na Renatu.

Říkal jsem ti, že ještě ne. Teď to budeme muset udělat všechno znovu, nejméně tucet baterií... Proč jsi nás přerušila? Byl někdo v kruhu příliš slabý, aby to ještě chvíli nevydržel? Jsme děti, které si hrají na tichou poštu, nebo zodpovědný matriční kruh?

Renata si toho ale nevšímala a Allart, zpět v jádru svého vědomí, viděl, jak se Cassandra hroutí, dlouhé vlasy se rozlévaly po desce stolu. Prudce odstrčil židli a přiskočil k ní, Renata byla ale rychlejší.

„Ne,“ vykřikla a Allart se záchvěvem strachu slyšel, jak proti němu obrátila rozkazovací hlas. Nedotýkej se jí! Je to moje zodpovědnost!“ Svou obrovskou vnímavostí zachytil myšlenku, kterou nevyslovila nahlas: *Už jsi toho způsobil dost. Tohle je tvoje vina...*

Moje vina? Svatý Otče břemene, dej mi sílu! Moje vina, Renato?

Renata klečela vedle Cassandry a konečky prstů se jí dotýkala nervového centra na zátylku. Cassandra se pohnula a Renata uklidňujícím tónem zašeptala: „Neboj, holčičko. Všechno bude zase v pořádku.“

Cassandra zamumlala: „Je mi hrozná zima, hrozná zima.“

„Já vím. To za chvíli přejde.“

„Moc mě to mrzí. Nechtěla jsem – byla jsem si jistá...“ Cassandra se rozhlédla kolem, omámená, na pokraji slz. Ucukla před Corynovým hněvivým pohledem.

„Nech ji být, Coryne. Není to její chyba,“ okřikla ho Renata, aniž by vzhlédla.

Coryn sarkasticky zavrčel: *Z par servu, vai leronis...* Dovolíš nám, abychom zkontrolovali baterie, zatímco budeš pečovat o naši nevěstu?“

Cassandra bojovala se vzlyky. Renata ji konejšila: „Z Coryna si nic nedělej. Je unavený jako my všichni. Nemyslel to tak.“

Arielle přistoupila k postrannímu stolku, vzala do ruky kovový nástroj – matriční kruhy měly přednostní přístup ke všem vzácným kovům Darkoveru – zabalila si ruku do izolační látky a začala se dotýkat baterií, aby vyvolala jiskru, která potvrzovala, že jsou plně nabitě. Ostatní členové kruhu začali opatrně vstávat a protahovali si ztuhlá těla. Renata stále klečela u Cassandry a po chvíli konečně odtáhla ruku od pulzujícího bodu na jejím hrdle.

„Teď se zkus postavit. Jestli můžeš, trochu se projdi.“

Cassandra si třela dlaně. „Je mi taková zima, jako bych se právě vrátila z nejstudenějšího Zandruova pekla. Děkuji ti, Renato. Jak jsi to věděla?“

„Jsem monitor. Je mojí povinností takové věci vědět.“ Renata Leynierová byla drobná, snědá mladá žena se záplavou měděné zlatých vlasů, její ústa byla ale na krasavici příliš široká, zuby křivé a nos skvrnitý pihami. Oči však měla veliké, šedé a nádherné.

„Kdybys měla trochu větší zkušenost, Cassandro, sama bys to dokázala vycítit a říct nám, že se necítíš natolik dobře, aby ses mohla zapojit do kruhu. Myslela jsem si, že to víš. V tuto dobu ztrácí tvoje tělo s vytékající krví psychickou energii a všechnu sílu potřebuješ pro sebe. Teď musíš do postele a jeden nebo dva dny odpočívat. Rozhodně nesmíš pracovat v kruhu, ani vykonávat cokoliv, co vyžaduje námahu a soustředění.“

Allart k nim přistoupil, plný obav: „Jsi nemocná, Cassandro?“

Renata odpověděla za ni: „Jenom vyčerpaná a nutně se potřebuje něčeho najíst a odpočinout si.“ Mira přešla ke skříni ve vzdáleném rohu místnosti a začala vyndávat jídlo a víno, které tam měli připravené, aby se členové kruhu mohli po obrovském výdeji energie okamžitě občerstvit. Renata vybrala mezi zásobami dlouhou ořechovou tyčinku slepenou medem. Vložila ji Cassandře do ruky, ale ta zavrtěla hlavou.

„Sladkosti nemám ráda. Počkám na pořádnou snídani.“

„Sněž to,“ poručila jí Renata rozkazovačným hlasem. „Potřebuješ sílu.“

Cassandra ulomila kousek lepkavého cukroví a vložila si je do úst. Zašklebila se odporem, poslušně ale žvýkala. Arielle k nim přistoupila, odhodila nástroj, nabrala si plnou dlaň sušeného ovoce a hladově je nacpala do úst. Když mohla zase srozumitelně mluvit, řekla: „Zbývá nabít celý tucet baterií a ty tři, co jsme dělali jako poslední, musíme nabít znovu. Nemají dostatečnou kapacitu.“

„Tolik práce nadarmo!“ šlehl Coryn pohledem po Cassandre.

„Dej jí pokoj!“ okřikla ho Renata. „Všichni jsme byli jednou začátečníci!“

Coryn si nalil víno a usrkával z poháru. „Omlouvám se, příbuzná,“ řekl nakonec a usmál se na Cassandru, opět starý, dobře naladěný Coryn. „Jsi unavená, sestřenice? Nesmíš se vyčerpávat kvůli několika bateriím.“

Arielle si otřela prsty ulepené medovým ovocem. „Nedokážu si představit, že by mezi Daleteruth a Hellersem existovala únavnější práce než nabíjení baterií.“

„Pořád lepší než dobývání,“ poznamenal Coryn. „Pokaždé, když pracuji s kovy, z toho vyjdu zničený na půl měsíce. Jsem nesmírně rád, že pro tenhle rok to už máme hotové. Kdykoliv se nořím do země, vracím se zpátky k vědomí s pocitem, že jsem ten kov dobýval po lžičkách vlastníma rukama!“

Allart, zocelený roky tvrdého fyzického a psychického tréninku v Nevarsinu, nebyl tak unavený jako ostatní, svaly ho však bolely napětím a strnulostí. Viděl, jak si Cassandra ulamuje další kousek lepivé ořechové tyčinky obalené medem, a cítil odpor, s jakým si ji dává do úst. Pořád byli ještě ve spojení a měl pocit, jako by jedl přeslazenou cukrovinku sám.

„Nejez to, jestli ti to nechutná. Ve skříni se určitě najde něco, co ti přijde k chuti víc,“ poradil jí a začal se probírat policemi. Cassandra pokrčila rameny. „Renata říkala, že mi to dodá sílu víc než cokoliv jiného. Já už to nějak zvládnu.“

Allart si také kousek vzal. Barak dopil víno a připojil se k nim.

„Už jsi se trochu vzpamatovala, příbuzná? Tahle práce je opravdu namáhavá, když jsi začátečník a nemáme tady vhodné

posilující prostředky.“ Nahlas se zasmál: „Možná bys měla sníst jednu nebo dvě lžičky medu z kiresethu, po dlouhé námaze je to to nejlepší a zejména ty...“ Náhle se rozkašlal a odvrátil se; předstíral, že se zakuckal posledním douškem z poháru, všichni ale slyšeli slova v jeho mysli stejně jasně, jako by je vyslovil nahlas. *Zejména ty bys měla takové prostředky užívat, protože jsi čerstvá nevěsta a víc je potřebuješ...* už to měl na jazyku, ale rychle ta slova zase spolkl, protože si uvědomil, co všichni věděli – byli přece s Allartem a Cassandrou v těsném telepatickém spojení – skutečný stav jejich vztahu.

Jediný způsob, jak mohl svůj netaktní žert napravit, bylo otočit se a tvářit se, že mu ta slova nikdy nepřišla na mysl, stejně jako že je nevyslovil. V matriční komnatě se rozhostilo krátké ticho a potom všichni začali mluvit nahlas jeden přes druhého o něčem jiném. Coryn vzal kovový nástroj a ještě jednou zkontroloval několik baterií. Mira si mnula studené ruce a prohlásila, že potřebuje horkou koupel a masáž.

Renata vzala Cassandru kolem pasu.

„To platí i pro tebe, zlato. Jsi prokřehlá a ztuhlá. Jdi teď dolů. Nech si přinést pořádnou teplou snídani a vykoupej se v horké vodě. Pošlu k tobě svou lázeňskou. Umí velice dobře masírovat a uvolní ti napjaté svaly a nervy, abys mohla klidně spát. Nic si nevyčítej. Všichni z nás jsme byli v prvním roce přepracovaní. Nikdo nepřiznává rád slabost, všem se nám vedlo stejně. Po jídle, koupeli a masáži si lehni a spi. Ať ti má lázeňská dá k nohám horké kameny a dobře tě přikryje.“

Cassandra se zdráhala: „Nerada bych tě připravila o její služby.“

„Chiyo, já už se do takového stavu nedostávám. Běž už. Řekni Lucettě, že vzkazují, aby o tebe pečovala, jak to dělá se mnou, když jsem mimo kruh. Udělej, co ti radím, sestřenice. Je to moje práce vědět, co potřebuješ, když ty to sama nevíš.“ Allarta napadlo, že se chová velice mateřsky, jako by byla o generaci starší než Cassandra a ne dívka stejně stará nebo dokonce mladší.

„Já půjdu také,“ oznámila Mira. Coryn vzal Arielle v podpaží a odešli spolu. Allart se už také chystal odejít, když tu na ruce ucítil dotek Renaty lehký jako peříčko.

„Allarte, jestli nejsi příliš unavený, ráda bych si s tebou promluvila.“

Allart pomyslel na svou přepychovou místnost v dolním podlaží a na chladnou koupel, unavený ale moc nebyl. Řekl to Renatě a ta přikývla.

„Je to tím výcvikem bratrů v Nevarsinu, možná bychom ho také mohli potřebovat. Jsi vyrovnaný a neúnavný jako Barak a ten už pracuje v kruzích téměř tak dlouho, jako jsem já na světě. Měl bys nás něco z tvých tajemství naučit! Nebo po tobě bratři žádali mlčenlivost?“

Allart zavrtěl hlavou. „Je to jenom otázka dýchání.“

„Pojď. Neprojdeme se trochu venku na slunci?“

Sestoupili společně do přízemí, prošli silovým polem, které chránilo Věž před vetřelci, a ponořili se do jasu probouzejícího se rána. Allart tiše kráčel vedle Renaty. Necítil se přehnaně unavený, byl jen napjatý a předrážděný. Jako pokaždé, když jen trochu uvolnil svou sebekontrolu, začal jeho *laran* sprádat protichůdné budoucnosti, které se před ním rozbíhaly stejně zřetelně jako zelené svahy stoupající od mlžných břehů jezera Hali.

Mlčky šli bok po boku podél břehu. Liriel, fialový měsíc, právě za úplňkem, začínal blednout a chýlil se k horizontu. Zelený Idriel, nejmatnější z měsíců, visel vysoko nad vzdálenou hradbou hor.

Allart věděl – již od první chvíle, co se na Renatu podíval – že je to ta druhá z žen, které se před ním ve větvících se budoucnostech jeho života znovu a znovu objevovaly. Od prvního dne ve Věži se před ní měl na pozoru, nepromluvil s ní víc než nejprázdnější zdvořilosti, vyhýbal se jí nejvíc, jak to bylo v uzavřených prostorách Věže možné. Naučil se vážit si jejích schopností monitora, a když pozoroval, jak pomáhá Cassandře, byl pohnut její laskavostí. Až do této chvíle však mezi sebou neprohodili jediné slovo přesahující povinnosti v kruhu.

Oslabený únavou teď ale viděl Renatinu tvář ne takovou, jaká byla – mírná, neosobní, stažená do sebe, výraz monitora Věže

zabraného do práce a hovořícího jen o profesionálních věcech – ale takovou, jaká by mohla být v některé z otvírajících se budoucností, které se *můžou* stát. I když se proti tomu obrnil a nedal takovým myšlenkám volnost, viděl ji rozpálenou láskou, viděl něhu, které je schopna a vášnivě si ji ve svých představách bral. Mátl ho to a uvádělo do rozpaků, že stojí před ženou, o které eroticky sní a nesmí jí říct nic o duze, která se pro něj nad jejich skutečným vztahem klene. Ne. Žádná žena kromě Cassandry nemá v jeho životě místo a pevně se rozhodl, jak *omezené* místo to musí být. Zatvrdil se proti jakémukoliv překročení hradeb, které kolem sebe postavil, a díval se na Renatu chladným neosobním, téměř nepřátelským pohledem mnicha z Nevarsinu.

Šli a naslouchali společně šustivému zvuku měkkých mlžných vln. Allart na březích Hali vyrostl a slychal je celý život, nyní je však nově vnímal Renatinýma ušima.

„Nikdy se toho zvuku nenabažím. Je to tak podobné vodě, a přece tak jiné. Předpokládám, že v tom jezeře nikdo plavat nemůže?“

„Ne, klesla bys ke dnu. Sice pomalu, to je pravda, ale přesto bys klesla. Neudrží tě to. Můžeš tam ovšem dýchat, takže nevadí, že se potopíš. Když jsem byl malý, často jsem se procházel po dně a pozoroval ty divné bytosti, co tam žijí.“

„Dá se to dýchat? A neutopíš se?“

„Ne, ne, vůbec to není voda – ale nevím, co to vlastně je. Když to vdechuješ moc dlouho, začne ti být mdlo a jsi příliš unavená i na to, abys dýchala, a hrozí nebezpečí, že ztratíš vědomí a umřeš, protože zapomeneš dýchat. Na krátkou dobu je to ale vzrušující. A jsou tam podivné bytosti. Nevím, jestli je mám popsat jako ryby nebo ptáky, stejně jako nevím, jestli v té mlze plavou nebo létají, ale jsou nádherné. Říká se, že když tu mlhu dýcháš, prodlužuje ti to život, a proto jsme my Hasturové tak dlouhověcí. Také se říká, že když Hastur, syn Pána světla, dopadl na pobřeží Hali, dal nesmrtelnost těm, kdo tam žili, a Hasturové o ten dar přišli, protože žili hříšným životem. Jsou to ale jenom pohádky.“

„To si myslíš proto, že jsi *kristoforo*?“

„Myslím si to proto, že jsem muž rozumu,“ odvětil Allart s úsměvem. „Nedokáží si představit boha, který by zasahoval do zákonů světa, který sám stvořil.“

„Hasturové jsou ale skutečně dlouhověcí.“

„V Nevarsinu mi říkali, že všichni Hasturové v sobě mají krev *chieri*. A *chieri* jsou nesmrtelní.“

Renata si povzdechla. „Já jsem také slyšela, že jsou *emmasca*, ani muži ani ženy, a jsou tak oproštěni od zodpovědností obou pohlaví. Myslím, že jim to závidím.“

Allarta náhle napadlo, že také Renata neúnavně vydává svou sílu, nikdo se ale nestará o to, zda není vyčerpaná.

„Jdi a odpočiň si, příbuzná. Ať už mi chceš říct cokoli, nemůže to být tak naléhavé, aby to nepočkalo, až se najíš a vyspíš, jak jsi to poradila mé milované paní.“

„Raději ti to řeknu teď, dokud Cassandra spí. Jednomu z vás to říct musím, i když vím, že to budeš považovat za zasahování do vašeho soukromí. Jsi starší než Cassandra a lépe sneseš, co ti musím povědět. Dost omlouvání a úvodních řečí... Neměl jsi jsem s Cassandrou jako čerstvou nevěstou chodit, když vaše manželství ještě nebylo naplněno.“

Allart otevřel ústa, pokynula mu ale, aby mlčel. „Varovala jsem tě, že to budeš považovat za vtírání do vašeho života. Jsem ve Věži od svých čtrnácti let a vím, co se v takové situaci sluší. Jsem ale také monitor a zodpovídám za tělesnou i duševní pohodu všech pracovníků Věže. Všechno, co ovlivňuje – ne, vyslechni mě, Allarte – všechno, co zneklidňuje tebe, ruší i ostatní. Ještě jste tu nebyli ani tři dny a už jsem věděla, že tvoje manželka je panna, nic jsem však neříkala, tenkrát ještě ne. Myslela jsem si, že možná je váš sňatek politický a nemáte se rádi. Teď ale, po půl roce, je mi jasné, že jste zamilovaní až po uši. Napětí mezi vámi dopadá na nás všechny a Cassandru jenom ničí. Celou dobu je tak napjatá, že nedokáže pořádně kontrolovat své nervy a tělo, čehož by už měla být schopna. Trochu to mohu dělat za ni, když jste v kruhu, nejde to ale pořád a neměla bych za ni provádět to, co by se měla sama naučit. Jsem si jistá, že máte nějaký dobrý důvod, proč jste sem tak přišli, ať už je to ale cokoli, víte příliš málo o tom, jak musí kruh ve Věži fungovat.“

Ty to dokážeš vydržet. Máš nevarsinskou průpravu a můžeš pracovat, i když jsi nešťastný. Cassandra to nedokáže. A to je to, o co jde.“

Allart se bránil: „Nevěděl jsem, že Cassandra je tak nešťastná.“

Renata se na něj podívala a potřásla hlavou. „Jestli jsi to nevěděl, tak jenom proto, že sis to zakázal připustit. Nejмoudřejší by bylo odvést ji pryč a počkat, než se to mezi vámi vyřeší. Potom, když budete chtít, se můžete vrátit. Cvičené pracovníky vždycky potřebujeme a trénink, kterého se ti dostalo v Nevarsinu, má velkou cenu. Co se týče Cassandry, má nadání, aby se stala monitorem, možná dokonce i technikem, kdyby ji ta práce bavila. Ale ne teď. Musíte být sami a nemůžete nás rušit svými nenaplněnými tužbami.“

Allart naslouchal, zmrazený hrůzou. Žil tak dlouho pod železnou kázní, že ho nikdy nenapadlo, že by jeho vlastní potřeby nebo Cassandřino neštěstí mohly mít sebemenší vliv na kruh. Samozřejmě to ale měl vědět.

„Odved’ ji pryč, Allarte. Dnes v noci nebude příliš brzy.“

Allart v rostoucím utopení vykřikl: „Dal bych za to všechno, co mám, kdybych to mohl udělat. Já a Cassandra jsme si ale přísahali...“

Odvrátil se, jeho myšlenky ale hovořily jasně a Renata se na něj vyděšeně podívala.

„Bratranče, co tě jen mohlo přimět k tak ukvapenému slibu? Nemluvím jen o tvé povinnosti vůči příbuzným a rodu.“

„Ne,“ vyhrkl Allart. „Ne, tohle neříkej, Renato, ani v přátelství ne. Už jsem o tom slyšel tolik, že nepotřebuji, aby mi to někdo připomínal. Víš ale, jaký *laran* mám a jaké to pro mne bylo prokletí. Nebudu ho předávat dál na své syny a vnuky. Zušlecht’ovací program mezi rodinami s *laranem*, který tě nutí mluvit o povinnostech vůči rodině a rodu, je pomýlený, ďábelský. Já se mu nepodvolím!“ Mluvil náruživě a snažil se vymazat Renatin obličej, ne takový, jaký byl, vážný a s laskavým zájmem, ale takový, jaký by mohl být, plný lítosti, něhy a vášně.

„Je to prokletí, Allarte! I já se toho programu bojím a mám o něm své pochybnosti. Nemyslím si, že by jim nějaká žena v

panstvích mohla uniknout. Avšak tvoje a Cassandřino soužení je zbytečné.“

„Je toho ještě víc a daleko horší,“ vydechl Allart zoufale. „Na konci každé cesty, kterou vidím, umírá Cassandra při porodu mého dítěte. I kdybych se dokázal smířit s početím potomka, který možná ponese mé prokletí, nikdy bych na ni nemohl uvalit takový osud. Přisahali jsme si tedy, že budeme žít odděleně.“

„Cassandra je velice mladá a panna,“ řekla Renata, „a je pochopitelné, že toho moc neví. Připadá mi ale trestuhodné, že žena je udržována v neznalosti o věcech, které mohou tak zásadně ovlivnit její život. Vaše rozhodnutí je však v každém případě příliš tvrdé, protože i nezasvěcený vidí, jak se milujete, a jen těžko mohu uvěřit, že nevíš, že existují způsoby...“ Odvrátila tvář a v rozpacích pokračovala. O takových věcech se nehovořilo dokonce ani mezi manžely. I Allart byl celý nesvůj.

Nemůže být starší než Cassandra! Ve jménu všech bohů, jak může mladá žena, jemně vychovaná, z dobré rodiny a svobodná, takové věci znát?

Ta myšlenka byla velice jasná a Renata si nemohla pomoci, aby ji nezachytila. Upjatě odvětila: „Byl jsi mnichem, bratře, a proto jsem ochotna připustit, že odpověď na tuto otázku opravdu neznáš. Možná stále věříš, že jsou to jenom muži, kdo mají takové potřeby, a ženy jsou proti nim imunní. Nechci tě pohoršit, Allarte, ale ženy ve Věži nechťejí a nemohou žít podle dnešních hloupých zákonů a zvyků, podle kterých nejsou ženy nic víc než hračky na ukojení mužských tužeb. Samy přece žádné nemají a jejich jediným úkolem je rodit syny svému klanu. Nejsem panna, Allarte. Každý z nás – mužů i žen – se musí ve Věži brzy naučit vycházet svým potřebám a tužbám vstříc, jinak bychom do práce nemohli dát svou plnou sílu. Když jsme k nim hluší, může se stát to, co dneska ráno – nebo ještě něco horšího, daleko horšího.“

Allart se díval stranou a byl v rozpacích. Jeho první, téměř automatická myšlenka byla přímou reakcí na to, co ho celé dětství učili. *Muži v panstvích o tom vědí, a přesto sem nechávají ženy jít?*

Renata v odpověď na nevyřčenou otázku pokrčila rameny.

„Je to cena, kterou platí za naši práci – dávají nám ženám do určité míry svobodu, na dobu, kterou tady travíme, mimo zákony dědičnosti a šlechtění. Myslím si, že většina z nich se rozhodla příliš se neptat. Pro ženu pracující v kruhu by také nebylo příliš bezpečné, kdyby musela svou službu přerušit kvůli těhotenství.“ Po chvíli dodala: „Když budeš chtít, Mira si o tom může s Cassandrou promluvit – nebo bych to udělala já. Možná by to přijala lépe od dívky svého věku.“

Kdyby mi někdo v Nevarsinu říkal, že existuje žena, se kterou budu moci o takových věcech tak otevřeně hovořit, a ta žena nebude ani má manželka ani příbuzná, nikdy bych mu nevěřil. Nikdy jsem si nemyslel, že mezi mužem a ženou může vzniknout taková důvěra.

„To by vyřešilo naše nejhorší obavy, alespoň tady ve Věži. Možná bychom se měli pokusit. Už jsme o tom dokonce trochu mluvili.“ Cassandřin hlas mu zněl v mysli tak jasně, jako by ta slova pronesla teprve před chvílí, a ne před půl rokem:

„Dokážu snést věci tak, jak jsou teď, Allarte, ale nevím, jestli bych dokázala dodržet takové rozhodnutí. Miluji tě, Allarte. Nevěřím si. Dříve nebo později budu chtít tvé dítě a takhle je to snadnější, bez příležitosti a pokušení...“

Renata zaslechla ozvěnu těch slov a rozhořčeně jí ujelo: „Možná snadnější *pro ni*...“ a zarazila se. „Promiň, to není spravedlivé. I Cassandra má právo na své potřeby a tužby, ne na to, co si myslíš, že by *měla* cítit. Když dívky říkají, od té doby, co je dost stará na to, aby rozuměla slovům, že ženíným smyslem života je rodit děti manželově kastě a rodu, není pro ni snadné rozhodnout se jinak a najít nový smysl života.“ Odmlčela se a Allart měl pocit, že její hlas zní na její mládí příliš trpce. Přemýšlel, kolik jí může být, ale byli v tak těsném spojení, že Renata na jeho němou otázku odpověděla.

„Jsem jenom o měsíc nebo o dva starší než Cassandra. Ještě pořád jsem se neosvobodila od touhy porodit jednou dítě, jako tebe mě však pronásleduje strach ze zušlecht'ovacího programu. Samozřejmě, že jsou to jen muži, kdo smí podobné obavy a pochybnosti vyslovit. Ženám se nepřísluší o takových věcech přemýšlet. Někdy mám pocit, že ženám v panství nepřísluší

přemýšlet vůbec! Můj otec byl ale shovívavý a získala jsem jeho slib, že se nemusím vdát dřív než ve dvaceti letech, a tak jsem se mohla dostat do Věže a mnoho se toho naučit. Například to, že když se s Cassandrou rozhodnete mít potomka a Cassandra otěhotní, můžu pomocí monitorování nenarozené dítě důkladně prozkoumat až do samotné zárodečné plazmy. Kdyby mělo mít *laran*, kterého se obáváte, nebo smrtelné recesivity, které by Cassandru zabily při porodu, nemusí ho přivést na svět.“

Allart prudce vykřikl: „Už dost obludné je jenom to, jak si my Hasturové pohráváme s živou hmotou při pěstování rijachijí a babráme se v genetické manipulaci svého semene! Dělat ale něco takového s vlastními syny a dcerami? Nebo úmyslně zničit život, který jsme sami počali? Z toho pomyšlení je mi na zvracení!“

„Nejsem strážcem tvého svědomí, ani Cassandřina,“ řekla Renata. „Je to jenom jedna možnost. Musí existovat další, které se ti budou líbit víc. Myslím si ale, že jsou obludnější věci. Víím, že se jednou budu muset vdát a protože se ode mne bude čekat, že své kastě porodím děti, budu chycena mezi dvě volby, které jsou podle mne stejně kruté: přivést na svět monstra znetvořená *laranem*, nebo je zabít nenarozené ve svém lůně.“ Allart viděl, jak se otřásla.

„Proto jsem se stala monitorem, abych nepřispěla nevědomky do zušlecht'ovacího programu, který naší rase přinesl takové nestvůrnosti. To, že teď víím, co musím učinit, to ale nedělá snesitelnější, nejsem bůh, abych určovala, kdo má žít a kdo umře. Možná jste se s Cassandrou nakonec rozhodli správně nestvořit vůbec život, který byste zase museli vzít.“

„A zatímco na nás čekají takové volby,“ poznamenal Allart hořce, „nabíjíme baterie, aby si líní lidé mohli hrát se vznášedly a svítit si doma, aniž by si špinili ruce pryskyřicí a smolou, dobýváme kovy, abychom ostatním ušetřili pracné vynášení na povrch, a vytváříme čím dál tím děsivější zbraně, aby zničily životy, o kterých nemáme ani to nejmenší právo rozhodovat.“

Renata zbledla jako křída. „Ne! *Tohle* jsem neslyšela. Allarte, to v tvé vizi má opět vypuknout válka?“

„Viděl jsem to a bezmyšlenkovitě vyslovil,“ přiznal Allart a vyděšeně se na ni díval. Svět kolem něho se zaplnil zvuky a obrazy

války, které zamlžily její přítomnost, a on si pomyslel: *Možná mě zabijí v bitvě a budu ušetřen dalšího zápasu s osudem a svědomím!*

„Je to tvoje válka a ne moje,“ povzddechla si. „Můj otec nemá se Serraisem žádné spory a k Hasturům ho spojenecké závazky nevážou. Když znovu vypukne válka, pošle pro mne a bude požadovat, abych se vrátila domů a vdala. Milosrdný Avarro, jsem plná dobrých rad, jak byste si s tvou paní měli vést v manželství, a nemám dost odvahy ani moudrosti, abych čelila vlastnímu sňatku! Kéž bych měla tvou jasnozřivost, Allarte, abych věděla, která z hnusných voleb je ta nejméně nesprávná.“

„Jak rád bych ti to dokázal říct,“ zašeptal a na chvíli ji uchopil za ruce. Ten pohyb stačil, aby mu *laran* ukázal jasný obraz Renaty a sebe, jak společně ujíždějí na sever... kam? Za jakým účelem? Vidina se rozostříla, rozplynula se a nahradil ji vír dalších představ: Krouživý let obrovského ptáka – byl to opravdu skutečný pták? Vyděšený dětský obličej strnulý v záři blesků. *Lepivý oheň* řinoucí se z nebes, vysoká věž, která se láme, rozpadá a tříští. Renatin obličej rozzářený něhou, její tělo pod jeho... Omámený kolotočem obrazů zoufale odháněl valící se budoucnosti.

„Možná to je ta odpověď!“ vykřikla Renata s náhlou prudkostí. „Vypěstovat monstra a předhodit jim naše lidi, vyrobit strašlivé zbraně, které vyhladí naši prokletou rasu a nechat bohy stvořit nový lidský rod bez děsivého, obludného břemene *laranu*!“

Když její výkřik odezněl, ztichla tak, že Allart uslyšel vzdálené ranní cvrlikání probouzejících se ptáků a měkké vlhké převalování oblačných vln na březích Hali. Renata se dlouze, zhluboka nadechla. Když znovu promluvila, byla opět chladnokrevným, ukázněným monitorem.

„To je ale vzdáleno tomu, co bylo mou povinností, abych ti řekla. Ve jménu naší práce nesmíte s Cassandrou pracovat ve stejném matričním kruhu do té doby, než to mezi vámi bude v pořádku. Dokud se nenaučíte brát a dávat si svou vzájemnou lásku a nenaučíte se s tím žít, nebo dokud se jednou provždy nerozhodnete, že se tomu tak nikdy nestane, a nebudete žít jako přátelé oproštěni od veškeré kolísavosti a touhy. Načas byste možná mohli být přiděleni do různých kruhů, je nás tady ostatně osmnáct a mohli byste pracovat

odděleně. Když ale neodejdete společně, musí jít jeden z vás. Ani oddělené kruhy nepomohou napořád, protože je mezi vámi příliš mnoho napětí, než abyste mohli pobývat pod jednou střechou. Myslím, že bys měl být ten, kdo odejde. V Nevarsinu ses naučil ovládat svůj *laran* a Cassandra takový výcvik nemá. Jsi to ale ty, Allarte, kdo to musí rozhodnout. Podle zákona z tebe manželství udělalo Cassandřina pána, a jestli se toho práva chceš držet, tak jsi také vládcem nad její vůlí a vědomím.“

Její ironie si nevšímal. „Jestli si myslíš, že bude pro mou paní lepší, aby zůstala,“ řekl, „zůstane a já odejdu.“ Padla na něj beznaděj. V Nevarsinu našel štěstí a vyhnali ho navždy pryč. Nyní tady našel užitečnou práci, smysluplné využití svého *laranu*, a má zase odejít?

Copak pro mne na světě není místa? Musím pořád odcházet, bez domova, hnán větrem okolností? Potom se sám nad sebou zasmál. Stěžoval si, že mu jeho *laran* ukazuje příliš mnoho budoucností, a teď má strach, protože nevidí žádnou. Také Renata je hnána volbami, nad kterými nemá vládu.

„Pracovala jsi celou noc, sestřenice,“ řekl, „a teď se tady potýkáš s mými problémy a problémy mé ženy a na svou únavu vůbec nemyslíš.“

Hluboko v očích se jí kmitl úsměv, na ústa ale nepronikl. „Ach, jenom mi ulehčilo zabývat se jinými starostmi než vlastními. Copak to nevíš? Břemena druhých uleví tvým ramenům. Nyní ale musím do postele. A ty?“

Allart zavrtěl hlavou. „Nejsem ospalý. Myslím, že se na chvíli půjdu projít do jezera, podívám se na ty podivné ryby nebo ptáky, nebo co to je, a znovu se pokusím přijít na to, co jsou zač. Vyšlechtili je naši předkové se svou vášní pěstovat podivné věci? Snad i já najdu úlevu, když se budu zabývat věcmi vzdálenými mým vlastním problémům. Budiž pochválena za svou laskavost, příbuzná.“

„Proč? Nic jsem nevyřešila: jenom jsem ti ještě přidělala trápení,“ namítla. „Půjdu si lehnout a sen mi možná přinese odpověď na všechny naše starosti. Myslíš, že takový *laran* existuje?“

„Asi ano,“ odpověděl Allart, „určitě byl ale dán do vínku někomu, kdo ho neumí pro své dobro využít. Tak už to na světě chodí. Jinak bychom našli cestu z našich nesnází a byli jako pěšáci,

kterým se podaří utéct ze šachovnice, aniž by je zajali. Jdi a odpočiň si, Renato. Ať bohové chrání, abys nenesla břemeno našich strachů a starostí ani ve snu.“

12. Kapitola

Když Allart večer vstoupil do dolního sálu v Hali, aby se připojil k ostatním, našel je, jak vzrušeně hovoří; šestice, se kterou pracoval ráno, i všichni ostatní. Přes místnost zachytil Renatiny oči. Byla bledá hrůzou. Zeptal se Baraka, který stál nejbliž: „Co to má znamenat, co se stalo?“

„Opět vypukla válka. Ridenowští zaútočili lučištníky a šípy s *lepivým ohněm* a hrad Hastur v pohoří Kilghardu je v obležení vznášedel a zápalných látek. Každý schopný muž vázaný spojenectvím Hasturů a Aillardů se má dostavit k hašení požárů, které řádí v lesích, a k obraně hradu. Mluvili jsme s Neskayou. Arielle byla v síti a slyšela...“

„Bohové, stůjte při nás,“ zaúpěl Allart a Cassandra k němu přikročila, v tváři ztrápený výraz.

„Pošle lord Damon–Rafael i pro tebe, manželi? Musíš jít do války?“

„Nevím,“ odpověděl. „Byl jsem tak dlouho v klášteře, že si můj bratr možná myslí, že se nevyznám v otevřené krajině a strategii, a zvolí si pro své muže jiného velitele.“ Odmlčel se a hlavou se mu honily myšlenky: *Když jeden z nás musí jít, bude možná lepší, když půjdu do války já. Kdybych se nevrátil, Cassandra bude volná a unikneme tak z naší beznadějně pasti.* Žena se na něj dívala, oči naplněné slzami, zůstával ale chladný, zachovával nezúčastněný, ukázněný a neosobní výraz mnicha. Privil: „Proč neodpočíváš, má paní? Renata říkala, že ti to prospěje. Neměla bys zůstat v posteli?“

„Slyšela jsem o válce a dostala jsem strach,“ řekla a pátrala po jeho ruce, jemně ji ale odtáhl a otočil se ke Corynovi.

Strážce prohlásil: „Myslím, že bude lepší, když zůstaneš tady, Allarte. Máš sílu, která usnadňuje naši práci, a když teď vypukla válka, budou po nás určitě žádat, abychom vyráběli *lepivý oheň* pro naše zbraně. A jelikož ztrácíme Renatu...“

„Ztrácíme Renatu?“

Coryn přikývl. „V této válce je neutrální. Její otec již poslal zprávu, že se pod bezpečným doprovodem musí vrátit domů. Přeje si, aby okamžitě opustila válečné území. Vždycky mě mrzí, když přicházím o dobrého monitora,“ dodal, „věřím ale, že když se Cassandre dostane důkladného výcviku, bude stejně zručná. Monitorování není obtížné, Arielle je ale lepší jako technik. Myslíš si, Renato, že než půjdeš, budeš mít čas zasvětit Cassandru do techniky monitorování?“

„Pokusím se o to,“ přislíbila Renata a přistoupila k nim, „a zůstanu tak dlouho, jak to jen bude možné. Nechci opustit Věž...“ vzhledla zoufale na Allarta. Pamatoval si, co mu řekla teprve dnes ráno.

„Budu se s tebou jen velice nerad loučit, příbuzná,“ řekl a vzal ji za ruce.

„Raději bych zůstala tady s tebou,“ povzdechla si. „Kdybych jen byla muž jako ty a mohla se svobodně rozhodovat.“

„Ach, Renato,“ namítl neradostně, „ani muži nemají svobodu volby, ne natolik, aby mohli odmítnout válku a nebezpečí. I já, lord Hastur, mohu být poslán proti své vůli do boje, jako nejposlednější z bratrových vazalů.“

Stáli tam, ruce sevřené, a nevnímali Cassandřin pohled, který na ně upírala, stejně jako si nevšimli, že opustila sál. Potom k nim přistoupil Coryn.

„Jak bychom tě potřebovali, Renato! Lord Damon–Rafael si už objednal první dávku *lepivého ohně*, a já jsem vyvinul novou zbraň, kterou bych hrozně rád vyzkoušel.“ Bezstarostně se posadil k oknu, jako by mluvil o nové hře nebo sportu. „Něco jako řízená střela nastavená tak, aby zabila jen určitého nepřítele, takže když ji zaměříme – například – na lorda Ridenowa, nepomůže, ani když se zbrojnoši vrhnou před tělo svého pána. Budeme samozřejmě muset získat jeho myšlenkový vzorec, rezonance z nějakého ukořistěného kusu jeho oblečení, nebo ještě lépe ze šperku, který nosil přímo na těle. Nebo vyšetříme některého ze zajatých mužů. Taková zbraň neublíží nikomu jinému, protože ji neodpálí nic než jeden jediný vzorec *jeho* mysli. Zaútočí na *něj*, *pouze* na něj, a zabije ho.“

Renata se otřásla a Allart ji nepřítomně hladil po ruce.

„Vyrábět *lepivý oheň* je příliš náročné,“ poznamenala Arielle. „Kéž by přišli na nějakou lepší zbraň. Nejdřív musíme ze země vydolovat tu červenou látku, potom ji ve vysokém žáru rozložit atom po atomu, a to je nebezpečné. Naposledy, když jsme s ní pracovali, vybuchla jedna ze skleněných nádob. Naštěstí jsem na sobě měla ochranný oděv, ale i tak...“ Natáhla ruku a ukázala ošklivou jizvu, kulatou, hlubokou propadlům v mase. „Jenom malý zlomek, jenom zrníčko, propálil se ale do kosti a museli ho vyříznout.“

Coryn zvedl její ruku ke rtům a políbil ji. „Neseš čestné válečné znamení, precioso. Jenom málokterá žena má takové. Vyvinul jsem nádoby, které vydrží libovolný žár. Všechny jsme zakleli vazebným kouzlem, takže se nemohou roztřístit, ať se stane cokoliv. I kdyby měly prasknout nebo se nalomit, spojovací kouzlo je udrží tak, že zachovají tvar a neroztříští se a nezraní okolostojící.“

„Jak se vám to podařilo?“ zeptala se Mira.

„Bylo to snadné,“ vysvětloval Coryn. „Zafixuješ jejich tvar maticí, takže ho nemůžou změnit. Mohou prasknout a jejich obsah uniknout, nerozprsknou se ale na kusy. Kdyby se roztřístily, úlomky se dříve nebo později pomalu usadí na podlaze – gravitaci nelze zcela pominout –, nerozlétnou se však plnou silou a nikoho neporežou. Při rafinaci *lepivého ohně* budeme ovšem pracovat na devátém matričním stupni a k tomu je třeba kruh s devíti členy a technik, nebo ještě lépe další Strážce, který bude udržovat vazebné kouzlo na nádobách. Nezvládl bys,“ pokývl Coryn na Allarta, „dělat Strážce, když tě trochu zaškolíme?“

„Nikdy jsem po ničem takovém neprahnul, příbuzný.“

„Nebudeš muset do války,“ vyložil Coryn otevřeně, „a jestli bys kvůli tomu měl mít špatné svědomí, nezapomeň, že tady odvedeš lepší práci a nebude to bez rizika. Nikdo z nás neunikl jizvám. Podívej,“ dodal a ukázal mu hlubokou, dávno zahojenou spáleninu na ruce. „Chytil jsem zpětný proud, když omdlel technik. Matrice byla jako žhavé uhlí. Myslel jsem si, že mi propálí ruku na kost jako *lepivý oheň*. Co se týče utrpení – když budeme muset pracovat v kruzích po devíti, ve dne v noci, abychom vyráběli zbraně – budeme trpět, a naše ženy s námi, protože strávíme v kruhu tolik času.“

Arielle se začervenala a muži okolo ní se začali tiše smát. Všichni věděli, co měl Coryn na mysli: jeden z hlavních vedlejších účinků matriční práce bylo dlouhé období mužské impotence. Když Coryn uviděl Allartův strnulý úsměv, znovu se usmál.

„Možná bychom měli být všichni mnichy a být hladem a zimou vycvičení tak, abychom to vydrželi,“ rozesmál se. „Pověz mi, Allarte. Slyšel jsem, že na vás na cestě z Nevarsinu zaútočili zbraní s *lepivým ohněm* – dokázal jsi se jí ale zmocnit a nechat ji vybuchnout mimo váš dosah. Řekni mi o tom něco.“

Allart vylíčil, co si z té příhody pamatoval, a Coryn vážně přikyvoval. „Přemýšlel jsem o takové superkřehké střele, kterou bychom naplnili ohněm nebo normální zápalnou látkou. Připravil jsem i zbraň, která zapálí celý les, takže protivník bude muset stáhnout vojáky, aby jej hasili. Měl bych také jednu, která je jako zábavné kuličky, co vyrábějí naši řemeslníci; můžete do nich bušit kladivem a nechat po nich tancovat dobytek a nerozbijí se. Potom stačí sebenepatrnější dotyk dlouhého skleněného chvostu a rozletí se na kusy. Tahle zbraň se nedá předčasně odpálit, jako jsi to udělal se šípem namířeným proti tvému otci, protože ji nezaktivizuje nic, nic kromě myšlenek toho, kdo ji vyslal. Konec příměří mě vůbec nemrzí. Konečně jsme dostali příležitost, abych své zbraně někde vyzkoušel!“

„Kéž by navždy zůstaly nevyzkoušené!“ zvolal Allart a otrásl se.

„Ach, teď promluvil mnich,“ poznamenal Barak. „Za několik let budeš z takových zrádcovských nesmyslů vyléčený, kamaráde. Tihle ridenowští uzurpátoři, kteří se cpou do našeho panství, jsou plodní a množí se jako králíci, někteří z nich mají dokonce šest nebo sedm synů a všichni jsou svárliví a baží po půdě. Ze sedmi synů *mého* otce dva zemřeli při porodu a jeden, když se v něm v dospívání probudil *laran*. I když podle mne je ještě horší mít příliš mnoho synů, kteří se dožijí dospělosti, takže majetek se musí rozdělit na štěpiny, aby se na všechny dostalo. Nebo se musejí dát do pohybu, jako tihle Ridenowové a hledat země, které by dobyli a ovládli.“

Coryn se usmál beze stopy jakékoliv veselosti. „To je pravda. Jeden syn je nezbytný, tak nezbytný, že udělají všechno proto, aby

zůstal naživu. Když ale přežijí dva, je to příliš mnoho. Já jsem mladší syn a můj starší bratr je nadšením bez sebe, že jsem jako Strážce zavřený ve Věži, bezmocný při významných událostech dnešních časů. Tvůj bratr je milosrdnější, Allarte – alespoň ti dovolil oženit se!“

„To sice ano,“ připustil Allart, „musel jsem ale odpřisáhnout, že podpořím jeho klan v nároku na korunu, kdyby se něco stalo králi Regisovi – ať bohové požehnají jeho dlouhou vládu!“

„Už tak byla jeho vláda příliš dlouhá,“ ozval se Strážce z jiného kruhu. „Vůbec se netěším na to, co se rozpoutá, až tvůj bratr a Felix začnou bojovat o korunu. Už válka s Ridenowey je d’ábelská až dost, ale bratrovražedná válka uvnitř panství Hasturů by byla daleko horší.“

„Slyšel jsem, že princ Felix je *emmasca*“ přidal se Barak. „Nemyslím si, že by bojoval o korunu – vejce se nemohou postavit kamenům!“

„Dokud žije starý král, je v bezpečí,“ řekl Coryn. „Potom to ale bude jen otázkou času, kdy bude napaden a odhalen. Zajímalo by mě, koho podplatili, že byl jmenován přímým dědicem? Možná máš, Allarte, štěstí, že bratr potřebuje tvoji podporu tak nutně, že ti našel manželku, a ještě ke všemu okouzlující a neodolatelnou dámu, jakou Cassandra je.“

„Před chvilkou jsem ji tady viděl,“ poznamenal druhý Strážce, „teď je ale pryč.“

Allart se rozhlédl okolo, naplněn náhlou neurčitou předtuchou. Na vzdáleném konci dlouhé místnosti tančila skupina mladých žen z Věže, myslel si, že je mezi nimi. Opět ji spatřil, jak mu mrtvá leží v náručí... rychle ten obraz ale zahnal jako přelud zrozený vlastním strachem a duševním neklidem.

„Možná se vrátila nahoru do své komnaty. Renata jí nařídila, aby neopouštěla lůžko, dokud se úplně nezotaví, a byl jsem překvapen, že dnes večer mezi nás vůbec přišla.“

„Ve své místnosti není,“ oznámila Renata, když se k nim blížila, v obličeji celá bledá, protože zachytila jeho myšlenku. „Kam mohla jít, Allarte? Šla jsem se jí zeptat, jestli si nepřeje, abych ji trochu zasvětila do práce monitora, a nikde ve Věži jsem ji nenašla.“

„Milosrdný Avarro!“ v jednom jediném okamžiku se na něj sesypaly všechny valící se budoucnosti a Allart pochopil, kam Cassandra šla. Bez jediného slova rozloučení se otočil a pospíchal halami a chodbami, přes silové pole, ven z Věže.

Nad vzdálenými kopci viselo jako obrovský ohnivý míč karmínové slunce a koupalo hladinu jezera v odlesku svých plamenů.

Viděla mě s Renatou. Odtáhl jsem ruku, i když plakala. Místo toho jsem před jejíma očima políbil Renatu. Pouze v přátelství, jak bych utěšoval svou sestru, jen proto, že se Renaty mohu dotknout bez utrpení lásky a viny. Cassandra to ale viděla a nepochopila...

Volal její jméno, jedinou odpovědí mu však bylo měkké převalování mlžných vln. Odhodil svrchní oděv a dal se do běhu. Na samém okraji písku spatřil malé pantoflíčky na vysokém podpatku, blankytně modré, pečlivě vyrovnané, jako by tam klečela a sbírala odvahu ke konečnému rozhodnutí. Allart odkopl boty a vběhl do jezera.

Podivná mračná voda ho obestoupila a zmocnil se ho matný pocit hustého mlžného objetí. Nadechl se a rozlilo se v něm počáteční rozjařené nadšení. Viděl poměrně jasně, jako by se díval lehkým ranním oparem. Proplouvaly kolem něho zářivé bytosti – ryby nebo ptáci? – a třpytily se oranžovými a zelenými barvami, které nikde jinde neviděl, kromě světél, které míval před očima, když si vzal *kirian*, telepatickou drogu otevírající mysl... Rozběhl se po dnu jezera a nohama se lehce dotýkal řas, kterými bylo porostlé.

Cosí tudy prošlo. Ptačí ryby nepokojně kroužily v oblačných proudech. Allart cítil, jak zpomaluje. Těžké plyny mlžné vody z něho začaly vysávat sílu. Vyslal zoufalý výkřik: „*Cassandro!*“ Mlhy jezera však zvuk nenesly, bylo to, jako by se ocítl na dně zvukotěsné studny, ticho ho tížilo a pohlcovalo. Ani v Nevarsinu takové ticho nezažil. Ptačí ryby se kolem něj vznášely, nehlučně, tajemně, mozkiem mu vířily odlesky jejich zářivých barev. Zmocňovala se ho závrať, hlava se mu točila. Přinutil se dýchat a vštěpoval si, že v podivných plynných mracích jezera chybí prvek, který udržuje dýchací reflex mozku. Musí dýchat silou své vůle, na svůj mozek a tělo se nemůže spolehnout.

„*Cassandro!*“

Ozvalo se slabé, vzdálené zachvění, téměř nedůtklivé... „*Jdi pryč...*“ a opět zmizelo.

Dýchej! Allart začínal být unavený, řasy byly čím dál tím delší a hustší, musel si mezi nimi prorážet cestu. *Dýchej! Nádech a výdech, nezapomínej dýchat...* Kolem kotníku se mu obtočila dlouhá slizovitá řasa a musel se sehnout, aby ji uvolnil. *Dýchej!* Nutil se, aby pokračoval dál, i když ptačí ryby kroužily stále blíž a jejich barvy mu tančily před očima. Doléhal na něj *laran*, jako pokaždé, když byl v nesnázích a unavený, a viděl se, jak klesá stále níž a níž do plynu a mazlavého slizu, leží tam tiše a spokojeně, navždy ve šťastném míru, protože zapomněl dýchat... *Dýchej!* Allart bojoval sám se sebou o každý další nádech vlhkého plynu a opakoval si, že ten dokáže udržet život nekonečně dlouho. Jediné nebezpečí, které hrozí, je, že zapomene dýchat. Dosáhla už Cassandra tohoto bodu? Leží už na dně jezera a poklidně umírá – bezbolestnou extatickou smrtí?

Chtěla umřít a je to má vina... Dýchej! Na nic jiného teď nemysli, jen na to, abys dýchal...

Viděl se, jak vynáší Cassandru z jezera, tichou, bez života, dlouhé vlasy mu padají přes paže k zemi... viděl se, jak se k ní sklání, uléhá do pohupujících se řas na dně jezera, objímá ji, upadá do bezvědomí... již žádný *laran*, žádné starosti, žádný strach, jednou provždy unikli rodinnému prokletí.

Kolem něho se znepokojeně pohybovaly ptačí ryby. Pod nohama spatřil záblesk světlé modři, barvy, která na dno jezera nepatří. Je to dlouhý rukáv Cassandřiných šatů? *Dýchej...* Allart se sklonil. Ležela tam na boku, oči otevřené a strnulé, na rtech slabý radostný úsměv, byla však příliš daleko, než aby Allarta viděla. S bušícím srdcem k ní poklekl a vzal ji do náručí. Byla v bezvědomí, zesláblá, tělo se jí pohupovalo s vlněním řas. *Dýchej! Dýchej jí do úst. Je to plyn v našem dechu, co vyvolává dýchání...* Allart ji pevně sevřel, položil jí ústa na rty a vpravil do ní svůj dech. Odpověděla bezděčným hlubokým nadechnutím a potom opět ochabla.

Allart ji zvedl a nesl zpátky po dnu jezera. Matné mlžné světlo dostávalo narudlou barvu zapadajícího slunce a Allarta se zmocnila hrůza. *Jestliže slunce zapadne a setmí se, nikdy už nenajdu cestu k*

pobřeží. Umřeme tady společně. Znovu se k ní sklonil, dýchl jí do úst a opět pocítil, jak se nadechla. Sebezáchovný pud v ní však odumřel a on nevěděl, jak dlouho bez něho může žít, i přes kyslík bezděčných nadechnutí, které v ní vyvolává, když jí dýchá do úst. Musí si pospíšet, do tmy mnoho času nezbyvá. Klopýtal v houstnoucím šeru, nesl ji v náručí, každé dva nebo tři nádechy se ale musel zastavit, aby do ní opět vdechl život. Srdce jí bilo. Jenom kdyby dýchala... kdyby ji jen mohl probrat natolik, aby si uvědomila, že má dýchat...

Posledních několik kroků bylo jako noční můra. Cassandra byla štíhlá, ale Allart nebyl nijak zvlášť veliký. Když se dno začalo zvedat, vzdal konečně veškerou snahu, aby ji nesl a táhl ji za sebou, každé dva nebo tři kroky se zastavil, sklonil se, nadzvedl ji pod rameny a vpravil jí do úst svůj dech. Konečně se mu hlava vynořila nad hladinu, a když křečovitě zalapal po vzduchu, slyšel, jak mu chrčí v plicích. Potom s posledními silami popadl Cassandru, vyzvedl jí hlavu nad mračné plyny, opile se dopotácel na břeh a klesl s ní na měkkou travu. Ležel vedle ní, dýchal jí do úst a masíroval žebra, až se po několika nadechnutích zachvěla, zalapala po vzduchu a vydala podivný plačtivý nárek, ne nepodobný pláči novorozeného dítěte, když se mu plíce poprvé naplní vzduchem. Potom slyšel, jak začala normálně dýchat. Byla stále v bezvědomí, po chvíli ale v padajícím soumraku pocítil dotek jejích myšlenek. Zašeptala, pořád omámená, jenom lehoučké zachvění: „Allarte? Jsi to ty?“

„Ano, jsem to já, má lásko.“

„Je mi taková zima.“

Allart sebral plášť, který předtím odhodil, a pevně ho kolem ní ovinul. Svíral ji v náručí, tiskl si ji na prsa a mumlal zoufalé něžnosti.

„*Preciosa... bredhiva...* ty můj poklade, má nejdražší, proč... už jsem si myslel... už jsem si myslel, že jsem tě navždy ztratil. Proč jsi mě chtěla opustit?“

„Opustit tě? Ne,“ šeptala. „V jezeře ale bylo vše tak plné pokoje a jediné, co jsem chtěla, bylo zůstat tam napořád ponořená v tichu, již nikdy nemít strach, již nikdy neplakat. Měla jsem pocit, že tě slyším volat, byla jsem ale tak unavená... Chtěla jsem si jenom na chvíli lehnout, mé tělo bylo tak těžké, nemohla jsem vstát.“

Nedokázala jsem se nadechnout a byla jsem vydechena... a potom jsi přišel ty... vím ale, že mě nemiluješ.“

„Nemilovat tě? Nechtít tě? Cassandro...“ Allarta zradila řeč. Přitáhl ji k sobě a políbil na studené rty.

O něco později ji opět zvedl a nesl zpátky do Věže až do haly v přízemí. Ostatní členové matričních kruhů, kteří se tam shromáždili, na ně ohromeně zírali, něco v Allartových očích jim ale říkalo, že se nemají na nic ptát. Cítil, jak je Renata pozoruje, zachytil zvědavost a hrůzu, která z nich ze všech vyzářovala. Krátce se zahlédl, jak ho musí vidět oni, zmáčeného a špinavého, bez bot, z Cassandřiných šatů a pláště, do kterého ji zabalil, odkapává voda, dlouhé vlasy zplhlé a propletené řasami. Stáhli se před chmurným soustředěním v jeho tváři a nechali je projít halou a vzhůru po dlouhém schodišti, ne do místnosti, ve která Cassandra od jejich příchodu sama spala, ale širokou chodbou do jeho vlastního pokoje.

Zavřel a zamkl za sebou dveře, poklekl k ní, třesoucíma rukama z ní svlékl promočené šaty a zabalil ji do svých teplých příkrývek. Ležela tam jako mrtvá, bledá a nehybná, vlhké vlasy padaly bez života k zemi.

„Ne,“ zašeptala. „Máš opustit Věž a ani jsi mi o tom neřekl. Cítila jsem, že bude lepší, když umřu a nezůstanu tady sama, se všemi ostatními, kteří se mi budou vysmívat, provdaná, a přece ne manželka, nemilovaná a nechtěná.“

„Nemilovaná?“ zachvěl se opět Allart. „Miluji tě, jako před stoletími miloval můj požehnaný praotec na březích Hali Robardinovu dceru. Nechtít tě, Cassandro?“ Přivinul si ji k sobě, zasypal polibky, a cítil, že ty polibky do ní vlévají život, jako jí dech jeho plic vrátil život v hlubinách jezera. Téměř přestal přemýšlet, téměř zapomněl na slib, který si dali, když však odhrnoval pokrývky, projela mu myslí poslední zoufalá myšlenka.

Nemohu ji nechat odejít, ne nyní. Milosrdný Avarro, slituj se nad námi!

13. Kapitola

Allart seděl u Cassandřina lůžka a hleděl na její spící obličej. Fyzicky ji zážitek v jezeře příliš nepoznamenal. Ani teď si nebyl jistý, zda to byl skutečný pokus o sebevraždu nebo jen náhlý popud zrozený z hlubokého smutku, ke kterému se přidružily nevolnost a vyčerpání. Od toho dne se od ní ale nevzdaloval téměř ani na krok. Vždyť mnoho nechybělo a ztratil ji navždy!

Ostatní ve Věži je nechávali většinou o samotě. Jelikož znali stav věcí mezi ním a Cassandrou, museli vycítit změnu, ke které došlo, nic ale neříkali.

Uvědomoval si, že jakmile Cassandra bude schopna vstát z lůžka, musí učinit nějaké rozhodnutí. Má opustit Věž, vzít ji s sebou a poslat na bezpečné místo (vyrábějí tady zbraně a Věž bude proto terčem útoků), nebo má odejít sám a nechat ji zde, aby cvičila svůj *laran*, což, jak věděl, potřebuje?

Znovu a znovu mu Imran ukazoval vizi, jak ujíždí na sever, Renatu po boku. Cassandra v těch obrazech chyběla a to ho děsilo. Co se s ní má stát?

Viděl nad svou hlavou vlát cizí praporce, válku, řinčení mečů, výbuchy neznámých zbraní, oheň, smrt. *Možná to by bylo pro nás oba nejlepší...*

Nedokázal zachovávat ukázněný chlad, kterému se naučil v Nevarsinu. Cassandra se mu všudypřítomně uhnízdila v mysli, myšlenkách i citech, které na ni reagovaly stejně bouřlivě jako jeho tělo.

Porušil slib, který si dali.

Po sedmi letech v Nevarsinu jsem stále slabý, stále hnán smysly a ne myslí. Vzal jsem si ji bez jediné myšlenky, jako by byla jednou z dívek rozkoše starého domna Maria.

Uslyšel slabé zaklepání na dveře, ale ještě než je zachytil ušima, věděl – *teď nadešla chvíle rozhodnutí*. Sklonil se a políbil

spící ženu. S bolestivým pocitem loučení přistoupil ke dveřím a otevřel je zlomek vteřiny po zaklepaní, takže Arielle zamrkala překvapením.

„Allarte,“ zašeptala. „Tvůj bratr, lord Elhalyn, je dole v návštěvní síni a chtěl by s tebou mluvit. Zůstanu u tvé ženy.“

Allart sešel dolů do návštěvní síně, jediné místnosti ve Věži, kam měli nezasvěcení přístup. Čekal tam Damon–Rafael s nehybným mlčenlivým zbrojnošem za zády.

„Pocitl jsi nás svou návštěvou, bratře. Co pro tebe mohu udělat?“

„Předpokládám, že jsi slyšel o konci příměří?“

„Přišel jsi tedy, abys mě povolal do zbraně?“

Damon–Rafael se opovržlivě zasmál a řekl: „Myslíš si, že bych sem kvůli něčemu takovému vážil cestu? Ostatně, tady bys mi posloužil líp. Po všech těch letech mnišského rozjímání mám jen malou důvěru v tvé vojenské schopnosti či jakoukoliv mužnou činnost. Ne, bratře, mám pro tebe jiné poslání, pokud s ním budeš souhlasit.“

Allarta stálo veškeré naučené sebeovládání, aby jeho posměch klidně přešel, pamětliv toho, že před ním stojí bratr a svrchovaný pán, kterému má věrně sloužit.

„Pobýval jsi za Kadarinem. Dostal ses někdy do zemí Aldaranů blízko Caer Donnu?“

„Nikdy. Pouze do Ardaise a Nevarsinu.“

„Přesto musíš vědět, že tento klan se stává příliš mocným. Mají v držení hrad Aldaran u Caer Donnu, stejně jako Sain Scarp a Scathfell; a uzavírají spojení se všemi ostatními, s Ardaisy, Darriely a Storny. Jsou z rodu Hasturů, ale lord Aldaran nepřijel, když jsem byl prohlášen za lorda z Elhalynu, ani se už dlouhá léta nezúčastnil slavnosti letního slunovratu v Thendaře. Teď, když znovu vypukla válka, je jako obrovský jestřáb připravený ve svém horském hnízdě střemhlav se vrhnout do nížin, jakmile nás rozdělí svár a nebudeme schopni mu odolat. Kdyby na nás najednou zaútočili všichni jeho spojenci, Thendara by padla. Vidím den, kdy by všechna panství od Dalereuthu po pohoří Kilghardu mohla ležet v rukách Aldaranů.“

„Nevěděl jsem, že máš jasnozřivé schopnosti, bratře,“ poznamenal Allart.

Damon–Rafael rychle netrpělivě trhl hlavou. „Jasnozřivost? Na tohle moc jasnozřivosti nepotřebuji! *Když se příbuzní perou, přichází nepřítel a zatíná do jejich rány meč.* Pokouším se vyjednat nové příměří – neprospěje nám nechat zemi lehnout popelem –, ale obležení bratranců v hradu Hastur to moc neusnadňuje. Naši poštovní ptáci létají ve dne v noci s tajnými depešemi. Mám také *leronisku*, která vysílá zprávy éterem, samozřejmě to však nemůže být nic tajného. Co zná jeden, znají všichni, kteří mají *laran*. Nyní se dostáváme k službě, o kterou tě chci požádat, bratře.“

„Poslouchám,“ řekl Allart.

„Je už to dlouho, co někdo z Hasturů poslal k Aldaranům příbuzného s diplomatickou misí. Takový svazek teď ale potřebujeme. Stornové drží země na západ od Caer Donnu, blízko Serraisu na druhé straně kopců, a možná by mohli shledat užitečným připojit se k Ridenowům. Potom by do války byli zavlčeni všichni spojenci v Hellersu. Dokázal bys přesvědčit lorda Aldarana, aby v této válce zůstal se svými stoupenci neutrální? Nemyslím si, že by se přidal na naši stranu, možná by ale souhlasil, že do bojů vůbec nezasáhne. Máš nevarsinskou průpravu a dobře hovoříš jazykem Hellersu. Půjdeš tam, Allarte, a pokusíš se mým jménem odradit Michaila, lorda Aldarana, aby se zúčastnil války?“

Allart si prohlížel bratrův obličej. Vypadalo to příliš jednoduše na pouhou misi. Spřádá Damon–Rafael nějakou zradu, nebo se chce jen Allarta zbavit, aby Hasturové z Elhalynu neměli loajalitu rozdělenou mezi dva bratry?

„Jsem ti plně k službám, Damone–Rafaeli, o takové diplomacii toho ale moc nevím.“

„Doručíš mé dopisy,“ vysvětloval Damon–Rafael, „budeš mi psát tajné zprávy a posílat je po poštovních ptácích. Budeš psát otevřené zprávy, které musí zvědové na obou stranách vidět, ale i tajné depeše a posílat je pod matričním zámekem, takže je nebude moct otevřít a číst nikdo jiný kromě mne. Určitě dokážeš vytvořit takové matriční kouzlo, že když na ně padne pohled někoho jiného, rozpadnou se v prach.“

„To není nic těžkého,“ potvrdil Allart a náhle všemu porozuměl. Není mnoho lidí, kterým by Damon–Rafael dobrovolně svěřil jedinečný vzorec svého těla a mozku nutný pro nastavení matričního zámku. Takový zámek byl nástrojem všech vrahů, podobně jako řízené střely, o kterých mluvil Coryn.

Takže já jsem jeden ze dvou nebo tří osob, kterým by se Damon–Rafael vydal napospas, protože jsem přísahal, že budu bránit jeho a jeho syny.

„Zařídil jsem to tak, že budeš mít pro svou misi zástěrku,“ řekl Damon–Rafael. „Chytili jsme Aldaranova vyslance, protože jsme se obávali, že se má spojit s Ridenowy. Moje domácí *leroniska* mu ale ve spánku pronikla do vědomí a zjistila, že je pověřen osobním poselstvím lorda Aldarana. Neznám všechny podrobnosti, s válkou to však nemá nic společného. Paměť jsme mu vyčistili matricí, takže až bude mluvit s vaším Strážcem, což učiní brzy, nebude vůbec vědět, že byl zajat, nebo že ho někdo prověřoval. Domluvil jsem se s naším bratrancem Corynem, že na oko budeš pověřen, abys Aldaranova posla doprovodil s mírovou vlajkou na sever ke Kadarinu. Nikdo si pak nevšimne, když budeš jednoduše pokračovat a dojedeš s ním až na Aldaran. Vyhovuje ti to tak?“

Mám snad jinou volbu? Již dlouho vím, že musím jet na sever, jenom jsem netušil, že to bude Aldaran. Co s tím má ale společného Renata? Nahlas pouze pravil: „Vypadá to, že jsi myslel na všechno.“

„Za soumraku dorazí můj zbrojnoš a předá ti pověřovací listiny, kterými tě prohlásím za svého vyslance, a pokyny k posílání zpráv a přístup k poštovním ptákům.“ Povstal a řekl: „Jestli si přeješ, pozdravím tvou paní. Bude to potom vypadat jako zdvořilostní rodinná návštěva a nikoho nenapadne, že měla tajný účel.“

„Děkuji ti,“ odmítl Allart, „ale Cassandra se necítí dobře a musí zůstat na lůžku. Vyřídím jí tvé uctivé pozdravení.“

„To v každém případě,“ zdůraznil Damon–Rafael, „i když předpokládám, že není důvod, abych jí posílal gratulace, když ses rozhodl stáhnout se s ní sem do Věže. Nedokáží si představit, že by už pod srdcem nosila tvé dítě.“

Ne, nenosí, a možná nikdy nosit nebude... Allarta opět zaplavilo zoufalství. Neřekl však nic jiného než: „Ne, zatím jsme

ještě neměli takové štěstí.“ Damon–Rafael nemá možnost, jak by mohl zjistit skutečný stav věcí mezi ním a Cassandrou, stejně jako neví o slibu, který si dali, ani o okolnostech, za jakých ho porušili. Jenom do něj zkusmo bodá nožem. Nemělo cenu plýtvat hněvem nad jeho potměšilostí, přesto Allart pocítil vztek.

Stále však byl k Damonu–Rafaelovi jako svrchovanému pánu Elhalynu vázán poslušností a Damon–Rafael měl v jednom pravdu. Jestliže se Seveřané z Hellersu zapojí do války, přinese to jen spoušť a neštěstí.

Měl bych být vděčný, pomyslel si, že mi bohové seslali čestný způsob, jak sloužit v této válce. Jestliže přesvědčím Aldarany, aby setrvali v neutralitě, posloužím tím i všem vazalům Hasturů.

Když se Damon–Rafael chystal k odchodu, Allart řekl: „Opravdu ti, bratře, děkuji, že jsi mě pověřil takovou misí.“ Jeho slova byla tak srdečná, že na něj Damon–Rafael vytřeštil oči překvapením. Když Allarta na rozloučenou objal, bylo v jeho doteku cosi srdečného. Ti dva nebudou nikdy přáteli, v tuto chvíli tomu ale přesto byli blíží než kdykoliv předtím a už nikdy potom, uvědomoval si Allart se smutkem.

Později večer byl opět povolán do návštěvní síně, tentokrát, jak předpokládal, aby se setkal s bratrovým vyslancem, který mu má předat průvodní listy a depeše.

Před dveřmi na něj čekal Coryn.

„Allarte, hovoříš jazykem Hellersu?“

Allart přikývl a přemýšlel, jestli se Damon–Rafael Corynovi svěřil a proč.

„Michail z Aldaranu k nám vysílá posla,“ objasňoval Coryn, „naším jazykem však mluví jen lámaně. Nepromluvil bys s ním jeho vlastní řečí?“

„Velice rád,“ souhlasil Allart a pomyslel si: *Takže to není vyslanec Damona–Rafaela, ale posel lorda Aldarana. Damon–Rafael říkal, že mu prověřili mysl. Nepovažuji to za příliš čestné, ale konec konců je válka.*

Když vstoupil s Corynem do návštěvní síně, okamžitě poslův obličej poznal. Laran mu ho zobrazoval znovu a znovu, i když nikdy

nevěděl proč: mladý, černovlasý, s tmavým obočím, a díval se na něj s ostražitou přátelskostí. Allart ho pozdravil formálním jazykem Hellersu.

„Prokázal jsi nám čest svou návštěvou, *siarbainne*,“ zdůraznil zvláštním přízvukem archaické slovo, které znamenalo přítel ještě nepoznaný. „Co pro tebe mohu udělat?“

Cizí mladík vstal a poklonil se.

„Jsem Donal Delleray, chovanec a zbrojnoš Michaila, lorda z Aldaranu. Přináším jeho slova, nikoliv vlastní, pro *vai leroni* z Věže v Hali.“

„Já jsem Allart Hastur z Elhalynu a toto je můj příbuzný a bratranec Coryn, tenerézu z Hali. Můžeš bez obav hovořit.“

Určitě je to víc než souhra náhod, že Aldaran vysílá posla právě v době, kdy můj bratr zosnoval svůj plán. Nebo ho vymyslel tak, aby do něj příchod posla zapadal? Bohové dejte mi sílu – vidím intriky všude, kam se podívám!

Donal pravil: „Nejprve musím, *vai domyn*, vyřídit omluvy lorda Aldarana, že místo sebe posílá mne. Neváhal by předstoupit před vás jako uctivý prosebník, je už ale starý a cesta z Aldaranu je daleká. Jsem také mnohem rychlejší. I tak jsem si myslel, že zde budu za osm dní, zdá se ale, že jsem na cestě ztratil jeden den.“

Damon–Rafael a jeho zatracené prověřování mysli, pomyslel Allart, ale mlčel a čekal, až Donal vysloví svou prosbu.

„Je nám velkým potěšením,“ odpověděl Coryn, „že můžeme pro lorda Aldarana něco udělat. Co po nás žádá?“

„Lord Aldaran mi nakázal, abych vyřídil, že jeho dcera, jeho jediné dítě a dědic, je postižena takovým *laranem*, o jakém ještě nikdy neslyšel. Stárnoucí *leroniska*, která se o ni starala od jejího narození, na ni již nestačí. To dítě se dostává do věku, kdy se otcové obávají, aby nemoc dospívání nezničila jejich mladý život. Přichází tedy jako prosebník, aby se otázal, zda *vai leroni* neznají někoho, kdo by ji touto klíčovou dobou dokázal provést.“

Nebylo neznámé, že ve Věži vycvičení *leronisové* někdy odcházejí do velkých sídel a starají se o mladé dědice v těžkých letech dospívání, kdy si probouzející se *laran* vybírá mezi jejich dcerami a syny vysokou daň. Byl to *laranzu* z arilnnské Věže, kdo

Allartovi poprvé poradil, aby pokoj hledal v Nevarsinu. A jestli bude Aldaran zavázán Hali takovou službou, uvažoval Allart, nebude si chtít rozhněvat Elhalyn tím, že by vstoupil do války.

Allart kývl: „Hasturové z Elhalynu a všichni, kdo jim slouží ve Věži Hali, vyjdou rádi lordu Aldaranovi v této záležitosti vstříc.“ Zeptal se Coryna jejich vlastním jazykem: „Koho bychom měli poslat?“

„Myslel jsem na tebe,“ opáčil Coryn. „Netoužíš ale asi příliš po tom, abys zůstal a zapletl se do této války.“

„Stejně bych musel jít, abych splnil misi, kterou mne můj bratr pověřil,“ souhlasil Allart, „není ale příliš vhodné, aby se o mladou dívku staral *laranzu*. Rozhodně potřebuje ženu.“

„Žádnou tady ale nemůžeme postrádat,“ namítl Coryn. „Teď, když přicházíme o Renatu, budu Miru potřebovat na monitorování. A Cassandra není na monitorování ještě dostatečně připravena a ještě méně na to, aby učila mladou dívku ovládat svůj dar.“

Allart navrhl: „Nemohla by tuto misi převzít Renata? Tím by se dostala z válečného území stejně, jako kdyby odešla do Neskayi.“

„Ano, to máš pravdu, Renata se přímo nabízí,“ pokývl hlavou Coryn, „neodchází ale do Neskayi. Copak jsi o tom neslyšel? Ne,“ odpověděl si sám na otázku. „Cassandra byla nemocná a nevzdaloval ses od jejího lůžka, takže jsi z přenosu zpráv nic nezachytil. Dom Erlend Leynier nechal vzkázat, že nepůjde do Věže v Neskayi, ale domů, aby se vdala. Svatba už byla dvakrát odložena. Nemyslím si, že by ji chtěla odkládat ještě jednou, aby se trmácela do nějakého bohem zapomenutého kouta Hellersu a učila bosou horskou dívenku, jak má zacházet se svým *laranem*!“

Allart se s obavami podíval na mladého Donala. Zaslechl tu urážlivou poznámku? Donal se ale jako správný posel díval přímo před sebe a nedával najevo, že by slyšel nebo viděl něco jiného, než co se ho přímo týkalo. Jestli uměl jazyk nížin tak dobře, aby porozuměl Corynovým slovům, nebo měl *laran* silný natolik, aby dokázal číst myšlenky, nemohli Allart ani Coryn zjistit.

„Neřekl bych, že Renata příliš spěchá, aby se vdala,“ zamumlal Allart.

Coryn se zasmál: „Nechceš tím říct, že ty nespícháš, aby se Renata vdala, bratranče?“ Potom zahlédl hněv v Allartových očích a rychle dodal: „Jenom jsem žertoval, bratranče. Řekni mladému Dellerayovi, že se zeptáme *damisely* Renaty Leynierové, jestli by tu cestu na sever nepodnikla.“

Allart Donalovi formálními slovy vyložil, na čem se dohodli, a ten se uklonil a odpověděl: „Řekni *vai domna*, že se jí Michail, lord Aldaran, za její obrovskou službu bohatě odmění. Až přijde čas, aby se vdala, vybaví ji věnem, jako by byla jeho mladší dcera.“

„To je velkorysé,“ řekl Allart a skutečně to velkorysé bylo. Dar *laranu* se nedal koupit nebo prodat jako obyčejná služba, tradice velela, že směl být použit pouze ve prospěch kasty nebo rodiny a nebyl k pronajmutí. Toto byl obvyklý kompromis. Leynierové byli zámožní, neměli ale takový majetek jako Aldaranové a takto se Renatě dostane věna hodného princezny.

Vyměnili si ještě několik zdvořilostních frází a potom mladého Donala vyprovodili do komnaty, kde měl vyčkat konečného rozhodnutí. Když se Coryn s Allartem vraceli silovým polem do hlavní části Věže, poznamenal Coryn lítostivě: „Možná jsem tu cestu měl zařídit pro Arielle. Je Di Asturien, ale nedestra, a její věno nestojí za řeč. I kdyby mi můj bratr dovolil, abych se oženil, nikdy by nesouhlasil, abych si vzal chudou dívku.“ Trpce se zasmál. „Je to ale stejně jedno... i kdyby dostala věnem všechny skvosty Carthonu, Hastur z Carcosy by si nemohl vzít za manželku *nedestru* z rodiny Di Asturienu. A kdyby Arielle měla takové věno, její otec by ji určitě nabídl někomu jinému a já bych ji ztratil.“

„Jsi už dlouho svobodný,“ poznamenal Allart a Coryn pokrčil rameny.

„Můj bratr neprahne po tom, abych měl dědice. *Laranu* mám dost a pro jejich zušlechtovací program jsem zplodil půltucet synů, s tou či onou dívkou, neobtěžoval jsem se ale, abych se na ty děti podíval, i když říkají, že všechny mají *laran*. Je lepší si je příliš nezamilovat, protože moc dobře vím, že každý pokus přenést hasturský dar do krve Aillardů nebo Ardaidů končí smrtí během dospívání. Ubozí malí *caparti*. Pro jejich matky je to drsné, já se do toho ale nehodlám citově zaplést.“

„Jak to můžeš brát tak chladnokrevně?“

Jeho lhostejná maska na chvíli spadla a Coryn se na něj podíval pohledem plným zoufalství.

„Co můžu dělat jiného, Allarte? Žádný ze synů Hasturů nemá život, který by mohl označit za vlastní, když *leronisky* z té proklaté chovné stanice, které říkají naše kasta, domlouvají všechny sňatky a dokonce organizují plození našich panchartů. Nejsme ale všichni jako ty schopni smířit se s životem mnicha!“ Potom zase nasadil kamenný výraz a vrátil se ke své staré lhostejnosti. „Koneckonců, není to zas tak nepříjemná povinnost vůči klanu. A když pracuji jako Strážce, jsem často ženám k ničemu, což je skoro stejně dobré jako být mnich... Chceme s Arielle z příležitosti vytěžit, co nejvíc nám dovolí. Nejsem jako ty, romantický hledač velké lásky,“ dodal omluvně a odvrátil se. „Zeptáš se Renaty, jestli půjde, nebo to mám udělat já?“

„Zeptej se jí ty,“ odpověděl Allart. Věděl, co řekne, a byl si jistý, že společně pojedou na sever. Viděl to znova a znova, bylo to neodvratitelné.

Bylo také neodvratitelné, aby miloval Renatu a zapomněl kvůli ní na svou lásku a slib, který dal Cassandře?

Nikdy jsem neměl opustit Nevarsin, pomyslel si. Kéž bych se býval vrhl z nejvyššího útesu a nenechal se přinutit k odchodu!

14. Kapitola

Renata zaváhala u dveří a potom bez zaklepání vstoupila, Cassandra však o její přítomnosti stejně věděla. Vstala už z lůžka, vypadala ale stále bledá a vyčerpaná. V rukou držela vyšívaní a drobnými přesnými stehy obšívala plátek ozdobné květiny. Když se na ni Renata podívala, začervenala se a vyšívaní odložila.

„Stydím se, že plýtvám časem na takovou hloupou a ženskou kratochvíli.“

„Proč?“ podivila se Renata. „Mě také učili, že nemám nechat své ruce nikdy zahálet, aby se má mysl měla čím zabývat, a já tak nedumala o svých vlastních problémech a trápeních. I když mé stehy nebyly nikdy tak jemné jako tvoje. Cítíš se teď lépe?“

Cassandra si povzdechla. „Ano, už je mi dobře. Myslím, že můžu opět zaujmout své místo mezi vámi. Předpokládám...“ Empatická Renata vytušila, že se jí hrdlo sevřelo a nedokáže pokračovat. *Předpokládám, že všichni vědí, co jsem se pokusila udělat, a všichni mnou opovrhují...*

„Nikdo z nás necítí nic jiného než upřímný soucit a lítost, že jsi byla mezi námi tak nešťastná, a nikdo se nepokusil tvé utrpení zlehčovat,“ ujistila ji Renata vlídně.

„Přesto kolem sebe slyším šepot, nedokážu však přecíst, co se děje. Co přede mnou skrýváte, Renato? Co to všichni tajíte?“

„Víš, znovu vypukla válka,“ začala Renata.

„Allart musí do boje!“ Byl to výkřik trýznivé bolesti. „A neřekl mi to.“

„Jestli ti něco nechtěl říct, *chiyo*, tak určitě jen proto, že se obával, že by tě opět mohlo přemoci zoufalství a jednala bys neuváženě.“

Cassandra sklopila oči. Řekla to jemně, byla to však výčitka a dobře zasloužená. „Ne, to už se nestane. Teď ne.“

„Allart nejde do války,“ pokračovala Renata. „Dokonce ho posílají mimo bojové území. Dorazil posel z Cear Donnu a Allart ho má pod mírovou vlajkou vyprovodit. Lord Elhalyn jej posílá s nějakou misí k tamnímu horskému lidu.“

„Mám jít s ním?“ vyhrkla Cassandra a v obličeji se jí objevil výraz tak upřímné radosti, že Renata litovala, jak ji musí zklamat.

Zaváhala a potom konečně tiše řekla: „Ne, sestřenice. To teď není tvým posláním. Musíš zůstat tady. Nutně potřebuješ zdejší výcvik, abys zvládla svůj *laran* a nikdy se už nenechala tak přemoct. A protože z Věže odcházím, budou tě tady potřebovat jako monitora. Mira tě okamžitě začne zaučovat.“

„Já? Monitor? Opravdu?“

„Ano. Pracovala jsi v kruhu dostatečně dlouho, abychom poznali tvůj *laran* a tvé nadání. Coryn tvrdí, že budeš vynikající monitor. A budou tě potřebovat brzy. Když s Allartem odejdeme, zbude tady sotva tolik pracovníků, aby se z nich daly sestavit dva kruhy, a na monitorování nejsou vycvičení.“

„Tak je to.“ Cassandra se na chvíli odmlčela. „V každém případě je můj úděl lehčí než úděl ostatních žen mého klanu, které nemají na práci nic jiného než sledovat, jak jejich manželé odjíždějí do boje a možná i na smrt. Mám užitečnou práci a Allart se nemusí obávat, že mě tady zanechává s dítětem pod srdcem.“ Aby odpověděla na tázavý Renatin pohled, vysvětlila: „Stydím se, Renato. Asi nevíš... přísahali jsme si s Allartem, že naše manželství zůstane nenaplněné. Já-já jsem ho svedla, aby slib porušil.“

„Cassandro, Allart není dítě nebo nezkušený kluk. Je dospělý muž a zcela zodpovědný za svá rozhodnutí.“ Renata potlačila nutkání k smíchu. „Pochybuji, že by byl polichocen myšlenkou, že jsi ho znásilnila proti jeho vůli.“

Cassandra se zarděla. „Stejně ale, kdybych byla silnější a byla schopna ovládnout svůj smutek...“

„Cassandro, už se stalo a nedá se to odestát. Ani všichni kováři v Zandruově výhni nedokáží spravit rozbité vejce. Nejsi strážcem Allartova svědomí. Nyní se musíš dívat pouze dopředu. Možná je to právě to nejlepší, že tě Allart musí na nějaký čas opustit, budete mít tak oba příležitost rozhodnout se, co máte v budoucnosti udělat.“

Cassandra potřásla hlavou. „Jak můžu sama učinit rozhodnutí, které se týká nás obou? Je na Allartovi, aby řekl, co se má stát. Je to můj manžel a můj pán!“

Renatu popadl vztek. „To je přesně přístup, který nás ženy v panstvích dostal tam, kde teď jsme! Ve jménu požehnané Cassildy, dítě, to se pořád považuješ jen za rodičku synů a nástroj radosti? Probud' se, děvče! Myslíš si, že jen proto po tobě Allart touží?“

Cassandra překvapeně zamrkala. „Co jiného jsem? Co jiného může žena být?“

„Ty nejsi žena!“ vykřikla Renata hněvivě. „Jsi ještě dítě! Potvrzuje to každé tvé slovo! Poslouchej mě, Cassandro. Především jsi lidská bytost, dítě bohů, dcera svého klanu obdařená *laranem*. Myslíš si, že ho máš jen proto, abys ho předávala na své syny? Jsi matriční pracovník a brzy budeš monitor. Opravdu věříš, že Allartovi nejsi dobrá k ničemu jinému, než abys s ním sdílela jeho lože a rodila mu děti? Milosrdní bohové, holčičko, to může mít od konkubíny nebo *rijachije*...“

Cassandřiny tváře zrudly zlostí. „O takových věcech se nesluší hovořit!“

„Jenom se sluší je *dělat*?“ odsekla Renata rozpálená doběla. „Bohové nás stvořili jako myslící bytosti, nebo se domníváš, že z žen nechtěli udělat nic jiného než chovný dobytek? Jestli ano, proč máme potom mozky a *laran* a jazyky k vyslovení svých myšlenek, místo aby nám do vínku dali jen líbivé obličejy a pohlavní orgány a břicha na rození dětí a prsa, abychom je krmily? Věříš, že bohové nevěděli, co dělají?“

„Já nevěřím, že vůbec nějakí bozi existují,“ zvolala Cassandra a v jejím hlase byla taková trpkost, že Renatu opustil hněv. I ona poznala tuto trpkost a ještě se jí úplně nezbavila.

Vzala Cassandru kolem ramen a něžně řekla: „Sestřenice, my dvě nemáme žádný důvod, abychom se hádaly. Jsi mladá a neškolená. Až se tady naučíš používat svůj *laran*, možná o sobě začneš smýšlet jinak – ne jenom jako Allartova manželka. Jednou třeba budeš strážcem své vlastní vůle a vědomí a nebudeš spoléhat na Allarta, že rozhodne za vás za oba, a nebudeš k jeho břemenům skládat své vlastní trápení.“

„Nikdy jsem na to tak nemyslela,“ vydechla Cassandra a schovala svůj obličej na Renatině rameni. „Kdybych byla silnější, nezatěžovala bych ho svými břemeny. Naložila jsem na něj vinu za své neštěstí, které mě vehnalo do jezera. Učinil ale jenom to, o čem si myslel, že musí udělat. Naučí mě tady být silnější, Renato? Abych byla tak silná jako ty?“

„Doufám, že silnější, *chiyo*,“ řekla Renata a políbila ji na čelo, její myšlenky však byly pochmurné. *Dávám jí tady plno dobrých rad, sama si ale se svým životem poradit neumím. Potřetí teď prchám před manželstvím, ženu se do neznámé mise k Aldaranu, pro dívku, kterou vůbec neznám, a ke které nic necítím. Měla bych zůstat tady, postavit se otci a neutíkat na Aldaran učit nějakou neznámou dívku používat laran, který jí do mysli a těla zanesli její bláhoví předci! Co pro mne ta dívka znamená, že opomím svůj vlastní život, abych jí pomohla získat nad sebou vládu?*

Věděla však, že je to vše dáno tím, čím je – *leroniskou*, narozená s talentem a šťastná natolik, že ji ve Věži naučili, jak s ním zacházet. Čest jí teď zavazovala udělat cokoliv, aby pomohla ostatním méně šťastným zvládnout svůj nežádaný nechtěný *laran*.

Cassandra se teď uklidnila. „Allart odejde, aniž by se se mnou rozloučil...?“

„Ne, samozřejmě, že ne, mé dítě. Coryn mu už dal svolení, aby opustil kruh, takže poslední noc pod jednou střechou budete moct strávit spolu a dát si své sbohem.“ Neřekla Cassandře, že má Allarta na cestě na sever doprovázet, bylo na Allartovi, aby jí to sdělil svým způsobem a v pravý čas. Jenom podotkla: „V každém případě, jak to teď mezi vámi vypadá, jeden z vás musí jít. Sama víš, že když začne vážná práce v kruhu, musíš zůstat zdrženlivá a cudná.“

„Tomu nerozumím,“ namítla Cassandra. „Coryn a Arielie...“

„...spolu v kruhu pracují už přes rok. Velice dobře znají hranici, co je dovoleno a co je už nebezpečné,“ řekla pevně Renata. „Přijde den, kdy to také budeš vědět, za stávající situace by ale pro tebe bylo těžké na takové hranice pamatovat a držet se jich. Teď nadešel tvůj čas, aby ses učila, bez jakéhokoliv rozptylování a Allart by“ – usmála se na ni uličnický – „tvou pozornost odváděl. Ach, tihle muži, nemůžeme v klidu žít s nimi – ani bez nich!“

Cassandřin smích neměl dlouhého trvání. Za okamžik opět vypadala, že se rozpláče. „Vím, že všechno, co říkáš, je pravda, a přesto nedokáží unést, že mě Allart opouští. Copak jsi nikdy nebyla zamilovaná, Renato?“

„Ne, ne tak jako ty, *chiyo*.“ Renata si ji k sobě přitáhla, rozpolcená empatickým *laranem*, sklíčená Cassandřinou bolestí, jak jí bezmocně vzlykala na prsou.

„Co mám dělat, Renato? Co mám dělat?“

Renata potřásla hlavou a neradostně se dívala do prázdna. *Poznám někdy, co znamená taková láska? Chci to vědět, nebo je to jen past, do které se ženy nechají dobrovolně chytit a nemají potom sílu ovládnout svůj život? Staly se takhle ženy Comynu pouhými rodičkami synů a nástroji rozkoše?* Cassandřina bolest však pro ni byla velice opravdová. Nakonec váhavě řekla, nesmělá před hloubkou Cassandřiných emocí: „Když budeš, sestřenice, takhle truchlit, znemožníš mu odejít. Měl by o tebe příliš velký strach, příliš by si vyčítal, že tě zanechává v takovém zoufalství.“

Cassandra se snažila ovládnout své vzlyky. Konečně zašeptala: „Máš pravdu. Nesmím Allartovy výčitky svědomí a žal ještě ztěžovat starostmi o mne. Nejsem první ani poslední manželka z rodiny Hasturů, která se musí dívat, jak její manžel odjíždí, v nejistotě, zda se někdy vrátí. Jeho čest a úspěch jeho mise leží v mých rukách. Nesmím si s nimi zahrávat. Nějak“ – vzdorovitě zvedla svou malou bradu – „najdu sílu a pošlu ho pryč, i když s těžkým srdcem. Pokusím se nepřidávat k jeho vlastním obavám další strach.“

Druhý den vyrazila na sever od Hali jen nepočtená skupinka. Donal jako prosebník cestoval sám; Allarta doprovázel pouze vlajkonoš, na kterého měl dědic Elhalynu právo, a posel s mírovou vlajkou. Osobního služebníka se zřekl. I Renata odmítla ženské služebnictvo s odůvodněním, že ve válce není na takovou útlocitnost čas. Vzala s sebou jen chůvu Lucettu, která se o ni starala od útlého dětství a byla by se bývala vzdala i tohoto doprovodu, kdyby v panstvích neprovdaná žena směla cestovat sama.

Allart jel tiše a stranil se ostatních, mučen vzpomínkou na Cassandru v okamžiku jejich loučení, nádherné oči naplněny slzami,

které se před ním tak zarputile snažila skrýt. Alespoň ji neopouštěl těhotnou, natolik byli bohové milosrdní.

Kdyby nějací bohové existovali a kdyby jim záleželo na tom, co se s lidmi děje...

Před sebou slyšel, jak Renata bezstarostně klábosí s Donalem. Zdáli se oba dva tak mladí. Allart věděl, že je jen o tři nebo čtyři roky starší než Donal, připadalo mu ale, že tak mladý nikdy nebyl. *Vidět, co bude, co se možná stane a co se nestane nikdy, každý den potom vypadá jako věčnost.* Záviděl tomu chlapci.

Projížděli zemí, která nesla jizvy války, černá pole sežehnutá ohněm, domy bez střech, opuštěné farmy. Potkali tak málo pocestných, že po prvním dni se už Renata nenamáhala zahalovat si tvář kápí.

Jednou nízko nad nimi prolétlo vznášedlo, zakroužilo, sneslo se níž, potom se otočilo a odlétlo zpátky na jih. Zbrojnoš s mírovou vlajkou se vrátil k Allartovi.

„Mírová vlajka nemírová vlajka, *vai domne*, přál bych si, kdybyste býval souhlasil s ozbrojeným doprovodem. Tihle ridenowští mizerové se možná rozhodnou nectít mírovou vlajku a až uvidí tvé zástavy, dostanou zálusk zajmout dědice Elhalynu a žádat za něj od Hasturů výkupné. Nebylo by to poprvé, co se něco takového stalo.“

„Jestliže nebudou respektovat vlajku,“ namítl Allart rozumně, „nebude nám ani nic platné, když je v této válce porazíme, protože neuznají naše vítězství a nepodřídí se podmínkám kapitulace. Musíme našim nepřátelům důvěřovat, že se budou řídit pravidly války.“

„Mám jen malou důvěru v pravidla války, domne Allarte, od té doby, co jsem uviděl vesnici spálenou *lepivým ohněm* – shořeli tam nejen vojáci, ale i starci, ženy a malé děti. Raději bych věřil pravidlům války s dostatečně vyzbrojeným doprovodem za zády!“

Allart zavrtěl hlavou: „Neviděl jsem svým *laranem*, že bychom měli být napadeni.“

Zbrojnoš pouze stroze odtušil: „Potom máte štěstí, *vai domne*. Já žádnou útěchu předvídání nebo jiných kouzel nemám,“ a upadl do umíněného mlčení.

Třetí den cesty překročili soutěsku, která se svažovala k řece Kadarin oddělující panství nížin od území spravovaných horskými pány – Aldarany, Ardaisy a nižšími hellerskými lordy. Než se pustili dolů, Renata se otočila, aby se podívala do kraje, ze kterého přišli. Většina panství před nimi ležela jako na dlani. Zahleděla se na vzdálené kopce a Věže a vykřikla hrůzou – přes pohoří Kilghardu se k jihu valil lesní požár.

„Podívejte, kam se žene!“ zvolala. „Určitě zasáhne země Altonů.“ Allart a Donal, oba telepaté, zachytili její myšlenky. *Lehne popelem i můj domov ve válce, do které nám nic není?* Nahlas ale pouze třesoucím se hlasem řekla: „Kéž bych teď měla tvou jasnozřivost, Allarte.“

Panoráma panství ležících pod nimi se začalo Allartovi rozplývat před očima, a tak je raději zavřel, v marné snaze zahnat řítící se budoucnosti svého *laranu*. Mocný klan Altonů je zatažen do války útokem na jejich domovskou zemi, žádná usedlost, žádný statek v panstvích nebudou v bezpečí. Altonům bude jedno, jestli jejich domovy byly zapáleny úmyslně, nebo jestli je sežehly ohně, které se vymkly kontrole někde jinde.

„Jak se jen odvažují používat lesní požáry jako zbraň,“ ptala se Renata hněvivě, „když vědí, že se nedají řídit a jsou pouhou hříčkou větru, nad kterým nemáme žádnou moc.“

„To není pravda,“ snažil se ji uklidnit Allart. „Někteří leroni – jak sama víš – dokáží přivolat mračna a déšť, které ohně utlumí, nebo dokonce sníh, který je zadusí.“

Donal popojel na svém koni těsně k Renatě. „Kde leží tvůj domov, lady?“

Napráhla štíhlou ruku: „Tam, mezi jezery Miridon a Mariposa. Můj domov je schovaný za kopci, jezera jsou však vidět.“

Donalův obličej byl soustředěný, když říkal: „Neboj se, *damiselo*. Vidíš – oheň se dostane nahoru k tomu hřebeni“ – ukazoval – „a tam se ho chopí větry a zaženou ho zpátky. Do zítřka do západu slunce sám dohoří.“

„Modlím se, abys měl pravdu,“ povzdechla si, „určitě ale jenom hádáš.“

„Nikoliv, má lady. Nepochybuji o tom, že bys to také viděla, kdyby ses trochu uklidnila. S výcvikem, jakého se ti dostalo ve Věži, jistě dokážeš bez potíží přečíst, jak se *tam* budou vzdušné proudy pohybovat a jaký směr *tam* vítr nabere. Jsi *leroniska*, musíš to vidět.“

Allart a Renata si Donala užasle měřili. Nakonec Renata řekla: „Jednou, když jsem studovala zušlecht'ovací program, jsem něco o takovém *laranu* četla, bylo od něho ale upuštěno, protože se nedal kontrolovat. Nebylo to ani v rodu Hasturů, ani Dellerayů. Jsi snad příbuzný se Storny nebo Rockraveny?“

„Aliciane z Rockravenu – čtvrtá dcera starého lorda Varda – byla moje matka.“

„Opravdu?“ Renata se na něj dívala s nepokrytou zvědavostí. „Myslela jsem, že tenhle *laran* zanikl, protože přicházel na dítě ještě před narozením a obvykle zabil matku při porodu. Přežila tvoje matka tvůj porod?“

„Ano,“ odpověděl Donal, „zemřela ale při porodu mé sestry Dorilys, o kterou se máš starat.“

Renata potřásla hlavou. „Takže ten prokletý zušlecht'ovací program Hasturů zanechal stopy i v Hellersu. Měl tvůj otec *laran*?“

„Nevím. Nepamatuji si ani, že bych ho kdy viděl,“ řekl Donal, „moje matka ale nebyla telepat a Dorilys – moje sestra – myšlenky vůbec číst nedokáže. Telepatie, kterou mám, musí být dar po otci.“

„Přicházel na tebe tvůj *laran* pomalu v dětství, nebo udeřil náhle v dospívání?“

„Schopnost cítit vzdušné proudy a bouře mám odjakživa,“ vysvětlil Donal. „Nepovažuji to za *laran*, pouze za smysl, který má ve větší nebo menší míře každý, něco jako hudební sluch. Od té doby, co jsem povyrostl, dokáží trochu ovládat blesk.“ Pověděl jim, jak v dětství odvrátil blesk, který by jinak udeřil do stromu, pod kterým se s matkou schovávali. „Nemohu to ale dělat často a musí to být jen v nejvyšší nouzi, protože je mi potom špatně. Snažím se tyto síly pouze číst, nikoliv ovládat.“

„To je taky nejmoudřejší,“ potvrdila Renata. „Všechno, co o tomto neobvyklém *laranu* víme, nás naučilo, jak je nebezpečné si s těmito silami zahrávat. Déšť na jednom místě znamená jinde sucho.

Ne nadarmo se říká: *„Není chytré přikovat draka, když si chcete upéct pečení.“* Vidím ale, že nosíš hvězdný kámen.“

„Jenom malý a jenom na hraní. Můžu s ním levitovat na kluzáku a podobné maličkosti, které mě domácí *leroniska* dokázala naučit.“

„Telepatem jsi také od dětství?“

„Ne. To na mě přišlo v patnácti letech, kdy už jsem to ani nečekal.“

„Trpěl jsi hodně nemocí dospívání?“ zeptal se Allart.

„Moc ne. Mdloby, dezorientace, a trvalo to asi jen půl roku. Nejvíc mě trápilo, že mi pěstoun na tu dobu zakázal používat kluzák!“ Zasmál se, oba ale mohli číst jeho myšlenky: *Vůbec jsem nevěděl, jak hluboce mě pěstoun miluje, až jsem poznal, jak hrozně se bojím, aby mě neztratil, když jsem v dospívání onemocněl.*

„Žádné křeče?“

„Žádné.“

Renata přikývla. „Některé rody to prožívají slaběji než jiné. Zdá se, že ty máš mírnější formu a rodina lorda Aldarana tu smrtelnou. Je ve vaší rodině krev Hasturů?“

„*Damiselo*, nemám nejmenší ponětí,“ odpověděl Donal upjatě, a ostatní slyšeli jeho rozmrzelost, jako by ji vyslovil nahlas: *Jsem závodní chervin nebo chovné zvíře, aby mě hodnotili podle mého rodokmenu?*

Renata se rozesmála nahlas. „Promiň, Donale. Asi jsem ve Věži pobývala příliš dlouho a neuvědomuji si, jak urážlivě mohou podobné otázky pro někoho vyznít. Tolik let jsem tyto věci studovala. Přesto ale, můj příteli, jestliže se mám starat o tvou sestru, musím prozkoumat její linii a rodokmen, jako by byla závodní zvíře nebo ušlechtilý jestřáb, abych zjistila, jak do jejího rodu *laran* přišel a jaké smrtelné geny a recesivity možná nese. I když se zatím neprojeví, mohly by způsobit potíže, až bude dospívat. Promiň mi ale, nechtěla jsem tě urazit.“

„Já bych se měl omluvit tobě, *damiselo*, že jsem byl neotesaný, když jsi zjišťovala způsoby, jak pomoci mé sestře.“

„Promiňme si navzájem, Donale, a budme přáteli.“

Allart je pozoroval a dolehla na něj náhlá žárlivost na tyto mladé lidi, kteří se dokáží smát, flirtovat a užívat života, i když jsou zatíženi hrozícími pohromami. Potom se zastyděl. Renatino břemeno není lehké. Bývala by mohla přenést veškerou zodpovědnost na otce nebo na manžela a místo toho od dětství pracuje na tom, aby se dozvěděla, co má udělat, jak nejlépe se své zodpovědnosti zhostit, i když by to mělo znamenat zahubení nenarozeného dítěte a osud neplodné ženy v panstvích. Ani Donal neměl lehké dětství, musel žít s vědomím svého podivného *laranu*, který mohl zničit jeho i jeho sestru.

Říkal si, zda nějaká lidská bytost kráčela životem po stezce tak úzké jako on. Allart pochopil, že se choval, jako by jen on sám byl poznamenán nesnesitelným prokletím a všichni ostatní byli veselí a bezstarostní. Pozoroval Renatu a Donala, jak se smějí a žertují, a potom ho napadlo něco nového a ohromujícího: *Možná mi dal Nevarsin příliš vážný a zveličující přístup k životu. Když oni dokáží žít s břemeny, která nesou, a ještě s radostí a lehkostí v srdci vychutnávají tuto cestu, jsou potom moudřejší než já.*

Když se rozjel, aby se k nim připojil, zahrál mu na rtech úsměv.

K Aldaranu dorazili pozdě odpoledne šedivého větrného dne, v provázcích deště bodaly zmrzlé krupky. Renata si zahalila tvář kápí a chránila si ji šálem, vlajkonoš sbalil zástavu, aby se nepoškodila, a zachumlaný do silné pláštěnky se na svém koni zachmuřeně prodíral vpřed. Allart cítil, jak mu v rostoucí výšce tluče srdce a hlava se mu točí závratí. Donal ale s každým dnem cesty ztrácel svou ustaranost a vypadal stále radostněji a mladistvěji, jako by výška a zhoršující se počasí bylo uvítání domova. I v dešti jel s hlavou nepokrytou, kapuci svého jezdeckého pláště pohozenou dozadu, a nastavoval obličej jehličkám ledu, zarudlý větrem a zimou.

Na úpatí dlouhého svahu, který vedl ke hradu, zastavil a se smíchem zamával na pozdrav. Renatina chůva zabručela: „Máme po té kozí stezce vyjet na normálních zvířatech, nebo si myslíš, že jsme jestřábi, kteří umějí létat?“ Dokonce i Renata vypadala před posledním strmým úsekem cesty zaraženě.

„Tohle je hrad Aldaran? Vypadá nepřístupný jako samotný Nevarsin!“

Donal se zasmál. „Ne, to ne, ale za starých časů, kdy ho museli předkové mého pěstouna hájit zbraní, ho to činilo nedobytným – má lady,“ dodal najednou rozpačitě. Během cesty se z nich stali „Allart“, „Renata“ a „Donal“. S Donalovým návratem k formální zdvořilosti si uvědomili, že ať už se stane cokoli, doba bezstarostnosti skončila a opět na nich leží břemeno jejich osudů.

„Doufám, že vojáci na hradbách vědí, že nepřicházíme jako útočníci,“ bručel zbrojnoš s mírovou vlajkou.

Donal se smíchem odpověděl: „Ne, na válečnou výpravu jsme trochu malí. Podívejte – na ochozu stojí můj pěstoun s mou sestrou. Očividně o našem příjezdu vědí.“

Allart viděl, jak se po Donalově obličeji rozlil prázdný výraz, pohled telepata, který navázal spojení s těmi, kdo nejsou na doslech.

O chvíli později se Donal vesele usmál a řekl: „Ta stezka pro koně není koneckonců tak strmá. Na druhé straně hradu jsou ve skále vytesané schody, dvě stě osmdesát devět. Dali byste snad přednost vyšplhat se nahoru touto cestou? Možná ty, *mestra*?“ oslovil chůvu a ta vydešeně zaúpěla. „Pojďte, můj pěstoun vás očekává.“

Během cesty přišla Allartovi vhod technika, jak si nepouštět k tělu valící se budoucnosti, kterou se naučil v Nevarsinu. Jelikož s nimi nemohl nic dělat, věděl, že utápět se v morbidním strachu je sebetrýznění, kterému nemůže popouštět mentální uzdu. Musí se vypořádat s tím, co přijde, a dopředu se dívat, jen když má reálnou možnost rozhodnout, kterou z budoucností může rozumově ovlivnit volbou a která je skutečně v jeho moci. Když ale dosáhli vrcholku strmého svahu a z ledového deště a větru vstoupili do zátiší chráněného nádvoří se služebnictvem spěchajícím ke koním, věděl Allart, že tuto scénu mnohokrát prožil ve svých vidinách. V chvilkové dezorientaci zaslechl volat pronikavý dětský hlas a zdálo se mu, že zahlédl zášleh blesku, takže před tím hlasem fyzicky ucukl, okamžik před tím, než ho skutečně jasně slyšel. Bylo to koneckonců jednoduché, žádné nebezpečí, žádná záře podivných blesků, nic jiného než radostný dětský hlas volající Donalovo jméno – a z

klenuté chodby vyběhla malá holčička, dlouhé copy jí jen vlály, a vrhla se mu do náručí.

„Věděla jsem, že to musíš být ty a ti cizinci. To je ta žena, která mě má opatrovat a učit? Jak se jmenuje? Máš ji rád? Jak to vypadá v nížinách? Opravdu tam květiny kvetou celý rok, jak jsem slyšela? Potkal jsi na cestě hodně nelidi? Přinesl jsi mi nějaké dárky? Kdo jsou ti ostatní lidé? Co je to za zvířata, na kterých přijeli?“

„Pomalu, pomalu, Dorilys,“ napomenul ji hluboký hlas. „Naši hosté si budou myslet, že jsme horší barbaři, když tady žvatláš jako nevychovaný *galimak*! Pusť bratra a pozdrav hosty jako dáma!“

Donal nechal sestru viset pevně na své ruce, když se otočil ke svému nevlastnímu otci, pustil ji ale, aby ho Michail z Aldaranu mohl pevně obejmout.

„Drahý chlapče, ani netušíš, jak jsem tě postrádal. Nepředstavíš nám teď naše vážené hosty?“

„Renata Leynierová, *leroniska* z Věže v Hali,“ pravil Donal. Renata se před lordem Aldaranem hluboce poklonila.

„Lady, prokázala jsi nám velkou laskavost, jsme nesmírně poctěni. Dovol, abych ti představil svou dceru a dědice, Dorilys z Rockravenu.“

Dorilys plaše sklopila oči, když se ukláněla.

„*S dia shaya, domna*,“ řekla ostýchavě.

Potom lord Aldaran představil Renatě Margali. „Toto je *leroniska*, která se o Dorilys starala od narození.“

Renata se na starou ženu pronikavě podívala. I přes bledé, křehké rysy, šedivějící vlasy a vrásky v obličeji stále nesla nepopsatelnou pečeť moci. Renata si pomyslela: *Jestliže byla od narození v péči leronisky a Aldaran má přesto pocit, že potřebuje silnější ruku a vedení – čeho se, při všech bozích, u této malé okouzující dívenky obávají?*

Donal pěstounovi představil Allarta. Allart vysekl před domnem Michaiem hlubokou poklonu, potom se mu podíval do jestrábího obličeje a okamžitě věděl, že tuto tvář už viděl, ve snech a ve svých vidinách, a náklonnost se v něm snoubila se strachem. Tento horský lord nějakým způsobem drží klíč k jeho osudu. Viděl však jen klenutou místnost, kámen bílý jako v kapli, třepotající se

plameny a zoufalství. Allart se nevítané matoucí obrazy snažil vší silou odehnat, do té doby, než o nich bude moci nějak smysluplně rozhodnout.

Můj laran neník ničemu jinému, než aby me děsil.

Když je vedli hradem do jejich komnat, Allart se přistihl, jak se nervózně dívá po klenuté místnosti svých vizí, po místu plamenů a tragédie. Nikde ji však nezahlédl, a říkal si, jestli je vůbec v Aldaranu. Ostatně může být kdekoliv – nebo, pomyslel si hořce – nikde.

15. Kapitola

Renata se probudila s pocitem, že v místnosti je někdo cizí; potom uviděla, jak zpoza záclony vykukuje hezký dětský obličej Dorilys.

„Omlouvám se,“ vyhrkla Dorilys. „Probudila jsem tě, *domno*?“

„Řekla bych, že ano,“ zamrkala Renata a snažila se zachytit mlhavé zbytky mizejícího snu, oheň, křídla kluzáku, Donalův obličej. „To ale nevádí, dítě, Lucetta by mě stejně brzy vzbudila, abych šla dolů na večeři.“

Dorilys odhrnula záclonu a sedla si na okraj Renatiny postele. „Byla cesta velmi namáhavá, *domno*? Doufám, že se z únavy rychle zotavíš.“

Renata se usmála nad směsicí dětskosti a dospělé zdvořilosti. „Mluvíš *casta* velice dobře, dítě. To se tady tak hodně používá?“

„Ne,“ vysvětlovala Dorilys, „Margali se ale vzdělávala v panstvích, v Thendaře, a říkala, že se *casta* musím naučit, aby mě, až se dostanu do Thendary, nepovažovali za horského barbara.“

„Potom odvedla Margali velice dobrou práci, tvůj přízvuk je výborný.“

„Také ses školila ve Věži, *vai leronis*?“

„Ano, nemusíme být ale tak formální,“ navrhla Renata v spontánním přílivu sympatií. „Říkej mi sestřenice nebo příbuzná, jak budeš chtít.“

„Na *leronisku* vypadáš velmi mladě, sestřenice,“ vybrala si Dorilys důvěrnější z obou oslovení.

Renata kývla: „Začínala jsem v tvém věku.“ Potom zaváhala, protože Dorilys byla na čtrnáct nebo patnáct let, na které vypadala, velice dětská. Jestli má ale Dorilys, dceru šlechtice, vychovávat, musí hned zakázat, aby tak velká dívka běhala po dvoře s vlasy rozevlátými, divoká a ukřičená jako malá holčička. Napadlo ji, jestli není trochu slaboduchá. „Kolik ti vlastně je... patnáct?“

Dorilys se zahihňala a zavrtěla hlavou. „Všichni říkají, že na to vypadám, a Margali do mne ve dne v noci hučí, že jsem dost stará na to, abych dělala to a dost velká na to, abych nedělala ono, je mi ale teprve jedenáct. Dvanáct mi bude při letní sklizni.“

Renata si na dívku okamžitě poopravila názor. Není to tedy dětinská a nevychovaná mladá dáma, ale předčasně vyzrálá a inteligentní předpubertální holčička. Je to možná její smůla, že vypadá starší, než je, protože každý od ní očekává takové zkušenosti a úsudek, jaké ve svém věku sotva může mít.

Dorilys se zeptala: „Líbí se ti být *leroniskou*? Co je to monitor?“

„To zjistíš, až budu monitorovat tebe, musím to totiž udělat, než tě začnu učit o *laranu*,“ odpověděla Renata.

„Co jste dělali ve Věži?“

„Spoustu věcí,“ řekla Renata. „Vynášeli jsme na povrch kovy, aby je kováři mohli zpracovávat, nabíjeli baterie na svícení a pro vznášedla, pracovali v éteru, abychom se bez mluvení spojili s ostatními Věžemi tak, aby to, co se stalo v jednom panství, bylo známo všem rychleji, než by to dokázal vyřídít posel...“

Dorilys poslouchala a nakonec ohromeně vydechla. „A všem téměř věcem mě naučíš?“

„Všem asi ne, ale dozvíš se, co musí dáma z velkého panství vědět. A kromě toho věci, které by měly znát všechny ženy, aby dokázaly vládnout svým životům a tělům.“

„Naučíš mě číst myšlenky? Donal, otec a Margali to umí a já ne. Mohou se domlouvat a já je neslyším a to mě zlobí, protože vím, že mluví o mně.“

„Naučit tě to nemohu, ale jestli k tomu máš nadání, naučím tě je používat. Jsi ještě příliš mladá na to, abychom věděli, zda jej máš nebo ne.“

„Budu mít matrici?“

„Když se s ní naučíš zacházet,“ odpověděla Renata a pomyslela si, že je divné, že Margali to dítě ještě nevyzkoušela a nenaučila matrici naladit. Margali je ale už v letech a možná se bála, co by její nabitý, svéhlavý a nezralý úsudek s nesmírnou silou matrice udělal. „Víš, jaký tvůj *laran* je, Dorilys?“

Dítě sklopilo oči. „Trochu. Slyšela jsi, co se stalo na zasnubách...”

„Jenom, že tvůj zaslíbený manžel náhle zemřel.“

Dorilys se najednou dala do pláče. „Zemřel – a všichni říkají, že jsem ho zabila, ale já nechtěla, sestřenice. Nechtěla jsem ho zabít... jenom jsem chtěla, aby na mě nesahal.“

Když se Renata dívala na vzlykající dítě, jejím prvním popudem bylo obejmout ji a utišit. *Samozřejmě, že ho nechtěla zabít! Jak kruté nechat tak malé dítě nést krvavou vinu!* Ale okamžik před tím, než se pohnula, zarazil ji zášleh druhé intuitivní myšlenky v pohybu.

Ať už je jakkoliv malá, má *laran*, který může zabíjet. Takový *laran*, v rukách dítěte příliš malého na to, aby dokázalo jednat s racionální rozvahou... Renata se při tomto pomýšlení zachvěla. Když je Dorilys dost stará na to, aby takový strašlivý *laran* měla, je dost stará na to – bude *muset* být dost stará –, aby se ho naučila ovládat a správně používat.

Ovládnout *laran* není snadné. Nikdo nevěděl lépe než Renata, ve Věži vycvičený monitor, jak těžké to může být, kolik tvrdé práce a sebekázně to stojí právě v prvním stadiu učení. Jak může rozmazlená a zhýčkaná dívka, jejíž každé slovo bylo pro vrstevníky a zbožňující rodinu zákonem, najít takovou sebekázeň a vnitřní motivaci, aby na tuto cestu vstoupila? Možná že smrt, kterou zapříčinila, její vina a strach, budou v tomto dlouhém procesu užitečné. Renata nepoužívala strach při učení ráda, v tuto chvíli toho ale o Dorilys nevěděla tolik, aby mohla odhodit výhodu, která se jí tady nabízela.

Nedotkla se tedy Dorilys, nechala ji plakat a pozorovala ji s utajenou něžností, o které její chladný obličej a chování nedávaly nejmenší tušení. Nakonec zformulovala do slov to, co se jako první naučila ve svých nejranějších lekcích sebeovládání ve Věži v Hali: „*Laran* je děsivý dar a děsivá zodpovědnost a není lehké naučit se ho ovládat. Je to tvoje vlastní volba, jestli ho ovládneš, nebo jestli on ovládne *tebe*. Jestli jsi odhodlaná tvrdě pracovat, přijde čas, kdy nad ním získáš vládu, kdy budeš svůj *laran* používat a nedopustíš, aby on

používal tebe. Přišla jsem tě sem učit proto, aby se taková věc už nikdy nestala.“

„Jsi tady na Aldaranu víc než vítán,“ pravil Michail, lord Aldaran, a naklonil se ze svého vysokého křesla, aby se podíval Allartovi do očí. „Je už to dávno, co jsem měl to potěšení hostit některého ze svých příbuzných z nížin. Doufám, že se u nás budeš cítit jako doma. Nelichotím si ale, že dědic Elhalynu se chopil služby, kterou by mohl vykonat jakýkoliv zbrojnoš nebo vlajkonoš jen proto, aby mi prokázal čest. Ne, když je elhalynské panství ve válce. Něco ode mne chceš – nebo chce něco elhalynské panství, což nemusí být totéž. Nesvěříš se mi se svou skutečnou misí, příbuzný?“

Allart zvažoval tucet odpovědí, pozoroval hru plamenů na mužově starém obličejí a věděl, že je to podivná jasnozřivost jeho *laranu*, která mu ten obličej ukazuje ze stovky různých pohledů – shovívavost, hněv, uražená pýcha, mučivá úzkost. Má jeho mise sama o sobě moc vyvolat všechny tyto reakce, nebo je to něco, co se má mezi nimi teprve stát?

Konečně, uvažuje o každém slovu, řekl: „Můj lorde, co říkáš, je pravda, i když mi bylo velkým vyznamenáním cestovat s tvým chovancem na sever a nelituji, že jsem se té válce vzdálil.“

Aldaran povytáhl jedno obočí a poznamenal: „Očekával bych, že v době války se budeš jen nerad loučit s panstvím. Nejsi dědicem svého bratra?“

„Jeho regent a správce, pane. Přísahal jsem ale, že podpořím nárok jeho *nedestro* synů.“

„Řekl bych, že by bylo lepší, kdyby ses ho chopil sám,“ namítl dom Michail. „Jestli tvůj bratr zemře v bitvě, budeš se za hlavu panství hodit lépe než hejno malých chlapců, ať už manželských nebo nemanželských, a nepochybuji o tom, že lid panství by to také přivítal. Řčení pravdivě říká: Když je kočka kotětem, nevyženete krysy z kuchyně ani koštětem! Tak to v panství chodí, v dobách, jako je tato, je třeba silné ruky. Ve válečných časech si mladší syn nebo ten, jehož původ je nejistý, může urvat postavení, o kterém by se mu v míru ani nesnilo.“

Allart si pomyslel: *Já netoužím po tom, abych vládl panství.* Věděl ale, že by mu to lord Aldaran nikdy nevěřil. Pro muže jeho druhu byla ctižádost jediným povoleným citem syna zrozeného ve velkém domě. *A právě to nás ničí bratrovražednými válkami...* Nic však neřekl, jinak by Aldaran okamžitě dospěl k závěru, že je zženštilý, nebo ještě hůř, zbabělec. „Můj bratr a svrchovaný pán se domnívá, že panství lépe posloužím touto misí, pane.“

„Skutečně? Potom to musí být důležitější, než jsem si myslel,“ pronesl Aldaran zachmuřeně. „Pověz mi tedy, příbuzný, o co jde, když je ta mise tak závažná, že ji tvůj bratr svěřil svému největšímu rivalovi!“ Tvářil se hněvivě a obezřetně a Allart věděl, že neudělal nejlepší dojem. Když ale začal misi objasňovat, Aldaran se pomalu uvolňoval, opřel se zpátky do křesla, a když Allart skončil, pomalu přikývl a dlouze vydechl.

„Není to tak zlé, jak jsem se obával,“ pravil. „Mám tolik jasnozřivosti a trochu jsem ti dokázal číst myšlenky – moc ne, kde ses je naučil tak ovládat? –, že jsem věděl, že jsi se mnou přišel hovořit o válce. Báł jsem se, že mě ve jménu starého přátelství, které mě pojilo s tvým otcem, požádáš, abych se na vaší straně zapojil do války. I když jsem tvého otce velice miloval, něco takového bych musel odmítnout. Možná bych vám pomohl při obraně Elhalynu, kdybyste byli v úzkých, nikdy bych ale nezaútočil na Ridenow.“

„S takovým požadavkem nepřicházím, pane,“ potvrdil Allart, „řekl bys mi ale proč?“

„Proč? Ptáš se proč? Dobrá, povím ti to, chlapče,“ povzdechl si Aldaran. „Co máš proti Ridenowům?“

„Já? Nic, pane, kromě toho, že zaútočili na vznášedlo, ve kterém jsem byl se svým otcem, a zapříčinili tak jeho smrt. Všichni v nížinách ale nevraží na Ridenow, že vtrhli do starého serraiského panství a vzali si jejich ženy za manželky.“

„Je na tom něco tak špatného?“ namítl Aldaran. „Požádaly vás ženy ze Serraisu, abyste je před těmito manželstvími ochránili, nebo vám snesly důkazy, že byly oddány proti své vůli?“

„To ne, ale...“ Allart zaváhal. Věděl, že zákon nedovoluje, aby se ženy z rodu Hasturů vdaly za někoho, kdo není příbuzný. Jak mu ta myšlenka projela myslí, Aldaran ji zachytil a řekl: „Přesně, jak

jsem si myslel. Je to jen proto, že ty ženy chcete pro své vlastní panství a pro své příbuzné. Slyšel jsem, že ženská linie ze Serraisu vymírá a je to právě množení v rámci jednoho rodu, co ji odsoudilo k zániku. Když se ženy ze Serraisu budou vdávat do rodiny Hasturů, pak toho vím dost o jejich rodokmenu, abych mohl předpovědět, že jejich *laran* nepřežije dalších sto let. V téhle dynastii potřebují novou krev. Ridenowové jsou zdraví a plodní. Ženy ze Serraisu nemohlo potkat nic lepšího než provdat se do jejich rodu.“

Allart věděl, že jeho obličej prozradil znechucení, i když se je snažil skrýt. „Jestli promineš, pane, řeknu, co si myslím. Považuji za odporné mluvit o vztahu muže a ženy jenom z hlediska prokletého zušlecht'ovacího programu panství.“

Aldaran si pohrdavě odfrkl. „Myslíš si ale, že je správné nechávat ženy ze Serraisu znovu a znovu vstupovat do manželství s Hastury, Elhalyny a Aillardy? Není to také pěstování *laranu*? Říkám ti, že nepřežijí víc než tři generace! Kolik plodných synů se za posledních čtyřicet let v Serraisu narodilo? Copak si myslíš, že lordi, kteří vládnou v Thendaře, jsou tak útlocitní, že se snaží ochránit čistotu Serraisu? Jsi mladý, ale sotva můžeš být tak naivní. Rodina Hasturů by Serrais nechala vymřít, dřív než by dovolila příliv cizí krve, Ridenowové si o tom však myslí něco jiného. A to je pro Serrais jediná naděje – nové geny! Kdybyste byli moudří, lidé z panství by Ridenowovy nadšeně přijali a spojili je se svými dcerami manželskými pouty!“

Allart byl šokován. „Ridenowové... přiženit se do rodu Hasturů? Nemají v sobě ani kapku krve Hastura a Cassildy.“

„Ale jejich synové budou mít,“ konstatoval Aldaran bez obalu, „a s novou krví může stará serraiská linie přežít, místo aby se mezi sebou množili až do sterility, jak to dělají Aillardové na Valeronu a někteří Hasturové k tomu už také dospěli. Kolik *emmasca* synů se narodilo Hasturům z Carcosy, z Elhalynu nebo Aillardům za posledních sto let?“

„Obávám se, že příliš mnoho.“ Proti své vůli si Allart vzpomněl na chlapce, které poznal v klášteře, *emmasca*, ani muži ani ženy, sterilní, někteří ještě s jinými vadami. „Nikdy jsem to nestudoval.“

„Nějaký názor sis ale utvořil?“ pozvedl Aldaran opět obočí. „Slyšel jsem, že ses oženil s dcerou Aillardů. Kolik zdravých synů a dcer máte? Vlastně se ani ptát nemusím. Kdybyste nějaké měli, sotva bys přísahal věrnost panchartům někoho jiného.“

Zraněn na citlivém místě, Allart odsekl: „Jsme manželé teprve půl roku.“

„Kolik manželských synů má tvůj bratr? Vzpamatuj se, Allarte. Víš stejně dobře jako já, že jestli tvoje geny mají přežít, bude to v krvi tvých *nedestro* dětí stejně jako u mne. Moje manželka byla Ardais a neprodila mi jediné zdravé dítě, stejně jako to čeká tvoji paní z rodiny Aillardů.“

Allart sklopil oči a v návalu smutku a viny si pomyslel: *Není divu, že se muži našeho rodu obrací k rijachijím a podobným zvrhlostem. Se svými ženami si můžeme užít tak málo radosti, chycení do pastí viny tím, co jim činíme, a strachu, co je může postihnout!*

Aldaran viděl souboj emocí, který se mladému muži zračil v obličejí a slitoval se. „Dobrá, dobrá, není důvod, abychom se přeli, příbuzný. Nechtěl jsem tě urazit. Řídíme se ale zušlechťovacím programem mezi potomky Hastura a Cassildy, který ohrožuje naši krev víc než bandité bez rodokmenu – a spása může nabrat nejroztodivnější podoby. Podle mě Ridenowové Serrais spasí, pokud jim v tom tvá rodina Elhalynu nezabrání. To teď ale není podstatné. Vyříd' svému bratrovi, že i kdybych se do války zapojit chtěl, což nechci, nemůžu nic takového udělat. Sám jsem v kleštích. Rozkmotřil jsem se se svým bratrem ze Scathfellu a dělá mi starosti, že zatím nesáhl po pomstě. Jaké plány kuje? Máme tady v Aldaranu masité kosti a někdy se mi zdá, že ostatní horší lordi jsou jako *kyorebni*, krouží, vyčkávají... Jsem starý. Nemám zákonného dědice, žádného syna, a jediné dítě své krve, kromě mé malé dcery.“

Allart podotkl: „Je to ale hezké dítě – a vypadá, že zdravé – a má *laran*. I když nemáš syna, určitě někde najdeš zetě, který by mohl zdědit tvé panství!“

„Doufal jsem v to,“ povzdechl Aldaran. „Myslel jsem i na to, že bych ji provdal za jednoho z těch Ridenowů, poštval bych tím ale na sebe ještě všechny Elhalyny a Hastury. Záleží i na tom, jestli jí tvá příbuzná může pomoci přežít nemoc dospívání. Ztratil jsem tak tři

vzrostlé syny a jednu dceru. Když jsem se pokusil oženit se do linie – moje druhá manželka byla Deonara z Ardaís –, jejíž *laran* se probouzí záhy, zemřely děti, ještě než přišly na svět. Dorilyls přežila porod i dětství, s jejím *laranem* mám ale strach, že nepřežije dospívání.“

„Bohové, chraňte, aby tak zemřela! Učiníme s mou příbuznou vše, co je v našich silách. Je mnoho způsobů, jak zabránit smrti v dospívání. Já sám jsem jí unikl jen o vlas.“

„Jestli je to tak,“ řekl lord Aldaran, „jsem tvým pokorným prosebníkem, příbuzný. Všechno mé je tvé, stačí jen říct. Snažně tě ale žádám, zůstaň a zachraň mé dítě před takovým osudem!“

„Jsem ti k službám, lorde Aldarane.“ Potom se na povrch vyvalila Allartova hořkost. „Jestli mnou však nebudeš příliš opovrhovat, že se netoužím vrátit na bitevní pole, kam si myslíš, že mladí muži mého klanu patří!“

Aldaran sklonil hlavu. „Mluvil ze mne hněv. Promiň mi, příbuzný. Ani v nejmenším se nehodlám zapojit do té hloupé války v nížinách, i když cítím, že Hasturové by měli Ridenowye prověřit, než je přijmou do své rodiny. Jestliže Ridenowové nepřežijí, nezasloužili si potom patně, aby vstoupili do linie ze Serraisu. Možná bohové vědí, co činí, když na lidi sesílají války, takže staré rodové linie změkčile luxusem a dekadencí vymírají a nové linie převezmou jejich místo nebo se s nimi spojí. Nový genetický materiál s charakteristickými vlastnostmi ověřený svou schopností přežít.“

Allart zavrtěl hlavou. „To byla možná pravda v dřívějších dobách,“ řekl, „když války byly skutečnou zkouškou síly a odvahy, takže slabý nemohl přežít, aby se dál množil. Dnes tomu nevěřím, můj pane, když takové věci jako *lepivý oheň* zabíjejí silné stejně jako slabé, dokonce i ženy a malé děti, které nemají nic společného s rozmíškami lordů...“

„*Lepivý oheň!*“ zašeptal lord Aldaran. „Je to tedy tak, že v panstvích začali používat *lepivý oheň*? Určitě jenom v malém množství, surový materiál se ze země těžko dobývá a na vzduchu se rychle kazí.“

„Dělají to matriční kruhy ve Věžích, můj pane. To je jeden z důvodů, proč jsem tak toužil opustit válečné území. Neposlali by mě

přímo do bitvy, musel bych ale vyrábět tu ďábelskou látku.“ Aldaran zavřel oči, jako by chtěl nevidět tu hrůzu.

„Copak se všichni za Kadarinem zbláznili? Myslel jsem si, že pouhý zdravý rozum je varuje před zbraněmi, které zpustoší jak přemožitele, tak i přemožené! Stěží mohu uvěřit, že jakýkoliv muž cti dokáže tak strašlivé zbraně vypustit proti svému vlastnímu rodu,“ zvolal Aldaran. „Zůstaň tady, Allarte. Bohové, chraňte, abych někoho posílal do tak nečestného boje!“ Obličej se mu zkřivil. „Možná, když budou bohové laskaví, vyhladí se vzájemně, jako draci z legend, kteří se navzájem strávili svým ohněm a nechali kořist povstat na spálené zemi pod sebou.“

16. Kapitola

Renata pospíchala s hlavou sklopenou přes nádvoří Aldaranu. Ve svém zahloubání do někoho vrazila, zamumlala omluvu a byla by bývala pokračovala dál, kdyby ji ten člověk nechytil a nezadržel.

„Počkej chvíli, příbuzná. Od té doby, co jsme sem přijeli, jsem tě skoro neviděl,“ řekl Allart.

Renata zvedla oči a zeptala se: „Připravuješ se k odjezdu do nížin, bratranče?“

„Ne, lord Aldaran mě pozval, abych zůstal a naučil Donala něco z toho, co znám z Nevarsinu,“ vysvětloval Allart. Potom se jí pořádně podíval do obličeje a zděšeně se nadechl. „Sestřenice, co tě trápí? Co se stalo tak strašného?“

Renata zrozpačitěla: „Proč? Nic, o čem bych věděla.“ Potom navázala plné spojení s jeho myšlenkami a uviděla se, jak ji viděl on – ztrhaná, křídově bílá, obličej zbrázděný žalem a smutkem.

Takhle vypadám, nebo tak mám teprve vypadat. Přepadla ji náhlá hrůza, na okamžik se k němu přitiskla a Allart ji jemně podepřel.

„Promiň mi, sestřenice, že jsem tě vylekal. Začínám si stále víc myslet, že mnoho z toho, co vidím, existuje jen v mém vlastním strachu. Určitě nedošlo k ničemu tak strašnému, nebo snad ano? Nebo je *damisela* Dorilys opravdu takové malé monstrum, jak o ní sloužící říkají?“

Renata se zasmála, stále ale vypadala starostlivě. „Ne, vůbec ne, je to sladké, roztomilé dítě a až dosud mi ukázala jen tu nejposlušnější a nejpomilováníhodnější tvář. Ale... ach, Allarte, je to pravda! Bojím se o ni, její *laran* je skutečně příšerný a trápí mě, co musím říct lordu Aldaranovi, jejímu otci! Nemohu jinak, než ho rozhněvat!“

„Viděl jsem ji jen na několik minut,“ pravil Allart. „Donal mi ukazoval, jak ovládá kluzáky a ona sešla dolů a prosila, aby mohla

letět s námi. Donal ale řekl, že se musí zeptat Margali, on jí to dovolit nemůže. Vůbec se jí to nelíbilo a odešla velice rozzlobená.“

„Blesk na něj neseslala?“

„Ne,“ odpověděl Allart. „Našpulila rty a trucovala, že ji nemá rád, ale poslechla. Já bych ji nenechal letět, dokud nezvládne matrici, Donal však říkal, že on ji dostal již v devíti a naučil se ji používat bez problémů. *Laran* se probouzí v rodině *Dellerayů* očividně brzy.“

„Nebo v rodině *Rockravenů*,“ poznamenala Renata, a vypadala stále ustaraněji. „Zatím bych *Dorilys* matrici nesvěřovala a možná nikdy. Promluvíme si o tom později. Lord *Aldaran* souhlasil, že mě přijme, a nesmím ho nechat čekat.“

„To samozřejmě ne,“ souhlasil Allart a Renata pokračovala přes dvůr, hluboce zamyšlená.

Před audienční síní lorda *Aldarana* narazila na *Dorilys*. Holčička tentokrát vypadala mnohem upraveněji a civilizovaněji, vlasy úhledně spletené do copů, dětské šaty zdobně vyšíváné.

„Chci si poslechnout, co o mně mému otci řekneš, sestřenice,“ oznámila a rukou ji důvěřivě vklouzla do dlaně.

Renata zavrtěla hlavou. „Pro malé holčičky není dobré, aby naslouchaly poradám starších,“ odmítla. „Musím mu říct mnoho věcí, kterým bys nerozuměla. Máš mé slovo, že všechno, co se tě týká, ti řeknu, až nadejde pravý čas, ten ale teď ještě nenadešel, *Dorilys*.“

„Nejsem malá holčička,“ ohrnula *Dorilys* spodní ret.

„Potom by ses tedy neměla chovat takhle. Špulíš pusu a dupeš nohou, jako by ti bylo teprve pět! Takové chování mě rozhodně nemůže přesvědčit, že jsi dost zralá na to, abys vyslechla rozhovor o své budoucnosti.“

Dorilys vypadala vzpurněji než kdy před tím. „Kdo si myslíš, že jsi, že se mnou tak mluvíš? Já jsem lady z *Aldaranu*!“

„Jsi dítě, které jednou bude lady z *Aldaranu*,“ uzemnila ji Renata chladně, „a já jsem *leroniska*, kterou tvůj otec shledal způsobitou, aby jí svěřil úkol naučit tě vhodnému chování odpovídajícímu tak vysokému postavení.“

Dorilys vyškubla ruku z Renatiny dlaně a vzdorovitě se dívala do podlahy. „Takovým způsobem se mnou mluvit nebudeš! Budu si

na tebe stěžovat otci a ten tě pošle pryč, když ke mně nebudeš laskavá!“

„Neznáš význam slova laskavost,“ upozornila ji Renata mírně. „Když jsem jako nováček přišla do Věže v Hali, abych se naučila umění monitora, čtyřicet dní na mne nikdo nesměl promluvit, ani se mi podívat do očí. To mělo posilnit mou důvěru ve vlastní *laran*.“

„To bych nevydržela,“ vydechla Dorilys a Renata se usmála.

„Kdybych to nevydržela, poslali by mě domů, protože by věděli, že nemám sílu a ukázněnost naučit se to, co se naučit musím. Vždycky k tobě budu laskavá, Dorilys, musíš ale nejprve ovládnout sama sebe, než budeš moct poroučet ostatním.“

„U mne je to jiné,“ odporovala Dorilys. „Já jsem lady z Aldaranu a už teď poroučím všem ženám a téměř všem mužům na hradě. Ty nejsi lady svého panství, nebo snad ano?“

Renata zavrtěla hlavou. „Ne, ale jsem monitor Věže. A dokonce i Strážce musí takovým výcvikem projít. Viděla jsi přítele svého bratra, Allarta. Je regentem Elhalynu, v Nevarsinu však spal tři zimy nahý na kamenech a nikdy nepromluvil v přítomnosti nadřízeného mnicha.“

„To je *strašné*,“ zašklebila se Dorilys.

„Ne. Podřizujeme se této disciplíně dobrovolně, protože víme, že si musíme podmanit naše tělo a mysl tak, aby nás poslouchaly a náš *laran* nás nezničil.“

„Když tě poslechnu,“ zeptala se Dorilys vychytrale, „dáš mi matrici a naučíš mě ji používat, abych mohla letět s Donalem?“

„Dám ti ji, až usoudím, že ti ji mohu svěřit, *chiyo*,“ odpověděla Renata.

„Já ji chci ale *ted'*,“ vztekala se Dorilys.

Renata potřásla hlavou. „Ne,“ odmítla. „Teď se vrať do svých pokojů, Dorilys, a až budeme s tvým otcem hotovi, přijdu za tebou.“ Mluvila pevně a Dorilys se chystala poslechnout. Po několika krocích se ale otočila a hněvivě dupla nohou.

„Ať už si nikdy nedovolíš použít na mě rozkazovací hlas!“

„Budu dělat, co uznám za vhodné,“ odvětila nevzrušeně Renata. „Tvůj otec mi tě svěřil do péče. Musím mu říct, že jsi

neposlušná, a požádat ho, aby ti nařídil, abys mě ve všem bezpodmínečně poslouchala?“

Dorilys svěsila ramena. „Ne, prosím – otci nic neříkej, Renato!“

„Tak mě okamžitě poslechni,“ použila Renata ještě jednou zakázaný rozkazovačný hlas. „Vrať se zpátky a řekni Margali, že jsi byla neposlušná, a požádej ji, aby tě potrestala.“

Oči se Dorilys zalily slzami, otočila se však a loudavě se odšourala přes dvůr. Renata zhluboka vydechla.

Jak bych ji přinutila poslechnout, kdyby bývala odmítla? A přijde čas, kdy odmítne, a musím být na to připravena!

Jedna ze služebných celou jejich výměnu názorů sledovala a teď tam nehnutě stála, oči široce rozevřené. Renata mimoděk zachytila její myšlenky: *Nikdy jsem svou malou lady neviděla tak poslechnout... bez jediného slova protestu!*

Takže to bylo poprvé, co Dorilys poslechla proti své vůli, pomyslela si Renata. Věděla, že Margali Dorilys potrestá jen mírně, nechá ji obšívát dlouhé a nudné okraje košil a prádla a zakáže jí dotknout se rámu s vyšíváním. *Naši malou lady nebude bolet, když se naučí plnit úkoly, které nemá ráda a které jí nejdou.*

Předchozí konfrontace ale posílila její vůli k tomu, co věděla, že se stane těžkým setkáním s lordem Aldaranem. Byla vděčná, že souhlasil, že ji přijme v malé pracovně, kde psal dopisy a pročítal *coridomy* o stavu svého majetku, a ne v oficiální audienční síni.

Našla ho, jak diktuje svému osobnímu sekretáři. Když vešla, okamžitě přestal a odeslal sekretáře pryč. „Tak, *damiselo*, jak vycházíš s mou dcerou? Shledáváš ji poslušnou a povolnou? Má svou hlavu, je však velice sladká a láskyplná.“

Renata se slabě usmála. „Obávám se, že v tuto chvíli příliš láskyplná není,“ řekla. „Musela jsem ji potrestat a poslat k Margali, aby ji na nějakou chvíli posadila k šití. Dá jí to čas, aby se naučila myslet dřív, než promluví.“

Lord Aldaran si povzdychl. „Domnívám se, že žádné dítě nemůže být vychováváno bez trestů. Donalovým učitelům jsem dal svolení, aby ho udeřili, když uznají za vhodné. Byl jsem ale shovívavější než můj otec ke mně, protože jsem jim zakázal, aby ho

bili tak silně, až bude mít modřiny. Když jsem byl chlapec, často jsem dostal tolik, že jsem celé dny nemohl pohodlně sedět. Moji dceru ale doufám nebudeš muset bít?“

„K tomu bych přistoupila velice nerada,“ řekla Renata. „Vždycky jsem si myslela, že osamělá meditace nad nějakým suchopárným nebo nudným úkolem je pro většinu nezbedníků dostatečně velkým trestem. Přesto by bylo dobré, kdybys jí někdy řekl to, co teď mně. Má pocit, že její postavení ji omlouvá proti veškerým trestům a disciplíně.“

„Chtěla bys, abych jí vyprávěl, jak mě učitelé bili, když jsem byl malý chlapec?“ zakuckal se lord Aldaran smíchy. „Proč ne, mohu to udělat, abych jí připomněl, že i já jsem se musel učit ovládat. Přišla jsi však jen proto, abys požádala o svolení trestat moji dceru, lady? Myslel jsem si, že když jsem ti ji svěřil do péče, je něco takového samozřejmé.“

„Stejně jako já,“ odvětila Renata. „Mám však něco mnohem závažnějšího, o čem bych si s tebou ráda promluvila. Povolal jsi mě sem, protože ses obával síly dceřina *laranu*. Pečlivě jsem ji zmonitorovala, tělo i mozek. Odhaduji, že od puberty ji stále ještě dělí několik měsíců. Než na ni tento těžký čas přijde, chtěla bych tě požádat, můj lorde, abych směla monitorovat tebe a Donala.“

Lord Aldaran zvedl překvapeně obočí. „Můžu se zeptat proč, *damiselo*?“

„Margali mi už řekla všechno, co si pamatovala o Alicianině těhotenství a porodu,“ vysvětlovala Renata, „takže už vím něco o tom, co Dorilys zdělila po matce. Dědictví Rockravenů nese ale také Donal a ráda bych se dozvěděla, jaké recesivity mohla Dorilys zdědit. Je jednodušší prošetřit Donala, než jít do zárodečné plazmy. Totéž platí i o tobě, můj lorde, protože Dorilys nenese pouze tvou dědičnost, ale i dědičnost celého tvého rodu. Ráda bych také měla přístup do tvých genealogií, abych viděla, jestli jsou v *tvém* rodě nějaké stopy určitých druhů *laranu*.“

Lord Aldaran přikývl. „Vidím, že bys měla být takovou znalostí vyzbrojena. Můžeš říct strážci aldaranských archívů, že jsem ti dal volný přístup k veškerým našim záznamům. Myslíš, že přežije nemoc dospívání?“

„To ti řeknu, až budu vědět víc o tom, co spočívá v jejích genech a dědičnosti,“ odpověděla Renata. „Udělám pro ni, stejně jako Allart, co je v mých silách, to ti přísahám.“

„Dobrá, potom nemám žádné zvláštní námitky, abys mě monitorovala,“ prohlásil lord Aldaran, „i když je to technika, o které toho moc nevím.“

„Hlubkové monitorování tohoto druhu bylo vyvinuto pro matriční kruhy pracující na vyšších úrovních,“ objasnila Renata. „Když jsme je začali používat, zjistili jsme, že by mohlo mít i jiné využití.“

„Co musím tedy udělat?“

„Nic,“ řekla Renata. „Jenom svou mysl a tělo uvolni a zklidni, jak nejvíc můžeš, a zkus vůbec na nic nemyslet. Důvěřuj mi, do tvých myšlenek neproniknu, pouze do tvého těla a jeho hluboko ukrytých tajemství.“

Aldaran pokrčil rameny. „Tak se do toho pusť.“

Renata se vypjala myslí kupředu a zahájila pomalý monitorovací proces. Nejprve jeho dech, krevní oběh, potom se mu nořila stále hlouběji a hlouběji do buněk těla a mozku. Po nějaké době se jemně stáhla zpět a poděkovala mu. Vypadala však utrápeně a zamyšleně.

„Jaký je verdikt, *damiselo*?“

„Raději bych počkala, dokud si neprojdou archivní záznamy a neprohlédnu Donala,“ odpověděla, uklonila se a opustila místnost.

O několik dní později požádala Renata lorda Aldarana opět o slyšení.

Když tentokrát vstoupila, neztrácela ani minutu zbytečnými slovy.

„Můj lorde, je Dorilys tvým jediným žijícím dítětem?“

„Ano, vždyť jsem ti to řekl.“

„Vím, že je jediným dítětem, které jsi uznal za vlastní. Je to ale jen formální prohlášení nebo doslovná pravda? Máš nějaké neuznané bastardy, levobočky nebo jakékoliv dítě zrozené z tvé krve?“

Aldaran zavrtěl utrápeně hlavou.

„Ne,“ odpověděl. „Ani jediné. Ve svém prvním manželství jsem měl několik dětí, všechny ale zemřely v pubertě na nemoc dospívání. A všichni Deonařini novorozenci zemřeli, ještě než byli odstaveni. Za svého mládí jsem zplodil několik synů, žádný z nich však nepřežil pubertu. Pokud vím, jediná Dorilys, nese na tomto světě mou krev.“

„Nechci tě rozhněvat, lorde Aldarane,“ řekla Renata, „měl by sis ale okamžitě pořídit nového dědice.“

Podíval se na ni a viděla paniku a žal v jeho očích.

„Chceš mě tím varovat, že ani ona nepřežije dospívání?“

„Ne,“ upřesnila Renata. „Mám všechny důvody doufat, že přežije. Dokonce se z ní může stát něco jako telepat. Tvé dědictví si však s sebou ponese dál. Může jako Aliciane přežít porod jednoho dítěte. Je téměř jisté, že její *laran* je pohlavně vázaný, jak se to u několika málo darů stává. Je recesivní u chlapců. Donal má schopnost číst proudění a tlak vzduchu, cítí vítr a pohyb bouří, a dokonce dokáže trochu ovlivňovat blesk, i když ho neumí přivolat ani vyrobit. Tento dar je dominantní u dívek. Dorilys by mohla přežít porod syna. Nepřežila by ale porod dcery obdařené ještě před narozením stejným *laranem*. Také Donal by měl být varován, aby plodil pouze syny, pokud si nepřeje vidět jejich matky sražené *laranem* svých nenarozených dcer.“

Aldaran dlouho nic neříkal. Nakonec s obličejem zbrázděným bolestí zašeptal: „Znamená to, že Dorilys zabila Aliciane?“

„Myslela jsem si, že to víš. Je to jeden z důvodů, proč byl dar Rockravenů vyřazen ze zušlechtovacího programu. Některé dcery, i když u nich samotných nebyl tento *laran* plně rozvinut, ho předaly na své dcery. Aliciane musela být jednou z nich. A Dorilys má plný *laran*... Během porodu – vzpomeň si – byla bouřka?“

Aldaranovi se zatajil dech a před očima mu vyvstala vzpomínka, jak Aliciane v hrůze křičela: „Nenávidí mě! Nechce se narodit!“

Dorilys zabila svou matku! Zabila mou milovanou Aliciane... Zoufale se snažil zůstat spravedlivý a vyhrkl: „Byla novorozené dítě! Jak ji můžeš z něčeho takového obviňovat?“

„Obviňovat? Kdo mluví o obviňování? Dětské emoce jsou nekontrolované, děti nemají žádnou průpravu, aby je dokázaly ovládat. A porod je pro ně strašlivý zážitek. Copak jsi to, můj lorde, nevěděl?“

„Samozřejmě! Byl jsem u všech Deonařiných porodů,“ řekl, „do jisté míry jsem ale novorozence mohl uklidnit.“

„Dorilys však byla silnější než většina čerstvě narozených dětí,“ namítla Renata, „a ve své bolesti a strachu udeřila – a Aliciane zemřela. Neví o tom. A doufám, že se to nikdy nedoví. Ted’ ale znáš pravdu a dokážeš si představit, proč není bezpečné spoléhat na ni, pouze na ni, že předá tvou krev budoucím generacím. Bylo by pro ni samozřejmě jistější, kdyby se nikdy nevдалa, mohla bych ji však naučit, jak počínat pouze syny, až se stane dospělou ženou.“

„Kéž by Aliciane bývala měla takové znalosti,“ povzdechl si lord Aldaran s obrovskou hořkostí. „Nevěděl jsem, že taková technika v panstvích existuje.“

„Není to nic, co by se běžně učilo,“ řekla Renata, „i když ti, co pěstují *rijachije*, vědí, jak přivádět na svět pouze ženy. Neučilo se to, protože lordi velkých panství by ve svém hladu po synech mohli narušit rovnováhu přírody, takže by se rodilo příliš málo žen. Avšak v případě, jako je tento, kdy děsivý *laran* může sestoupit na nenarozené dítě, je tato metoda ospravedlnitelná. Mohu to Dorilys i Donala naučit, když si budeš přát.“

Starý muž sklonil hlavu. „Co mohu dělat? Je to mé jediné dítě!“

„Lorde Aldarane,“ pronesla Renata tiše, „ráda bych měla tvé svolení, když si budu myslet, že je nezbytné jí v dospívání vypálit *laran*, abych zničila určitá psychická centra v jejím mozku. Mohlo by jí to zachránit život – nebo zdravý rozum.“

V hrůze na ni zíral. „Ty bys zničila její mysl?“

„Ne. Osvobodila bych ji však od *laranu*,“ řekla Renata.

„Obludné! Naprosto odmítám!“

„Můj lorde,“ pronesla Renata a její obličej byl nesmírně napjatý, „přísahám. Kdyby byla Dorilys dítětem mého lůna, žádala bych tě o totéž. Víš, že už třikrát zabila?“

„Třikrát? *Třikrát?* Aliciane. Darrena, syna mého bratra – ten si to však zasloužil, pokusil se ji znásilnit!“

Renata přitakala. Potom řekla: „Jednou už byla před tím zasnoubena a to dítě zemřelo, že ano?“

„Myslel jsem si, že to byla nehoda.“

„Proč, vždyť to nic jiného nebylo,“ namítla Renata. „Dorilys ještě nebylo ani šest. Jediné, co ví, je, že jí rozbil panenku. Zablokovala své vzpomínky. Když jsem se ji snažila přimět, aby si vzpomněla, plakala tak usedavě, že by se ustrnulo i srdce samotného Zandrua! Zatím udeřila vždy jen v panice. Myslím, že by nezabila ani příbuzného, který ji chtěl znásilnit, nemá však žádnou sebekontrolu. Nedokáže omráčit, jen zabíjet. A může zabít znovu. A nevím, jestli je v silách někoho na světě naučit ji ovládat takový druh *laranu*. Nezatěžovala bych ji vinou, pokud ve strachu nebo panice znovu udeří.“

Renata zaváhala. Nakonec řekla: „Je to známá věc: Moc člověka kazí. Dorilys dokonce už dnes ví, že se jí nikdo neodváží postavit. Je svéhlavá a namyšlená. Vědomí, že se jí každý bojí, by se jí mohlo zalíbit. Dívky na prahu dospívání mají mnoho problémů. V tu dobu nesnášejí svou tvář, své tělo, barvu vlasů. Myslí si, že ostatní je nemají rádi, protože cítí tolik nejistot, které ještě nedokáží pojmenovat. Když Dorilys najde východisko z těchto nejistot ve své moci – potom vím, že bych se jí za takových podmínek bála!“

Aldaran se upřeně díval do podlahy, černobílé, vykládané mozaikou s ptačími motivy. „Nemohu dát souhlas k zničení jejího *laranu*, Renato. Je to moje jediné dítě.“

„Potom, můj lorde,“ pravila Renata odměřeně, „by ses měl znovu oženit a pořídit si dalšího dědice, než bude příliš pozdě. Ve svém věku bys neměl marnit čas.“

„Myslíš si, že jsem se o to nepokoušel?“ povzdechl Aldaran hořce. Potom krátce zaváhal a pověděl Renatě o staré kletbě.

„Můj lorde, muž tvé inteligence určitě ví, že taková kletba může mít moc nad tvou myslí, nikoliv však nad tvým mužstvím.“

„To si říkám už mnoho let. Avšak od té doby, co Aliciane zemřela, jsem nepocítil touhu po ženě. Po smrti Deonary, kdy jsem věděl, že mám jedinou žijící *nedestro* dceru, jsem k sobě do postele

vzal mnoho jiných. Žádná z nich však nepočala. Později jsem začal věřit, že kletba mě postihla ještě dřív, než ji ta čarodějka vyslovila, protože od chvíle, co byla Aliciane obtěžkána mým dítětem, jsem nesáhl po žádné jiné. Já, který si nedokázal představit, že by vydržel žít půl roku bez ženy ve své posteli.“ Omluvně zavrtěl hlavou. „Odpusť, *damiselo*. Takové řeči se pro ženu tvého věku nehodí.“

„Mluvíme-li o takových věcech, nejsem žena, ale *leroniska*, můj lorde. Nedělej si s tím starosti. Už tě někdy monitorovali, aby sis to ověřil, můj pane?“

„Nevěděl jsem, že je něco takového možné.“

„Jestli chceš, můžu tě vyšetřit,“ navrhla Renata věčně. „Nebo kdybys raději... Margali je tvá příbuzná a tvému věku bližší – kdyby ti to bylo příjemnější...“

Starý lord se zavrtával očima do podlahy. „Myslím, že bych se styděl méně před cizincem,“ řekl tiše.

„Jak si přeješ.“ Renata se zklidnila a vnořila se do monitorování těla a mozku, hluboko do každé buňky.

Po nějaké době s politováním přiznala: „Jsi skutečně zaklet, můj lorde. Tvá semena nejeví nejmenší jiskřičku života.“

„Je něco takového možné? Zнала ta žena prostě mou hanbu, nebo opravdu způsobila tohle – tohle...“ Hlas mu odumřel na hranici hněvu a zoufalství.

Renata tiše odpověděla: „Nemám způsob, jak to zjistit, můj pane. Předpokládám, že ti to nějaký nepřítel způsobit mohl. I když nikdo, komu byla svěřena matrice ve Věži, by něčeho takového nebyl schopen. Proti podobnému zneužití své moci jsme vázáni mnoha přísahami.“

„Dá se to zvrátit? Můžou to stejné čarodějné síly zase napravit?“

„Obávám se, že ne, pane. Možná, kdyby se to vědělo okamžitě – ale po tolika letech je to nemožný úkol.“

Aldaran sklonil hlavu. „Potom se musím modlit ke všem bohům, aby se ti nějak podařilo provést Dorilys bez úhony věkem dospívání. Je jedinou dědičkou Aldaranu.“

Renatě bylo toho muže líto, musel dnes vyslechnout tolik bolestivých a pokořujících pravd. „Můj lorde, máš bratra a tvůj bratr

má syny. I kdyby Dorilys neměla přežít – modlím se z celé duše k Avarrovi, aby ji ochránil ode všeho zlého –, aldaranské dědictví nebude ztraceno. Prosím tě, pane, usmíř se se svým bratrem.“

Aldaranovy oči vzplály strašlivým výbuchem hněvu.

„Jak se opovažuješ, děvče! Jsem ti vděčný za vše, co jsi udělala a ještě uděláš pro mé dítě, jsou ale věci, které přede mnou nesmíš vyslovit! Přisahal jsem, že tento hrad zbořím kámen po kameni dřív, než by padl do rukou některého ze synů Scathfellu! Po mně tady bude vládnout buď Dorilys nebo nikdo!“

Krutý, domýšlivý starý muž! uvědomila si Renata. *Stalo by se ti poprávu, kdyby se tvá slova naplnila! Tvá pýcha je silnější než tvá láska k Dorilys, jinak bys ji ušetřil tak strašlivého osudu!*

Poklonila se. „Víc již nemám co říct, můj lorde. Udělám pro Dorilys, co budu moci. Jen tě prosím, abys měl na paměti, pane, že svět půjde dál podle svých zákonů a ne podle tvé vůle.“

„Příbuzná, prosím, nehněvej se. Nedopusť, aby se tvůj hněv na starého prostořekého muže přenesl na mou malou holčičku.“

„Nic takového se nestane,“ ujistila ho Renata a proti své vůli začala v jeho šarmu roztávat. „Miluji Dorilys a budu ji chránit, jak nejlépe umím, dokonce i proti jí samé.“

Když opustila Aldarana, procházela se dlouhou dobu po ochozech, pohroužená v myšlenkách. Stála před velice vážným etickým problémem. Dorilys pravděpodobně nepřežije porod dítěte. Slučuje se s jejím vlastním mravním zákonem nechat tu dívku dospět v neznalosti s tak děsivým prokletím? Má Dorilys varovat, co na ni čeká?

Opět plna hněvu si pomyslela, že lord Aldaran by Dorilys raději vystavil smrti, než aby se smířil s vědomím, že jeho bratr ze Scathfellu zdědí jeho panství.

Cassildo, požehnaná matka rodu Hasturů, pomyslela si. *Budiž pochváleni všichni bohové, že nejsem lordem panství!*

17. Kapitola

Léto bylo v Hellersu nádherné; sníh ustoupil k vrcholům hor a dokonce i za úsvitu přelo a sněžilo jen málo.

„Krásné roční období, ale nebezpečné, bratranče Allarte,“ pravil Donal a rozhlížel se z výšin hradu. „Máme méně požárů než vy v nížinách, protože sníh leží déle, ale díky pryskyřníkovým stromům řadí naše požáry zuřivěji a horko těchto dnů uvolňuje éterické oleje, které se rychle vznítí, když se rozběsí blesky letních bouří. A když vzplanou pryskyřníkové stromy...“ pokrčil rameny, rozhodil rukama a Allart pochopil. I on už viděl, jak se pryskyřníkových stromů zmocnil oheň, vzplály jako pochodně, odletovaly od nich ohňostroje jisker, jako tekutý déšť se snášely k zemi a plameny se rozlétly po celém lese.

„Je div, že vůbec nějaké pryskyřníkové stromy ještě zbyly, když se to opakuje každý rok!“

„To máš pravdu. Kdyby rostly jen trochu pomaleji, byly by tyto kopce úplně holé a z Hellersu by se stala pustina od Kadarinu až ke Zdi kolem světa. Rostou ale rychle a za rok se svahy opět zotaví.“

Allart si kolem pasu upevňoval popruhy leteckého postroje.

„Kluzákem jsem neletěl od té doby, co jsem byl malý kluk. Doufám, že jsem nevyšel ze cviku!“

„To se nezapomíná,“ ujistil ho Donal. „Když mi bylo patnáct a onemocněl jsem nemocí dospívání, nemohl jsem létat téměř rok. Točila se mi hlava a ztrácel jsem orientaci. Když jsem byl zase v pořádku, myslel jsem si, že jsem létat zapomněl. Mé tělo si na to ale vzpomnělo okamžitě, jak jsem byl ve vzduchu.“

Allart utáhl poslední přezku. „Poletíme daleko?“

„Po zemi by to bylo víc, než běžná zvířata urazí za dva dny, to se ale jede po stezkách, které neustále prudce stoupají a zase klesají. Cestou, kterou létají *kyorebni*, to trvá jen něco málo přes hodinu.“

„Nebylo by jednodušší letět vznášedlem?“ Potom si Allart uvědomil, že v Hellersu žádná neviděl.

„Darrielové s takovými věcmi experimentovali,“ odpověděl Donal. „Mezi zdejšími vrcholky je však příliš protiproudů a vzdušných vírů. I s kluzákem si musíš pečlivě vybrat den vhodný k létání a dávat si pozor na bouřky a poryvy větru. Jednou jsem hodiny seděl na útesu a čekal, až se přežene letní bouřka.“ Usmál se té vzpomínce. „Domů jsem se vrátil zubožený a nešťastný jako králíčák, který svou noru musel podstoupit skákajícímu jezevci! Dneska bychom ale takové problémy mít neměli. Allarte, byl jsi nějakou dobu ve Věži, znáš pracovníky z Tramontany?“

„Strážce tam dělá Ian Michail ze Stornu,“ odpověděl Allart, „a se všemi jsem za svého půl roku ve Věži občas mluvil v éteru. Osobně jsem ale v Tramontaně nikdy nebyl.“

„Vždycky jsem tam vítaný, i když si myslím, že mají radost z každého návštěvníka. Sedí tam jako jestřábi v hnízdě a od slavnosti letního slunovratu do zimního slunovratu nikoho nevidí. Bude jim potěšením setkat se s tebou, bratranče.“

„Stejně jako pro mne,“ odtušil Allart. Tramontana byla nejdlehlější a nejsevernější ze všech Věží, i když její pracovníci byli s ostatními v neustálém spojení a vysílali zprávy o své práci na vývoji nových oblastí matriční vědy. Byli to právě lidé z Tramontany, kteří z materiálů ukrytých hluboko v jeskyních pod Hellersem vyvinuli hasicí látky, neustále je zdokonalovali a navrhovali nové způsoby použití a to všechno pomocí matričního umění.

„A je pravda, že s maticemi pracují na pětadvacátém stupni?“

„Myslím, že je, bratranče. Je jich tam ostatně třicet. Je to sice nejsevernější Věž, rozhodně ale není nejmenší.“

„Jejich práce s chemikáliemi je vynikající,“ vyslovil Allart své uznání, „i když já bych se některé věci, které provádějí, bál dělat. Jejich technici sice tvrdí, že jakmile se jednou ovládne mřížka krystalu, není šestadvacátý matriční stupeň nebezpečnější než čtvrtý. Nevím ale, jestli bych se svěřil soustředění dalších pětadvaceti lidí.“

Donal se smutně pousmál. „Kéž bych o těchto věcech věděl víc. Zním jenom to, co mě naučila Margali a tu trochu, co mi ve

chvilkách volna prozradili, když jsem je navštívil, ale zřídka jsem měl povoleno zůstat víc než jeden den.“

„Přesto jsem přesvědčen, že by z tebe mohl být dobrý mechanik nebo dokonce technik,“ řekl Allart a vybavil si, jak rychle ten chlapec reagoval na jeho učení, „jsi ale předurčen k něčemu jinému.“

„To je pravda. Neopustil bych svého otce ani sestru a na Aldaranu mě potřebují,“ prohlásil Donal. „Takže je spousta věcí, které s matricí nikdy dělat nebudu, protože je k nim potřeba bezpečí Věže. Jsem však rád, že jsem se naučil, co jsem mohl, a tohle bych nevyměnil za nic na světě,“ dodal a pohládl dřevěné podpěry kluzáku. „Jsi, bratranče, připraven?“

Vyhoupl se na okraj okenní římsy, zamával koženými křídly kluzáku, aby zachytil vzdušný proud, udělal krok do prázdna a už stoupal vzhůru. Allart, smysly vypjaté vpřed, ucítil okraj proudu, vykročil k hraně římsy, podíval se do strašlivé propasti pod sebou a všechno se v něm sevřelo. Když ale nemá strach chlapec jako Donal... Soustředil se na matrici, udělal poslední krok a zmocnila se ho závrať z dlouhého střemhlavého pádu. Pak ho zbrzdil tah proudu, který ho začal vynášet vzhůru. Rychle našel ztracenou rovnováhu, zavěsil se podél vnitřních podpěr a lehkými pohyby do stran zkoušel svou vládu nad kluzákem. Nad sebou spatřil kroužit Donalův kluzák, podobný jestřábu, nechal se proudem vynést až k němu a dál letěli bok po boku.

V prvních minutách byl Allart tak zaměstnán řízením kluzáku, že se vůbec nestačil podívat do hlubiny pod sebou, veškeré své vědomí měl upnuté k jemnému vyrovnávání rovnováhy, k tlaku vzduchu a proudům energie, které všude kolem sebe matně cítil. Připomnělo mu to dny v Nevarsinu, když poprvé zvládl svůj *laran* a naučil se vidět lidské bytosti jako víry, proudící sítě energie, bez vědomí masa a krve, bez vědomí své *tělesné* schránky. Teď cítil, že nehmotný vzduch je naplněn stejnými proudy řinoucí se síly. *Jestli jsem Donala hodně naučil, nedal mi na oplátku o nic méně, když mi ukázal, jak ovládat vzdušné proudy a potoky síly, které prostupují vzduch stejně jako zemi a vodstva...* Allart si nikdy předtím tyto proudy ve vzduchu neuvědomoval, nyní je ale téměř *viděl*, mohl je

zachytit a vybírat si mezi nimi, nechat se unášet vzhůru, až do výšek, kde vítr lomcoval křehkými křídly kluzáku, řídit se úděsnou rychlostí divokým vzdušným proudem, potom zvolit protiproud a snést se opět do bezpečnějších poloh. Ležel pohodlně zavěšen mezi vzpěrami a z vědomí zaměřeného na řízení kluzáku začal uvolňovat malý zlomek, kterým by se podíval na panorama hor pod sebou.

Dole se rozprostírala poklidná horská krajina, ubíhaly pod nimi svahy kopců pokryté tmavými lesy, čas od času ustupující zkoseným řadám stromů pravidelně se svažujících a stoupajících po úbočích – ořechové farmy nebo plantáže jedlých hub. Úpatí kopců byla vyčištěna na pastviny, na kterých se popásala stáda, za nimi tečky malých bud, kde žili pastevci, u pádících horských bystřin znovu a znovu vodní kola na výrobu sýrů nebo vláken, která se pomocí matrice získávají z mléčné hmoty zbavené syrovátky a tvarohu. Cítil zvláštní zápach prádelen plsti a vůni papíren zpracovávajících odřezky dřeva. Na skalnatém svahu spatřil vchod do sítě jeskyň, ve kterých žijí kováři, a zahlédl odlesk jejich ohňů, tam, kde létající jiskry nemohou ohrozit les a obydlené oblasti.

Jak letěli, kopce byly stále vyšší a opuštěnější. Pocítil dotek Donalových myšlenek – z toho chlapce se stal zručný telepat, který dokázal připoutat jeho pozornost, aniž by ji narušil – a Allart ho následoval dlouhým proudem mezi kopci k matným bílým kamenům Tramontanské věže, která se koupala v poledním slunci.

Uviděl, jak strážce na vrcholcích zvedly ruku na pozdrav a vrhl se střemhlav dolů za Donalem, který sbalil křídla kluzáku přesně v okamžiku, kdy se nohama dotkl země, ladně klesl na kolena a v jediném soustředěném pohybu se opět zvedl, křídla kluzáku úhledně složená jako dlouhá vlečka. Méně zkušený Allart místo toho zůstal bezmocně ležet na zemi, zamotaný do změti podpěr a popruhů. Donal k němu se smíchem přistoupil, aby ho vysvobodil.

„Nic si z toho, bratranče, nedělej, mnohokrát jsem takhle sám přistál,“ uklidňoval ho, i když si Allart říkal, před kolika lety to muselo být. „Pojď, Arzi se o tvůj kluzák postará a schová ti ho, než se vrátíme,“ dodal a ukázal na starého muže, který stál vedle něho.

„Pane Donale,“ promluvil starý muž dialektem tak silným, že dokonce i Allart, který znal většinu nářečí Hellersu, měl potíže

pochytit, co říká. „Jaká radost přivítat tě opět mezi námi. Prokázal jsi nám velkou čest, *domyne*,“ doplnil a zahrnul Allarta do své prosté poklony.

Donal se usmál: „To je můj starý přítel Arzi, který ve Věži sloužil, ještě než jsem se narodil a od mých deseti let mě tady třikrát, čtyřikrát ročně vítá. Arzi – můj bratranec, dom Allart Hastur z Elhalynu.“

„*Vai dom*.“ Arziho poklona byla ve své hloubce a úctě téměř komická. „Lord Hastur nás nesmírně poctil. Jaký je to dneska štěstný den – *vai leroni* vás také velice rádi přivítají, lorde Hasture.“

„Neříkej mi lorde Hasture,“ opravil ho Allart jemně, „lord Allart stačí, dobrý muži, děkuji ti však za vřelé přijetí.“

„Ach, je to už tak dávno, mnoho, mnoho let, co nějaký Hastur přišel mezi nás,“ povzdechl si Arzi. „Buďte tak laskav a následujte mě, *vai domyne*.“

„Podívejme, co k nám vítr zavál,“ zvolal radostný hlas a k Donalovi běžela mladá, vysoká, štíhlá dívka s vlasy bílými jako sníh na vzdálených vrcholcích, ruce zdvižené na pozdrav. „Donale, jak rádi tě zase všichni vidíme! Přivedl jsi s sebou hosta!“

„Jak rád jsem zase u vás, Rosauro,“ řekl Donal a objal ji, jako by byli dávno ztracení příbuzní. Dívka napřáhla ruce, aby přivítala Allarta, s rychlým dotekem, který je pro telepaty přirozenější než podání konečků prstů. Allart samozřejmě věděl, kdo to je, ještě než Donal vyslovil její jméno, jak ale o sebe zavadili, její obličej se opět rozzářil úsměvem.

„Ach, ty jsi Allart, který byl půl roku ve Věži v Hali. Ovšem, slyšela jsem, že jsi v Hellersu, neměla jsem ale tušení, že tě štěstěna přinese až k nám, příbuzný. Přišel jsi do Tramontanské věže pracovat?“

Donal sledoval jejich setkání s úžasem. „Nikdy jsi tady přece nebyl, bratranče,“ řekl Allartovi.

„To je pravda,“ potvrdila Rosaura. „Až do této chvíle nikdo z nás do tváře našeho příbuzného nepohlédl, setkávali jsme se ale v éteru. Toto je pro Tramontanu den plný radosti, příbuzný! Pojďme za ostatními.“ Rosaura je zavedla dovnitř a v mžiku byli obklopeni více než tuctem mladých mužů a žen – zbytek vysílal v éteru, nebo spal

po namáhavé noční práci – a všichni Donala vítali téměř jako jednoho z nich.

Allartovy pocity byly smíšené. Podařilo se mu nemyslet příliš často na to, co zanechal za sebou v Hali, a s čím se teď setkává, obličej za obličejem, s lidmi, se kterými tam v éteru hovořil a které znal jenom jako prchavé, nehmotné doteky, s lidmi, kteří teď získávají svou tvář, hlas a charakter.

„Přicházíš do Tramontany, abys zde zůstal, bratranče? Dobrého technika bychom mohli potřebovat.“

Allart zavrtěl lítostivě hlavou. „Povinnosti mě zavazují jinde, i když by mě nic nemohlo potěšit víc. Jsem už však dlouho na Aldaranu, beze zpráv z vnějšího světa. Jak pokračuje válka?“

„Nic podstatného se nezměnilo,“ odpověděl Ian–Michail ze Stornu, štíhlý, snědý, mladý muž s kudrnatými vlasy. „Šířily se zvěsti, že Alaric Ridenow, říkají mu Zrzavá liška, byl zavražděn, nebyly ale pravdivé. Král Regis je vážně nemocen a princ Felix svolal Radu. Kdyby zemřel, ať mu bohové dopřejí dlouhé vlády, budeme potřebovat další příměří na korunovaci Felixe, jestli bude někdy vůbec korunován. Co se týče tvých příbuzných, Allarte, éterem dorazila zpráva, že se lady tvého bratra v prvním desetidenní nového měsíce narodil syn. Chlapci se daří dobře, lady Cassilda je však velice zesláblá a nemůže ho sama kojit. Panují obavy, že se nezotaví. Chlapec byl ale prohlášen za dědice tvého bratra.“

„Bohové budiž pochváleni a necht’ se Evanda milosrdná na dítě stále usmívá,“ pronesl Allart slavnostní formulí se skutečnou úlevou.

Damon–Rafael má teď legitimního syna, a tudíž otázka, zda dá Rada přednost manželskému bratrovi před maestro synem, nepřichází vůbec v úvahu.

Mezi valícími se budoucnostmi však Allart stále viděl sám sebe, jak je korunován v Thendaře. Hněvivě se snažil před svým *laranem* a nevíтанými možnostmi zabouchnout dveře. *Sdílím nakonec bratrovo dědičné zatížení touhy po moci?*

„Před třemi dny,“ ozvala se Rosaura, „jsem také v éteru mluvila s tou paní.“

Allartovo srdce se bolestivě rozbušilo, jako by chtělo vyskočit z hrudi. Cassandra! Jak je to dlouho, co ve své mysli naposledy vyvolal její podobu? „Jak se daří mé paní?“

„Myslím, že je velice spokojená a nic jí nechybí,“ ujistila ho Rosaura. „Víš o tom, že ji jmenovali řádným monitorem Corynova kruhu v Hali?“

„Ne, neslyšel jsem o tom.“

„Ve vysílací síti je mocným telepatem. Nechápu, jak jsi ji mohl opustit. Nejste přece dlouho svoji?“

„Necelý rok,“ odpověděl Allart. *Ne, není to dlouho, bolestivě krátký čas na to, abych se se svou milovanou ženou musel rozloučit...* Zapomněl, že je mezi zkušenými telepaty, členy matričního kruhu. Na chvíli nechal padnout své zábrany a hned viděl, jak se bolest jeho myšlenek odráží všude kolem něho.

„Válečné kolo štěstěny,“ poznamenal. „Svět se točí podle své vůle a neptá se nás na názor.“ Samotnému mu to klišé vyznělo škrobeně a bombasticky, ostatní ale předstírali nezájem, mentální odvrácení pozornosti, které je mezi telepaty zdvořilé, když někomu unikne příliš holá pravda. Zatímco Donal mluvil o účelu jejich návštěvy, podařilo se mu nad sebou opět získat kontrolu.

„Otec mě posílá pro první dávku hasicích látek, kterou máme dopravit do stanice v srdci pryskyřníkového lesa. Ostatní mohou být dopraveny pomaleji na nákladních zvířatech. Na vrcholku hory budujeme novou požární stanici.“ Dál se rozhovor točil obecně kolem boje proti požárům, kolem počasí a prvních bouřek.

Jeden z *leronisů* odvedl Donala, aby připravili balíček chemikálií, který s sebou vezmou na kluzácích, a Rosaura si vzala mezitím Allarta stranou.

„Je mi moc líto, že tě okolnosti tak brzy odvedly od ženy, přibuzný, ale jestli chceš a Cassandra je v éteru, mohl by sis s ní promluvit.“

Allart cítil, jak se mu tváří v tvář té možnosti sevřelo srdce. Byl sám se sebou smířený a říkal si, že jestli Cassandru už nikdy neuvidí, vyhnou se alespoň té nejpochemnější z budoucností, které kdy viděl. Věděl však, že tuto příležitost si nemůže nechat ujít.

Matriční komnata byla jako všechny ostatní, klenutý strop a pod ním modrá okenní světla šířící kolem sebe měkkou záři, krystal a velká mřížka na vysílání zpráv. Před ní klečela mladá žena ve splývavé volné říze matričního pracovníka, s bezvýrazným obličejem a nepohnutým nepřítomným pohledem technika, jehož mysl je naladěna na vysílací síť spojující všechny Věže na Darkoveru.

Allart se posadil vedle ní, část myšlenek měl však stále zmatenou.

Co jí mám říct? Jak se s ní mohu znovu setkat, i když jenom tímto způsobem?

Dřívější výcvik ale zvítězil, rituální dýchání mu zklidnilo mysl, tělo našlo uvolněnou polohu, ve které mohl setrvat dlouhé hodiny bez zbytečného namáhání.

Vrhl se do rozlehlé vířící temnoty jako kluzák padající střemhlav do propasti. Myšlenky kolem něho kroužily a ubíhaly jako vzdálený hovor v přeplněné místnosti, prázdný, bez významu, protože neměl ponětí o jeho původu a souvislostech. Když začal pomalu pronikat do struktury zpráv, pocítil výraznější dotek, Rosaurin hlas.

Hali...

Tady jsme, co si přejete?

Je-li lady Cassandra Aillard–Hastur mezi vámi, její manžel je u nás v Tramontaně a prosí, zda by s ní nemohl mluvit...

Allarte, jsi to ty? Dotek s Arielle byl poznatelný stejně jako její zářivé vlasy a jasný dívčí úsměv. Myslím, že Cassandra spí, určitě se ale nebude zlobit, když ji kvůli něčemu takovému vzbudíme. Vyříd' mé pozdravy sestřenici Renatě, často na ni s láskou a požehnáním myslím. Jdu pro tebe vzbudit Cassandru.

Arielle byla pryč. Allart se opět ponořil do těkavého ticha, zprávy kolem něho klouzaly, aniž by zasahovaly jeho mysl, která si je ani nepamatovala, nevnímala je. Potom, bez varování, byla *tam*, vedle něho, kolem něho, přítomnost téměř fyzická... *Cassandro!*

Allarte, můj milovaný...

Tkanina slz, úžasu, shledání. Nekonečný okamžik (tři vteřiny? tři hodiny?) absolutního, extatického spojení podobného objetí. Nebylo to podobné ničemu, vyjma chvíle, kdy se jí poprvé zmocnil a

pocítil, jak zábrany padají, její mysl se oddala jeho a plně ji prostoupila, naprosté vzájemné splnutí, dokonalejší než spojení jejich těl. Beze slov, ale úplné, Allart plul, rozplýval se a cítil, že ona pluje s ním.

Na takové úrovni to nemohlo vydržet dlouho. Pocítil, jak společná extáze opadá a začal se navracet k normálním myšlenkám, běžnému kontaktu.

Allarte, jak ses dostal do Tramontany?

S chovancem lorda Aldarana, vyzvednout první dávku hasicích látek pro období požárů, které v Hellersu brzy nastane. Poslal jí obraz dlouhého úchvatného letu, kroužení kluzáku, větru svištícího kolem těla.

U nás také hořelo. Zaútočili na Věž vznášedly a zápalnými látkami. Uviděl peklo plamenů na pobřeží, výbuchy, vznášedlo padající k zemi a zářící jako meteor, zneškodněné jedenácti spojenými vůlemi Hali, uslyšel smrtelný křik pilota, který s ním přiletěl, nadopovaný drogami, připraven k sebevraždě...

Jsi ale v pořádku, moje milovaná?

Jsem v pořádku, jen velice unavená, ve dne v noci pracujeme... Událo se se mnou mnoho věcí, manželí. Tolik bych ti toho mohla povyprávět. Kdy se ke mně vrátíš?

Je to vůle bohů, Cassandro, nebudu to ale prodlužovat o nic déle, než musím... Jakmile ty myšlenky zformoval, věděl, že jsou pravdivé. Možná by bylo moudřejší nikdy ji už nespátřit. Ale i teď viděl den, kdy ji opět bude držet v náručí a najednou věděl, že i kdyby za to měli zaplatit smrtí, nedokáže odolat... stejně jako ona.

Allarte, musíme se obávat, že Aldaranové vstoupí do války? Od té doby, co jsi odjel do Hellersu, jsme se ničeho tak nebáli.

Ne, Aldaran má dost starostí se šarvátkami s vlastními příbuznými a necítí věrnost ani nevraživost k žádné z bojujících stran. Jsem tady, abych chovance lorda Aldarana naučil něco o laranu, a Renata se stará o jeho dceru...

Je krásná? V jejích myšlenkách pocítil nevyslovenou, ale nepřehlédnutelnou hořkost, žárlivost. Byla namířena na Renatu nebo na neznámou dceru? Uslyšel její nevyjádřenou odpověď: na obě...

Ano, velice krásná... Allart dodal svým myšlenkám lehkost, pobavený nádech. Je jí jedenáct... a žádná žena chodící po tomto světě, ani požehnaná Cassilda ve své svatyni, není zpoloviny tak krásná jako ty, má lásko... Potom další okamžik naprostého blaženého spojení, úchvatného splynutí, jako by byli jedno tělo, mysl, duše... Musí to přerušit. Cassandra něco takového dlouho nevydrží, ne když pracuje jako monitor. Pomalu, neochotně uvolňoval jejich kontakt, nechal ho slábnout, až zmizel do ztracena, jeho mysl a tělo jí však byly pořád plné a měl pocit, že na rtech cítí její polibek.

Omámený a vyčerpaný se Allart navracel k vědomí matriční komory, chladné a modravé, k vědomí vlastního těla, chvějícího se a zkrouceného křečí. Pomalu, po dlouhé době, se pohnul, vstal a tiše po špičkách vyšel z místnosti, aby vysílající pracovníky nerušil. Když sestupoval po dlouhém točitém schodišti, nevěděl, zda má být za možnost mluvit s Cassandrou vděčný.

Znovu zpevnil pouta, která by měl raději zpřetrhat. V jejich dlouhém spojení zachytil mnoho věcí, kterým teď s myslí vrácenou k vědomí ne zcela rozuměl, cítil ale, že i Cassandra se svým způsobem snaží jejich svazek uvolnit. Nemrzelo ho to. Stále jsou spoutáni, pevněji než dříve, pouty touhy a pocitem marnosti.

A láska? A láska?

Co je to vůbec láska? Allart si nebyl jist, zda to byla jeho vlastní myšlenka, nebo jestli ji nějak nepřevzal ze zmatené mysli své mladé manželky.

Rosaura na něj čekala pod schodištěm. Pokud si všimla jeho omámeného obličeje a stop slz kolem očí, nic neřekla. Mezi telepaty Věží, kde se hluboký cit nedal zatajit, existovala jistá zdvořilost. Pouze věčně pravila: „Po kontaktu na tak velkou vzdálenost musíš být hladový a vyčerpaný. Pojď se, bratranče, trochu posilnit.“

Donal se k nim u jídla připojil, společně s půl tuctem pracovníků Věže, kteří měli volno a neodpočívali. Všichni byli po uvolněním napětí a nenadálou společností, která prolomila jejich osamělost, trochu jako šílení. Allartův žal a oživená touha po Cassandre byly odplaveny na vlnách žertů a smíchu. Jídlo bylo pro Allarta nezvyklé, i když chutné: sladké bílé horské víno, které nikdy

předtím nepil, houby připravené na mnoho různých způsobů, malé koláčky z uvažené měkké bílé hlízy, opečené na vonném oleji, maso chybělo. Rosaura jim vysvětlila, že se rozhodli vypustit z jídelníčku zvířecí maso a vyzkoušet, zda se tím zvýší citlivost jejich vědomí. Allart to považoval za zvláštní a trochu hloupé, dlouhá léta v Nevarsinu se ale jinak nestravoval.

„Než odletíte, musím ti, Donale, sdělit zprávy, které máme pro tvého pěstouna,“ řekl Ian–Michail. „Scathfell zaslal poselství na Sain Scarp, Stornům, Ardaisům, Scaravelům a také Castamirům. Nevím, co v nich je, ale jako svrchovaný pán Scathfellu bys o tom měl vědět. Scathfell je nesvěřil éteru, takže se obávám, že se jedná o nějakou tajnou konspiraci, a zaslechli jsme pověsti o roztržce mezi tvým otcem a lordem Scathfellem. Lord Aldaran by měl být varován.“

Donal vypadal znepokojeně. „Děkuji ti jménem mého pěstouna. Samozřejmě jsme věděli, že k něčemu takovému musí dojít, naše domácí *leroniska* je ale stará a většinu času je zaměstnána péčí o mou sestru, takže ze světa žádné zprávy nemáme.“

„Daří se tvé sestře dobře?“ zeptala se Rosaura. „Bývali bychom ji tady v Tramontaně rádi přijali a vyšetřili.“

„Z Hali přijela Renata Leynierová a během dospívání se o ni bude starat,“ řekl Donal a Rosaura se usmála.

„Renata z Hali, znám ji dobře z éteru. Tvoje sestra u ní bude v dobrých rukou, Donale.“

Potom nadešel čas, aby se připravili k odletu. Jeden z monitorů jim přinesl úhledně zabalené balíčky s chemikáliemi, které, když se smíchají s vodou nebo jinou tekutinou, obrovsky nabydou do bílé pěny, jež může pokrýt nesmírně velkou plochu požáru. Další pošlou, až bude připravena pozemní výprava. Donal se vyšplhal na vyvýšeninu za Věží a zkoumal oblohu. Když se vrátil, vypadal vážně.

„Před západem slunce se mohou přihnat bouře,“ oznámil. „Nesmíme ztrácet čas, bratranče.“

Tentokrát Allart před krokem do prázdna nezaváhal ani okamžik, zachytil vzestupný vzdušný proud a s pomocí matrice stoupal v širokých kruzích stále výš a výš. Radosti z letu se však nedokázal plně oddat.

Kontakt s Cassandrou, i když krásný a plný blaženosti, ho vysál a zneklidnil. Snažil se všechny tyto myšlenky odsunout, let vyžadoval soustředění na matici, zabývat se vnějšími problémy byl luxus, který si nemohl dovolit. Znovu a znovu se ale před ním vynořovaly obličej vyvolané jeho *laranem*: velký rozložitý muž, který podivně připomínal *domna* Michaila z Aldaranu. Cassandra vzlyká sama ve své místnosti v Hali, potom se zvedá a odchází pracovat v éteru. Renata stojí před Dorilys a dívá se na ni s hněvivou výzvou... Silou své vůle se vrátil zpátky do výšin, k svištění větru kolem kluzáku, k vzdušným proudům, které ho bolestivě bodaly do konečků roztažených prstů, jako by každý prst byl perutí vznášejícího se jestřába, a on sám nebyl ani člověk, ani pták. Věděl, že v tuto chvíli sdílí Donalovu vnitřní představivost.

„Před námi jsou bouře,“ varoval Donal. „Mrzí mě, že tě musím zavést tak daleko od správného směru, když ale nejsi na létání zvyklý, nezbývá nám nic jiného než je obletět. Pohybovat se tak blízko bouře není bezpečné. Následuj mě, bratranče.“ Zachytil vhodný vzdušný proud a nechal se s pomocí matrice snést z přímého směru na Aldaran.

Allart uviděl bouři před nimi a cítil, spíš než viděl, jak z mraku na mrak přeskakují elektrické výboje. V dlouhé, pomalé spirále se snesli téměř až k zemi a Allart zachytil Donalovo podráždění.

Budeme muset přistát a počkat, až se bouře přežene? Podstoupil bych to riziko, ale Allart nemá s létáním takové zkušenosti...

Risknu to, co riskneš ty, příbuzný Donale.

Leť tedy za mnou. Je to jako kličkovat deštěm šípů, už jsem se toho ale odvážil více než jednou... Naklonil křídla, vznesl se na rychlém vzestupném proudu a vrhl se mezi dva mraky. Rychle! Blesk právě uhodil a máme jen málo času, než se nabije další!

Allart pocítil podivné pronikavé mravenčení a už se opět hnali soutěskou mezi vystřelujícími blesky. Nejraději by se býval zarazil, důvěřoval ale Donalovu *laranu*, že je provede, Donal věděl, kde a kdy *přesně* blesk udeří. Přesto se mu tajil dech hrůzou. Proletěli náhlým poryvem deště a Allart se přimkl ke vzpěrám kluzáku, promáčený a zkřehlý zimou, mokré oblečení mu přimrzalo na kůži.

Zachytil sestupný proud a následoval Donala v střemhlavém pádu, ze kterého se mu zvedal žaludek, v poslední chvíli chňapl po vzestupném proudu a stoupal výš a výš, až kroužili nad střechami Aldaranu.

Donal mu myšlenkami dával další pokyny: *Hned dolů nemůžeme. Naše kluzáky a oblečení jsou příliš nabitě. Kdybychom se nohou dotkli země, výboj by nás srazil do bezvědomí. Musíme chvíli kroužit. Vznášej se a roztáhni ruce, oby ses vybil...*

Allart poslechl a opisoval lenivé kruhy, věděl, že Donal se opět proměnil v jestřábího muže a do jeho mysli se promítají myšlenky tohoto velkého ptáka. Jak kroužil nad hradem, měl Allart čas podívat se dolů na Aldaran. V posledních měsících se mu stal druhým domovem, teď ale s pocitem zlé předtuchy spatřil, jak se k bránám vine dlouhá karavana jezdců. Muž v čele právě tasil meč a hrozivě jím zamával, zvuk jeho bojového řevu se téměř slyšitelně donesl až k Allartovi, vysoko nad cimbuří, nad prudký dunící vodopád. Otočil se k Donalovi a vykřikl bezhlesné varování.

„Nikdo tam není, příbuzný,“ zneklidněl Donal. „Co tě trápí? Co jsi zahlédl? Opravdu tam nikdo není.“

Allart omámeně zamrkal, v náhlé závratí rozkolísal křídla kluzáku, podvědomě se však naklonil a opět našel ztracenou rovnováhu. Cesta k Aldaranu zela v houstnoucím soumraku prázdnotou – žádní jezdci, žádní ozbrojenci, žádné zástavy. Zjevil mu je jeho *laran*, jeho vize, co se může, ale nemusí stát. A už byla pryč.

Donal stočil křídla a vrhl se dolů. Jeho náhlý poplach přiměl Allarta, aby ho rychle následoval. „Musíme dolů, i když by nás to mělo srazit do bezvědomí,“ vykřikl a potom vyslal k Allartovi rychlou horečnatou myšlenku: *Žene se další bouře.*

Nevidím žádné mraky.

Tahle bouře žádné mraky nepotřebuje, pomyslel si Donal v hrůze. Je to hněv mé sestry, který přivolal blesky. Mraky teprve přijdou. Vědomě by nás nezasáhla, přesto ale musíme co nejrychleji dolů.

Zachytil rychlý proud, přesunul svou váhu, takže v kluzáku skoro visel, a jako akrobat rozkomíhal své tělo, aby se dostal k zemi.

Allart, opatrnější a méně zkušený, zvolil umírněnější spirálu. Když se ale nohama dotkl skály za hradem, pocítil přesto bolestivý úder elektrického výboje. Donal rozeplnul postroj a kluzák zamotaný do změti lan hodil do náruče sluhovi, který se k nim přihnul. „Co to může být,“ mumlal si pro sebe. „Co se stalo, že Dorilys je tak rozlícená nebo vyděšená?“ Rychle se Allartovi omluvil a spěchal pryč.

18. Kapitola

Také Renata zaslechla dunění letní bouřky. Příliš o tom neuvažovala a pospíchala chodbami k Dorilysiným komnatám, kde měly mít jako každý den obvyklou podvečerní hodinu.

Protože Dorilys byla mladší než většina nováčků ve Věži – a také proto, že si Dorilys na rozdíl od nich nezvolila tento výcvik ze svobodné vůle a nepřísahala, že bez protestů vydrží veškeré nepohodlí a nesnáze – snažila se Renata udělat učení snadným a zábavným, vymýšlela hry a úkoly, které dívčin *lاران* rozvíjely bez nezáživných cvičení, jež by ji unavovala nebo nudila. Dorilys byla pořád příliš malá na to, aby ji mohla formálně vyzkoušet, jestli je telepatická, protože telepatie se jen zřídka projevuje před nástupem puberty, ostatní formy *lاران* se však probouzely dřív a Renata odhadovala, že Dorilys má značné množství jasnovidných schopností a vedle hrozivého daru vyrábět a ovládat blesky vládne ještě telekinetickou silou. Učila ji prostřednictvím jednoduchých her: schovávala hračky a sladkosti a Dorilys je musela *lاران* hledat, zavázala jí oči a nechala ji proplétat se bludištěm postaveným z nábytku nebo neznámými částmi hradu, dala jí za úkol vybrat ze změní podobných předmětů své vlastní, naslepo, jen podle svého vlastního magnetismu, který na nich ulpěl. Byla bystrým žákem a hodiny se jí líbily natolik, že Margali své mladé vzpurné svěřenkyni musela dvakrát nebo třikrát pohrozit, že jí je zakáže, pokud uspokojivě nedokončí ostatní úkoly, které ji nebavily, podobně jako to několikrát udělala s hodinami hudby.

Jak se Renata zatím domnívala, chyběly Dorilys dva dary, bez kterých se adept na pracovníka Věže neobešel: telepatie, definovaná jako schopnost číst nebo zachycovat libovolné myšlenky, a empatie – schopnost cítit vlastní myslí a tělem emoce a fyzické pocity druhých osob. Oba se ale mohly vyvinout teprve v dospívání – jak se často

stávalo – a pokud v té době už bude mít určitou kontrolu nad svými proudy energie, nebude obávaná nemoc dospívání tak nebezpečná.

Kdyby se jen ale mohly probudit dříve – nebo později! Pohromou všech rodin s *laranem* totiž bylo, že tyto komplikované vlohy se objevovaly ve stejnou dobu, kdy dítě procházelo fyzickými a emocionálními zvraty puberty. Pro mnohé, kteří se s těmito dary narodili, představovalo náhlé probuzení těchto psychických schopností, ale i rozvíjející se sexualita, hormonální a myšlenková labilita příliš velkou zátěž pro tělo i mozek. Bylo to období plné utrpení, doprovázené krizemi, křečemi a někdy dokonce završené až smrtí. Sama Renata ztratila na nemoc dospívání bratra, žádná z rodin s *laranem* neunikla beze šrámů.

Dorilys zdělila po otci krev Aldaranů a ne příliš stabilní krev Dellerayů, kteří byli spřízněni s Hastury. To, co Renata věděla o rodových liniích Aldaranů a Rockravenů, jí příliš naděje nedávalo, čím víc ale bude Dorilys vědět o proudech energie ve svém těle, o nervových tocích a běhu energonů, tím je pravděpodobnější, že tyto zvraty dospívání přežije bez nebezpečných komplikací.

Ted', když se blížila k Dorilysiným komnatám, ji ovanul náznak rozzlobenosti, unavené trpělivosti (Renata považovala starou *leronisku* za skutečnou světici, jak dokázala s tou obtížnou a rozmazlenou dívkou vycházet) a nadutost Dorilys, když se jí někdo postaví. Dorilys však tuto svou nedůtklivou tvář ukazovala Renatě jen zřídka, protože mladou *leronisku* obdivovala a chtěla, aby ji měla ráda a byla k ní přátelská. Nikdy ale nebyla pevně vedena a přišlo jí zatěžko poslechnout, když se její emoce ubíraly jiným směrem. Neusnadňovala to ani skutečnost, že od té doby, co srazila Darrena ze Scathfellu bleskem, se jí Margali bála a nedokázala to skrýt.

I já se jí bojím, pomyslela si Renata, *nevím ale o tom, a kdybych jí to dala znát, už nikdy bych ji nemohla nic naučit!*

Přede dveřmi zaslechla Dorilysin hlas, pouhé rozhněvané reptání. Zostřila svou vnímavost, aby zachytila Margalinu pevnou odpověď.

„Ne, dítě. Tvé stehy jsou ostudné. Žádná lekce hudby nebude, ani hodina s lady Renatou, dokud ten chumel nevypářeš a neuděláš to pořádně.“ Chlácholivým tónem dodala: „Vůbec nejsi tak nešikovná,

jenom se prostě nesnažíš. Když chceš, dokážeš šít velice úhledně, dneska ses ale rozhodla, že tě to nebaví a úmyslně všechno kazíš. Teď všechny ty stehy vypárej – ne, vezmi si na to nůžky, dítě! Když je budeš škubat prsty, roztrhneš látku! Dorilys, co to s tebou dneska je?“

Dorilys odsekla: „Šítí nemám ráda. Když jsem lady z Aldaranu, budu mít tucet šiček a není žádný důvod, proč bych se to musela učit. Lady Renata mě neošidí o hodinu jenom proto, že to chceš ty!“

Krutý a záštiplný tón jejích slov dohnal Renatu k rozhodnutí. Šítí nebylo důležité, ale sebekázeň k pečlivé a svědomité práci na úkolu, ke kterému neměla nadání nebo chuť, bylo hodnotným učením. Jakmile otevřela dveře, ucítila Renata, vycvičený empat a monitor, jak se Margali do hlavy zařezává pronikavá bolest, starý obličej zbrázděný vráskami únavy. Dorilys zkoušela svůj starý trik způsobit Margali bolesti hlavy, když jí stará žena nechtěla povolit něco, co si umanula. Dorilys seděla nad nenáviděným šítím, vypadala sladce a povolně, ale Renata zahlédla to, co Margali vidět nemohla, vítězoslavný úšklebek, který se jí mihl po tváři, když Renata vstoupila do dveří. Odhodila šítí na podlahu, vstala a rozběhla se k ní.

„Už je čas na mou hodinu, sestřenice?“

Renata chladně odtušila: „Seber své šítí a ulož ho pořádně do zásuvky – nebo ještě lépe, sedni si a dokonči, co máš udělat.“

„Já se nemusím učit šít,“ našpulila Dorilys rty. „Můj otec chce, abych se věnovala věcem, které mě můžeš naučit ty!“

„Co tě mohu naučit nejlépe,“ odvětila Renata pevně, „je dělat to, co máš tehdy, když je k tomu čas a kdy to udělat můžeš, ať už chceš nebo ne. Je mi úplně jedno, jestli umíš šít úhledně nebo jestli tvé stehy vrávorají jako *chervinové* opilí zkvašenými padavkami,“ – Dorilys se krátce triumfálně zasmála – „nebudeš ale zneužívat mé hodiny k tomu, aby ses povyšovala nad svou pěstounku, nebo aby ses snažila vyhnout tomu, co po tobě chce.“ Podívala se na Margali, která byla bílá bolestí, a rozhodla se, že nadešel čas k pořádné lekci.

„Opět ti způsobuje bolesti hlavy?“

Margali slabě potvrdila: „Nic neumí lépe.“

„Potom se bude muset pár věcí naučit,“ pronesla Renata ledově chladným hlasem. „Okamžitě, Dorilys, ulev své pěstounce, klekni na kolena a popros ji o odpuštění. Potom možná budeme pokračovat v našich hodinách.“

„Poprosit o odpuštění?“ vydechla Dorilys nevěřící. „Nikdy!“

Něco v bojovném držení její malé brady, i když se o Dorilys říkalo, že je podobná své mrtvé matce, Renatě najednou připomnělo lorda Aldarana. *Má otcovu pýchu, pomyslela si, ještě se jí však nenaučila maskovat zdvořilostí, účelnými kompromisy a šarmem. Je pořád velice mladá a můžeme na ní tu svéhlavost vidět v celé své odporné nahotě. Nestará se o to, koho zraňuje, hlavně, že dosáhne svého. Margali pro ni není nic lepšího než pouhá služebná. Stejně jako já; poslouchá mě proto, že ji to těší.*

„Čekám, Dorilys,“ řekla nahlas. „Okamžitě Margali odpros a už jí to nikdy nedělej!“

„Jenom když mi slíbíš, že už mi nebude poroučet,“ vydírala Dorilys zatvrzele.

Renata sevřela rty. Takže opravdu měření sil. *Když ustoupím, když jí dovolím, aby prosadila svou vůli, už nikdy mě neposlechne. A tohle učení jí může zachránit život. Nechci ji ovládnout silou, když ji mám ale učit, musí si vštípit poslušnost. Musí spoléhat na můj úsudek, dokud nebude moci věřit svému vlastnímu a nebude ho umět ovládat.*

„Neptala jsem se tě, za jakých podmínek ji máš odprosit,“ odvětila Renata. „Prostě jsem ti řekla, abys to udělala. Čekám.“

„Renato,“ začala Margali.

Renata ji však tiše umlčela: „Ne, Margali. Nezasahuj do toho. Víš stejně dobře jako já, co se musí naučit nejdříve.“

Obrátila se k Dorilys a tónem pronikavým jako bič po ní šlehla vycvičeným rozkazovačným hlasem: „Okamžitě poklekni a požádej svou pěstounku o odpuštění!“

Dorilys automaticky klesla na kolena, potom se opět vymrštila a zaječela: „Říkala jsem ti, abys na mě nepoužívala rozkazovačný hlas! Nepřeju si to, stejně jako můj otec! On by nikdy nedovolil, abych se ponížila tak, že bych ji žádala o odpuštění!“

Dorilys, pomyslela Renata, měla pořádně dostávat na zadek, dokud byla ještě malá a nebyla tak silná a posedlá přehnanou představou o své vlastní důležitosti. Všichni se jí ale báli a nikdo se jí nedokázal postavit. Vůbec se jim nedivím. I já se jí bojím.

Věděla, že má před sebou rozzlobené dítě, jehož hněv už zabíjel. Pořád jsem ale ve výhodě. Je to dítě a ví, že není v právu, a já jsem školený technik a monitor. Musím jí teď ukázat, že jsem silnější. Protože přijde den, kdy dospěje a nikdo nebude mít dost síly, aby ji zvládl. Než k tomu dojde, musí být schopna ovládat sama sebe.

Její hlas byl jako šlehnutí bičem: „Dorilys, tvůj otec mi dal nad tebou ve všem plnou moc. Řekl mi, že když budeš neposlušná, smím tě udeřit. Jsi ale velká dívka a takovým způsobem bych tě ponížil nechtěla. Varuji tě ale – pokud okamžitě neposlechnes a neodprosíš svou pěstounku, udělám to přesně tak, jako bys byla mimino, příliš malé na to, aby naslouchalo hlasu rozumu. Udělej, co ti říkám, a teď hned!“

„Neudělám,“ zaječela Dorilys, „a nemůžeš mě k tomu donutit!“ Jako ozvěna jejích slov zaduněl za okny hrom. Dorilys byla příliš rozzlobená, aby ho slyšela, ucítila ho však a trhla sebou.

Renatu napadlo: *To je dobře. Pořád se ještě své síly trochu bojí. Nechce znovu zabít...*

Potom jí hlavu sevřela pronikavá bolest, jakoby jí někdo kolem čela utahoval škrtící pás... převzala ji od Margali, svým vlastním empatickým cítěním? Ne. Rychlý pohled na vzteklé dítě jí prozradil, že Dorilys je napjatá, zamračená, úporně soustředěná a ztuhlá neústupným hněvem. Zkouší na ni totéž, co na Margali.

Ta malá dáblice! Renata byla rozpolcená zlobou a nechtěným obdivem k její síle a duševním schopnostem. *Kdybych jen dokázala obrátit všechnu tu sílu a vzdor nějakým užitečným směrem – jaká žena by z ní mohla být!* Zaměřila se na svou matrici – což kromě monitorování ještě nikdy v Dorilysině přítomnosti neudělala – a začala na útok odpovídat a odrážet veškerou energii zpět na Dorilys. Bolest pomalu ustupovala a viděla, jak dívčin obličejík zbělel námahou. S vypětím vůle se jí podařilo zachovat chladný hlas.

„Vidiš? Takhle se ke mně, Dorilys, chovat nemůžeš. Jsem silnější než ty. Nechci ti ublížit, to dobře víš. Teď mě poslechni a potom můžeme mít naši hodinu.“

Cítala, jak se Dorilys, nepřítelna hněvem, vzepjala k útoku. Renata sebrala veškerou svou sílu, uchopila ji a pevně sevřela, jakoby ji fyzicky ovinula svými pažemi, a zmocnila se vlády nad jejím tělem i myslí, hlasem a *laranem*. Dorilys se pokusila vykřiknout: „Pusť mě!“ s hrůzou však zjistila, že ji hlas neposlouchá, že se nemůže ani pohnout... Renata, citlivá a empatická, měla pocit, že Dorilysina hrůza naplnila její vlastní tělo a srdce se jí sevřelo lítostí.

Musí vědět, že jsem dost silná na to, abych ji ochránila před jejími vlastními impulzy, že mě bez přemýšlení nemůže srazit bleskem, jako to udělala s Darrenem. Musí vědět, že se mnou je v bezpečí, že ji nenechám, aby ublížila sobě ani nikomu jinému.

Teď měla Dorilys opravdu strach. Renata viděla, jak jí oči vylézají z důlků, pozorovala bezmocné zoufalé záškuby svalů a přemohla ji lítost, které nedokázala odolat. *Nechci jí ublížit, nechci zlomit jejího ducha, jen ji musím naučit... chránit se před svou vlastní strašlivou silou! Jednou to bude umět, teď je ale tak vyděšená, chudinka malá...*

Malé svaly na Dorilysině hrdle přesakovaly, jak se snažila promluvit a z očí se jí řinuly slzy. Renata povolila sevření.

„Pusť mě, pusť mě!“

Margali se na ni prosebně podívala, i ona trpěla, když viděla svou milovanou chovanku tak bezmocnou.

Stará *leroniska* zašeptala: „Pusť ji, lady Renato. Bude už hodná, že ano, mé děťátko?“

Renata velice mírně promluvila: „Vidiš, Dorilys. Pořád ještě jsem silnější než ty. Nedovolím, abys někomu ublížila, ani sama sobě. Víím, že opravdu nechceš zranit nebo zabít v chvilkovém hněvu, když nemůžeš prosadit svou vůli.“

Dorilys začala vzlykat, stále strnule nehybná v objetí Renatina *laranu*.

„Pusť mě, sestřenice, moc tě prosím. Budu už hodná. Skutečně. Slibuji. A omlouvám se.“

„Mně se, dítě, omlouvat nemusíš, omluv se své pěstounce,“ připomněla jí Renata jemně a uvolnila sevření.

Dorilys klesla na kolena a podařilo se jí vzlyknout: „Omlouvám se, Margali. Nechtěla jsem ti způsobit bolest, jenom jsem byla rozzlobená.“ Potom se neovladatelně rozplakala.

Margali ji svými štíhlými prsty, sukovitými stářími, láskyplně hladila po hebkých tvářích. „Já vím, zlatíčko. Nikomu nechceš ublížit, potíž je ale v tom, že nepřemýšlíš.“

Dorilys se otočila k Renatě a vydechla, oči rozšířené hrůzou: „Mohla jsem... mohla jsem ti udělat totéž jako Darrenovi – a já tě mám, sestřenice, moc ráda.“ Vrhla se Renatě kolem krku a ta ji, stále rozechvělá, pevně objala.

„Neplač,“ konejšila útlé třesoucí se dítě. „Nedopustím, abys někoho zranila. To ti slibuji.“ Přivinula ji ještě těsněji k sobě. „Nenechám tě nikomu ublížit.“ Vzala svůj kapesník a osušila Dorilys oči. „Teď řádně uklid' šití a budeme pokračovat v naší hodině.“

Ví teď, čeho je schopna, a začíná být natolik moudrá, aby z toho měla strach. Kdybych ji jen dokázala usměrňovat do té doby, než bude natolik uvědomělá, aby nad sebou získala vládu!

Za okny odeznívalo vzdálené dunění hromu a potom už nezůstalo nic, jen hluboké ticho.

Když se o několik hodin později Renata setkala s Allartem, roztrásla se dlouho potlačovaným napětím a strachem.

„Byla jsem silnější – ale ne o dost,“ zašeptala. „Měla jsem takový strach, přibuzný!“

Allart ji věčně vyzval: „Řekni mi, co se stalo. Co s ní můžeme udělat?“

Seděli v přijímacím pokoji, nejmenším z řady luxusních a útulných komnat, které dal lord Aldaran Renatě k dispozici.

„Allarte, hrozně nerada ji takovým způsobem děším. Musí existovat lepší způsob než učit ji pomocí strachu!“

„Nevidím, že bys měla jinou možnost,“ poznamenal Allart střízlivě. „Musí se naučit bát svých vlastních nálad. Jsou různé druhy strachu.“ Tento rozhovor rozdmýchal mnoho z jeho vlastních úzkostí, vyvolaných kontaktem s Cassandrou, dlouhým letem s

Donalem a návštěvou Věže v Tramontaně. „Se strachem jsem svedl svou vlastní bitvu, s takovým druhem strachu, který mě ochromoval a bránil mi v jakékoliv činnosti. Dokud jsem ho nezvládl, nemohl jsem dělat vůbec nic. U ní bych ale řekl, že ví jen málo o opatrnosti a strach by jí mohl pomoci, než se naučí ho rozumově ovládat.“

Renata zopakovala, co ji při jejich mentálním souboji napadlo: „Kdybych jen dokázala všechnu tu sílu nějak spoutat, jaká žena by z ní mohla být!“

„To je ostatně,“ podotkl Allart, „důvod, proč jsi tady. Neklesej na mysl, Renato. Ona je velice mladá a ty máš čas.“

„Ne tolik, kolik bych potřebovala,“ namítla Renata. „Obávám se, že do konce zimy na ni přijde puberta a nevím, jestli ji stihnu naučit všechno, co musí vědět, než ji zavalí ty děsivé daky.“

„Nemůžeš udělat víc než to, co je v tvých silách,“ řekl Allart a uvažoval, jestli obrazy v jeho mysli – dětský obličej ověnčený blesky, Renata plačící v klenuté místnosti, tělo nalité těhotenstvím – jsou pravdivé nebo zda je zrodil jen jeho strach. Jak by jen mohl dokázat rozlišit mezi tím, co se může stát, musí stát a nikdy nestane?

Čas je můj nepřítel... Pro všechny ostatní se ubírá jen jedním směrem, přede mnou se ale kroutí, bloudí a zabíhá do krajin, kde nikdy je stejně skutečné jako nyní...

Potlačil sebelítost a obavy, a podíval se do Renatiných utrápených očí. Vypadala tak mladě, sama ne starší než dívka a přitom obtížena tak děsivou zodpovědností! Pátral po něčem, čím by jejímu strachu odlehčil a řekl: „Mluvil jsem s Hali. Mám ti vyřídit srdečné pozdravy od Arielle.“

„Drahá Arielle,“ povzdechla si Renata. „Také mi chybí. Jaké novinky jsi se z Hali dozvěděl, bratranče?“

„Můj bratr má syna, kterého mu porodila jeho žena, tudíž manželského,“ sděloval jí Allart. „Náš král leží těžce nemocen a princ Felix svolal Radu. Nic víc o tom nevím. Na Hali zaútočili zápalnými látkami.“

Renata se zachvěla. „Byl někdo zraněn?“

„Myslím, že ne. Cassandra by mi určitě řekla, kdyby došlo k nějakým vážným zraněním. Všichni jsou ale vyčerpaní, pracují ve dne v noci,“ pokračoval Allart. Potom vyslovil to, co ho tížilo od

chvíle, co mluvil se svou ženou. „Trápí mě, že já jsem tady v závěťtí a ona je vystavena takovým nebezpečím! Měl bych se o ni starat, chránit ji, a nemohu.“

„Jsi vystaven svým nebezpečím,“ namítla Renata chraplavě. „Neodpírej jí sílu čelit jejím vlastním. Takže je teď řádným monitorem? Věděla jsem, že má nadání, když vydrží výcvik.“

„Je ale žena a já jsem lépe vybaven, abych snášel nebezpečí a strádání.“

„Co tě znepokojuje, příbuzný? Bojíš se, že když teď na tobě není závislá, nevrátí se k tobě s láskou?“

Je to jenom to? Jsem opravdu tak sobecký, že ji chci mít slabou a dětinskou, aby se ke mne obracela s prosbou o pomoc a ochranu? V jejich dlouhém a intenzivním spojení zachytil mnoho věcí, které mu Cassandra nevědomky sdělila a které si teprve teď začínal plně uvědomovat. Z ustrašené, dětské dívky zmítané náhlými popudy se stala žena, zručná leroniska, silný monitor. Stále ho milovala, hluboce a vášnivě – jejich rozhovor toho byl bezpochybným důkazem – nebyl však už jedinou věcí na světě. Láska si našla své místo mezi mnoha silami, které ji teď motivovaly, a nebyla tím jediným, co řídilo její činy.

Bylo pro něho bolestivé připustit si to, ale ještě bolestivější bylo zjištění, jak nešťastným ho to činí.

Skutečně si přeji, aby zůstala takovou, jakou byla, bázlivou, panenskou, vyděšenou, patřící pouze mně, dívající se na svět pouze mýma očima, znající jen to, co chci, aby znala, bytostí, jakou od své manželky očekává? Zvyk, tradice jeho kasty a rodinná pýcha křičely: Ano, ano! Širý svět, který před sebou začínal vidět, ho ale přiměl, aby se za takové myšlenky zastyděl.

Allart se smutně pousmál a napadlo ho, že to není poprvé, co Renata zasáhla ve prospěch jeho ženy. Teď se před Cassandrou otvíraly další cesty, vedle té jediné, kterou viděl na konci jejich lásky, nevyhnutelná smrt při porodu jeho dítěte. Jak by se mohl bránit něčemu, co mu z mysli vyžene tu stále přítomnou hrůzu?

„Promiň, Renato! Přišla jsi za mnou pro útěchu a jako obvykle jsme skončili tím, že uklidňuješ a povzbuzuješ ty mě! Kéž bych věděl o Dorilysině laranu víc, abych ti mohl poradit. Souhlasím s

tebou, že bude katastrofální, jestli se nám nepodaří naučit ji ovládat svou sílu včas. Dneska jsem viděl Donala v akci a velice to na mne zapůsobilo – dokonce víc, než když věděl, jakým směrem bude postupovat oheň. Teď, když začalo období ohňů,“ navrhl Allart váhavě, „bys ji možná mohla vzít do protipožární stanice nahoře na vrcholcích a nechat Donala, aby se ji pokusil něco z toho naučit. Ví o tom víc než my oba dohromady.“

„Možná to budu muset udělat,“ souhlasila Renata. „Donal nemoc dospívání přežil a to by jí mohlo dodat sebedůvěru, že se jí to také podaří. Jsem ráda, že mi nechte myšlenky, nechci, aby byla vyděšená tím, co na ni s probouzejícím se ženstvím čeká, na druhé straně na to ale musí být připravena... Víc než po čemkoliv jiném touží, aby se naučila létat, jako to dělají všichni chlapci na hradě, a to mnohdy ještě mladší. Margali tvrdí, že se to pro dívku nehodí, Dorilysin *laran* je ale úzce spjat s přírodními živly a měla by se o nich něco naučit, pokud možno z bezprostřední zkušenosti.“ Renata se zasmála a připustila: „Také bych si to ráda vyzkoušela. Budeš teď upjatý a mnišský a řekneš mi, že se to pro ženu nehodí stejně jako pro mladou dívku?“

Allart se usmál a zamával gestem šermíře, který přiznává zásah. „Jsou na mně všechna ta léta v Nevarsinu pořád tak jasně vidět, sestřenice?“

„Dorilys bude nesmírně šťastná, až jí to řeknu,“ zvolala Renata se smíchem a Allart si znovu uvědomil, jak je mladá. Dobrovolně si osvojila důstojnost a střízlivost monitora, přijala formální chování a sebekázeň, aby mohla učit Dorilys. Ve skutečnosti ale byla dívkou, která by měla být stejně lehkovážná a bezstarostná jako Dorilys.

„Pak vás tedy Donal obě naučí létat,“ slíbil Allart. „Promluvím s ním a ty vysvětlíš Dorilys, jak ovládat matici, a ukážeš jí, jak se s ní levituje.“

Renata kývla hlavou: „Myslím, že je dost stará na to, aby se matici naučila používat. Teď se bude učit rychle a nebude plýtvat svou energií na to, aby mě zkoušela.“

„Usnadní nám to cestu k požární stanici,“ podotkl Allart, „cesta po zemi je namáhavá a mnoho pozorovatelů ohně, kteří tam pracují,

nahoru raději létá.“ Zaraženě se podíval do tmy za okny. „Sestřenice, musím jít. Je velice pozdě.“

Vstal, dotkli se konečky prstů, pozdrav telepatů, někdy mnohem důvěrnější než běžné podání ruky. Okamžitě navázali spojení a když se podíval dolů do jejího zvednutého obličej, byl prozářený vášní. Uvědomoval si ji celým svým tělem, tak, jak si to už mnohokrát předtím zakázal. Důvěrný kontakt s Cassandrou prolomil veškeré zábrany, strhl masku mnišské odříkavosti, lhostejnosti k ženám, kterou tak pečlivě pěstoval. Tím lehkým dotekem se rozplynula v tucet žen, *laran* mu ukazoval možné a pravděpodobné, známé i nemožné a takřka mimoděk, aniž si uvědomoval, co dělá, ji vzal do náručí, a bez dechu ji k sobě přivinul.

„Renato, Renato...“

Podívala se mu do očí a utrápeně se usmála. Byli v tak těsném kontaktu, že bylo nemožné, aby před sebou skryli jeho náhlou touhu a hlad, ale i její okamžitou a přímou odpověď.

„Bratranče,“ vydechla jemně. „Je to opravdu to, co chceš? Jestli jsem tě proti tvé vůli vzrušila, omlouvám se. Záměrně bych něco takového neudělala, abych prostě ukázala moc, kterou nad tebou mám. Nebo je to jen tím, že jsi velice osamělý a toužíš po komkoliv, kdo by tě utěšil a soucítil s tebou?“

Omámeně se od ní odtáhl, ohromený její chladnokrevností a naprostým nedostatkem studu a jakýchkoliv rozpaků. Přál si, aby dokázal být také tak klidný.

„Moc mě to mrzí, Renato. Odpusť.“

„Co ti mám odpouštět?“ zeptala se a hluboko v očích jí zajiskřil smích. „Je to snad zločin, že ti připadám žádostivá? Jestli ano, doufám, že na mně bude ještě mnohokrát spáchán.“ Sevřela mu ruku svou malou dlaní. „Neber to tak vážně, bratranče. Jenom jsem chtěla vědět, jak moc si to přeješ, nic víc.“

Allart nešťastně zamumlal: „Já nevím.“ Zaplavily ho zmatek, věrnost Cassandre, vzpomínka na hanbu a znechucení, když nedokázal odolat svodům *rijachije*, kterou mu otec vhnal do náruče. Je to právě to, co ho vede, aby objal Renatu? Vědomí, že sdílí jeho náhlý výbuch touhy a citů, ho znovu a znovu mátl.

Žena, kterou by mohl milovat beze strachu, taková, která na něm není plně závislá... Potom přišla i zahanbující myšlenka: *Nebo to dělám proto, že Cassandra už není zcela má?*

S úsměvem se na něj podívala. „Proč sám nepřijmeš svobodu, kterou jsi dal jí?“

Téměř se zakoktal: „Nechci – nechci tě využít pro své vlastní pudy, jako bys nebyla nic jiného než nějaká *rijachije*.“

„Ale ne, Allarte,“ odmítla velice tiše a přitiskla se k němu. „I já jsem osamělá a potřebuji útěchu, příbuzný. Jenom jsem se naučila, že není ostudné něco takového říct a přiznat, a to ty ještě neumíš...“

To, co Allart viděl v jejím obličeji, ho šokovalo svou otevřeností. Držel ji v náručí a najednou si uvědomil, že přes veškerou její nezranitelnou moudrost a dovednost, je to mladá vyděšená dívka, která stejně jako on čelí problémům, které mnohonásobně přesahují její schopnosti vyřešit je.

Co jsme si my muži a ženy panství udělali, ze všechno, co se mezi námi událo nebo možná stane, musí být zahaleno strachem a vinou. Laskavost a přátelství, jako je toto, jsou tak vzácné.

Přitiskl Renatu k sobě, sklonil se, aby ji velice něžně políbil a téměř šeptem řekl: „Pojďme se tedy utěšit, sestřenice,“ a vedl ji do vnitřní komnaty.

19. Kapitola

Dorilys byla nadšením bez sebe a žvatlala jako malé dítě. Když ji však Margali oblékla do šatů zapůjčených od jednoho z mladých pážat, upadla poněkud do rozpaků. I Margali byla skeptická.

„Bylo to, lady Renato, nutné? Je už dost velká uličnice i bez toho, aby pobíhala v chlapeckém oblečení!“ Se zamračeným nesouhlasem se podívala na Renatu, která si kalhoty půjčila od truhlářova patnáctiletého syna.

Renata odvětila: „Je nezbytné, aby se se svým *laranem* naučila pracovat a k tomu se musí s přírodními živly seznámit tam, kde jsou, a ne tam, kde bychom je chtěli mít. Pracovala velice usilovně, aby zvládla matrici, takže jsem jí slíbila, že když se jí to podaří, může letět s Donalem.“

„Opravdu ale na sobě musí mít tyhle nepatřičné kalhoty? Nepřipadá mi to slušné.“

Renata se zasmála. „Na létání? Jak myslíš, že by bylo slušné, kdyby jí vítr zadul do sukní jako do plachty a zvedl jí je až k uším? Tyhle nevhodné kalhoty mi připadají na létání jako nejslušnější oděv!“

„Na to jsem nepomyslela,“ přiznala stará *leroniska* se smíchem. „Když jsem byla mladá dívka, také jsem si přála létat. Kéž bych mohla letět s vámi!“

„Tak polet’“, zvala ji Renata. „Určitě máš dost znalostí, abys levitování zvládla!“

Margali zavrtěla hlavou. „Ne, mé kosti jsou už příliš staré. Učit se takovým věcem je třeba v pravý čas, a když ten čas pomine, je pozdě. Pro mne je už pozdě. Ale leť, Renato. Užij si to – a ty taky, miláčku,“ dodala a políbila Dorilys na tvář. „Zavázala sis tuniku? Nezapomněla jsi teplou šálu? Nahoře bude určitě zima.“

I přes svá statečná slova se Renata necítila dvakrát příjemně. Tvar nohou neukázala na veřejnosti od svých pěti let. Když se na

nádvoří připojily k Allanovi a Donalovi, vypadali i oni zaraženě a uhýbali před ním pohledem.

Renata si pomyslela: *Doufala jsem, že Allart bude rozumnější! Sdílela jsem s ním lože a teď se na, mne ani nepodívá, jakoby pro něho bylo ohromným překvapením, že mám nohy jako každý jiný! Jak směšné jsou zvyky!*

Dorilys ale moc rozpačitá nebyla, vesele ve svých kalhotách poskakovala a chtěla, aby si jí každý všiml a obdivoval ji.

„Vidiš, Donale! Teď budu létat stejně dobře jako každý kluk!“

„A trénovala s tebou Renata zvedání a pokládání různých předmětů maticí, než to zkusíš sama na sobě?“

„Ano, a jde mi to dobře. Neříkala jsi, Renato, že mi to jde dobře?“

Renata se usmála. „Ano, myslím, že k tomu má nadání a s trochou praxe se z něho může stát skutečná zručnost.“

Zatímco Donal sestře ukazoval mechanismus kluzáku, přistoupil Allart k Renatě, aby jí pomohl s postroji. Stáli tam bok po boku a pozorovali Dorilys s bratrem. Noc, kterou spolu strávili, utužila a posilnila jejich přátelství, jeho podstatu však nezměnila. Renata poděkovala Allartovi úsměvem za pomoc a s potěšením zjistila, že na něj nemyslí jako na milence, ale jako na přítele.

Nevím, jak láska vypadá. Nemyslím, že bych to opravdu chtěla vědět...

Měla Allarta ráda. S potěšením mu dávala rozkoš. Oba ale chtěli ponechat jejich zážitek takový, jaký byl. Jako jediný společný impulz zrozený z osamění. Jejich potřeby se jinak příliš lišily.

Donal ukazoval Dorilys, jak se čtou vzdušné proudy, jak zaměřit matici, aby je umocnila a byly pro její smysly zřetelnější. Renata pozorně naslouchala. Když kluci v Hellersu tyhle triky zvládnou ani ne v deseti, vycvičený matriční pracovník to určitě také dokáže!

Donal je chvíli nechal cvičit na větrné plošině za hradem, aby se rozbíhali s větrem a stoupali s proudem, kroužili a vznášeli se, a pak se vrhali střemhlav dolů. Když byl konečně spokojen, ukázal na vzdálený vysoký vrchol, odkud požární stanice přehlížela celé údolí za Cear Donnem.

„Myslíš, že doletíš až tak daleko, sestřičko?“

„Určitě ano!“ Dorilys byla uzardělá a bez dechu. Z dlouhého copu na zádech se jí uvolnily drobné pramínky jemných měděných vlasů, tváře měla zružovělé větrem. „Hrozně se mi to líbí. Chtěla bych létat věčně!“

„Tak pojď. Drž se ale při mně. Neboj se; dokud si budeš uvědomovat proudy, nemůžeš spadnout. Teď zvedni křídla, takhle...“

Díval se, jak vykročila do prázdna, vznesla se s dlouhým vzestupným proudem a v širokých kruzích stoupala a stoupala na obrovské ploše oblohy. Renata ji následovala, cítila, jak se jí chopil vzdušný proud a táhne ji vzhůru a viděla, jak Allart stoupá za ní. Dorilys zachytila sestupný proud a jako jestřáb se snášela dolů, Donal jí ale pokynul, aby se vrátila.

Letěli stále výš a výš, prolétli bílým mlžným mrakem a vynořili se nad ním, potom se ale obrátili a klesali dolů, až přistáli na vrcholku, kde byla požární stanice, prastará stavba z kamenných kvádrů a dřeva. Přišel je uvítat správce, muž ve středním věku, vysoký a štíhlý, s bledýma šedýma očima a zkoumavým pohledem zkušeného pozorovatele počasí, který většinu času hledí do nesmírných dálek.

„Pan Donal!“ zvolal překvapeně a potěšeně. „Posílá mi po tobě dom Michail nějakou zprávu?“

„Ne, Kyrile, jenom jsme chtěli mé sestře ukázat, jak vypadá požární stanice. Toto je lord Allart Hastur a lady Renata Leynierová, *leroniska* z Hali.“

„Vítejte,“ pozdravil je Kyril zdvořile, ale bez zbytečné podlézavosti. Jako zkušený profesionál se nemusel nikomu podbízet. „Už jste tady u nás nahoře někdy byla, malá lady?“

„Ne. Otec říkal, že po zemi je to příliš daleko a taky, že jsi během ohňové sezóny příliš zaměstnaný, než abys přijímal hosty.“

„To je pravda,“ potvrdil Kyril, „rád ti ale ve volné chvílce ukážu, co budu moct. Pojďte dovnitř, vzácná návštěvo.“

Uvnitř stanice byly reliéfové mapy celého údolí, zmenšenina fantastického kruhovitého panoramatu, které viděla za okny. Ukázal jí mraky nad některými částmi údolí, na mapě vyznačené oblasti, kde

v poslední době hořelo, citlivá místa s lesy pryskyřníkových stromů, která je nutno bedlivě sledovat, zda se neobjeví sebemenší zbloudilá jiskra.

„Co to tamhle bliká za světlo, mistře Kyrile?“

„Ty máš ale dobré oči, maličká. Vysílají mi signál, na který musím odpovědět.“ Vzal zrcadlový přístroj, který byl v mechanickém pouzdře, které se dalo rychle zavírat a otvírat, přistoupil k otevřenému oknu a odvyšlál do údolí smluvený kód. Za chvíli mu záblesky v údolí odpověděly. Dorilys již otvírala ústa k otázce, Kyril ji ale mávnutím ruky umlčel, sklonil se k mapě, křídou udělal značku a otočil se zpátky k ní.

„Teď ti to mohu vysvětlit. Ten muž mi signalizoval, že zatímco bude čekat, až mu pastevci spočítají stádo, rozdělá oheň na vaření. Je to upozornění, abych si nemyslel, že chytil les, a nevolal posily, aby jej uhasily. Také když kouř bude trvat déle, než je u pasteveckého ohně obvyklé, budu vědět, že se vymkl kontrole, a přivolám pomoc, aby se příliš nerozšířil. Vidíš“ – obkroužil rukou panorama za požární věží – „ani na okamžik nesmím ztratit přehled o každickém obláčku kouře, který se v celé této oblasti objeví, a musím vědět, co je jeho příčinou.“

„Dostal jsi chemikálie z Tramontany?“ zeptal se Donal.

„První dodávka dorazila právě včas, abychom uhasili vážné ohnisko tady dole na dně vyschlého potoka,“ ukázal na mapě. „Včera došla další zásilka a zbytek je uskladněn na úpatí hory. Letošní rok je velice suchý a to je nebezpečné. Zatím jsme ale měli pouze jeden zlý požár, támhle u Hory mrtvého muže.“

„Proč se tomu vrcholku říká Hora mrtvého muže?“ zeptala se Dorilys.

„Nevím, malá lady, říkalo se mu tak už za časů mého otce a dědů. Asi tam jednou někdo našel smrt.“

„Proč by tam ale někdo chodil umírat?“ dívala se Dorilys na vzdálený rozeklaný štít. „Vypadá spíš jako jestřábí hnízdo.“

„Dříve tam jestřábi bývali,“ řekl Kyril, „když jsem byl mladý, šplhal jsem tam pro ně. To ale bylo před mnoha a mnoha lety.“ Ponořil se do vidiny dávného moře kouře a plamenů, pro ostatní ztraceného v minulosti. „Dlouhá léta tam už žádní jestřábi nežijí...“

Renata je přerušila otázkou: „Dorilys, dokázala bys říct, kam se příště obrátí oheň na támhletem svahu?“

Dorilys zamrkala, v obličeji se jí objevil nepřítomný výraz a zahleděla se do dálky. Po chvíli se rozmáchla rukou a Allart s ohromením zjistil, že drmolí tak rychle, že jí není rozumět.

„Co říkáš, dítě?“ zeptala se Renata a Dorilys přišla k sobě.

„Je to tak těžké vyjádřit slovy, když *vidím*, kde oheň byl, je a kam bude postupovat, od samého začátku až do jeho konce.“

Milosrdný Avarro, pomyslel si Allart. *Vidí ho ve třech časových rovinách – v minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Není divu, že se s ní nemůžeme dorozumět!* Druhá myšlenka, která ho s prudkostí blesku zasáhla, bylo, že to může mít nějakou souvislost s jeho vlastním podivným darem... nebo prokletím!

Dorilys se pracně snažila najít slova, aby vyjádřila, co prožila.

„Viděla jsem, kde oheň vypukl, tamhle, vítr ho ale zahnal dolů k potoku a stala se z něho – podívejte – stala se z něho... nedokážu to popsat! Taková pavučinová síťka na okraji větrného proudu. Donale,“ naléhala, „ty to přece také musíš vidět!“

Přistoupil vedle ní k oknu. „Ne úplně tak, jak to vidíš ty, sestro. Řekl bych, že to nikdo nevidí tak jako ty. Dokážeš ale říct, kam se oheň obrátí potom?“

„Obrátil se... chci říct, obrátí se *támhle*, tam, kde se shromáždí všichni muži, přivolání, aby ho hasili,“ vysvědovala. „Požene se tam ale jen proto, že tam přišli *oni*. Cítím – ne, to není pravda! pro to nejsou žádná slova.“ Obličej se jí stáhl a Dorilys vypadala, že se rozplácne. „Bolí mě hlava,“ postěžovala si naříkavě. „Můžu se napít vody?“

„Pumpa je za dveřmi,“ ukázal Kyril. „Voda je dobrá, čerpáme ji z pramene pod stanicí. Až se ale napiješ, nezapomeň pověsit hrneček, malá lady.“ Když odešla, aby se napila, Renata s Donalem si vyměnili pohledy plné údivu.

Za těchto několik minut jsem se o jejím laranu dozvěděla víc než za půlrok, uvědomila si Renata. *Mělo mě napadnout vzít ji sem už dřív.*

Kyril tichým hlasem pravil: „Žádní muži bojující s ohněm tam teď samozřejmě nejsou. Dostali oheň pod kontrolu a nechali ho

vyhořet tamhle u těch nízkých útesů. Ona je ale viděla. Nic takového jsem nezažil od té doby, co sem jednou přišla čarodějka Alarie s ohňovým talismanem, aby ovládla veliký požár, a to jsem byl velice mladý. Je to dítě čarodějka?“

Renata to prastaré slovo tolik zavánějící pověrami neměla ráda a řekla: „Ne, ale má *laran*, který se snažíme řádně vycvičit, aby takové věci viděla. S kluzákem se vznesla jako mladý pták.“

„To opravdu ano,“ souhlasil Donal. „Mně to trvalo mnohem déle, než jsem ho zvládl. Bude to asi tím, že proudy vidí mnohem jasněji než já. Víme, že jsou pro ni téměř hmatatelné, jako by se jich mohla dotknout. Myslím, že by se Dorilys mohla naučit ohňový talisman používat, lid kovářů je má a vynáší jimi kovy ze země do svých výhní.“

Renata o tom už slyšela. Lid kovářů určitě používá zvlášť upravené matrice, které jsou určeny pouze pro těžbu a nic jiného, jejich technika je jak primitivnější, tak i vyvinutější než vysoce odborná těžební metoda užívaná ve Věži. Ta byla v rozporu s matričními metodami založenými na pragmatickém způsobu ‚chyt' jak můžeš', který postrádá jakoukoli teorii.

Kyřil se podíval do údolí: „Oheň pro vaření dohořel,“ a setřel značku na mapě. „O jeden problém méně. Údolí je vyschlé jako troud. Můžu vám nabídnout nějaké občerstvení, pánové? Dámy?“

„Máme něco s sebou,“ odpověděl Allart. „Byli bychom naopak poctění, kdybys posvačil ty s námi.“ Začal rozbalovat balíčky se sušeným ovocem, tvrdými chlebovými plackami a sušeným masem, které přinesli.

„Děkuji vám,“ přijal pozvání Kyřil. „Mohu vám nabídnout víno z našich zásob a čerstvé ovoce pro malou lady.“

Posadili se k oknu, aby Kyřil nemusel přerušit pozorování. Dorilys se zeptala: „Jsi tady celou dobu sám?“

„Ale kdepak, lady. Mám učně, který mi pomáhá. Dnes ale odešel dolů do údolí za matkou, takže jsem na den osaměl. Vůbec mě nenapadlo, že bych mohl mít hosty.“ Z vysoké boty vytáhl zavírací nůž a začal loupat jablko, ze slupky vykružoval jemnou pravidelnou spirálu. Dorilys ho fascinovaně sledovala, zatímco Renata a Allart

pozorovali, jak se pod nimi přes údolí pomalu přesunují mraky a vrhají na zem podivné stíny. Donal přišel a postavil se za ně.

Renata se ho tiše zeptala: „Dokážeš také vycítit, kam zamíří bouře?“

„Trochu, když vidím, jak se přede mnou rozpínají mraky. Řekl bych, že když pozoruji bouři, překročím časové hranice a vidím ji jako celek, od počátku do konce, jako Dorilys před chvílí viděla celý požár.“ Ohlédl se po Dorilys, která jedla jablko a rozprávěla se strážcem. „Zároveň ale vidím blesky ve správném pořadí, jeden za druhým, takže vím, který udeří a který bude první, protože vidím jejich časový vývoj. Proto je někdy mohu ovládat – ale jen trochu. Nemůžu je *nechat* udeřit, jako moje sestra,“ dodal a snížil hlas, aby ho dívka nezaslechla. „Dokážu je pouze, čas od času, svést jiným směrem, takže *neudeří* tam, kam původně mířily.“

Allart naslouchal, mračil se soustředěním a přemýšlel o citlivém dělení času, které tento dar potřebuje. Donal zachytil jeho myšlenky a řekl: „Musí to být trochu jako tvůj dar, Allarte. I ty se přece pohybuješ mimo časové hranice.“

Allart nešťastně připustil: „Ano, ale ne vždy do *reálného* času. Je to něco jako pravděpodobný čas, ke kterému možná nikdy nedojde, protože závisí na rozhodnutí mnoha, mnoha lidí, a ta se kříží. Vidím jen malou část celkového vzorce toho, co se stane nebo *může* stát. Nemyslím, že by se někdy lidská mysl mohla naučit ten zmatek třídit.“

Donal se chtěl zeptat, jestli někdy Allart svůj dar vyzkoušel pod vlivem *kirianu*, jedné z telepatických drog používaných ve Věžích, protože bylo známo, že *kirian* boří hranice mysli a telepatie je pak snadnější a čas pružnější. Renata ale sledovala vlastní nit otázek, plně zaměstnaná svým úkolem.

„Všichni jste viděli, jak ji ten oheň rozrušil,“ řekla. „Ráda bych věděla, jestli to má něco společného s tím, jak svůj dar používá – jak přivolává blesky. Protože v hněvu nebo zmatku přestává vidět časovou posloupnost. Existuje pro ni jen jediný okamžik vzteku, hněvu nebo strachu... Nedokáže je vidět jako jeden z mnoha po sobě jdoucích momentů. Zmiňoval jsi se o horečce, kterou jako dítě prodělala, když kolem hradu celé dny zuřily bouře a ty jsi přemýšlel,

jaké sny nebo delirium je mohly vyvolat. Pravděpodobně došlo k nějakému poškození mozku. Horečky mají na *laran* často neblahý vliv.“ Ponořila se do svých úvah a pozorovala nesmiřitelný postup bouřkových mraků pod sebou, které už zakryly značnou část údolí.

Dorilys k nim zezadu přiběhla a obtočila své ruce kolem Renaty jako milující kotě, které se jí chce vyšplhat do klína.

„To mluvíte o mně? Podívej se dolů, Renato. Vidiš ty blesky uvnitř mraků?“

Renata přikývla, věděla ale, že bouře k výbojům teprve začala shromažďovat dostatečný elektrický potenciál a sama zatím žádné neviděla.

„Blesky jsou ale ve vzduchu, i když nejsou žádné mraky a neprší,“ namítla Dorilys. „Nevidíš je, Renato? Když je používám, vlastně je *nevývólávám*, jen po nich *sáhnú*.“ Vypadala zaraženě a provinile, jak dodávala: „Když jsem na Margali seslala bolesti hlavy a pokusila jsem se o to i u tebe, použila jsem blesky, které *nevidím*.“

Milosrdní bohové, zaúpěla v duchu Renata, to dítě se mi snaží sdělit, aniž by znalo pravá slova, že se napojuje na elektrické pole samotné planety! Donal a Allart zachytili její myšlenku a poděšeně na ni pohlédli, Renata je ale neviděla a prudce se zachvěla.

„Je ti zima, sestřenice?“ zeptala se Dorilys starostlivě. „Je takové teplo...“

Díky všem bohům, že mi alespoň nemůže číst myšlenky...

Kyril také přistoupil k oknu a se soustředěnou pozorností se zadíval do sražené šedé masy, kde bylo centrum bouře a kde se začaly objevovat první blesky. „Ptala ses mě na mou práci, malá lady. Tohle je její součástí, pozorovat pohyb bouřkových center a sledovat, zda někam neuhodí. Mnoho požárů způsobují právě blesky, i když kouř často není dlouho vidět.“ S omluvným pohledem na šlechtice a Renatu dodal: „Nějaký neznámý předek mě patrně obdařil trochou jasnozřivosti, protože někdy, když vidím udeřit velký blesk, vím, že na tom místě později vzplane požár. Tak to místo několik hodin pečlivě pozoruji.“

Renata poznamenala: „Ráda bych si prošla tvůj rodokmen a zjistila, odkud se tato, byť rozředěná stopa *laranu* do tvé krve dostala.“

„Vím to,“ prohlásil Kyril opět téměř omluvně. „Moje matka byla *nedestro* bratra starého lorda Rockravena – ne toho, co vládne teď, ale toho, co vládl před ním.“

Jak tedy mohu tvrdit, že nějaký dar laranu je zcela d'ábelský, bez možného využití pro dobré účely? napadlo Renatu. Kyril obrátil svůj malý dědičný dar v užitečnou, kvalifikovanou a neškodnou profesi.

Donal však sledoval své vlastní myšlenky.

„Opravdu, Kyrile? To jsme potom příbuzní.“

„Souhlasím, pane Donale, i když jsem se na sebe nikdy nepokoušel své příbuzné upozornit. Nemluvím o vás, oni jsou ale pyšní lidé a moje matka pro ně byla příliš neurozená. Nikdy jsem nepotřeboval nic, co by mi mohli dát.“

Dorilys mu vklouzla svou rukou do dlaně. „Jenže to jsme potom příbuzní i my dva,“ vykřikla a Kyril ji s úsměvem pohladil po tváři.

„Jsi jako tvoje matka, maličká, měla tvoje oči. Když bohové dopřejí, zdědíš i její sladký hlas, jako jsi zdělila její milé způsoby.“

Jak dokáže každého okouzlit, když není domýšlivá a svéhlavá! uvědomila si Renata. *Aliciane musela mít její roztomilost.*

„Pojď sem, Dorilys,“ řekla jí. „Podívej se na tu bouři, dokážeš říct, jakým směrem se bude ubírat?“

„Ano, samozřejmě,“ Dorilys zúžila oči a legračně zkroutila obličej a Allart požádal pohledem Renatu o dovolení, aby se mohl její žačky na něco zeptat.

„Je její směr pevný a nedá se vůbec změnit?“

Dorilys se zamyslela: „To je *strašné* těžké vysvětlit, příbuzný. Může jít sem nebo tam, podle toho, jak se stočí vítr, vidím ale jenom jeden nebo dva směry, kam je možné, aby se vítr otočil...“

„Je její dráha pevně daná?“

„Pokud se ji nepokusím vychýlit,“ řekla.

„*Můžeš ji vychýlit?*“

„Není to tak, že bych ji mohla změnit,“ mračila se Dorilys v hlubokém soustředění, jak tápala po slovech, která se nikdy neučila a o kterých nevěděla, že existují. „Vidím ale všechny cesty, po kterých se *může* vydat. Zkusím ti to ukázat.“

Allart lehce vklouzl do okruhu její mysli a najednou cítil a viděl husté šedivé sloupce bouřkových mraků úplně všude tak, jak je viděla ona. Dokázal však vysledovat, kde je bouře teď, kde byla a nejméně čtyři cesty, kam by se *mohla* posunout.

„To, co se stane, se však nedá změnit, nebo snad ano, sestřenko? Není to tak, že se bouře řídí svými vlastními zákony, do kterých ty nemůžeš zasahovat?“

„Jsou místa,“ zaváhala, „kam ji mohu přemístit, a místa, kam to *nejde*, protože to podmínky nedovolují. Je to jako s potokem,“ pokračovala pomalu a hledala slova. „Když ho přehradím kameny, voda je jednou nebo druhou stranou obteče. Nemůžu ho ale přinutit, aby vyskočil ze svých břehů nebo tekl zpátky do kopce. Rozumíš mi, bratranče? Nedokážu to vysvětlit,“ dodala se smutkem v hlase. „Bolí mě z toho hlava. Nech mě to *předvést*. Vidiš?“ Ukázala na ohromnou bouřkovou masu pod sebou, tvarem připomínající kovadlinu. Naladil svou vnímavost na její a najednou svým vlastním *lارانem* uviděl možnou trasu bouře, společně s ostatními méně možnými, rozprostírajícími se *za a nad* tou nejpravděpodobnější. Na vzdáleném vnějším konci jeho vnímání mizely v nicotě naprosté nepravděpodobnosti a nemožnosti. Dorilysin podivný dar je tedy *jeho vlastním* darem, rozšířený, pozměněný, zvláště odlišný, v podstatě ale stejný: vidí všechny *možné* budoucnosti, místa, kam *může* bouře udeřit, a místa, kam *nemůže*, protože je to mimo její přírodní zákonitost...

A stejně jako on mezi nimi smí jen ve velice omezené míře vybírat, protože je ovlivňují síly, které stojí mimo ni...

Viděl jsem svého bratra do sedmi let na trůně nebo mrtvého. Neexistuje třetí volba, že by si vybral být kupříkladu spokojený jako lord Elhaly, protože už takový je...

Náhlé proniknutí do podstaty času, pravděpodobnosti a svého vlastního *lارانu*, ho téměř pohltilo, Renata ale byla praktičtější.

„Můžeš je tedy skutečně řídit, Dorilys? Nebo jen říkat, kam budou postupovat?“ Allart sledoval její myšlenku. Byla to jen jasnozřivost, předvídavost nebo něco jako schopnost levitovat, přemísťovat neživé předměty?

„Můžu je nasměrovat kamkoliv, kam *půjdou*,“ odpověděla. „Šlo by to tam a tam“ – ukazovala rukou – „*tamhle* ale ne, protože vítr by se nezměnil tak rychle. Vidiš?“ Obrátila se ke Kyrilovi a zeptala se: „Je pravděpodobné, že teď vypukne požár?“

„Doufám, že ne,“ odvětil strážce věčně, „kdyby se ale bouře dostala tam dolů k Vysokým útesům, kde je hustý porost pryskyřníkových stromů, mohli bychom tu zažít zlý požár.“

„Tak ji tam uhodit nenecháme,“ řekla Dorilys se smíchem. „Nikomu ale neublíží, když blesk udeří u Hory mrtvého muže, kde už všechno shořelo, že ne?“ Když domluvila, vyšlehl z mraku mohutný modrobílý blesk a s oslepujícím zášlehem sjel do Hory mrtvého muže. Za vteřinu nebo dvě k nim dolehlo burácení hromu.

Dorilys se radostně rozesmála: „To je daleko lepší než ohňostroj, který pro nás o zimním slunovratu pořádají kováři!“ vykřikla a oblohou opět projel dlouhý zářivý blesk, znovu a znovu, a Dorilys se smála nadšením, potěšená novou schopností, co může s darem, se kterým se narodila, provádět, i když to dělala celý život a jen o tom nevěděla. Nové a nové mohutné, modrobílé a zelenobílé blesky rvaly mračna a šlehaly do Hory mrtvého muže a Dorilys pištěla hysterickým smíchem.

Kyřil na ni zíral, oči rozšířené posvátnou úctou a strachem. Čarodějka,“ zašeptal. „Královna bouře...“

Potom blesky odumřely, rachocení a třeskot hromů odeznívaly, až se rozhostilo ticho. Dorilys se zapotácěla a opřela o Renatu, oči podmalované černými kruhy, mátožná únavou. Opět byla dítětem, křídově bílým a vyčerpaným. Kyřil ji něžně zvedl, snesl po krátkém schodišti a uložil k sobě do postele. Renata šla za ním.

„Nechme ji tu trochu vyspat,“ řekl.

Když se k ní Renata sklonila, aby jí sundala boty, Dorilys se na ni unaveně usmála a upadla do hlubokého spánku.

Když se vrátila k ostatním, Donal se na ni tázavě podíval.

„Už spí,“ oznámila Renata. „Takhle by letět nemohla, úplně se vyčerpal.“

„Jestli chceš,“ nabídl Kyřil ostýchavě, „můžeš se s malou lady uložit do mé postele, *vai domna*, a zítra až vyjde slunce, odvysílám signál, aby pro vás přijeli se zvířaty, a domů se vrátíte po zemi.“

„Uvidíme,“ řekla Renata. „Možná, až se trochu vyspí, zotaví se natolik, že bude moci na Aldaran odletět. Přistoupila za ním k oknu a všimla si jeho starostlivě svrstělého obočí.

„Podívej, blesk udeřil tamhle do toho suchého kaňonu,“ ukázal rukou. I když Renata maximálně vypjala své vnímání, nezahlédla ani nejmenší náznak kouře, nepochybovala však o tom, že on ho vidí. „Nesvítlí slunce, abych mohl vyslat signál. Až vyjde, oheň se už rozšíří, kdybych se ale mohl s někým spojit...“

Allart přemýšlel: *Měli bychom mít na pozorovatelnách telepaty a ti by mohli kdykoliv navázat spojení s lidmi v údolí. Kdyby byl v nejbližší vesnici člověk vybavený matricí, Kyril nebo někdo jiný by mohl předat zprávu, že je třeba uhasit požár.*

Donal však myslel na bezprostřední úkoly: „Máte hasicí látky z Tramontany. Zalétnu tam na kluzáku a pokropím jimi místo, kam udeřil blesk. To oheň udusí, ještě než se stačí pořádně rozhořet.“

Starý strážce se na něj znepokojeně podíval. „Lord Aldaran by nebyl příliš potěšen, kdybych jeho chovance vystavoval takovému nebezpečí!“

„To není otázka, jestli mě to *necháš* udělat, příteli. Jsem dospělý muž a správce svého nevlastního otce a zodpovídám za blaho všech jeho poddaných. Nedovolím, aby jejich obydlí sežehl oheň, kterému jsem mohl zabránit.“ Donal se otočil a rozběhl se dolů po schodech a proběhl místností, kde Dorilys stále ještě spala mráкотným spánkem. Renata s Kyrilem pospíchali za ním. Když ho dostihli, zapínal už postroje kluzáku.

„Dej mi ty chemikálie, Kyrile.“

Strážce mu neochotně podal uzavřený válec s vodou a balíček hasicí látky. Když se smíchají, nabyde látka do neuvěřitelně objemné pěny, která pokryje a uhasí obrovskou plochu požáru.

Už se chystal vykročit do otevřeného prostoru, když tu ho Renata zarazila.

„Donale, vezmi mě s sebou!“ Copak ho nechají letět do takového nebezpečí samotného?

„Ne,“ odmítl jemně. „Jsi v létání teprve nováček, Renato. A hrozí tu jisté nebezpečí.“

Zvolala nahlas, i když věděla, že se jí hlas třese: „Nejsem dvorní dáma, kterou je třeba chránit před veškerým nebezpečím. Jsem vycvičený pracovník Věže a jsem zvyklá postavit se nebezpečí tváří v tvář!“

Laskavě jí položil ruce na ramena. „Já vím,“ řekl tiše, „s létáním ale nemáš žádné zkušenosti. Musel bych se zastavovat a dívat, jestli víš, co máš přesně dělat, a to by mě zdržovalo. Času není nazbyt. Nech mě letět, sestřenice.“ Stiskl jí ramena a přitáhl k sobě v rychlém, impulzivním objetí.

„Nehrozí mi tolik nebezpečí, kolik si myslíš. Čekej na mě, carya.“ Krátce ji políbil.

Stála tam, na ústech ji hřál dotek jeho rtů a přitom se dívala, jak se rozbíhá k okraji útesu, křídla nastavená, aby zachytila vítr. Vznosl se, Renata si zaclonila oči a pozorovala, jak se kluzák zmenšuje, nejprve byl velký jako jestřáb, potom jen jako pouhý vrabec a nakonec jen malá tečka, která se ztratila v oblacích. Když jí zmizela z očí, prudce zamrkala, otočila se a vešla zpátky do požární stanice.

Allart stál u okna a upřeně se díval ven. Když k němu přistoupila, řekl: „Od té doby, co mi Dorilys ukázala, co vidí, mám pocit, že dokážu o něco lépe kontrolovat své představy. Jde jen o to, zaměřit vnímání do všech časových rovin a vidět, která je nejreálnější...“

„To jsem moc ráda, bratranče,“ usmála se a opravdu to tak myslela. Věděla, jak bolestivě Allart bojoval s prokletím svého *laranu*. Avšak i přes svůj opravdový zájem o Allarta, který byl její příbuzný, milenec a přítel, zjišťovala, že nemá čas, aby teď na něj myslela. Veškeré její emocionální napětí směřovalo ven, k malé vzdálené skvrnce, která byla Donalovým kluzákem. Kroužila vysoko nad údolím, a potom začala velice pomalu klesat podél okraje bouřkové oblasti. A najednou se její veškeré city, empatický *laran* matričního monitora, vzepjaly a přelily do jeho vědomí, jeho identity, a Renata *byla* Donalem...

...letěla vysoko nad údolím, cítila síť elektrických proudů napjatou po obloze, šhubající sebou ve větru jako zástavy vlající ve

výšinách hradu, provazce čisté síly. Roztáhl konečky prstů, aby se zbavil mravenčení elektřiny, kroužil, vznášel se a veškerou svou pozornost soustředil na místo v lesním porostu, které mu Kyril ukázal.

Tenký kotouček kouře, napůl skrytý spadánými listy a jehličím stále zelených jehličnanů, spálených a vysušených mrazem a sluncem... Nepozorovaně tam mohl doutnat dlouhé dny a potom vzplát v požár, který by pohltil celé údolí... Dobře, že přiletěl. Bylo to příliš blízko statku Vysokých útesů, který mu pěstoun přenechal.

Jsem chudý muž. Nemám nic, co bych Renatě nabídl, i kdyby taková lady souhlasila stát se mou manželkou... nic, než chudý statek, tady v ohňové krajině spalované novými a novými požáry. Myslel jsem, že bych se mohl oženit a založit rodinu. Ted' mám ale pocit, že bych své drahé lady měl poskytnout mnohem víc. Proč si vůbec myslím, že by mě chtěla?

(Renata, strnulá u velikého okna, soustředěná, duchem nepřítomná, se zachvěla. Allart si toho všiml, ale větu, kterou se chystal vyslovit, nechal nevyřčenou a nerušil ji.)

Renatino vědomí opět splynulo s Donalovým, klesala stále níž a níž, visela v postrojích kluzáku. Obkroužil malý pramínek kouře a pečlivě ho studoval, nevšímaje si pohybu bouře nad hlavou. Kluzák teď rychle padal k zemi, široká křídla ho zbrzdila právě natolik, aby přistál na nohy, překulil se dopředu a nataženýma rukama zmírnil rychlost svého těla. Nezdržoval se rozepínáním postroje, z úkrytu pod vzpěrou vytáhl láhev s vodou, zuby ji otevřel a přidržel si ji pod paží, aby mohl rozvázat balíček s chemikáliemi. Vsypal je do vody, obsah lahve obrátil na obláček kouře a pozoroval, jak zelená pěna bublá a kypí, nabývá a nabývá, roztahuje se a rozlévá po listí a jehličí a vsakuje se rychle do země. Bylo po kouři, zbyly po něm jen poslední zbytky mokvajících pěny. Jako všichni hasiči lesních požárů byl Donal znovu ohromen, jak rychle může oheň, podchycený jednou ve svém ohnisku, ustoupit, jako by ani nikdy neexistoval.

Nejnepočitatelnější ze všech živlů, lehce se vyvolá, těžko se dostává pod kontrolu... Ta slova se mu do mysli dostala neznámo odkud a hned se zase ztratila. Složil zplihlý vak, který byl ještě před

chvíli lahví s vodou, vodotěsný obal stále trochu páchl chemickým slizem, a zastrčil ho pod jedno z lan kluzáku.

Bylo to tak jednoduché, proč se o mne Renata bála? Podíval se na oblohu a bylo mu to jasné. Mračna se stáhla všude kolem něho a rozhodně to nebylo počasí na létání. Ještě nepršelo, vzduch byl ale těžký a ponurý, dusný a hustý. Nad ním, na svazích Hory mrtvého muže, už zuřila bouře, provazce deště a černé mraky protínaly blesky vystřelující k čekající zemi. Donal strach neměl, létal od té doby, co byl malý chlapec. V zamračeném soustředění tam chvíli stál a studoval oblohu a vzdušné proudy, tvar bouře, směr větrů a snažil se určit nejlepší možnost návratu k požární stanici.

Bouře na Hoře mrtvého muže alespoň zadusila, možné stopy požáru... Shodil ze sebe popruhy, složil křídla a popadl kluzák pod paží. S kluzákem moc daleko nedojde, vláčet za sebou křídla bylo příliš namáhavé a také hrozilo nebezpečí, že se o něco zachytí a roztrhnou. Vyšplhal se tedy na malý strmý pahorek, odkud věděl, že může chytit vítr, upnul se opět do postroje a pokusil se vznést. Dvakrát se rozběhl a snažil se nabrat vítr do křídel, aby se odlepil od země, vítr se však pokaždé stočil a srazil ho zase dolů, jednou velice bolestivě.

Potlučený se s klením vydrápal na nohy. Hraje si Dorilys zase s větry a vzdušnými proudy, přesouvá magnetická pole a neví, že jsem tady dole? Ne, Renata a Allart by jí takové triky určitě zarazili. Jestli ale pořád spí, rozrušená zážitky neobvyklého dne, svým prvním letem a pokusem ovládnout svůj dar, nemůže její spící mysl pohybovat větrem a vzdušnými proudy podle své vlastní vůle?

S úšklebkem si měřil vzdálený vrcholek, na kterém stála požární stanice. Bude se tam muset vyšplhat pěšky? Před soumrakem se tam stěží dostane. Cesta byla poměrně dobrá, každých deset dní po ní k požární stanici dopravovali zásoby. Slyšel, že byla vyhlazena matriční silou ještě za časů děda *domna* Michaila. Přesto se mu po ní šplhat nechtělo. V její prospěch hovořilo pouze to, že byla o něco lepší než stezka po skalnatých útesech. Když se mu ale nepodaří zachytit vítr stálý natolik, aby ho s pomocí matričního krystalu vynesl do vzduchu, bude se muset po té cestě trmácet a vláčet kluzák pod paží!

Opět se podíval na oblohu, vnímání soustředěné na čtení větru a vzdušných proudů. Jediný stálý vítr, se kterým by se mohl vznést, dul směrem k bouři nad Horou mrtvého muže. Když s tím větrem vzlétne, může ho potom někde zachytit protiproud, který ho donese zpátky na stanici... ano, bylo tu ale jisté riziko. Když bude vítr příliš silný, strhne ho přímo do pekla bouře.

Když ale půjde pěšky, bude to trvat příliš dlouho a na cestě ho zastihne tma, což je také nebezpečné. Musí tedy risknout vítr vanoucí k vrcholku Mrtvého muže. Pečlivě zkontroloval, zda jsou popruhy dobře upevněné a bezpečné, prohlédl vzpěry a jejich ukotvení a nakonec odhodil plastický obal od lahve s vodou. Může sem pro něj zaletět někdy později, každá přebytečná zátěž, i když nepatrná, by mohla ovlivnit to, co bude vysoce důmyslným leteckým manévrem. Potom se rozběhl k hraně kopce, plně se soustředil na matrici a oddal se větru a levitační síle. S úlevou pocítil, že se do širokých křídel kluzáku opřel vítr a vzestupný proud ho vynáší vzhůru a vpřed.

Stoupal stále výš a vítr ho hnál takovou silou, až vibrovaly všechny vzpěry a lana a řevem větru pronikal vysoký zpěvavý tón.

Pocíťoval podivný nezúčastněný, vzrušující strach, smysly napjaté k prasknutí, vybičované potěšením z divokého letu. *Jestli spadnu, roztříštím se na kusy – já ale nespadnu!* Jako jestřáb ve svém živlu zakroužil nad údolím, podíval se na rozervané cáry mraků nad požární stanicí a husté sloupce bouřkových mračen nad Horou mrtvého muže, protkané klikyháky blesků. Ještě jednou zakroužil a zachytil protiproud, který ho donese na stanici, nastavil mu křídla a poddal se opojné radosti z letu. Netušil, že Renatina mysl je spojena s jeho, přistihl se ale, jak přemýšlí: *Kéž by Renata mohla vidět to, co teď vidím já.* Extáze z dlouhého prudkého letu a svist větru ve vzpěrách mu najednou splynuly s okamžikem, příliš krátkým, kdy se jejich ústa spojila...

Děsivě zaprašťel blesk, kovové svorky na konci vzpěr se rozzářily namodralým světlem a Donalem projelo šlehnutí nevybitého elektrického výboje. Uvědomil si, že bouře rychle postupuje, neboť je hnaná větrem dolů údolím směrem k požární stanici. Přistát nemohl, elektrický náboj by ho zabil v okamžiku, kdy by se nohama dotkl země. Musí kroužit, dokud se nevybije. S

náhlým zaduněním hromu mu došlo, jak velký má strach. Bouře se pohybuje nesprávným směrem. Měla ustoupit za Horu mrtvého muže a místo toho se vrací zpět. Vzpomněl si na den, kdy se narodila Dorilys, na den matčiny smrti. Tehdy bylo s bouří také něco v nepořádku! Dorilys se zdají sny plné hrůzy a moci a sahá po silách bouře. Proč by je ale měla zaměřit na něj, byť třeba ve spánku?

Ví, že už není jedinou ženskou bytostí v mých myšlenkách a srdci? Bojoval, aby se udržel ve vzduchu, proti zatvrzelému sestupnému proudu, který se ho snažil strhnout na otevřené prostranství za požární stanici. Věděl, že musí opsat ještě jeden kruh. Opět ho ohlušil rachot hromu a opřel se do něho poryv ledového deště. Ještě jednou pocítil, jak se kolem něho stanuje blesk, každickým atomem svého *laranu* se tedy vypjal a *někam* ho odmrštil...

Byl pryč. Tělem mu zaduněl hrom a Donal padal jako kámen, když tu z posledních sil zachytil proud, který by ho mohl donést na samotnou hranu otevřeného prostoru za stanici. Nebo ji mine, zřítí se do skalní propasti a roztříští se dole v hlubinách? Napůl v bezvědomí viděl, jak pod ním někdo běží k místu, kde přistane. Prudce dopadl a zapotácel se. Renata ho zachytila do náručí a podepřela, Donal, zmáčený a v bezvědomí, se o ni chvíli opíral, potom je jeho váha převážila a oba upadli na zem.

Renata si omdlelého Donala pevně tiskla na prsa, vyčerpaná a nesmírně unavená. Donalův obličej byl studený od deště a na krátký okamžik nevěděla, jestli je naživu. Potom zachytila teplo jeho dechu a svět se opět dal do pohybu.

Ted' už vím, co je to láska. Nevidět před sebou nikoho, jen toho jediného... vidět, jak tady klečím a svírám ho zasaženého v náručí, vědět, že kdyby ho to zabilo, v pravém smyslu toho slova bych zemřela i já... Prsty tápala po popruzích a uvolňovala zázrakem nepoškozený kluzák. Najednou otevřel oči. Stáhl ji k sobě a jejich rty se v hlubokém tichu setkaly. Allarta a Kyrila, kteří je pozorovali, buď neviděli, nebo na ně nedbali. Náhle a provždy věděli, že patří jeden druhému. Ať se má stát cokoliv, bude to jen potvrzením toho, co už věděli.

20. Kapitola

Renata věděla, že dokud bude živa, nic v její mysli nebo vzpomínkách se nevyrovná nádheře tohoto období – vrcholné léto v Hellersu a Donal po jejím boku. Společně létali na kluzácích nad dlouhými údolími, plachtili z vrcholku na vrcholek, schovávali se pod útesy před letními bouřkami nebo leželi bok po boku ve skrytých kašonech a hodiny pozorovali pohyb oblaků na obloze, aby se znovu vraceli k zelené zemi a jeden k druhému.

Den po dni se Dorilys blížila k okamžiku, kdy ovládne svůj podivný dar, a Renata začínala být optimističtější. Možná bude všechno v pořádku. Dorilys pravděpodobně nikdy nepodstoupí riziko přivést na svět dítě, určitě ne holčičku, pubertu by však mohla přežít bez úhony. V přílivu své lásky Renata cítila, že by nepřenesla přes srdce, kdyby ji o ten slib, o tu naději, měla připravit.

A já jsem se vysmívala Cassandře! Milosrdný Avarro, jak mladá a neznalá jsem byla!

Za jednoho z dlouhých zářivě letních odpolední leželi skryti v zeleném údolí a dívali se do výšek, kde Dorilys společně s několika chlapci z hradu kroužila jako pták a pohrávala si se vzestupnými proudy.

„Dokáží s kluzákem leccos,“ ozval se Donal, „nikdy bych ale s proudy nemohl dělat to co ona. Neodvážil bych se toho. Žádný z chlapců není ani zpoloviny tak zručný nebo tak odvážný.“

„Nikdo z nich nemá její dar,“ opáčila Renata a dívala se do závrtných fialových hloubek oblohy a oči se jí najednou zalily slzami. V prvním a posledním létu jejich lásky někdy mívala pocit, že se Dorilys stala jejím vlastním dítětem, holčičkou, kterou se svému milenci nikdy neodváží dát. Dorilys byla jejich, jejich dítětem, které učili, trénovali a milovali.

Donal se nad ni naklonil, políbil ji a potom jí prstem lehce přešel po řasách. „Máš v očích slzy, má nejdražší?“

Renata zavrtěla hlavou. „Jen jsem se příliš dlouho dívala na oblohu.“

„Jak je to zvláštní,“ vydechl Donal, vzal jí ruku do dlaní a líbal její štíhlé prsty. „Nikdy jsem si nemyslel...“ hlas se mu vytratil, byli ale v tak těsném spojení, že Renata četla jeho nevyslovená slova.

Nikdy jsem si nemyslel, že potkám takovou lásku. Věděl jsem, že jednou, dříve nebo později, mi pěstoun najde nevěstu, milovat ale tak, jak miluji... to snad ani nemůže být pravda. Musím najít odvahu, abych mu to řekl, někdy... Donal se pokusil představit si, jak se vzpírá zvyku a civilizovanému chování, vstupuje do pracovny svého pěstouna a říká: „Pane, nečekal jsem, až mi najdeš manželku. Zde je žena, kterou si chci vzít...“ Přemýšlel, jestli by se na něj dom Michail rozzlobil. Nebo ještě hůř, zda by svalil vinu na Renatu.

Kdyby ale věděl, že v životě kromě Renaty nenajdu jiné štěstí... Říkal si, jestli dom Michail vůbec někdy poznal, co je to láska. Jeho sňatky byly řádně domluvené rodinou. Co by mohl vědět o citu, který je zahnal na toto scestí? Dýchl na něj studený závan větru a zachvěl se, vycítil vzdálený varovný náznak bouře.

„Ne,“ řekla Renata. „Zná bouřkové proudy velice dobře. Žádné nebezpečí jí nehrozí. Podívej! Všichni chlapci letí za ní...“ Ukázala nahoru na šňůru dětí, vlnící se a kroužící na křídlech větru, vracející se jako formace divokých ptáků k vzdáleným výšinám Aldaranu. „Pojď, lásko. Slunce brzy zapadne a za soumraku se probouzí silný vítr. Musíme za nimi.“

Když jí pomáhal zapnout popruhy, ruce se mu chvěly.

„Ze všech věcí, které jsi mi daroval, Donale,“ zašeptala, „je tato asi nejkrásnější. Neznám v Hellersu žádnou jinou ženu, která by mohla takto létat.“ Donal zahlédl, jak se jí v červáncích nastupujícího soumraku na řasách zaleskla slza. Vysmekla se ale jemně jeho myšlenkám, roztáhla křídla kluzáku, rozběhla se dlouhým údolím, zachytila rychlý proud a unikala mu stále výš a výš, potom se zavěsila do dlouhého lenivého vzdušného komínu a čekala, až se k ní připojí.

Když se toho večera Dorilys rozloučila a šla spát, pokynul lord Aldaran Allartovi a Renatě, aby ještě v hale zůstali. Hudebníci hráli a

několik domácích na doprovod harf tančilo, dom Michail byl však zachmuřený a v ruce svíral rozevřený dopis.

„Podívejte se na tohle. Zaslal jsem poselství Stornům, že bych rád zahájil jednání o sňatku s Dorilys. Minulý rok nemluvili o ničem jiném, letos ale pouze odpovídají, že vzhledem k Dorilysině mládí bychom to měli znovu projednat, až dosáhne věku zralého na vdávání. Říkám si...“

Donal stroze odtušil: „Dorilys už byla dvakrát zasnoubená a oba zaslíbené manžele krátce poté postihla náhlá smrt. Dorilys je chytrá a krásná a jejím věnem je hrad Aldaran, překvapilo by mě ale, kdyby prošlo bez povšimnutí, jak rychle ti, kdo si ji chtějí vzít, umírají.“

Allart pokývl hlavou: „Kdybych byl, lorde Aldarane, sebou, počkal bych s myšlenkami na sňatek, až Dorilys překoná pubertu a vyvázne z nebezpečí nemoci dospívání.“

Aldaran se chraplavě zeptal: „Allarte, viděl jsi... umře na nemoc dospívání jako všechny moje děti z prvního manželství?“

„Nic takového jsem neviděl,“ odpověděl Allart. Snažil se velice usilovně nedívat se dopředu. Vize mu nyní nepřinášely nic jiného než katastrofy, z nichž se mnohé nemohly vázat ani na určité místo ani čas. Znovu a znovu viděl hrad Aldaran v obležení, šípy létaly, ozbrojení muži útočili, nad pevností zuřily jasné blesky. Allart se to snažil dělat jako v Nevarsinu – uzamknout svou mysl, nevidět nic, protože většina z toho, co viděl, byly lži a prázdný strach.

„Jasnozřivost tady nemá žádný význam, můj lorde. I kdybych měl před očima stovku různých možností, jen jedna z nich se může naplnit. Je tedy zbytečné hledět do jediné budoucnosti a obávat se zbývajících devadesáti devíti. Kdyby však bylo nevyhnutelné, aby Dorilys zemřela na nemoc dospívání, nemyslím, že bych se takové vizi mohl vyhnout, ale nic takového jsem neviděl.“

Dom Michail si položil hlavu do dlaní a zašeptal: „Kéž bych měl něco z tvého daru, Allarte! Protože ta odpověď je podle mne jasným znamením, že Stornové jsou ve spojení s mým bratrem ze Scathfellu a nechťejí si ho rozhněvat, protože můj bratr stále doufá, že zemře-li bez zetě, podaří se mu zmocnit Aldaranu. A k tomu,“ odmlčel se a trhl hlavou svým rychlým jestřábím pohybem, „nikdy

nedojde, stejně jistě jako po nebesích putují čtyři měsíce a uprostřed zimy padá sníh!“

Očima sklouzl na Donala a jeho pohled zjhl, všichni mohli sledovat, na co myslí. Je nejvyšší čas, aby se alespoň Donal oženil. Donal strnul napětím, věděl, že toto není vhodná chvíle, aby se mu svěřil a postavil, dom Michail ale pouze řekl: „Jděte, děti, a jestli chcete, zatančete si s ostatními. Já teď musím vymyslet, co svým příbuzným ze Stornu odpovím,“ a Donal vydechl úlevou.

Později v noci však Donal pravil: „Nesmíme to už odkládat, láska. Nebo přijde den, kdy mě k sobě povolá a oznámí: ‚Donale, toto je tvoje nevěsta,‘ a já mu budu muset vysvětlit, proč si nemůžu vzít nějakou bezduchou dceru jednoho z jeho vazalů, kterou pro mne našel. Renato, mám se vypravit do pohoří Kilghardu a svým vlastním jménem požádat o tvou ruku? Myslíš, že by dom Erlend dal svou dceru chudákovi, lordovi malinkého statku na Vysokých útesech? Jsi dcerou mocného panství. Tvoji příbuzní řeknou, že mi jde jen o tvé bohaté věno.“

Renata se zasmála. „Moje věno nestojí za řeč. Mám tři starší sestry. A můj otec je natolik rozhořčen, že jsem sem odešla bez jeho svolení, že mi možná odmítne dát i to! Bohaté věno dostanu od *domna* Michaila za svou péči o Dorilys a pochybuji, že by litoval, že zůstane v jeho rodině!“

„Pořád byl ale ke mně laskavější, než by jakýkoliv otec mé vlastní krve mohl být, a zaslouží si lepší zacházení než tuto falešnost. Stejně jako nechci, aby si tví příbuzní mysleli, že jsem využil příležitosti a svedl tě, když jsi dlela pod naší střechou možná proto, abych se zmocnil právě toho věna.“

„Ach, to ztracené věno! Víím, že ti o ně nejde, Donale.“

„Když to bude nutné, milovaná, klidně se ho zřeknu a vezmu si tě jen ve spodní košili,“ prohlásil vážně.

Renata si ho k sobě se smíchem přitáhla. „Raději si mě vezmi bez ní,“ škádlila ho. Líbilo se jí, jak se pořád ještě červená, jako chlapec o polovinu mladší.

Nikdy nevěřila, že by tak mohla své lásce propadnout a nic jiného nevnímat. *I přes všechny ty roky ve Věži, přes všechny milence, které jsem měla, bych klidně mohla být holčičkou Dorilysina*

věku! Jakmile jsem jednou okusila, jak může láska chutnat, zbytek světa pro mne neznamena nic, vůbec nic, méně než nic...

„Stejně by to, Renato, měl můj pěstoun vědět,“ navázal Donal po dlouhé odmlce na předchozí rozhovor.

„Je telepat. Určitě to ví. Myslím ale, že se ještě nerozhodl, co s tím provede,“ namítla Renata, „a bylo by od nás nezdrovité ho k nějakému rozhodnutí nutit!“

Donal by se s tím býval měl spokojit, ale dál přemítal. Jak mohlo *domna* Michaila někdy napadnout, že se on, Donal, postaví zvyku a obrátí své myšlenky k ženě na vdávání bez souhlasu její rodiny? Odcizoval se vzorci, podle kterého se měl jeho život ubírat a měl z toho divný pocit.

Renata se podívala do utrápeného obličeje svého milence a povzddechla si. Ve svém osamělém zápase s vědomím, který ve Věži svedla, si uvědomila, že se nevyhnutelně musí vymanit z tradičních šablon přisouzených ženám jejího klanu. Donal se předtím nikdy s takovou nutností změny nesetkal.

„Musím tedy svému otci oznámit, že když do zimního slunovratu nemůže stihnout odpověď, budeme oddáni o noci zimního slunovratu – pokud mě pořád ještě chceš.“

„Jestli tě pořád ještě chci? Lásko, jak se můžeš na něco takového ptát?“ Donal se natáhl a zbytek rozhovoru probíhal beze slov.

Léto nezadržitelně ubíhalo. Listy začaly usychat, Dorilys oslavila narozeniny a první úroda byla sklizena. V den, kdy všichni Aldaranovi lidé odešli, aby se podívali, jak odvázejí velké vozy naložené pytlí s ořechy a džbány plné vylišovaného ořechového oleje do jedné ze stodol ležících mimo hrad, přistoupila na nádvoří k Allartovi Renata.

„Zůstaneš přes zimu, příbuzný? Já Dorilys nemůžu opustit, dokud bezpečně nepřekoná pubertu, ale co ty?“

„Donal mě požádal, abych zůstal, stejně jako dom Michail. Zůstanu, dokud mě nepovolá bratr.“

Za jeho slovy cítila Renata únavu a odevzdání. Allart bolestivě toužil po Cassandře. V jedné ze svých tajných depeší žádal, aby se mohl vrátit, Damon–Rafael však odmítl.

Renata se ironicky pousmála. „Když má teď tvůj bratr manželského syna, nepospíchá, aby ses shledal se svou ženou a možná zplodil syny, kteří by mohli zatoužit po nároku na panství.“

Allart si povzdechl; na muže tak mladého příliš utrápeně, pomyslela si Renata. „Cassandra mi neporodí žádné děti,“ řekl. „Takovému nebezpečí ji nevystavím. A v ohni Hali jsem přísahal, že podpořím nárok synů svého bratra, ať manželských nebo *nedestrů*.“

Renata cítila, jak se jí do očí hrnou slzy, které měla v posledních dnech tolikrát na krajíčku. Aby je potlačila, promluvila tvrdě a sarkasticky: „Nárok na panství – ano, to jsi přísahal. Ale co nárok na korunu, Allarte?“

„Žádnou korunu nechci,“ odmítl Allart.

„Ach, já ti věřím,“ její hlas byl teď uštěpačný. „Bude ti to ale věřit tvůj pokrevní bratr?“

„Nevím,“ povzdychl si znovu Allart. Opravdu Damon–Rafael věří, že neodolá pokušení vyrvat mu panství – nebo korunu – z rukou? Nebo si prostě jenom chce zavázat mocného lorda Aldarana povinností vůči Elhalynu? Jestli se rozhodne bojovat s princem Felixem o thendarskou korunu, bude spojence potřebovat.

K takovému boji ale nedojde hned. Starý král Regis se stále drží při životě a Rada by ho na smrtelné posteli nerušila. Jakmile však bude král ležet v neoznačeném hrobě vedle svých předků v Hali, jak je zvykem, potom – *potom* si Rada pospíší, aby princ Felix prokázal svou způsobilost zdědit otcovu korunu.

„*Emmasca* by mohl být velice dobrý král,“ poznamenala Renata, která mu bez obtíží četla myšlenky, „nemůže ale položit základy dynastie. Felix dědit nebude. A četla jsem také poslední poselství. Cassilda se už nikdy z porodu syna nezotavila a několik málo desetidenní po něm zemřela. Takže tvůj bratr má manželského syna, ale hledá teď manželku. Nepochybují, že lituje, že tě tak rychle oženil s Cassandrou.“

Allart zkrivil ústa nechutí, neboť si velice dobře pamatoval, co mu Damon–Rafael řekl: „Kdyby Cassilda zemřela, jak od toho za

posledních deset let nikdy nebyla daleko, byl bych volný, abych si vzal Cassandru sám.“ Jak mohl dokonce i bratr tak mluvit o ženě, která mu porodila tucet dětí a musela se dívat, jak umírají? „Možná je to takhle lepší,“ poznamenal Allart, znělo to však tak bezútešně, až se Renata neubránila slzám. Jemně ji vzal za bradu a pozvedl ji k sobě. „Co se stalo, sestřenice? Vždycky jsi připravena utěšit mé trápení, o svém ale nikdy nemluvíš. Co tě tíží, příbuzná?“ Natáhl ruce a objal ji, bylo to však láskyplné gesto bratra, přítele, nikoliv milence, a Renata to věděla. Rozvzlykala se a Allart ji něžně podržel v náručí. „Pověz mi to, *chiyo*,“ povzbuzoval ji tak konejšivě, jako by byla v Dorilysině věku, a Renata bojovala s dalšími slzami.

„Donalovi jsem nic neřekla. Chtěla jsem mít jeho dítě. Kdybych byla v jiném stavu, otec by mě nemohl nutit, abych se vrátila domů na Edelweiss a vzala si jakéhokoliv muže, kterého mi vybere... a tak jsem počala, ale druhý den jsem monitorováním zjistila, že to dítě je ženského pohlaví. A tak jsem...“ Polkla a Allart cítil její bolest jako zoufalou agónii svého vlastního těla. „Nemohla jsem ji nechat žít. Nelituji... nelituji toho, jak bych mohla, s tím prokletím v rodové linii Rockravenů? A přesto – dívám se na Dorilys a nemohu si pomoci, abych si nemyslela, že jsem musela zničit něco, co by bývalo mohlo být taky takové, krásné a...“ Hlas se jí zlomil a bezmocně se rozvzlykala Allartovi na rameni.

A já jsem si myslel, že bych od Cassandry mohl chtít stejné rozhodnutí... Allart nenacházel nic, co by mohl říct. Objímal Renatu a nechal ji tiše plakat. Nakonec se uklidnila a zašeptala: „Vím, že jsem jednala správně. Muselo to být. Ale – ale Donalovi to přesto říct nemůžu.“

Co to ve jménu všech bohů svým ženám děláme? Co jsme zaseli do své krve a genů, že je tak trápíme? Svatý Otče břemen, je to tvé milosrdenství, nikoliv trest, že jsem odloučen od Cassandry...

Když promluvil, viděl stále Cassandřin obličej zbrázděný stejnou hrůzou, jakou cítila Renata. Snažil se ten obraz odehnat, přitáhl Renatu k sobě a něžně zašeptal: „Víš, že jsi jednala správně a to vědomí ti doufám dodá sílu.“ Potom jí pomalu, pečlivě hledaje slova, vyprávěl o své vidině, kdy ji spatřil v pokročilém těhotenství, vyděšenou, zoufalou. „Již dlouho jsem ten obraz neviděl,“ ujišťoval

ji. „Ta možnost patrně existovala jen po krátkou dobu, kdy jsi byla skutečně těhotná a potom – a potom se prostě rozplynula, když jsi učinila krok, který ji odvrátil. Ničeho nelituj.“

Pořád si ale nebyl jistý: v poslední době neviděl *nic*. Obrnil se proti *jakýmkoliv* vidinám a přívalu možných budoucností. Je pravda, že teď, když holčička, kterou Renata počala, již nežije, není žádný důvod k obavám? Podařilo se mu ji ale povzbudit. Vypadala klidnější a nechtěl ji zase rozrušit.

„Vím, že jsem jednala správně,“ řekla Renata. „Dorilys je ale poslední dobou tak sladká, tak poslušná, tak jemná. Když teď dokáže trochu ovládat svůj *lاران*, zdá se, že i bouře už tak nezuří.“

Ano, pomyslel si Allart. *Už dlouho mě ve spánku nebo při procitání nepřepadly ty strašlivé vize klenuté místnosti a dětského obličeje ověncěného příšernými blesky...* Opustily všechny tyto tragédie, když Dorilys zvládla svůj hrozný dar, i říši možných budoucností?

„Tím je to však všechno ještě horší,“ posteskla si Renata, „vědět, že světlo světa mohla spatřit další taková holčička a ta teď nikdy nebude žít... Asi musím myslet na Dorilys prostě jako na dceru, kterou se nikdy neodvážím mít... Allarte, pozvala otce a Donala, aby si poslechli její hudební odpoledne. Přijdeš taky? Začíná mít skutečně krásný hlas. Přijdeš si ji poslechnout?“

„S radostí,“ odpověděl Allart upřímně.

Donal už tam byl, stejně jako lord Aldaran a několik žen z hradu včetně Dorilysiny učitelky hudby, mladé šlechtičny z rodiny Darrielů. Tmavovlasá kráska s černými vlasy a smolnými řasami připomněla Allartovi na okamžik Cassandru, i když se ve skutečnosti příliš nepodobaly. Jak ale lady Elisa seděla skloněná nad *rrylem* a ladila struny, všiml si, že i ona má na ruku šest prstů. Vzpomněl si, co řekl Cassandre na jejich svatbě: „Kéž bychom žili v době, kdy bychom místo války mohli skládat písně!“ Jak krátkého trvání měla ta naděje! Žili v zemi rozervané válkou, jak na horách tak i v panstvích, Cassandra ve Věži sužované vznášedly a zápalnými látkami, Allart v kraji spalovaném lesními požáry a zuřivými blesky, pršícími z oblohy jako ohnivé šípy. Vyděšeně se rozhlédl po

místnosti a pohlédl ven z okna na tichou oblohu a hory v pozadí. Klid, ani náznak válečné vřavy. Opět ty jeho prokleté vize, v pohodě komnaty, kde lady Elisa rozezněla struny rrylu a pronesla: „Zpívej, Dorilys.“

Dětský hlas, sladký a tklivý, začal starou píseň vzdálených kopců:

*„Kde dlíš?
Kde touláš se má lásko?“*

Allarta napadlo, že taková píseň o beznadějně lásce a touze zní z úst mladičké dívky podivně, byl však okouzlen krásou jejího hlasu. Dorilys za ten podzim značně vyrostla, vytáhla se, ňadra, i když malá, se jí už pod dětskými šaty začala půvabně rýsovat, mladé tělo se jí hezky zaoblilo. Pořád ještě byla neohrabaně nohatá – bude z ní vysoká žena. Už teď byla větší než Renata.

Když dozpívala do konce, dom Michail zvolal: „Vypadá to, miláčku, že jsi opravdu zdělila matčin nádherný hlas. Nezazpívala bys mi něco veselejšího?“

„S radostí.“ Dorilys si vzala rryl od lady Elisy. Trochu poupravila ladění a začala se volně probírat strunami a spustila komickou horskou baladu. Allart ji často slýchal v Nevarsinu, i když ne v klášteře, rozpustilou píseň o mnichovi, který, jak se na dobrého mnicha patří, nosil celý svůj majetek v kapsách.

*„Kapsy, kapsy, kapsy,
Kapsy otce Dominika.
Do těch krásných kapes, co měl u pasu,
si nacpal všechno, to říkám bez špásu.
Nacpal si tam všechno, co vlastnil ten den,
a potom s plnou kapsou vyrazil hbitě ven.“*

Netrvalo dlouho a posluchači kuckali smíchy nad neustále narůstajícím a pozoruhodnějším výčtem obsahu pověstných mnichových kapes.

*„Nacpal si tam všechno, co vlastnil ten den,
a potom s plnou kapsou vyrazil hbitě ven.
Miska a lžíce a knížka modliteb,
Teplá pokrývka proti nečasu,
Tužka na zbožná slova a dopisy,
Mékounké chrániče, aby ho kolena
netlačila při uctivých pozdravech,
Louskáček ořechů v mědi a ve zlatě...“*

Dorilys začínala mít potíže, aby udržela vážnou tvář a nerozesmála se s publikem, které se pochechtávalo a hihňalo, nebo jako její otec zaklonilo hlavu a řvalo smíchy nad nesmyslností některých předmětů:

„Kapsy, kapsy, kapsy, kapsy otce Dominika...“

Dostávala se ke slokám, které byly stále odvážnější:

*„Sedlo a uzdu a nabroušené ostruhy,
Co kdyby mu někdo daroval jezdeckého chervina.
Umyvadlo se zlatými držadly, holicí čepelky...“*

Rozletěly se dveře a Dorilys se nejistě zarazila; lord Aldaran se hněvivě obořil na zbrojnoše, který tak neurvale vtrhl do místnosti. „Varlette, jak se opovažuješ rušit svou mladou paní!“

„Omlouvám se, malá lady, ta záležitost je ale nesmírně naléhavá. Lord Scathfell...“

„Stačí,“ přerušil ho lord Aldaran podrážděně. „I kdyby stál se stohlavou armádou přímo před branami, neopravňuje tě to k takové nezdvořilosti!“

„Dorazil jeho posel. A ten posel mluví o požadavcích, můj lorde.“

Uplynula vteřina ticha a potom se Michail z Aldaranu vztyčil. Poklonil se lady Elise a své dceři s takovou dvorností, jako by Dorilysina malá učební komnata byla přijímacím sálem.

„Dámy, omluvte mě. Nepřerušuji vaši hudební produkci ze svobodné vůle. Obávám se ale, že tě, dcero, budu muset požádat o dovolení, abych mohl odejít.“

Na okamžik otevřela Dorilys ústa úžasem. On žádá ji o povolení, aby mohl odejít? Bylo to očividně poprvé, co ji zahrnul do formální zdvořilosti dospělých. Potom ale vybrané způsoby, kterým jí Margali a Renata naučily, došly svého naplnění. Vysekla mu takovou poklonu, až se kolena téměř dotkla země.

„Jak ráčíš, pane, jdi za svými povinnostmi, prosím tě však, aby ses vrátil, až je vyřídíš.“

Poděkoval jí úklonem hlavy. „Pokusím se o to ze všech sil, má dcero. Dámy, omlouvám se,“ dodal a poklonil se Margali a Renatě a potom úsečně zavelel: „Donale, následuj mě,“ a Donal vstal a pospíchal za ním.

Když odešli, Dorilys se pokusila dokončit svou píseň, veselá nálada ale vyprchala, a po chvíli rryl odložila. Allart sešel dolů na nádvoří, kde stála zvířata a kolem nich podupával doprovod diplomatické mise ze Scathfellu. Zahlédl znaky různých horských klanů, ozbrojení muži se ale proplétali a přeléváli, a když se znovu podíval, byli pryč. Věděl, že *laran* mu kreslí halucinace událostí, které se možná nikdy nestanou. Zoufale se mezi nimi snažil nalézt tu pravdivou, zorientovat se v čase, byl však příliš rozrušen a to, co cítil, ho příliš neuklidňovalo – myšlenky těch, co přinesli Scathfellovy požadavky, nečetl vědomě, ale oni své emoce vysílali po celém kraji.

Válka? Tady? Bodlo ho lítostí nad dlouhým nádherným létem, které tak neodvratně patřilo minulosti. *Jak tady mohu sedět v míru, když mí lidé jsou ve válce a bratr se chystá zmocnit koruny? Co jsem udělal abych si ten mír zasloužil, když moje milovaná manželka je vystavena nebezpečí a hrůzám boje?* Odešel do své komnaty a pokoušel se uklidnit nevarsinským dýcháním, nemohl se ale soustředit a před očima i v mysli mu vířily obrazy války, bouří a povstání. Byl rád, když si ho po nějaké době lord Aldaran nechal zavolat do audienčního sálu.

Očekával, že se setká s vyslanci ze Scathfellu, jak to často vídal ve svých vizích, nebyl tam však nikdo kromě lorda Aldarana,

zamračeně hledícího do podlahy před svým vysokým křeslem, a Donal přecházející nervózně sem a tam. Když Allart vstoupil, podíval se na něj Donal pohledem, ve kterém se mísila vděčnost s naléhavou prosbou.

„Pojď dál, bratranče,“ vyzval ho dom Michail. „Radu příbuzného teď budeme potřebovat. Posadíš se?“

Allart by raději zůstal stát nebo přecházel jako Donal, posadil se ale do křesla, ke kterému dom Michail pokynul. Starý lord tam seděl s bradou v dlaních, ponořen ve svých myšlenkách. Nakonec přikázal: „Sedni si taky, Donale! Přivádíš mě k šílenství, jak tady pochoduješ jako berserk posedlý vzteklým vlkem,“ a počkal, až se jeho chovanec posadí vedle Allarta. „Rachal ze Scathfellu – bratrem ho už nazývat nemohu – ke mně poslal vyslance s požadavky tak opovázlivými, že k nim nemohu zůstat chladnokrevně hluchý. Troufá si mě žádat, abych si bez odkladu, nejlépe do zimního slunovratu, vybral jednoho z jeho mladších synů – jaká čest, že mi dokonce nechává vybrat, které z těch jeho proklatých štěňat si vezmu – a formálně ho adoptoval jako svého dědice, jelikož nemám žádného manželského syna a ani není pravděpodobné, že bych nějakého ve svém věku ještě mohl mít.“ Sebral kus papíru z křesla, kam ho předtím hodil, a znovu ho v zaťaté pěsti zmačkal. „Mám pozvat všechny muže jako svědky, že jsem prohlásil syna ze Scathfellu za svého dědice a potom – jen si tu nestydatost poslechněte – *můžeš žít těch několik let, co ti ještě zbývá, v takovém míru, jak ti to jen tvé ostatní špatné činy dovolí.*“ Drtil ten urážlivý dopis v pěsti, jako by byl krkem jeho bratra.

„Pověz mi, bratranče, co mám s tím mužem udělat?“

Allart se na něj zděšeně podíval. *U všech bohů, proletělo mu hlavou, na co se mě to ptá? Opravdu si myslí, že mu mohu v takové záležitosti poradit?*

Aldaran dodal, tentokrát mírněji, ale také mnohem naléhavěji: „Allarte, v Nevarsinu jsi se toho mnoho naučil. Znáš všechno o naší historii a veškerých našich zákonech. Řekni mi, bratranče, neexistuje žádný způsob, jak bych mohl svému bratrovi zabránit, aby ještě dříve než mé kosti spočinou v hrobě, uchvátil Aldaranské panství?“

„Můj lorde, nevidím způsob, jak by tě mohli donutit, abys adoptoval syna svého bratra. Stejně tak ale nevím, jak bys mohl odvrátit, aby po tobě synové lorda Scathfella nedědili. Zákon se o dětech ženského pohlaví nevyjadřuje jasně.“ A i *kdyby*, pomyslel si téměř zoufale, *byla by Dorilys skutečně schopna vládnout?* „Když smí dědic ženského pohlaví dědit, je to obvykle proto, že všichni zúčastnění mají pocit, že z jejího manžela bude vhodný vrchní pán. Nikdo by ti neupíral právo přenechat Aldaran Dorilysině manželovi.“

„Ale podívej,“ uhlazoval Aldaran zmačkaný dopis, „podívej – jsou tady připojeny pečeti Stornů, Sain Scarpů a dokonce lorda Darriela. Ten papír je jimi ověřen, jako by měli tomuhle – tomuhle ultimátu propůjčit svou sílu. Teď už není divu, že lord Storn neodpověděl, když jsem pro Dorilys žádal jejich syna. Žádný z nich se se mnou nechce spojit, ze strachu, aby si proti sobě nepošťoval ostatní. Teď bych si přál, aby Ridenowové nebyli zapleteni do války s tvým rodem, jinak bych Dorilys nabídl *tam*.“ Na chvíli se odmlčel, hluboce zadumaný. „Přisahal jsem, že si raději Aldaran spálím nad hlavou, než aby se dostal do rukou mého bratra. Pomoz mi najít východisko, Allarte.“

První myšlenka, která mu bleskla hlavou – a vzápětí byl rád, že měl tolik rozumu, že ji zastřel, aby ji lord Aldaran nedokázal přechíst – byla: *Můj bratr Damon–Rafael právě nedávno přišel o manželku*. Ta úvaha mu mysl naplnila bouřlivými vidinami hrůzy a neštěstí. Zděšeně se odmlčel, protože si vzpomněl na proroctví, se kterým ho sem Damon–Rafael posílal: „Obávám se dne, kdy se celý náš svět, od Dalereuthu až po Hellers, bude sklánět před mocí Aldaranů.“

Dom Michail si všiml jeho mlčení a řekl: „Je nesmírná škoda, že ty jsi už ženatý, bratranče. Nabídl bych svou dceru *tobě*... Znáš však mou vůli. Pověz mi, Allarte, copak neexistuje vůbec žádná cesta, jak bych mohl prohlásit Donala za svého dědice? Je to právě on, kdo je skutečným synem mého srdce.“

„Otče,“ vložil se Donal prosebně, „nepři se kvůli mně s příbuznými. Proč nechat zemi vzplanout ve zbytečné válce? Až se odebereš ke svým předkům – kéž ti bohové dopřejí mnoho dní na tomto světě, drahý pěstouně – co ti bude záležet na tom, komu připadne Aldaran?“

„Bude mi na tom záležet,“ odvětil starý muž, obličej jako kamennou masku. „Allarte, při veškeré tvé znalosti zákonů, neexistuje nějaká klička, kterou bych Donala mohl zahrnout do tohoto dědictví?“

Allart uvažoval. Nakonec odpověděl: „Myslím, že žádná, kterou bys mohl použít, ale zákony o pokrevním dědictví nejsou ještě tak pevně určeny. Před pouhými sedmi nebo osmi generacemi byste se svými bratry a všemi manželkami žili společně pod jednou střechou a nejstarší z vás, nebo zvolený vůdce, by za dědice vybíral syna nejslibnějšího a nejschopnějšího, nikoliv nejstaršího syna nejstaršího bratra, ale toho *nejlepšího*. Je to zvyk, nikoliv zákon, co do hor vpašovalo pravidlo prvorozenosti a známého otcovství. Jestli ale jednoduše prohlásíš, že jsi vybral Donala starým zákonem a ne novým, vypukne válka, můj lorde. Každý nejstarší syn v horách bude vědět, že jeho pozice je ohrožena a mladší bratr nebo vzdálenější příbuzní se stanou ještě většími nepřáteli než dosud.“

„Všechno by bylo snazší,“ povzdechl si Aldaran s hlubokou hořkostí, „kdyby byl Donal nalezenec nebo sirotek a ne syn mé milované Aliciane. Potom bych ho mohl oženit s Dorilys a dívat se, jak je moje dcera v bezpečí a panství v rukách muže, který ho zná nejlépe a je nejzpůsobilější se o ně postarat.“

Allart kývl: „To ale pořád ještě můžeš udělat, můj lorde. Byla by to právní fikce – stejně jako když lady Bruna Leynierová, sestra dědice, který padl v bitvě, vzala do své ochrany vdovu svého bratra a jeho nenarozené dítě a uzavřela s ní fiktivní manželství takže vdově nemohlo být vnuceno žádné jiné a práva dítěte nezůstala opomenuta. Říká se, že bratrovým jménem velela i strážím.“

Aldaran se zasmál: „Myslel jsem si, že je to jen veselá historka.“

„Ne,“ ujistil ho Allart. „Skutečně se to stalo. Ty ženy spolu žily dvacet let, dokud dítě nedospělo a nemohlo nárokovat svá práva. Možná je to bláznivé, zákon to ale zakázat nemůže. Takové manželství má alespoň právní statut – nevlastní sestra a nevlastní bratr se mohou vzít, když si to přejí. Renata mi říkala, že pro Dorilys by bylo nejlepší, kdyby nikdy neměla děti, a Donal může zplodit za dědice *nedestro*, který bude jeho následovník.“

Myslel při tom na Renatu, ale Michail z Aldaranu pohodil rozhodně hlavou. „Legální fikce mi může být ukradená,“ zvolal. „Tohle bude naše odpověď, Donale. Allart se mýlí v tom, co Renata řekla. Vzpomínám si na to moc dobře! Říkala, že Dorilys by neměla porodit dceru, bylo by pro ni ale bezpečné mít syny. A má v sobě krev Aldaranů, což znamená, že Donalův syn by byl právoplatným dědicem panství. Každý chovatel zvířat ví, že nejlepší způsob, jak v rodokmenu upevnit požadované vlastnosti, je křížit je se stejným genetickým materiálem. Takže Dorilys svému nevlastnímu bratrovi porodí syna, kterého Aliciane měla dát *mně* – Renata už bude vědět, jak to zařídit – a dar ovládat oheň a blesky se zdvojnásobí. Několik generací budeme muset dávat pozor, aby se nerodily dcery, pokud se nám to ale podaří, bude rod vzkvétat.“

Donal zděšeně zíral na svého pěstouna. „To nemyslíš vážně, pane!“

„Proč ne?“

„Dorilys je moje sestra – a ještě malá holčička.“

„Nevlastní sestra,“ opravil ho Aldaran, „a tak malá zase není. Margali mi řekla, že ženství dosáhne někdy tuto zimu, takže to ani nebude trvat tak dlouho, abychom jim mohli oznámit, že Aldaran připadne jeho právoplatnému dědici.“

Donal se zdrceně díval na svého otce a Allart věděl, že myslí na Renatu, Michail z Aldaranu byl ale příliš zaujatý svou vlastní vůlí a nezbyl mu ani ten nejmenší volný *laran*, kterým by přečetl myšlenky svého chovance. Jakmile však Donal otevřel ústa, aby promluvil, Allart s děsivou jasností zahlédl budoucnost, kdy se obličej starého muže svírá a brunátní, zasažen mozkovou mrtvicí. Sáhł tedy rychle po Donalově zápěstí, vnutil mu obraz Aldaranova záchvatu, nesmlouvavě, myšlenky silné jako rozkazovačný hlas: *Jménem všech bohů, Donale, nepři se teď s ním! Byla by to jeho smrt!* Donal klesl zpátky do křesla, slova nevyřčená. Obraz lorda Aldarana skláceného mrtvicí sklouzl do zapomnění, k věcem, které se teď nestanou, a Allart viděl, jak se rozplývá a vytrácí, s úlevou, avšak stále znepokojený.

Nejsem monitor, ale jestli byl tak blízko smrti, musíme to říct Renatě. Měla by ho vyšetřit...

„Ale jdi,“ domlouval mu Aldaran jemně. „Tvé zábrany jdou bláhové, synu. Už dlouhá léta víš, že Dorilys se musí provdat okamžitě, jak dospěje, a jestli má vstoupit do manželství nezralá, nebude pro ni snazší, když si vezme někoho, koho dobře zná a miluje? Nebudeš s ní snad zacházet ohleduplněji než nějaký cizinec? To je jediná cesta, kterou vidím, vezmeš si Dorilys a zplodíš s ní syna – alespoň tak to teď vypadá,“ dodal a nepatrně se zamračil.

Allart, vyděšený a šokovaný, si uvědomil, že Dorilys má patrně štěstí, že lord Aldaran je příliš starý a vzdal se naděje, že by mohl být ještě plodný.

„Co se týče téhle záležitosti,“ uchechtl se Aldaran a znovu zmačkal Scathfellův dopis a mrštil jím na podlahu, „měl bych se tím papírem utřít a poslat ho *tak* bratrovi, abych mu ukázal, co si o jeho ultimátu myslím! Ted' ho mohu zároveň pozvat, aby vám dělal svědka na svatbě.“

„Ne,“ zašeptal Donal. „Otče, moc tě prosím...“

„Už ani slovo, synu. Rozhodl jsem se.“ Aldaran se vztyčil a objal Donala. „Od prvního okamžiku, co tě Aliciane přivedla do této domácnosti, jsi byl mým milovaným synem. A takhle to jen uzákoním. Chceš mi to odepřít, drahý chlapče?“

Donal tam bezmocně stál, neschopen protestu. Jak by mohl v tuto chvíli lásku a náklonnost svého pěstouna odmrštit?

„Zavolejte písaře,“ poručil lord Aldaran. „S neskutečným potěšením mu nadiktuji dopis pro lorda Scathfella a pozvu ho na svatbu své dcery a dědičky se synem, kterého jsem si vybral.“

Donal učinil poslední pokus: „Je ti, otče, jasné, že to je vyhlášení války? Udeří na nás silou.“

Aldaran ukázal k oknu. Na šedé obloze poletovaly vložky prvního sněhu. „Ted' nepřijdou,“ řekl. „Blíží se zima. Do jarního tání nepřijdou. A potom...“ Zvrátil hlavu, zasmál se a Allartovi projelo páteří zamrazení – tolik mu ten smích připomněl krvežíznivé zaskřehotání dravého ptáka. „Jen ať přijdou. Budeme připraveni!“

21. Kapitola

„Na světě opravdu neexistuje žena, kterou bych si chtěl vzít,“ zapřísahal se Donal, „kromě tebe, lásko.“ Dokud nevstoupila do jeho života Renata, nikdy nevěřil, že by v této záležitosti mohl mít nějakou volbu – a ani po ní nijak zvlášť netoužil, za předpokladu, že jeho budoucí nevěsta nebude churavá nebo dračice, a věděl, že v tom se na svého pěstouna může spolehnout. Myšlenkami na sňatek moc času nevyplýtl.

Renata četla, co se v jeho mysli odehrává – jeho téměř nevědomou zlost, že je postaven před takovou změnu svého života – a vzala ho za ruku. „Je to moje vina, miláčku. Měla jsem to udělat, jak sis přál, a vzít si tě okamžitě.“

„Nikdo nemluví o vině, *carya mea*, co teď ale uděláme? Můj pěstoun je starý a dnes jsem měl skutečně strach, že by ho ranila mrtvice, kdybych promluvil, Allart mě ale našťestí zarazil. Necht' mi bohové odpustí, Renato, ale musel jsem myslet na to – že kdyby umřel, byl bych osvobozen od toho, co ode mne žádá.“ Donal schoval obličej do dlaní a Renata věděla, že náhlý převrat v jeho myšlení je jejím dílem. Byla to ona, kdo ho podnítil, aby se postavil pěstounově vůli.

Nakonec promluvila a s nejvyšším úsilím se jí podařilo udržet klidný hlas: „Donale, můj milý, musíš udělat, co považuješ za správné. Bohové chraňte, abych se tě pokoušela přesvědčit proti tvému svědomí. Jestli si myslíš, že jednat proti pěstounově vůli je špatné, pak ho musíš poslechnout.“

Zvedl obličej a ze všech sil bojoval, aby se nezhroutil. „Ve jménu milosrdných bohů, Renato, jak bych ho jen mohl chtít poslechnout? Myslíš, že si chci vzít svou sestru?“

„Ani s Aldaranem jako věnem?“ zeptala se. „Neříkej, že netoužíš zdědit panství.“

„Kdybych ho získal zaslouženě! Takhle ale ne, Renato, takhle ne! Postavil bych se mu, jak ale mohu něco říct, když ho jediné slovo může zabít, jak se Allart obává! A nejhorší ze všeho je – když mě teď opustíš, kdybych tě měl ztratit...“

Rychle se natáhla a uchopila ho za ruce. „Ne, ne, lásko. Neopustím tě, to ti slibuji. To jsem na mysli neměla! Jenom jsem chtěla říct, že jestli tě do tohoto manželství nutí, může to být právní fikce, jak si přeje, nebo zpočátku přál.“

Donal ztěžka polkl. „Jak bych od tebe mohl něco takového žádat? Šlechtična tvého postavení nemůže být *barraganou*. Znamenalo by to, že bych ti nikdy nemohl poskytnout, co by sis zasloužila, *catenas* a úctyhodnost mé manželky. Moje vlastní matka byla *barragana*. Víím, jaký život by to znamenalo pro naše děti. Denně se mi vysmívali, nazývali mě spratkem a panchartem a jmény ještě daleko nepříjemnějšími. Jak bych něco takového mohl svým vlastním dětem způsobit? Milosrdná Evando, bývaly doby, kdy jsem svou matku nenáviděl, že mě tomu všemu vystavila!“

„Budu ti radši *barraganou*, než nosit *catenas* někoho jiného, Donale.“

Věděl, že mluví pravdu, v bezmocném hněvu nad svou situací však vyštěkl: „Opravdu? Předpokládám, že tím chceš říct, že bys byla raději *barraganou* Aldarana, než manželkou nějakého chudého zemědělce ve Vysokých útesech!“

Ohromeně se na něj podívala. *Už teď to mezi nás zaselo sémě sváru!*

„Ty mi nerozumíš, Donale. Raději budu tvá jako manželka, družka nebo *barragana*, než abych si vzala muže, kterého mi bez mého vědomí a souhlasu vybere otec, i kdyby jím měl být samotný princ Felix na trůně v Thendaře. Můj otec bude zuřit, až uslyší, že otevřeně žiji pod tvou střechou jako *barragana*, bude to ale znamenat, že mě nebude moct dát jinému muži, protože by nenašel nikoho, kdo by mě za takových podmínek chtěl a budu z dosahu jeho hněvu – a ambicí!“

Donal se cítil provinile, věděl, že on by se svému pěstounovi takhle postavit nedokázal. A jakmile proti sobě jednou Renata poštve svoji rodinu, nebude mít kam jít. Věděl, že by měl být stejně

statečný, neuposlechnout rozkazu lorda Aldarana a trvat na tom, že si okamžitě vezme Renatu, i kdyby ho jeho pěstoun měl vydědit a vyhnat z hradu.

Avšak, pomyslel si nešťastně, nemohu se s ním přít. Není to kvůli mně samému, nemohu ho ale přece nechat na milost Scathfellům a ostatním horským lordům, kteří vyčkávají, aby se zmocnili jeho kostí okamžitě, jak ho uvidí bezmocného! Můj pěstoun nemá nikoho jiného. Jak bych ho mohl opustit? Zdá se tedy, že mi čest nevelí nic jiného.

Zakryl si obličej rukama.

„Cítím se rván na kusy, Renato! Věrnost tobě – a věrnost mému otci. Není tohle důvod, proč manželství domlouvají rodiny, aby nemohlo dojít k tak strašlivým střetům?“

I Allart byl celý utrápený a neklidně rázoval po své komnatě, jako by Donalovy mučivé otázky dokázaly proniknout stěnami hradu.

Měl jsem nechat Donala promluvit. Kdyby šokující poznání, že nemůže vždycky prosadit svou, domna Michaila zabilo, zbavili bychom se tyrana, který se ostatním za každou cenu snaží vnutit svou vůli a nebere ohled na jejich svědomí... Allart si teď na lordu Aldaranovi vybíjel všechen svůj hněv a zášť, které cítil ke svému vlastnímu otci.

Kvůli tomu prokletému zušlechtovacímu programu zničí život Donalovi i Dorilys – ještě než odloží dětské střevíčky – a také Renatě! Zajímá ho vůbec něco jiného než zákonný dědic krve Aldaranů?

Teprve po chvíli, opožděně, začínal být spravedlivý. *Není to jen vina domna Michaila. I Donal nese svůj díl, že okamžitě nešel k domnu Michailovi, když se do Renaty zamiloval a nepožádal, aby si ji mohl vzít. A i já mám svou vinu, že jsem vyslechl žádost, abych našel nějakou právní kličku. Byl jsem to já, kdo mu do hlavy zasel nápad, že by Donal a Dorilys mohli uzavřít manželství, i když jenom fiktivní! A byla to moje zatracená vize, která mě přiměla zabránit Donalovi, aby promluvil! Opět jsem se nechal ovlivnit možnostmi, ke kterým nemuselo nikdy dojít!*

Můj laran nám to všem způsobil. Ted' ho musím nějak ovládnout, najít svou vlastní cestu a prozkoumat čas, abych zjistil, co se mezi tolika budoucnostmi, které vidím, opravdu stane.

Tak dlouho už si je nepřipouštěl. Již mnoho měsíců vydával většinu své emocionální energie na to, aby neviděl nic, aby žil ve stejném okamžiku jako ostatní a nenechával se zmítat měnícími se a zavádějícími možnostmi mnoha budoucností. Myšlenka, že by měl znovu otevřít mysl všem těm hrůzám, byla téměř fyzicky bolestivá. Musel to však udělat.

Zamkl dveře, aby ho nikdo nerušil, a s veškerým klidem, kterého byl schopen, se pustil do příprav. Nakonec se natáhl na kamennou podlahu, zavřel oči a uklidňoval se pravidelným nevarsinským dýcháním. Potom – bojoval s panikou, kdy si říkal, to nemůžeš, strávil jsi sedm let v Nevarsinu, aby ses naučil, jak to nedělat – strhl zábrany, které kolem sebe sám postavil, a vypjal svůj laran vpřed...

Ve chvíli – nekonečné, věčné, pravděpodobně ne delší než polovina vteřiny, třebaže se jeho svíjejícím se smyslům zdálo, že to trvá milióny let – se na něj sesypaly všechny epochy, minulost a přítomnost, veškeré činy jeho předků, které vyústily v tento okamžik. Po březích Hali viděl kráčet ženu nepředstavitelné krásy, s bezbarvými šedými očima a vlasy utkanými z měsíčního světla, jaké mívají *chieri*. Vybavily se mu vzpomínky na lesy a vrcholky, zahlédl cizí hvězdy a cizí planety, svět pod žlutým sluncem a jediným bledým měsícem. Vrátil se do černé noci vesmíru, umíral ve sněhu, kosmu, ohni, tisícem smrtí nahuštěných do jediného okamžiku. Bojoval a hynul na bitevním poli. Viděl se mrtvý, zkroutený ve fetální pozici a stahoval se do sebe, mimo veškeré myšlenky, jak to téměř udělal ve svých čtrnácti letech. V této jediné vířivé chvíli žil stovkami tisíci životů a věděl, že se jeho tělo zmítá křečemi hrůzy, umírá... Slyšel se zaječet smrtelnou úzkostí a pochopil, že je šílený, že se už nikdy nevrátí... Bojoval, aby přibouchl dveře, které otevřel, ale bylo již příliš pozdě...

a potom byl opět Allartem a věděl, že má pouze jeden život, *ted'*, ty ostatní patřily neodvolatelné minulosti nebo se ještě měly stát. Avšak i v tomto jediném životě (a jak nepatrně vypadal po všech

těch staletích a staletích rozštěpené vteřiny, kdy si uvědomil, že *byl, je a bude*), který se před ním rozprostíral a nekonečně větvil, vznikaly stovky nových možností a jiné zase navždy odplouvaly, s každým krokem, který udělal. Viděl nyní, jak každé rozhodnutí, které od dětství učinil, otevřelo nové možnosti a jiné navždy zavřelo. Býval by si mohl zvolit cestu pýchy, síly a zbraní, být totéž co Damon–Rafael v šermu a zápasu, stát se otcovým nejpotřebnějším synem... Býval by mohl nějak zařídit, aby Damon–Rafael zemřel jako dítě a stát se otcovým dědicem... Navždy setrvat v bezpečných chráněných zdech Nevarsinu, vyděděný... Vrhout se do světa smyslů, nekonečného pokušení, které objevil v obětí *rijachije*... Vymáčkout život ze svého otce, v jeho ponižující pýše... Ve změti minulostí začínal pomalu vidět nevyhnutelnost voleb, které ho dohnaly do tohoto okamžiku, na tuto křižovatku...

Nyní byl *tady*, v klíčovém momentě času, kam ho přivedly minulé volby, ať už ze svobodného rozhodnutí nebo proti jeho vůli. Nyní musí učinit volby budoucí, a to s plným vědomím toho, co přinesou. V tomto tíživém okamžiku naprostého uvědomění přijal zodpovědnost za to, co bylo a bude a začal se opatrně dívat vpřed.

Myslí mu projela Dorilysina slova: „Je to jako s potokem. Když ho přehradím kameny, voda je jednou nebo druhou stranou obteče. Nemůžu ho ale přinutit, aby vyskočil ze svých břehů, nebo tekł zpátky do kopce...“

Pomalů začínal vidět tím podivně zostřeným vnímáním, co leží před ním. Od nejpravděpodobnějších událostí přímo v popředí, až po nejdivočejší fantasmagorie rozplývající se na samém okraji jeho vědomí. Přímo před sebou viděl možnost, že Donal přijme, nebo odmítne. Vezme si Renatu a odejde z Aldaranu. Vezme si Dorilys a zplodí *nedestry* s Renatou. Viděl, že se dom Erlend Leynier možná spojí se Scathfellem proti Aldaranovi, aby se pomstil za urážku své dcery. (Měl by Renatu před tím varovat – bude jí na tom ale záležet?) Znovu a znovu se vynořovaly vize, jak se na jaře na Aldaran hrnou ozbrojení muži lorda Scathfella a hrad se musí bránit silou zbraní... Zahlédl vzdálené možnosti: lord Aldaran je sražen mrtvicí, umírá nebo dlouhé měsíce a roky bezmocně leží, zatímco Donal zápasí s nechtěným regentstvím za svou sestru... lord Aldaran se zotaví a

zažene Scathfella svými dokonalejšími zbraněmi... lord Aldaran se se svým bratrem nějak usmíří... Viděl Dorilys, jak v rozpuku ženství umírá na nemoc dospívání... umírá při porodu dítěte, o kterém Donal přísahal, že je nikdy nezplodí... přežívá a dává Donalovi syna, který zdědí pouze *laran* Aldaranu a umře na nemoc dospívání...

S bolestnou pečlivostí se Allart přinutil projít všemi budoucnostmi. *Nejsem bůh! Jak mohu určit, která z těch možností bude pro všechny ta nejlepší? Mohu pouze říct, co by bylo nejméně bolestivé pro Donala nebo Renatu, které miluji...*

Proti své vůli začínal vidět svou vlastní budoucnost. Vráť se ke Cassandře... nevrátí se a navždy bude žít v Nevarsinu, nebo jako svatý Valentin Sněžný stráví zbytek života v opuštěné jeskyni v Hellersu... v extatickém vytržení se znovu spojí s Cassandrou... zemře rukou Damona–Rafaela, který se bude bát zrady... Cassandra zůstane navždy ve Věži... zemře při porodu jeho dítěte... padne do spárů Damona–Rafaela, který nikdy nepřestal litovat, že ji dal Allartovi, místo aby z ní učinil svou *barraganu*... To Allarta vytrhlo z proudu valících se budoucností a možností, a vnořil se do této jediné.

Damon–Rafael, jeho vlastní manželka mrtvá a jediný legitimní syn se nedožije ani odstavení... Allart to nevěděl, byla to čistá jasnozřivost, *laran*. Opravdu k tomu dojde nebo je to jen strach zrozený uvědoměním si Cassandry a bezohledných ambicí Damona–Rafaela? Najednou mu v mysli vytanulo něco, co jeho otec říkal o sňatku s Cassandrou.

„Vezmeš si ženu z klanu Aillardů, s geny zvlášť upravenými, aby kontrolovaly tento druh *laranu*...“ Allart otce slyšel, ale nevnímal. Naslouchal jen hlasu svého vlastního strachu. Damon–Rafael to však *věděl*. Nebylo by to poprvé, co vládce panství, mocný a ctižádostivý, uchvátí manželku svého mladšího bratra... *nebo vdovu svého bratra. Jestli se vrátím a budu se domáhat Cassandry jako své manželky, Damon–Rafael mě zabije*. S bodnutím zbabělosti Allart přemýšlel, jak by se tomuto osudu mohl vyhnout, osudu, který viděl všude kolem sebe.

Měl bych odejít zpátky do kláštera, složit řádový slib, a do Elhalynu se už nikdy nevrátit. Potom si Damon–Rafael vezme

Cassandru za ženu a vyrve thendarskou korunu ze slabých rukou mladého emmascy, který tam teď sedí. Cassandra po mně bude truchlit, jako královna v Thendaře však brzy zapomene...

A Damon–Rafael bude spokojený, pokud bude jeho tížádostivost ukojena.

Potom Allart uviděl, jakým králem by Damon–Rafael byl, a polila ho hrůza. Tyranie – Ridenowové budou zcela vyhlazeni a serraické ženy připadnou rodu Elhalynu. Hasturové z Hali a Veleronu budou asimilováni do jediné elhalynské větve, mnoho spojenců, kteří vstoupili do panství ze svobodné vůle, se stane pouhými vazaly Hasturů z Elhalynu, podřízenými koruně v Thendaře. Chamtivé ruce Damona–Rafaela se rozpřáhnou a uchvátí celý známý svět od Dalereuthu k Hellersu. To vše ve jménu nového míru... míru pod despotismem Damona–Rafaela a synů Hastura!

Sňatky mezi blízkými příbuznými, sterilita, slabost, úpadek, příliv barbarů ze Suchých měst a kopců... plenění, loupení, drancování, smrt...

Nechci korunu. Nikdo by však této zemi nemohl vládnout hůře než můj bratr...

Allart se přinutil zarazit proud obrazů. Musí nějak zabránit, aby k tomu skutečně došlo. Poprvé začal vážně myslet na Cassandru. Jak lehkověžně téměř ustoupil a nechal ji, aby se stala Damonovou kořistí – královna nekrálovna, žádná žena by pro Damona–Rafaela nebyla víc než nástroj radosti a prostředek k dosažení vlastních cílů. Bratr dohnal k téměř jisté smrti Cassildu a nepovolil, dokud mu neporadila manželského syna. Cassandru by neváhal zneužít stejným způsobem.

Potom cosi v Allartovi, potlačené, rozdrcené, udupané, roztáhlo svá křídla a vykřiklo: *Ne! Cassandru nedostane!*

Kdyby Damona–Rafaela chtěla, kdyby toužila po koruně, potom by s bolestí, která se nedala zvážit ani změřit, ustoupil. Znal ji však příliš dobře. Byla to jeho zodpovědnost – a jeho právo, jeho nezadatelné právo – chránit ji a požadovat pro sebe.

Dokonce i teď, když už jeho bratr možná napřahuje ruku, aby se jí zmocnil...

Allart před sebou viděl všechny možné budoucnosti, nemohl ale vědět, co se v dálce opravdu odehrává – ne bez pomoci matrice. Pomalu si protáhl svaly zkroucené křečí, postavil se a rozhlédl po komnatě. Noc pokročila a sněhu přibývalo. Za okny se probouzelo karmínové jitro a v rudém slunečním světle se odrážely vrcholky oděné do bílého sněhového hávu. Se znalostí počasí, které se v Nevarsinu naučil, věděl, že bouře alespoň na čas odezněla.

S hvězdným kamenem v ruce vyslal Allart odhodlaně své myšlenky, nesmírně umocněné matricí, do dalekého prostoru, který jej dělil od domova. *Co se děje na Elhalynu? Co se událo v Thendaře?*

Před očima se mu pomalu začal vynořovat obraz, přesně zaměřený, jako by se fyzickým zrakem díval do zmenšujícího konce čočky, drobounký, ostrý a jasný.

Podél pobřeží Hali, omývaného věčnými vlnami mlžné páry, se ubíralo procesí se smutečními zástavami a praporci. Doprovázelo starého krále Regise na poslední cestě k pohřebišti na březích Hali, kde bude uložen, jak velí zvyk, do neoznačeného hrobu vedle dřívějších králů a vládců panství. Proplouvaly před ním zástupy tváří, jen dvě však na něj zapůsobily: Úzký bledý bezpohlavní obličej prince Felixe, smutný a bázlivý. Nebude trvat dlouho, četl Allart v chamtivých rysech šlechticů v průvodu, a princ Felix bude vysvěcen do naha a donucen postoupit korunu někomu, kdo dokáže další generaci předat svou krev a geny, drahocenný *laran*. Druhý obličej patřil Damonu–Rafaelovi z Elhalynu, nejbližšímu dědici koruny v Thendaře. Damon–Rafael se tyčil v sedle s krutým úsměvem, jako by již cítil své vítězství. Obraz před Allartovými očima se rozostřil a vynořilo se ne to, co je, ale to, co teprve nastane. Zhlédl Damona–Rafaela, jak přejímá korunu v Thendaře, po jeho boku Cassandra, v nádherných šatech, ověšená šperky jako královna, a za novým králem Damonem–Rafaelem stojí mocní lordi z Valeronu, spojenectví zpečetěné příbuzenskými pouty...

Válka, úpadek, rozklad, chaos... Allart v tu chvíli věděl, že stojí na rozhodující křižovatce událostí, která může navždy ovlivnit celou budoucnost Darkoveru.

Nepřeji svému bratrovi nic špatného. Nemohu ho ale nechat zbořit celý náš svět. Každá cesta začíná prvním vykročením. Nemohu Damonu–Rafaelovi zabránit, aby se nestal králem. Nestvrdím ale spojenectví Aillardů tím, že bych ze své ženy učinil jeho královnu.

Allart odložil matrici a zavolal sluhy, aby mu přinesli jídlo a pití. Bez chuti žvýkal a upíjel, aby se posilnil na to, co věděl, že musí přijít. Když byl hotov, vydal se za lordem Aldaranem. Našel ho ve velice dobré náladě.

„Poslal jsem k bratrovi na Scathfellu posla s pozváním na svatbu mé dcery s mým milovaným chovancem,“ oznámil. „Je to geniální tah. Nikomu bych svou malou dceru nesvěřil raději a s větší důvěrou, že se nemusím obávat o její bezpečnost a ochranu. Ještě dnes jí řeknu, co máme v úmyslu, a myslím, že i ona bude mít radost, že nepadne do cizích rukou. Za toto nádherné řešení vděčím tobě, příteli. Kéž bych ti to nějak mohl oplatit stejnou laskavostí! Jak rád bych byl mouchou na zdi komnaty, v níž můj bratr ze Scathfellu otevře dopis, který mu posílám!“

Allart se zamračil: „Vlastně jsem tě, domne Michaili, přišel o takovou laskavost požádat.“

„Bude mi potěšením splnit cokoliv, co bude v mých silách, bratranče.“

„Rád bych poslal pro svou ženu, která dlí ve Věži v Hali. Přijal bys ji za hosta?“

„S radostí,“ odpověděl dom Michail. „Pošlu pro ni svůj vlastní doprovod, jestli budeš chtít, cesta je ale touhle dobou nebezpečně nejistá, zimní bouře jsou na spadnutí a z nížin by to trvalo nejméně deset dní jízdy. Kdybys chtěl čekání zkrátit o čas, který zabere mým mužům dostat se k jezeru Hali, aby ji vyzvedli, mohl bys éterem vyslat z Tramontanské věže zprávu, aby se okamžitě vydala na cestu. Moji muži jí pojedou naproti. Předpokládám, že bys jí mohl zajistit vlastní eskortu z Elhalynu.“

Allart se zachmuřil. „Nechci ji svěřit svému bratrovi a byl bych nerad, aby se o její cestě něco dozvěděl.“

Dom Michail se na něj ostře podíval. „Takže tak se věci mají? Potom bych navrhoval, aby ses okamžitě vypravil s Donalem do Tramontany a pokusil se je přesvědčit, aby ji k nám dopravili éterem.“

V dnešní době se to často nedělá – spotřeba energie je neúnosně vysoká – jen v případě nejvyšší nezbytnosti. Jestli je to ale tak důležité, jak říkáš...”

Allart vyhrkl: „Nevěděl jsem, že to ještě pořád jde!”

„Ale ano, ve Věži mají stále potřebné zařízení, ovládané matricí. Možná by se s tvou pomocí nechali přesvědčit. Bylo by lepší, kdybyste do Tramontany jeli po zemi, spíš než letěli, počasí na to není v tuhle roční dobu příliš vhodné... Zeptej se ale Donala. O létání v Hellersu toho ví mnohem víc než kdokoli jiný.“ Vstal a zdvořile Allarta propustil.

„Bude mi ctí přivítat tvou manželku pod svou střechou, bratranče. Bude váženým hostem na svatbě mé dcery.“

„Samozřejmě, že můžeme letět,“ řekl Donal a díval se při tom na oblohu. „Čeká nás alespoň jeden den bez sněhu, stejnou cestou se však vrátit nemůžeme. Pokud budeš pracovat v éteru, budeš příliš vyčerpaný, stejně jako tvoje lady. Navrhuji, že do Tramontany odletíme co nejdříve a já vydám rozkazy, aby za námi poslali koně, včetně mírného a pohodlného zvířete pro tvou manželku.“

Vyrazili ještě téhož rána. Allart o Donalově blížícím se sňatku nemluvil, bál se, že je to pro něj příliš ožehavé téma, Donal však začal sám. „Nemůže k tomu dojít dřív než o zimním slunovratu,“ řekl. „Renata Dorilys monitorovala a zjistila, že do té doby nebude zralá. A se zasnubami má tak špatné zkušenosti, že dokonce i otec váhá vystavit ji ještě jednou takovému obřadu.“

„Už jí to sdělili?“

„Ano, otec jí to řekl,“ Donal zaváhal, „a já jsem s ní po tom také trochu mluvil... Je teprve dítě. Má jen matnou představu, co takové manželství znamená.“

Allart si tím nebyl tak jistý, koneckonců to ale byla záležitost Donala a Renaty, nikoliv jeho. Donal se otočil, aby zachytil vítr, roztáhl křídla a vznesl se na dlouhém vzestupném proudu.

Jakmile byl jednou ve vzduchu, zapomněl Allart jako vždy na všechny starosti světa pod sebou. Oddal se chladnému bodavému větru a extázi z letu, nadnášený matricí, volný jako jestřáb. Téměř

litoval, když se před nimi vynořily obrysy Tramontanské věže, ne však na dlouho. Tam se přece otvírá jeho cesta ke Cassandře.

Když zakroužil, aby se snesl k Arzimu, znovu začal vše rozvažovat. *Možná místo toho, abych ji zval sem do zbabělé bezpečnosti, bych se měl vrátit do Hali a setkat se s bratrem tváří v tvář.* Ne, věděl s chladnou vnitřní jistotou, že kdyby se odvážil kamkoliv do Damonova dosahu, nestál by jeho život ani za zlámanou grešli.

Zaplavil ho stesk. *Kam jsme se to dostali, bratře?* Odehnal ho však pryč a připravoval se na setkání s tenerézu Věže, aby mu sdělil svou prosbu.

Ian–Michail se zamračil a Allart si pomyslel, že okamžitě odmítne. „Sílu bychom na to měli,“ pravil nakonec, „nebo ji můžeme shromáždit. Nechce se mi ale zatáhnout Tramontanu do záležitostí nížin. Jsi skálopevně přesvědčen, že tvé ženě hrozí nebezpečí, Allarte?“

Jediné, čím si byl Allart ve své mysli jistý, bylo to, že by Damon–Rafael neváhal polapit ji stejně jako polapil Donala. Donal mu četl myšlenky a vzplanul hněvem.

„To jsem do této chvíle nevěděl. Lord Elhalyn má štěstí, že to nevěděl ani můj pěstoun!“

Ian–Michail si povzdechl. „Žijeme tady v míru, nevyrábíme zbraně a války se neúčastníme. Jsi ale jeden z nás, Allarte. Musíme tvoji manželku ochránit před bezprávím. Něco takového si nedokáží představit. I já jsem se učil v Nevarsinu a raději bych ležel s mrtvolou nebo *cramalkem*, než se ženou proti její vůli. Slyšel jsem, že tvůj bratr je bezohledný muž a jeho ctižádost nezná mezí. Běž tedy, Allarte. Promluv si éterem s Cassandrou. Já na dnešní noc svolám matriční kruh.“

Allart se odebral do matriční komnaty, uklidnil se, vnořil se do vířící temnoty a klouzal sítí elektrické energie, stejně jako se ráno nechal unášet vzdušnými proudy zimní oblohy. Bez varování potom ve své mysli ucítil známý dotek. Nedoufal, že bude mít takové štěstí, Cassandra byla v éteru.

Allarte, jsi to ty, láska?

Překvapení a údiv, úžas, který ji téměř dohnal k slzám... Ty jsi v *Tramontaně*? Víš, že *tady* všichni *truchlíme pro starého krále*?

Allart to věděl, i když mu to nikdo oficiálně neřekl.

Allarte, ještě než začneš s tím, proč jsi do Tramontany přišel, nechci... nechci ti přidělovat starosti, bojím se ale tvého bratra. Vykonal u mne zdvořilostní návštěvu a říkal, že příbuzní by se měli lépe poznat. Vyslovila jsem svou soustrast nad smrtí Cassildy a jeho maličkého syna a on se rozhovořil o starých časech, kdy bratři sdíleli své manželky společně a divně se na mne při tom díval. Zeptala jsem se ho, co tím myslí, a on odpověděl, že přijde čas, kdy to pochopím. Nemohla jsem ale číst jeho myšlenky...

Do této chvíle Allart doufal, že jsou to všechno jen fantazie zrozené jeho strachem. Ted' věděl, že jeho vidiny byly pravdivé.

Proto jsem přišel, milovaná. Musíš Hali opustit a přijít za mnou do hor.

Cestovat v této roční době? Do Hellersu?

Cítil její strach. Měl nevarsinskou průpravu, zabijáckého počasí v Hellersu se nebál, věděl ale, že její úlek je upřímný. *Ne. Právě ted' se shromažďuje kruh, aby tě sem přenesl pomocí krystalu. Toho se nebojíš, že ne, láske nejdražší?*

Ne... Její vzdálené ujištění však neznělo příliš přesvědčivě.

Nebude to trvat dlouho. Ted' ale jdi a popros ostatní, aby se shromáždili.

Do matriční komnaty vstoupil Ian–Michail v karmínovém rouchu Strážce. Za ním zahlédl Allart Rosauru, se kterou se setkal při své první návštěvě, a půl tucet dalších pracovníků Věže. Bíle oděný monitor se zabýval tlumicí mřížkou, ladil ji na přítomnost cizí mysli a nastavoval silový zámek, který zabraňoval, aby do časového prostoru, ve kterém budou pracovat, pronikl nějaký vetřelec zvenčí, ať už fyzicky nebo svou myslí. Pociťoval vděčnost, i když nevěděl, jak ji vyjádřit, že jsou ve svém uzavřeném důvěrném kruhu ochotni tolerovat přítomnost někoho cizího. Nebyl jim však úplně neznámý, dotkl se jich více než jednou, když pracoval v éteru. *Znali ho a Allart s nimi měl nejasný pocit uklidňujícího bezpečí.*

Ztratil jsem bratra. Z Damona–Rafaela se stal můj nepřítel. Pracoval jsem však v éteru, dotýkal se mysli celého světa a nezůstanu

nikdy sám. Mám sestry a bratry v Hali a Tramontaně, Arilinnu a Dalereuthu a ve všech Věžích...

Takovými bratry jsme s Damonem–Rafaelem nikdy nebyli.

Ian–Michail ze Stornu teď rozsazoval kruh a ukazoval každému na jeho místo. Allart v kruhu napočítal devět členů a přisedl si do prstence spojených těl. Nedotýkali se, ale byli si tak blízko, že vzájemně cítili svá elektrická pole. Viděl, jak se pole kolem každého pracovníka vlní, a potom spatřil pole, které se začalo vytvářet kolem Iana–Michaila jako Strážce, který uchopil mocné energie spojených maticí a začal je směřovat do jediného kužele síly procházející krystalem před nimi. Byl zvyklý pracovat s Corynem, jehož mentální dotek byl lehký a téměř neznatelný, a překvapilo ho, jak pevně se ho Ian–Michail zmocnil a téměř brutálně zařadil do kruhu, v jeho síle však nebylo nic zlovolného. Byl to prostě jen jiný způsob práce, každý používal své psychické schopnosti odlišně.

Jakmile byl jednou v kruhu, zapojen do prstence myslí, individuální myšlenky ho opustily a uvolnily své místo šumícímu uvědomění spojeného, soustředěného úsilí. Allart cítil, jak v krystalu narůstá síla, obrovské zpívající ticho. Nejasně se dotkl známých myslí v dálce: Coryn, jako rychlý stisk ruky. Arrielle, závan vzduchu, mihotavý, zřetelně rozeznatelný. Cassandra... Byli *tam*, byli *tady* – potom ho oslepilo a ohlušilo spalující přepětí, zápach ozónu v nose, pronikavá zář a sykot elektrické energie, jako vyšlehnutí a úder blesku ve výšinách.

Kruh se najednou rozpadl, byli opět oddělenými bytostmi, a Cassandra, omámená a bílá, klečela na kamenné podlaze před nimi.

Zakymácela se a bývala by byla upadla, Rosaura se ale předklonila a zachytila ji. Pak už stál Allart u ní a držel ji v náručí. Vyčerpaně a vyděšeně k němu vzhledla.

Ian–Michail se tiše zasmál a poznamenal: „Jsi unavená stejně jako po deseti dnech jízdy, příbuzná. Vydali jsme všichni spoustu energie. Pojď a připoj se k nám. Musíme se najíst a doplnit síly. Pokud chceš, pověz nám, co je všechno v Hali nového.“

Allart byl po vydání energie mátožný a hladový. Přistihl se, jak do sebe přímo v matriční komnatě hltavě cpe těžké přeslazené pokrmy, poprvé bez nechuti a zvedajícího se žaludku. Nebyl natolik

technikem, aby rozuměl procesu, který přenesl Cassandru prostorem mezi Věžemi vzdálenými deset dnů jízdy, byla ale tady, pevně ho svírala za ruku, a to mu stačilo.

Pristoupil k nim bíle oděný monitor a trval na tom, že je oba vyšetří. Nebránili se.

Během jídla jim Cassandra sdělila novinky z Hali. Smrt a pohřeb starého krále. Svolání Rady, která má prověřit prince Felixe – zatím nekorunovaného a pravděpodobně navždy bez koruny. Nepokoje mezi lidem v Thendaře, která podporuje mladého ušlechtilého prince. Bylo uzavřeno nové příměří s Ridenow, kterého měla Věž v Hali využít k tomu, aby doplnila zásoby *lepidového ohně*. Cassandra ukázala Allartovi jednu z charakteristických spálenin na své dlani.

Allart naslouchal s úžasem a obdivem. To dokázala jeho manželka. Přesto měl pocit, že ji nikdy předtím neviděl. Když se loučili, byla dětinská, povolná, stále ještě sklíčená svou sebevražednou touhou. Teď, sotva po půl roce, se zdála být mnohem starší, hlas a gesta výraznější, rozhodnější. Nebyla to neprůbojná dívka, ale vyrovnaná, sebejistá žena, která se věcně a zasvěceně bavila s ostatními monitory o odborných otázkách jejich práce.

Co mohu takové ženě nabídnout? uvažoval Allart. *Visela na mně, protože jsem byl silnější a ona mou sílu potřebovala. Když ji nyní ale už nepotřebuje, bude mě stále milovat?*

„Pojď, sestřenice,“ vyzvala ji přátelsky Rosaura. „Musíme pro tebe najít nějaké oblečení, v tom, co máš na sobě, cestovat nemůžeš.“

Cassandra se podívala na volné, splývavé roucho monitora, které bylo jejím jediným oděvem, a zasmála se.

„Děkuji ti, příbuzná. Odešla jsem v takovém spěchu, že jsem si nestihla zabalit své věci!“

„Vyberu ti nějaké cestovní šaty a náhradní spodní prádlo,“ řekla Rosaura. „Máme skoro stejnou velikost. A až dorazíte na Aldaran, určitě tam pro tebe vhodné oblečení najdou.“

„Pojeďu s tebou na Aldaran, Allarte?“

„Pokud bys nechtěla raději zůstat tady s námi...“ vmísil se Ian–Michail. „Dobré monitory a techniky můžeme vždycky potřebovat.“

Bylo v tom něco ze staré dětské Cassandry, jak ho vzala za ruku.

„Děkuji ti, příbuzný. Pojedu ale se svým manželem.“

Noc hodně pokročila a ve výšinách kolem Věže se zuřivě proháněl sníh. Rosaura jim ukázala místnost, kterou pro ně v dolním podlaží připravili.

Když osaměli, Allart znovu přemýšlel. *Co mohu takové ženě nabídnout? Ženě, která už nepotřebuje mou sílu!* Když se k ní ale otočil, cítil, jak zábrany padají, jedna za druhou, takže se jejich mysl spojila, ještě než se jí dotkl. Věděl, že mezi ně nevstoupilo nic, co by mohlo jejich vztah změnit.

Za šedavého svítání je probudilo zaklepání na dveře. Nebylo příliš hlasité, v jeho zvuku však zaznělo cosi horečného, vzrušeného, co Allarta přimělo, aby se posadil a divoce se kolem sebe rozhlížel a pátral po příčině, kterou v sobě toto nečekané vyrušení skrývalo. Cassandra se také posadila a v mdlém světle na něj vyděšeně hleděla.

„Co se děje? Kdo to je?“

„Damon–Rafael,“ vyhrkl Allart dřív, než si uvědomil, že je to nesmysl. Damon–Rafael byl vzdálen deset dnů cesty v nížinách a neexistoval způsob, jak by sem mohl proniknout. Když ale otevřel dveře a viděl před sebou Rosaurin bledý, vystrašený obličej, byl to pro něj šok. *Opravdu očekával svého bratra, ozbrojeného k zápasu nebo vraždě, připraveného vtrhnout do místnosti kde spal v náručí své navracené ženy?*

„Promiňte, že vás ruším,“ omlouvala se Rosaura, „v éteru je ale Coryn z Hali a říká, že s tebou musí okamžitě mluvit, Allarte.“

„V tuhle dobu?“ podivil se Allart a říkal si, kdo se najednou zbláznil, protože úsvit právě začínal na okrajích oblohy přecházet do růžova. Rychle se však oblékl a spěchal po dlouhém schodišti do matriční komory, neboť byl příliš rozrušen na to, aby se svěřil zdvižené šachtě.

V matriční komoře pracoval mladý technik, kterého Allart neznal.

„Jsi Allart Hastur z Elhalynu? Coryn z Hali trval na tom, abychom tě vzbudili.“

Allart se usadil k vysílacímu stolku a soustředil se. Ve své mysli pocítil lehký Corynův dotek.

Příbuzný? V tuto dobu? Co se v Hali děje?

Nelíbí se mi to stejně jako tobě. Před několika hodinami ale k branám Hali dorazil rozzuřený Damon–Rafael, lord Elhalyn, a domáhal se, abychom mu vydali tvoji manželku, jako záruku proti tvé zradě. Nevěděl jsem, že ve vaší rodině rádí šílenství, Allarte!

Žádné šílenství, jen trocha laranu a něco málo z mé vlastní jasnozřivosti, poslal Allart zpátky odpověď. Řekl jsi mu, že jste ji poslali sem?

Neměl jsem na vybranou, odpověděl Coryn. Ted' po nás chce, abychom svou silou zaútočili na Tramontanskou věž, pokud ji rychle nepošlou zpátky a pokud možno tebe hned za ní...

Allart poděšeně hvízdal. Hali byla vázána zákonem a zvykem používat své síly ve prospěch svrchovaného pána z Elhalynu. Mohli by ostřelovat Tramontanu psychickými blesky tak dlouho, dokud nebudou všichni její pracovníci mrtví nebo šílení. Odsoudil své přátele, kteří k němu přenesli Cassandru, k záhubě? Jak je jen mohl zatáhnout do svých rodinných třenic? Bylo ale příliš pozdě litovat.

Samozřejmě jsme odmítli, pokračoval Coryn, a on nám dal den a noc na rozmyšlenou. Až znovu přijde, budeme mu muset sdělit způsobem, který uspokojí jeho leronisku, že nikdo z vás už v Tramontaně není a ostřelování by bylo zbytečné.

Máš mé slovo, že před rozedněním budeme pryč, ujistil ho Allart a nechal kontakt, aby se rozplynul.

22. Kapitola

Vyrazili ještě za úsvitu, pěšky, neboť v Tramontaně cestovní zvířata nedrželi, a jejich eskorta s výzbrojí se tak jako tak vydala na cestu už předešlý den, ve stejnou hodinu jako Donal a Allart na kluzácích.

Nejdůležitější bylo opustit Tramontanu, aby Hali mohla oprávněně odmítnout na Věž zaútočit. *Nemůžeme svou přítomností přivolat pohromu na bratry a sestry z Tramontany. Jen proto, že se kvůli nám vystavili v nebezpečí.*

Když sestupovali bok po boku po strmé stezce, Cassandra vzhledla k Allartovi a tomu se zdálo, že v jejím pohledu zahlédl dojemnou zranitelnost. Zase jednou byl za tuto ženu odpovědný na život a na smrt. Nic neřekl, jen se k ní víc přitiskl.

„Díky všem bohům za pěkné počasí,“ poznamenal Donal. „V těchto kopcích bychom s naším vybavením víc než jeden den cestovat nemohli. Výprava z Aldaranu má s sebou ale stany a přístřešek, pokrývky a jídlo, a jakmile je potkáme, nemůže nás bouře zaskočit. Rozbijeme tábor a počkáme, až se přežene.“ Cvičeným okem zkoumal oblohu. „Nezdá se mi pravděpodobné, že by nějaká bouře měla přijít. Jestliže se s nimi potkáme krátce po poledni, jak by to odpovídalo mým propočtům, dorazíme na Aldaran někdy zítra odpoledne.“

Jak domluvil, projel Allartem ledový šíp hrůzy. Na chvíli měl pocit, že se prodírá vířícím sněhem a zuřivou vichřicí a Cassandra, která šla po jeho boku, zmizela... Ne! Vidina se rozplynula. Donalova slova bezpochyby vyvolala strach z jedné ze vzdálených budoucností, ke kterým nikdy nedojde. Slunce se vyhouplo z karmínového závoje nad vrcholky hor a Allart si z hlavy shrnul kápi cestovního pláště zapůjčeného od Iana–Michaila. Kluzákem nemohl vzít žádné těžší oblečení a veškeré jeho zimní vybavení mělo dorazit s výpravou z Aldaranu – počítali totiž nejprve s tím, že na ni počkají

v pohodlí Tramontanské věže. Stejně obtěžkaný vypůjčeným pláštěm byl i Donal – i když počasí bylo na tuto roční dobu neuvěřitelně krásné, nikdo se v Hellersu neodvážil vyrazit na cestu bez ochrany proti náhlé bouři. Cassandra byla oblečena do Rosauřiných šatů, které jí byly poněkud krátké. V barvách vybraných pro zářivě rusou Rosauru vypadala její jemná tmavá krása povadle a bezbarvě a krátká sukně jí odhalovala kotníky o něco víc, než bylo považováno za slušné, ona si z toho však dělala legraci.

„Alespoň se mi tady v tom terénu lépe půjde!“ Sbalila Rosauřin lesklý zelený cestovní šál a bezstarostně si ho zastrčila pod paží. „Je hrozně teplý, nevím, proč se s ním tahám,“ řekla se smíchem.

„Neznáš naše hory, lady,“ namítl Donal střízlivě. „Jestli začne foukat jen sebenepatrnější větřík, budeš za něj vděčná.“

Jak se ale slunce šplhalo po obloze, Allartova důvěra stoupala. Po více než hodině chůze se Tramontana ztratila z dohledu za horským výběžkem a Allartovi se ulevilo. Teď byli z Tramontany opravdu pryč a až Damon–Rafael přijde do Hali a bude požadovat, aby je vydali, může Tramontanská věž pravdivě odpovědět, že jsou z jejich dosahu.

Vybije si přesto na pracovnících Hali svůj vztek? Pravděpodobně ne. Potřebuje je pro válku, kterou vede proti Ridenowům, jejich zbraně, které mu poskytují taktickou a vojenskou převahu – a Coryn je nadaným vynálezcem zbraní. *Příliš nadaným*, pomyslel si Allart. *Kdyby bylo panství v mých rukou, uzavřel bych s Ridenowy okamžité mír a snažil bych se naše různice vyřešit vyjednáváním. Aldaran má pravdu: válčit s Ridenowy o Serrais nemá žádný smysl. Měli bychom je mezi sebou přivítat a být vděční, že serraiský laran přežívá v ženách, se kterými se oženili.*

Po několika hodinách chůze se slunce dostalo do nadhlavníku a i Donal s Allartem si sňali těžké pláště a odložili dokonce i svrchní tuniky. V Tramontaně je bohatě vybavili potravinami na jednu nebo dvě zastávky – „Pro případ,“ říkali, „kdyby se vaše eskorta někde zdržela. Zvířata se mohou zranit nebo stezku může zavalit spadané kamení.“ –, takže si sedli na skálu u cesty a pustili se do tvrdých placek cestovního chleba, sušeného ovoce a sýra.

„Milosrdný Avarro,“ poznamenala Cassandra, když balila nedojezené zbytky, „naložili nám toho tolik, že by to stačilo na deset dní! Určitě nemá smysl se s tím vším tahat!“

Jak Allart ukládal balíčky do kapes své vnější tuniky, zachvěl se. Něco z tohoto pohybu mu připomnělo rána v Nevarsinu, když si do kapes své kutny zastrkoval těch několik věcí, které směl vlastnit.

Donal se chopil zbylých balíčků a i jemu to připomnělo něco podobného. „Připadám si jako otec Dominik s vyboulenými kapsami,“ zasmál se a zapískal úryvek z Dorilysiny písně.

O málo víc než před rokem, napadlo Allarta, jsem byl smířený s tím, že zbytek života, strávím za zdmi kláštera. Podíval se na Cassandru, která si vyhrnula sukni téměř až ke kolenům a přelezla malou kamennou zídku, za kterou z vrcholku hor zurčel křišťálově studený potůček. Sklonila se a nabrala vodu do dlaní, aby se napila. *Myslel jsem si, že celý život strávím jako mnich a žádná žena pro mne nebude nic znamenat, a teď by mě rozervalo ve dvě, kdybych se od ní měl odloučit.* Přehoupl se přes zídku a naklonil se vedle Cassandry, aby se také napil. Jejich ruce se setkaly a Allart náhle zatoužil, aby byli sami bez Donala. Potom se sám nad sebou téměř rozesmál. V uplynulém létě určitě byly chvíle, kdy Renata a Donal trpěli jeho přítomností stejně, jako teď nelibě snášel Donalovu společnost on.

Zůstali u cesty chvíli sedět, odpočívali, vychutnávali teplé sluneční paprsky a Cassandra jim vyprávěla o své práci mechanika a o monitorském výcviku. Dotkl se se záchvěvem hrůzy místa na ruce, kam se jí *lepivý oheň* prožral až na kost a zaplavila ho náhlá radost, že unikla nebezpečí války. Na oplátku jí vyprávěl o Dorilysině podivném daru, zmínil se o děsivých úmrtích, která následovala po jejích zasnoubeních, a vylíčil, jak proletěli mezi bouřemi.

„Až přijde jaro,“ navrhl Donal, „měla bys to také zkusit, přibuzná.“

„Zkusila bych to moc ráda, nevím ale, jestli bych se odhodlala obléknout kalhoty, byť by to bylo jen na létání.“

„Renata to dokázala,“ namítl Donal.

Cassandra se vesele rozesmála. „Vždycky měla víc odvahy než rozumu.“

Donal najednou zvažněl. „Allart je můj drahý bratranec a přítel a ani před jeho manželkou nemám žádná tajemství. Chtěli jsme se s Renatou o zimním slunovratu vzít. Můj otec si teď ale přeje něco jiného.“ Pomalu jí vyprávěl o plánu lorda Aldarana oženit ho s Dorilys, aby mohl zákonně zdědit Aldaran. Sledovala ho s laskavým soucitem.

„Já jsem měla štěstí. Rodina mě přislíbila Allartovi, i když jsem ho nikdy předtím neviděla, našla jsem v něm však muže, kterého mohu hluboce milovat,“ řekla. „Vím ale, že tomu tak není vždy, ba dokonce to není vůbec obvyklé, a sama jsem zakusila, jaké to je, být odloučen od milovaného člověka.“

„Od Renaty se *neodloučím*,“ prohlásil Donal, tiše a zarputile. „Tahle fraška s Dorilys nebude nic víc než fikce a nevydrží déle, než co bude můj otec naživu. Když si to potom bude Dorilys přát, najdeme jí nového manžela a s Renatou odejdeme. Když se nebude chtít vdát, zůstanu jako její poručník. Když bude chtít adoptovat jednoho z mých *nedestrů* jako svého dědice, bude to jen dobře. Když ne, také dobře. Nepostavím se svému otci, také ho ale neposlechnu. V jednom ne. Nevezmu svou nevlastní sestru do postele a nezploďím s ní syna!“

„Řekla bych, že by ses měl řídit také podle Dorilysiny vůle, příbuzný. Když je lady z Aldaranu zákonně provdaná, nemůže si dovolit vyvolat skandál tím, že by k sobě do ložnice vpustila strážce nebo žoldáky... a možná vůbec nebude toužit po tom, aby žila sama a bezdětná.“

Donal se podíval stranou. „Může dělat, co se jí zachce, jestli ale bude mít syny, jejich otcem nebudu. Allart mi hodně vyprávěl o tom, co zušlechtovací program a jeho dary už našim lidem způsobily. Moje matka to trpké ovoce sama okusila a už nikdy je nechci vidět znovu sklízet.“

Cassandra ucukla před prudkostí jeho prohlášení. Allart vycítil její rozpaky, vzal cestovní plášť a řekl: „Myslím, že bychom měli jít. Výprava se sice pohybuje rychleji než my, přesto nám ale každá hodina chůze zkrátí dobu, kterou budeme muset zítra strávit na cestě.“

Stezka teď byla pozvolnější, na zem však dopadl stín šedivého cáru mraku, který se zvolna sunul po obloze. Donal se zachvěl a nervózně se podíval na nebe tmavnoucí šedými masami mraků. Neřekl nic, jen si pevněji přitáhl plášť.

Allart zachytil jeho obavy a pomyslel si: *Nebylo by špatné, kdybychom na, eskortu narazili co nejdřív.*

Ušli ještě několik kroků a obloha se úplně potáhla mraky. Allartovi dopadla na obličej první sněhová vločka. Další a další se pomalu, krouživě snášely k zemi. Cassandra jednu chytila do dlaně a s dětským nadšením obdivovala její velikost. Allart ale strávil nějakou dobu v Nevarsinu a o bouřích v Hellersu věděl své.

Takže Damon–Rafael nakonec stejně dosáhne svého. Vyhnal nás z bezpečí Tramontanské věže, v zimě, kdy je víc než pravděpodobné, že nás zastihne bouře, a možná se tak bez námahy zbavil svého nejvážnějšího rivala... a když v téhle bouři zahynu, není už nikoho, kdo by se bratrově touze po moci postavil. Na Allarta opět zaútočil jeho laran a zaplavil ho obrazy zkázy a hrůzy, zuřivých válek, vydrancované a spálené země, opravdového věku chaosu po celém Darkoveru, od Dalereuthu až k Hellersu.

Scathfell se možná zmocní Aldaranu, a když bude Donal mrtvý, nenajde se nikdo, kdo by ho zarazil. Ti dva, Scathfell a můj bratr, rozervou zemi na kusy!

„Allarte,“ zachytila Cassandra v jeho mysli některé z obrazů zkázy a chaosu, „co se děje?“

A je tady Cassandra, kterou mám chránit nejen proti bratrovi, ale také proti přírodním živlům!

„Blíží se sněhová bouře?“ zeptala se a pozorovala, jak sněžení houstne, a v hlase se jí ozval strach.

„Nejsem si tím jistý,“ odpověděl a díval se, jak Donal natáhl navlhčený prst, otáčí jím ve větru a snaží se zjistit, odkud vane. „Určité nebezpečí hrozí, rozhodně však ne bezprostřední. Možná narazíme na eskortu, ještě než se to zhorší. Mají potraviny, oblečení a vybavení pro přístřešek, takže se nebudeme muset ničeho obávat.“

Když to však dořekl, setkal se s Donalovým pohledem a věděl, že je to horší, než si myslel. Bouře přicházela od Aldaranu, takže eskorta se musela pravděpodobně zastavit a rozbít tábor. Neviděli by

na cestu a zvířata by v husté vánici sešla ze stezky. Nemohou jim nic vyčítat. Jsou přesvědčeni, že Allart, Donal a Allartova lady jsou v bezpečí mezi přáteli Tramontanské věže.

Jak by jen mohli vědět o Damonově podlosti?

Cassandra vypadala vyděšeně. *Jestli mi čte myšlenky, vůbec se tomu nedivím*, pomyslel si Allart a soustředil se na to, aby ji trochu uklidnil. Vážil si jí natolik, že ji nechtěl zaslepit žádnou lží, situace ale nebyla tak zlá, jak se obávala.

„Jednou z prvních věcí, které jsem se v Nevarsinu naučil, bylo najít úkryt na nejnepravděpodobnějších místech a přečkat náhlé bouře bez újmy na zdraví. Donale,“ zeptal se, „je v eskortě někdo s trochou *laranu*, abychom se s ním mohli my dva spojit a upozornit ho na naši situaci?“

Donal se zastavil a uvažoval. Nakonec zklamaně řekl: „Obávám se, že ne, bratranče. I když za pokus to stojí. Několik málo lidí dokáže myšlenky přijímat, i když je nedokáží vysílat a nepovažují svou schopnost za *laran*.“

„Tak se s nimi pokusíme spojit,“ rozhodl Allart. „Mají totiž všechny důvody se domnívat, že jsme v bezpečí Tramontany. Měli by se dozvědět, že tomu tak není. Mezitím...“ Pátravě se rozhlížel po nějakém úkrytu, snažil si uvědomit cestu před sebou a zhlédnout, jestli tam není nějaká stará budova, kůlna, opuštěná stodola, třeba i jen nějaké obydlené doupě, kde by jim mohli poskytnout přístřeší.

Ale tak daleko, kam jen jeho jasnozřivost dosáhla, nic podobného neviděl. Krajina, kterou cestovali, byla tak panenská, jako by se jí ještě nikdy nedotkla lidská noha a člověk zde nezanechal žádnou stopu. Jedinou známkou civilizace byla nízká kamenná zídka, u které obědvali.

Svůj výcvik v drsné přírodě už dlouhá léta nepotřeboval, naposledy ve svém třetím roce v Nevarsinu, kdy ho s holýma rukama, jen v mnišské kutně, poslali přímo do pekla nejdrsnějšího ročního období, aby prokázal připravenost na další stupeň výcviku. Starý bratr, který ho učil, mu radil: „Po opuštěných lidských obydlích je nejlepší hustá skupinka stromů a potom skalní římsa odvrácená od větru a zarostlá vegetací.“ Allart svažtil čelo a snažil

se vzpomenout, pátral před sebou, dal svému *laranu* volnost, aby se rozběhl časem a prohlédl všechny směry, kterými by se mohli vydat.

Mají čas vrátit se do Tramontany? Vyslal tam svou mysl a na této lince možností uviděl jen jejich tři mrtvá těla, skrčená a zmrzlá na okraji cesty.

Poprvé v životě byl za svůj *laran* vděčný, což mu umožnilo vidět jasně, kam vede každé rozhodnutí, které by mohli učinit. A nebylo pochyb o tom, že na těchto rozhodnutích teď závisí jejich životy. Podíval se dopředu, kam šli, a viděl, že se stezka zužuje. Stále houstnoucí vánice by je oslepila a lehce by mohli ze stezky sejít a zřítit se do strže několik stovek metrů hluboké a jejich těla by už nikdy nikdo nenašel. Dál už jít nesmí. Cassandra a Donal jeho varování zachytili, zarazili se a čekali na další pokyny. Teď z nich byly pouhé nejasné obrysy v houstnoucí vánici a začal jimi lomcovat prudký vítr.

Kousek před nimi se vinula pěšinka k shluku velkých kamenů natěsnaných tak blízko k sobě, že skýtaly úkryt téměř stejně dobrý jako dům. Allart je tam začal směřovat, potom ale zaváhal a *laranem* tuto možnost ještě jednou prověřil. Zděšeně sebou trhl. Shluk kamenů skrýval hnízdo bančíů, ukrutných nelétavých masožravců, kteří žijí nad hranicí lesa a s neomylným instinktem se vrhají na všechno, co vyzařuje tělesné teplo. *Touhle* cestou nesmí!

Tady také zůstat nemohou, vítr je už natolik silný, že by je mohl smést z římsy a snít kolem nich stále houstne. Cassandra se už třásla, vypůjčený cestovní plášť nebyl pro skutečnou bouři vhodný. Allartovi a Donalovi, kteří byli na horské počasí více zvyklí, zima nebyla, Allart ale začínal mít strach. Do Tramontany se vrátit nemohou. K hnízdu bančíů také ne. Nemohou se ani vydat vpřed po stezce zužující se nad propastí. A tady zůstat nesmějí. Nemají jinou možnost než smrt? Bylo určeno osudem, aby zemřeli ve sněhové bouři?

Svatý Otče břemen, dej mi sílu. Pomož mi spatřit správnou cestu, modlil se Allart. Od té doby, co opustil klášter, na modlitby téměř zapomněl a ze strachu jen o sebe by se nemodlil. Cítil ale, jak se mu Cassandra chvěje v náručí, a to ho nutilo k tomu, aby vyzkoušel každíčkou možnost.

Nemohou se vrátit do Tramontany, kousek zpátky po cestě je ale ta kamenná zídka. Dlouho neudržovaná a rozpadlá, poskytne jim však lepší úkryt než nechráněná stezka. A za ní – nyní viděl jak paměťí, tak i *laranem* – hustý shluk stále zelených jehličnanů.

„Musíme se vrátit tam, kde jsme obědvali,“ zvýšil hlas do vysoké tóniny, aby překřičel skučení větru.

Drželi se za ruce a opatrně se vraceli ve vlastních stopách, sníh byl mokrý a nohy se jim smekaly. Postupovali jen velice pomalu a namáhavě. Donal, který v horách strávil celý svůj život, byl mrštný jako divoká kočka, Allarta už ale od skal kolem Nevarsinu dělil dlouhý čas a pro Cassandru byl tento terén něčím zcela novým. Najednou uklouzla, plnou vahou těla dopadla do sněhu a zůstala tam ležet, prokřehlá a vzlykající bolestí, vypůjčené tenké šaty promáčené až po kolena, ruce rozedrané o ostré výstupky skal. Allart jí pomohl na nohy, obličej zachmuřený odhodláním. Pohmoždila si ale koleno a kotník a posledních několik kroků ke kamenné zídce ji museli s Donalem téměř nést, vyzvednout nahoru a pomoci jí do závětrí skupinky hustých stromů. Když se za ní Allart chystal seskočit, *laran* na něj zaútočil s představou, že toto je místo jeho smrti. Uviděl tři těla, propletená a přitisklá k sobě v zoufalé snaze udržet si teplo, zmrzlá a ztuhlá. Přinutil se seskočit.

Stromy byly vzájemně prorostlé, staré a pokroucené, ošlehané více než půl stoletím prudkých horských bouří, a i když slyšeli, jak venku kvílí vítr, do nitra jejich kruhu nepronikal tak silně a uprostřed byl dokonce malý kousek země bez sněhu. Allart tam Cassandru položil, ovinul kolem ní její cestovní plášť, aby jí nebyla taková zima, a začal si prohlížet její poraněnou nohu.

„Zlomeného není nic,“ oznámila po chvíli roztřeseně a Allart si uvědomil, že je vycvičeným monitorem Věže, zvyklým nořit se do vlastního těla i těl ostatních a sledovat, co se s nimi děje. „Kotník bolí, ale jinak je v pořádku, jenom šlacha trochu natažená... a koleno je vykloubené.“

Když se na ně Allart podíval, viděl, že čěška vybočuje do strany a koleno rychle otéká a modrá.

Cassandra se vyděšeně nadechla. „Donale, musíš mi podržet ramena a ty mě, Allarte, vezmi za kotník a koleno, takhle...“

ukázala. „Ne! Níž, druhou rukou – a ze všech sil trhni. Nedělej si starosti, že mě to bude bolet. Jestli ho nedostaneme okamžitě zpátky, můžu být pro zbytek života mrzák.“

Allart se obrnil proti soucitu a postupoval podle jejích pokynů. Byla napjatá a odhodlaná, když jí ale popadl za nohu a prudkým trhnutím vrátil česku do kolenní jamky, přes veškerou odvahu jí mezi zuby unikl výkřik. Allart cítil, jak kloub zapadl na své místo a Cassandra se zhroutila Donalovi do náruče. Na chvíli to vypadalo, že omdlela, zavřela však pouze oči a monitorovala, jak se to podařilo.

„Ještě trochu, aby česka zapadla úplně. Musíš mi stočit chodidlo do strany – sama jím nepohnu. Tak,“ procedila skrz zaťaté zuby, když ji Allart poslechl. „Takhle to bude stačit. Teď mi utrhni kus spodničky a pevně to obvaž.“ Opět jí vytryskly slzy, nejenom bolestí, ale i hanbou, když ji Allart nadzvedl a uvolnil spodničku, i přes to, že se Donal zdvořile odvrátil.

Když bylo poraněné koleno pevně ovázáno pruhy roztrhané spodničky a Cassandra, bílá a chvějící se, odpočívala zabalená do cestovního pláště na zemi, začal Allart střízlivě hodnotit šance, které mají. Bouře venku ještě nedosáhla vrcholu a noc nebyla jistě daleko, i když už skoro padla tma, husté tíživé přítmí, které nemělo co dělat se skutečnou hodinou. Měli s sebou jen zbytky od oběda, dost na několik střídmych jídel. Tyhle bouře mohou trvat dva i tři dny, někdy dokonce déle. Za normálních podmínek by se bez jídla nějakou dobu obešli, ne ale za krutého chladu.

Pravděpodobně vydrží dva nebo tři dny. Pokud ale bude bouře trvat déle, nebo jestli nebude cesta průchodná, jejich vyhlídky jsou prabídné. Allart by se mohl zabalit do pláště, najít si nejchráněnější místo a upadnout do hypnotického spánku, kterému se naučil v Nevarsinu, srdce by se mu zpomalilo, tělesná teplota klesla, všechny požadavky těla – jídlo, spánek, teplo – by byly dočasně potlačené. Zodpovídal ale za svou ženu a za mladého Donala a ti tento výcvik neměli. Byl nejstarší a nejzkušenější.

„Tvůj plášť je nejtenčí, Cassandro, a moc by nás nezahřál. Rozlož ho po zemi, aby do nás odspodu tak nepronikala zima,“ udílel pokyny. „Teď dva naše pláště přes všechny tři. Cassandra je nejméně

zvyklá na chlad hor, takže ji vezmeme mezi sebe.“ Když se k sobě přitiskli, zády ven, cítil, jak se Cassandra přestala třást.

„Teď,“ zašeptal mírně, „ta nejlepší věc, co vůbec můžeme udělat, je spát, jestli se nám to podaří. Především nesmíme mrhat energií na mluvení.“

Venku skučel vítr a za nekonečnými bílými provazci sněhu prosvítila černá obloha. Do skryše, kde leželi, pronikaly hustě propletenými větvemi jen ojedinělé poryvy větru. Allart se ponořil do lehkého tranzu a Cassandru přitom pevně objímal, aby věděl, kdyby se pohnula nebo ho potřebovala. Jediný Donal nakonec usnul, Cassandra sice ležela klidně, ale nespala. Vnímal pronikavou bolest ve zraněné noze, která rušila její soustředění. Nakonec se mu v náruči otočila a podívala se mu do obličeje. Allart ji sevřel ještě pevněji.

„Allarte,“ zašeptala, „umřeme tady?“

Ujistit ji o opaku by bylo snadné – a falešné. Ať už se stane cokoliv, musí mezi nimi panovat pravda, jak tomu bylo od samého počátku, co se setkali. V temnotě nahmatal její štíhlé prsty a vydechl. „Nevím, *preciosa*. Doufám, že ne.“

Laran mu před nimi neukazoval nic jiného než temnotu. Dotekem jejích dlaní do něj proudila bolest, která ji sužovala.

Opatrně se pokusila přesunout váhu a neprobudit při tom Donala, který se k ní choulil. Allart se nadzvedl, klekl si a pomohl jí změnit polohu. „Je to takhle lepší?“

„Trochu.“ Víc toho pro ni ve stísněném prostoru jejich úkrytu nemohl udělat. Tohle bylo nejhorší, co se jim mohlo stát. I kdyby bouře polevila, nemohli by se vydat hledat lepší přístřeší, protože Cassandra nebude schopna chůze přinejmenším několik dní. Kdyby se jí okamžitě dostalo náležité péče, horká koupel, masáž, *leroniska* s matricí, která by zastavila otok a krvácení v kloubu, nebylo by to tak zlé. Podchlazení a nehybnost ale nebyly nejlepší prostředky k rychlému uzdravení. A i kdyby byly podmínky příznivější, Allart tyto dovednosti příliš neovládal. Dokázal poskytnout základní první pomoc, ale nic složitějšího.

„Měl jsem tě nechat v bezpečí Hali,“ zaúpěl a Cassandra ho v temnotě pohládila po tváři.

„Nebyla bych tam v bezpečí, můj manželi. Ne s tvým bratrem za dveřmi.“

„Vehnal jsem tě ale do náručí smrti...“

„Stejně tak by pro mne mohlo znamenat smrt, kdybych zůstala v Hali,“ řekla a i přes vypjatost situace zachytil v jejím hlase náznak veselí. „Kdyby se mě Damon–Rafael pokusil zmocnit proti mé vůli, nenašel by ve své posteli poddajnou ženu. Mám nůž a vím jak – a kde – ho použít.“ Slyšel, jak její hlas zhrubl. „Pochybují, že by mě nechal žít, abych šířila zvěsti o takovém ponížení.“

„Nemyslím, že by na tebe šel silou,“ namítl Allart ponuře. „Spíš by tě omámil drogami do naprosté poslušnosti a odevzdanosti.“

„Ale kdepak,“ odmítla a v jejích slovech zaslechl emoci, kterou nedokázal určit. „V takovém případě, můj manželi, bych věděla, kam obrátit svůj nůž, ještě než by mě do takového stavu dostali.“

Allartovi se stáhlo hrdlo, že nedokázal odpovědět. Co jsem udělal, abych si zasloužil takovou ženu? Opravdu si o ní někdy myslel, že je plachá, dětinská a bojácná? Přivinul ji k sobě a nahlas pouze řekl: „Pokus se usnout, lásko. Jestli je to pro tebe pohodlnější, plnou vahou se o mne opři. Je ti pořád taková zima?“

„Ne, když jsem přitisknutá k tobě, je mi skoro teplo,“ odpověděla, zklidnila se a zhluboka, pravidelně dýchala.

Dal jsem jí svobodu nebo jenom jinou možnost smrti?

Noc se konečně dovlekla k úsvitu. Nový den se ohlásil jen nepatrným prosvětlením temnoty a pro všechna tři těla zkroucená a namačkaná v tísnivém prostoru nastala skutečná muka. Allart varoval Donala, který se musel vyplížit ven za svou potřebou, aby se od skryše nevzdaloval víc než na krok, a když se vpotácel zpátky, otřesený a obalený sněhem, sdělil jim, že vítr je tak silný, že se sotva udržel na nohou. Cassandru musel Allart vynést v náručí, na zraněnou nohu se nemohla ani postavit. O něco později rozdělil většinu jídla z předešlého dne. Vánice nejevila nejmenší známky ústupu a svět kolem skupinky stromů končil na délku paže v bílém víru sněhové nicoty.

Opatrně vyslal *laran*, aby prozkoumal, co je čeká. Téměř ve všech možnostech neviděl nic jiného než zánik jejich životů *tady* na

tomto místě, musejí ale existovat i jiné stezky budoucnosti. Kdyby mu bylo určeno osudem, aby tady zemřel a Cassandru neodvedl z Hali pro nic jiného, než aby našli nevyhnutelnou smrt v sněhové vánici, proč mu to *lاران* neukázal v žádné z možností, které až do této doby viděl?

„Donale,“ řekl a mladík se pohnul.

„Bratranče...“

„Dokážeš číst počasí daleko lépe než já. Můžeš přecíst i tuto bouři a říct, kam až sahá a jak dlouho to bude trvat, než se přežene?“

„Pokusím se o to.“ Donal se ponořil do nitra svého vědomí a Allart, v těsném spojení s jeho podivně citlivým vnímáním, opět spatřil tlaky a síly, jako sítě energie pnoucí se ve vzdušném obalu nad povrchem země. Nakonec se Donal opět vynořil a věcně oznámil: „Obávám se, že sahá příliš daleko. A pohybuje se jen velice pomalu. Kéž bych měl sestřin dar a dokázal bouře ovládat a přesouvat podle vlastní vůle!“

V tu chvíli Allart pochopil, že to je ta správná odpověď, a opět začal vidět, co před nimi leží. Jeho *lاران* byla skutečná jasnozřivost, dokázal se přemístit v čase a postavit se mimo něj, to, co viděl, však záleželo na jeho vlastní interpretaci. Z toho důvodu nebude jeho jasnozřivost jako jediný rádce nikdy spolehlivá. Nikdy se nemůže spokojit s očividnou budoucností, protože vždycky bude existovat možnost, byť nepatrná, že interakce s někým, jehož kroky nemůže předvídat, zvrátí budoucnost za hranice jeho poznání. Dokáže svůj *lاران* ovládat, stejně jako tomu bylo s matričním drahokamem, avšak nesmí připustit, aby někdy *lاران* ovládl jeho. Včera ho použil, aby je dovedl do bezpečí těchto stromů a unikli tak smrti, která na ně číhala. Odvrátil bezprostředně hrozící nebezpečí a poskytl sám sobě čas, aby prozkoumal ostatní možnosti.

„Kdybychom se nějak mohli spojit s Dorilys...“

„Není to telepat,“ povzdechl si Donal pochybovačně. „Myšlenkami se mi s ní nikdy spojit nepodařilo.“ Potom zvedl oči a vykřikl: „Renata... Renata je telepat. Kdyby se s ní jednomu z vás podařilo navázat spojení...“

Ano, Renata byla klíčem k Dorilysině daru.

„Donale, pokus se s ní spojit ty,“ navrhl Allart.

„Ale... já nejsem tak silný telepat.“

„To je jedno. Ti, kteří se milují jako vy dva, často dokáží navázat spojení silnější než kdokoliv jiný. Sděl jí naši situaci a Dorilys možná bude moct tuhle bouři přecíst nebo pomoci, aby se rychleji přehnala!“

„Udělám všechno, co je v mých silách,“ souhlasil Donal. Posadil se, stále zachumlaný do plášťů, vytáhl matrici a začal se na ni soustřeďovat. Allart a Cassandra se krčili pod zbývající částí pláště a téměř viděli, jak se od Donala šíří světélkující proudy energie a on sám se proměňuje v pevnou síť rotující energie, polí a sil... Potom najednou vzplálo spojení a Allart s Cassandrou, oba telepati, se před tímto kontaktem nedokázali uzavřít.

Renato!

Donale! Radost a žár spojení se přelily i na Cassandru a Allarta, jako by se dotkla i jich a zahrnula je do svého objetí.

Ta bouře mi nahnala, takový strach! Jste v bezpečí? Zůstali jste v Tramontaně? Obávala jsem se, že bouře eskortu donutila k návratu. Setkali jste se tedy s nimi?

Ne, miláčku. Rychle jí ve stručných mentálních obrazech vyličil jejich situaci. Přerušil Renatinu zděšenou reakci. *Neplýtvej časem a silou na nářky, lásko. Poslouchej, co musíš udělat.*

Samozřejmě, Dorilys vám pomůže, ujistila ho a potom následoval krátký dotek, splnutí vědomí. *Okamžitě ji vyhledám a ukážu, co má udělat.*

Kontakt se přerušil. Proudby síly vybledly a Donal se pod dvojitou vrstvou plášťů roztrásl.

Allart mu podal poslední zbytek jídla, a když se bránil, pobídl ho: „Matrice odčerpala tvou energii, a sílu budeš potřebovat.“

„Přesto ale, lady...“ namítal Donal, Cassandra však zavrtěla hlavou. V šedivém přítmí vánice vypadala bledá, vyčerpaná, na pokraji smrti.

„Nemám hlad, Donale. Jídlo potřebuješ daleko víc než já. Mně je taková zima, taková zima...“

Allart rychle pochopil, co má na mysli a co jí hrozí. „Tvoje noha?“ zeptal se.

„Zmonitoruji ji, abych měla jistotu,“ odpověděla a v tváři se jí mihl pokřivený náznak úsměvu. „Nechtěla jsem poznat to nejhorší, když si nemohu pomoci.“ Viděl, jak se jí po obličeji rozlil nepřítomný výraz a ponořila se do sebe. Potom neochotně oznámila: „Není to dobré. Chlad, bez pohybu – krevní oběh v dolní části lýtky je už narušen, takže noha je náchylnější k prochladnutí.“

Allart nemohl říct nic jiného než: „Pomoc dorazí brzy, lásko. Zatím...“ Svlékl si svrchní tuniku a obalil jí zraněné koleno, potom přidal i košili a zůstal jen v spodní tunice a kalhotách. Na jejich vyděšené protesty s úsměvem odpověděl: „Zapomínáte, že jsem byl šest let mnichem v Nevarsinu a spal nahý ještě v horším počasí.“ Stará zkušenost opravdu začínala fungovat. Jakmile se mu chlad zakousl do nechráněného těla, začal automaticky s nevarsinským dýcháním a zaplavilo ho vnitřní teplo. „Opravdu mi není zima. Sáhněte si...“

Cassandra se ho dotkla a nevěřícně vydechla: „Hřeješ jako krb.“

„Ano,“ uchopil její prokřehlý prsty a vložil si je do podpaží. „Zahřeji ti ruce.“

Donal v údivu vyrazil: „Kdybys mě tak mohl ten trik naučit bratrance.“

Allart vychutnával blahodárné teplo a přátelsky ho ujistil: „Moc učení to nepotřebuje. Novice to učíme hned během prvního roku v klášteře a za několik desítek dní už napůl nazí dovádějí ve sněhu. Děti, které v prvních dnech plakaly zimou, záhy pobíhají po nádvoří a ani si nevzpomenou, že by si mohly obléknout pláště.“

„Je to tajemství vaší *víry kristoforů*?“ zeptal se Donal podezíravě.

Allart zavrtěl hlavou. „Ne, jenom způsob ovládnutí mysli. Není k tomu třeba ani matrice. První věc, kterou jim říkáme, je, že zima je zrozena ze *strachu*. Kdyby proti chladu opravdu potřebovali ochranu, narodili by se se srstí nebo opeření. Příroda obalila dokonce i plody, které to potřebují, sněhovými měchýřky. Člověk se ale narodil nahý a žádnou ochranu proti počasí nepotřebuje. Jakmile jednou uvěří, že lidstvo nosí šaty jen z vlastního rozmaru, ze stydlivosti nebo marnivosti, nikoliv však jako ochranu proti zimě, mají nejhorší za

sebou a brzy se dokáží chladu i horku svou vůlí přizpůsobit.“ Zasmál se a cítil, jak se ho zmocňuje euforie, účinek mimořádných dávek kyslíku, které mu proudí do těla a mění se v teplo. „Je mi menší zima než minulou noc, když jsem byl přikryt pláští a tiskl se k vám.“

Cassandra se pokusila napodobit jeho dýchání, sužovala ji však taková bolest, že se nemohla soustředit a Donal byl naprosto neškolený.

Bouře venku zuřila ještě urputněji a Allart si lehl na zem mezi Cassandru a Donala, aby se s nimi o své teplo podělil. Měl zoufalý strach o Cassandru. Jestli bude vystavena ještě větší bolesti a podchlazení, bude se její koleno hojit velice dlouho a možná ponese trvalé následky. Pokusil se z ní trochu úzkosti odčerpat, avšak stejná spřízněnost, která umožnila Donalovi spojit se s Cassandrou – bez krystalu ve Věži, za pomoci pouhé matrice – sblížovala i Allarta a Cassandru. V tak těsné blízkosti před sebou ani nedokázali svůj obrovský strach skrýt.

Vyhledala jeho ruku a zamumlala: „Neměj obavy. Ta bolest teď už není tak strašná, opravdu.“

Až se dostanou na Aldaran, Margali a Renata se o ni postarají, pořádné péče se jí zatím nedostalo. V přítmí svíral její štíhlou ruku se šesti prsty a cítil hrbolatou jizvu v místě, kde ji spálil *lepivý oheň*. Zažila už válku a strach i bolest, do nebezpečí ji nevtáhl z pohodlného života. Pokud jen zaměnil jedno nebezpečí za druhé, věděl, že tohle alespoň bylo nebezpečí, které si svobodně vybrala, a to bylo vše, co si člověk mohl v této chvíli přát. Trochu se uklidnil a pomalu upadl do spánku, Cassandru stále svíraje v náručí.

Probudil ho Cassandřin výkřik.

„Podívejte! Venku se vyjasnilo!“ Omámeně vzhlédl vzhůru k obloze. Přestalo sněžit a po nebi se hnaly cáry mraků.

„Dorilys,“ vydechl Donal. „Žádná bouře se tady v horách nezklidní takovou rychlostí.“ Zhluboka se roztřeseně nadechl. „Její síla – síla, které jsme se všichni tak báli – nám zachránila život.“

Allart vyslal svůj *laran* vpřed do okolní krajiny a uviděl, že eskorta se zastavila na druhé straně římsy, kterou se ve vánici neodvážili překonat. Jakmile se jí podaří provést přes ni cestovní

zvířata – otázka několika hodin – budou zachráněni, s potravou, přístřeškem i péčí.

Nebyl to jen Dorilysin *laran*, co je zachránilo, pomyslel si věčně. *Laran*, který on považoval za prokletí, ukázal své kladné stránky – a své hranice.

Nemohu si ho nevšímat. Nesmím se však na něj ani plně spoléhat. Nemusím se od něj v hrůze odvracet, jak jsem to dělával po celá léta v Nevarsinu, nemohu ho však nechat, aby zcela řídil mé kroky.

Možná se začínám učit znát jeho hranice, uvažoval Allart. Najednou si uvědomil, že o Donalovi uvažoval jako o nezralém, dětském mladíkovi. Byl však starší jen o pouhé dva roky. S naprosto novou pokorou, poprvé v životě osvobozen od sebelítosti, si pomyslel: Jsem pořád tak mladý. A možná jsem neměl dost času naučit se moudrosti. Když ale zůstanu naživu, možná přijdu na to, že některé z mých problémů vznikly jen proto, že jsem byl příliš mladý a hloupý, a neuvědomoval jsem si to.

Cassandra ležela na svém plášti, sinalá bolestí a vyčerpáním. Otočil se k ní a dojalo ho, když se pokusila statečně usmát. Teď jí mohl upřímně dodat odvahy a nemusel skrývat svůj strach. Pomoc byla na cestě a brzy k nim dorazí. Už nebudou čekat dlouho.

23. Kapitola

Donal Delleray, zvaný Rockraven, a Dorilys, dědička Aldaranu, byli oficiálně oddáni prostřednictvím *catenas* o noci zimního slunovratu.

Nebyla to slavnostní událost. Počasí nedovolovalo, jak se v Hellersu často stávalo, pozvat někoho jiného než nejbližší sousedy a mnoho z pozvaných nepřišlo, v čemž Aldaran viděl, ať už oprávněně nebo neoprávněně, znamení, že si vybrali spojenectví s jeho bratrem ze Scathfellu. Svatba se tak odehrávala jen v přítomnosti nejužšího rodinného kruhu a i tam se ozývalo reptání.

Manželství mezi nevlastní sestrou a bratrem byla obvyklá v raných dobách zušlecht'ovacího programu, zejména mezi nejvyšší šlechtou panství – a jako většina zvyků byla napodobována jejich poddanými. Přestalo k nim však docházet a v současnosti byla považována za mírně skandální.

„Nelíbí se jim to,“ pošeptal Allart Cassandre, když vcházeli do Velkého sálu, kde měla proběhnout slavnostní večeře a obřad a potom tanec pro členy domácnosti. Cassandra se mu ztěžka opírala o paži, nohu za sebou stále vlekla, památka na jejich dobrodružství v sněhové bouři navzdory nejlepší péči, kterou jí Margali a Renata mohly poskytnout.

„Nelíbí se jim to,“ opakoval Allart. „Kdyby k tomu vydal příkaz někdo jiný než dom Michail, myslím, že by neuposlechli.“

„Co se jim na tom nelíbí? Že Donal není z krve Hastura a Cassildy a přesto zdědí Aldaran?“

„Ne,“ odpověděl Allart. „Podle toho, co mi Aldaranovi vazalové a rytíři říkali, mají z toho spíš radost než naopak. Nikdo z nich Scathfella příliš nemiluje a netouží po tom, aby tady vládl. Kdyby dom Michail prohlásil, že Donal je jeho syn *nedestro*, ať už je to pravda nebo ne, a bude dědit, stáli by přesto při něm na život a na

smrt. I kdyby věděli, že je to lež, stavěli by se k ní jako k právní fikci. Co se jim nelíbí, je svatba bratra se sestrou.“

„Vždyť je to také jenom právní fikce,“ namítla Cassandra.

„Nejsem si tím tak jistý,“ pravil Allart. „A oni také ne. Pořád mám pocit viny, že to byla moje neopatrná slova, která tuhle bláznivou myšlenku do hlavy *domna* Michaila zasela. A ti, kdo v tom *domna* Michaila podporují, se tváří, jako by se snažili vyhovět vrtochům šílence. A nevím, jestli nemají pravdu,“ dodal po chvíli. „Ne všichni šílenci zuří s pěnou u úst a honí motýly v zimním sněhu. Pýcha a posedlost dohnaly *domna* Michaila téměř na hranici nepřičetnosti, i když jsou zaobaleny zdravým rozumem a logikou.“

Nevěsta byla malá dívka a hosté tak ani nemohli doufat, že si slavnost opepří žerty a hrubými vtipy, které svatbu obvykle doprovázejí a vrcholí neurvalým obřadem odvádění ženicha a nevěsty do postele. Dorilys nebyla ani plnoletá, byla daleko mladší než byl zákonem předepsaný věk na vdávání. Nikdo v ní nechtěl probudit hořké vzpomínky na nedávné zasnuby, takže nepřipadalo v úvahu představit ji jako dospělou ženu. Ve svých dětských šatech, s měděnými vlasy spadajícími v dlouhých loknách na ramena vypadala spíš než nevěsta jako malé dítě, které smí výjimečně zůstat vzhůru o něco déle. Co se týče ženicha, ten i přes to, že se snažil být formálně zdvořilý, vypadal zachmuřeně a neradostně, a než vstoupili do sálu, všimli si hosté, že přistoupil ke skupince nevěstinych dvorních dam, vzal si stranou Renatu Leynierovou a pár minut s ní horlivě rozmloval. Několik členů rodiny a většina služebnictva věděli o skutečném vztahu mezi Donalem a Renatou a vrtěli hlavou nad netaktností, které se nastávající ženich tak těsně před svatbou dopouští. Ostatní se dívali na malou nevěstu obklopenou chůvami a guvernankami, srovnávali ji v duchu s Renatou a nic mu nezazlívali.

„Ať si říká, co chce, ať nadělá s *catenas* sebevětší maškarádu, není to nic jiného než zasnoubení a žádný právoplatný sňatek. Podle zákona ani manželství spojené *catenas* není právoplatné, dokud nedojde naplnění,“ rozhňoval se Donal. Renata se mu chystala říct, že právě o této otázce se Rada a zákonodárci země stále ještě nedohodli, pochopila ale, že potřebuje ujištění a ne logické argumenty.

„Pro mne se tím nic nezmění! Přísahěj, Renato, že ani pro tebe, nebo se svému pěstounovi postavím, teď a na tomto místě, před všemi jeho vazaly!“

Jestli se mu chceš postavit, pomyslela si Renata zoufale, měl jsi to udělat hned na začátku, ještě před tím, než se události dostaly tak daleko! Na veřejné odmítnutí je teď příliš pozdě, zničilo by nás všechny! Nahlas pouze řekla: „Pro mne se náš vztah změnit nemůže, Donale. Víš to příliš dobře, než abys potřeboval nějaké přísahy, a stejně na ně teď není vhodná doba ani místo. Musím se vrátit k ostatním, Donale.“ Zlehka ho vzala za ruku a usmála se na něj úsměvem, který byl téměř soucitný.

Byli jsme v létě tak šťastní! Jak jsme mohli dospět až sem? Nejsem bez viny, měla jsem si ho vzít okamžitě. Musím k němu být spravedlivá. Chtěl to učinit, uvažovala, když vcházela s ostatními ženami do sálu.

Dom Michail stál u krbu, ve kterém plál oheň zimního slunovratu zažehnutý ten den slunečními paprsky, znamení návratu světla po nejtemnějším dni, a zdravil své hosty. Dorilys před ním udělala formální úklonu a on se jí poklonil, políbil ji na obě tváře a uvedl na její místo u vysokého stolu, hned po své pravici. Potom jednu po druhé pozdravil přicházející ženy.

„Lady Eliso, rád bych ti poděkoval za úsilí, se kterým jsi zušlechťovala nádherný hlas mé dcery zděděný po matce,“ řekl s úklonou. „Příbuzná Margali, opět ti musím vyslovit vděčnost, že jsi převzala roli matky u osiřelého dítěte. *Damiselo*,“ – sklonil se nad Renatinou rukou – „jak jen vyjádřit mé uznání nad tím, co jsi pro Dorilys udělala? Je mi nesmírným potěšením přivítat tě u své slavnostní tabule,“ zakoktal se. Renata, telepat a naladěna v tu chvíli na nejvyšší citlivost, s mučivým bodnutím zachytila, že se chystal říct „do mé rodiny“, ale pak si uvědomil skutečný stav věcí mezi ní a Donalem a spolkl ta slova.

Vždycky jsem věděla, že ví, pomyslela si Renata oslepená bolestí. Přesto byl pro něho jeho vlastní plán důležitější! Naráz zalitovala ohledů, které jí zabránily, aby znovu otěhotněla s Donalem.

Kdybych se o noci zimního slunovratu objevila viditelně těhotná Donalovým dítětem, měl by tu nestoudnost oženit Donala před mýma očima s někým jiným? Když neustále tvrdí, že jsem spásou pro Dorilys? Mohla bych si tak bývala vydobýt jeho ruku? Kráčela ke svému místu, oči plné slz, zmítaná žalem a úzkostí.

I když se Aldaranovi kuchaři a stolníci činili a hostina na prohýbajících se stolech byla velkolepá, radostná nálada chyběla. Dorilys si nervózně namotávala na prsty dlouhé lokny vlasů, zároveň neklidná i ospalá. Na konci hostiny si dom Michail vyžádal pozornost a povolal k sobě Donala a Dorilys. Cassandra a Allart seděli vedle sebe na vzdáleném konci stolu a napjatě celou scénu sledovali, Allart čekal výbuch vzdoru, ať už ze strany Donala, pečlivě se ovládajícího a nešťastného za maskou škrobené zdvořilosti, nebo jednoho ze zamračených stolníků či rytířů u hlavní tabule nebo v menším sále. Nikdo však nezasáhl. Dom Michail měl ve tváři takový výraz, že by se mu v tu chvíli nikdo neodvážil protivit.

„Toto je pro Aldaran velice radostná událost,“ prohlásil slavnostně dom Michail.

Allart se na okamžik střetl s Donalovým očima a rychle se s ním podělil o myšlenku, kterou okamžitě opět zablokoval. *Radostná jako Zadruovo peklo!*

„V tento den plný hodování a hýření je mi potěšením svěřit svůj dům a jedinou dědičku Dorilys z Aldaranu, dosud nezletilou, do rukou svého milovaného chovance Donala z Rockravenu.“

Donal sebou cukl, když slyšel jméno, které z něho činilo bastarda a pohnul rty v neslyšném protestu.

„Donala Delleraye,“ opravil se dom Michail neochotně.

Allart si pomyslel: *Ani teď se nechce smířit s pravdou, že Donal není jeho syn.*

Aldaran zacvakl spojené náramky z jemně tepané mědi na Donalovo pravé a Dorilysino levé zápěstí. Náramky byly zdobené rytinami a filigránskou prací a na stranách přiléhajících ke kůži potažené vrstvou zlata, aby drahocenný kov nedráždil pokožku. Allart se podíval na své vlastní zápěstí a vzal Cassandru za ruku.

Když Aldaran pronášel obřadní slova, vzali se za ruce všechny manželské páry v síni.

„Tak jako levou ruku s pravou, kéž ani vás nic nerozdělí. V kastě a klanu, v majetku a dědictví, u domácího krbu i před Radou, sdílejte spolu blízké i vzdálené, v lásce a věrnosti, navždy od dnešního dne,“ domluvil a spojil náramky. Allart se navzdory svému neklidu na okamžik usmál, přiložil svůj náramek tam, kam zapadal do náramku jeho ženy a pevně jí sevřel ruku. Zachytil Cassandřinu myšlenku: *Kdyby to jen byli Donal s Renatou...* a opět pocítil nával hněvu vůči této komedii.

Aldaran odemkl náramky a opět je rozdělil: „Necht' vaše dvě těla zůstanou v duši a srdci jediným,“ prohlásil. „Na znamení toho si vyměňte polibek.“

Všude v sále se k sobě naklonily manželské páry a znovu stvrdily svůj svazek, dokonce i ty, o kterých Allart věděl, že se jinak k lásce příliš nemají. Něžně políbil Cassandru, uhnul ale očima, když se Donal předklonil a jen letmo se dotkl Dorilysiných rtů.

Aldaran zvolal: „Kéž vás nic nerozdělí.“

Allart zachytil Renatin pohled a pomyslel si: *Jaké zoufalství se jí zračí v očích. Tohle jí Donal neměl udělat...* Stále ještě ho k ní pojil silný pocit blízkosti, zodpovědnosti a nepřál si nic jiného, než aby věděl, co má udělat. *Kdyby byl alespoň Donal šťastný. Takhle jsou oba zničeni.* Proklínal domna Michaila za jeho posedlost a těžce na něj dopadala vina. *Já jsem to způsobil. To já jsem mu ten nápad zasadil do hlavy.* Z celého srdce litoval, že kdy na Aldaran přišel.

Potom v sále nadešla chvíle tance a zahájila ho Dorilys se skupinou svých dvorních dam. Renata jí ten tanec pomohla vymyslet a tančila s ní ruku v ruce v první řadě a kroužily spolu ozdobné figury.

Allart je pozoroval a přemýšlel: *Tyhle dvě nejsou soupeřky, obě jsou oběti.* Viděl Donala, jak je pozoruje, a rychle se odvrátil a vydal do hlediště, kde se starými ženami seděla Cassandra, stále příliš nepohyblivá na to, aby tancovala.

Noc pokročila a Aldaranovi vazalové a hosté se poslušně snažili dodat slavnosti trochu veselí. Kejklíř předvedl několik triků, z nejnepravděpodobnějších míst vytahoval mince a malá zvířata, ze

vzduchu kouzlil šátky a prsteny, nakonec Dorilys z ucha vytáhl živého zpěvného ptáka a s úklonou se rozloučil. Nastoupili minstrelové a zazpívali staré balady a ve velké hale pokračoval tanec. Stále to však nevypadalo ani jako svatba, ani jako řádná slavnost zimního slunovratu. Znovu a znovu se kdosi pustil do hrubého svatebního žertu a potom si vzpomněl na skutečný stav věcí a v polovině věty se zarazil. Dorilys dlouho seděla ve vysokém křesle vedle svého otce a Donal vedle ní. Někdo pro zpěvného ptáka přinesl klec a Dorilys se ho snažila přemluvit ke zpěvu, bylo ale pozdě a pták usínal na bidýlku. Na usnutí vypadala i Dorilys. Nakonec se Donal, v beznaději z tichého napětí a pochmurné slavnosti, zeptal: „Zatančíš si se mnou, Dorilys?“

„Ne,“ vložil se Aldaran. „Nehodí se, aby spolu ženich a nevěsta o svatební noci tančili.“

Donal se ke svému pěstounovi prudce otočil a v očích mu žhnul hněv a zoufalství. „Ve jménu všech bohů, tohle předstírání...“ začal a potom si zhluboka povzdechl a odmlčel se. Ne na slavnosti, ne před shromážděnými členy domácnosti a vazaly. Se sžíravou ironií ucedil: „Bohové chraňte, abychom postupovali proti zvyku a vyvolali pobouření mezi příbuznými,“ a otočil se a posunkem k sobě přivolal Allarta. „Bratranče, buď tak hodný a vezmi mou sestru do kola.“

Když Allart odváděl Dorilys na taneční parket, Donal se krátce zoufale podíval na Renatu, před otcovýmá očima se ale poklonil Margali: „Pěstounko, poctíš mě tancem, když tě o něj požádám?“ a dvorně nabídl staré ženě rámě.

Potom si povinně zatančil s ostatními dvorními dámami Dorilysina doprovodu, s lady Elisou a dokonce i s její věkovitou, pokulhávající chůvou. Allart ho pozoroval a říkal si, jestli zamýšlí dostat se do situace, kdy bude nezbytné, aby provedl také Renatu. Když ale Donal doprovodil starou Kathy na její místo, narazil na Dorilys, která tančila s *coridomem* panství.

Dorilys se na Donala roztomile podívala, potom pokynula Renatě a jasným, zřetelně slyšitelným hlasem plným falešné medové sladkosti prohlásila: „Musíš si zatančit s Donalem, Renato. Říká se, že když o noci zimního slunovratu tančíš se ženichem, také se do

roka vdáš. Mám požádat otce, aby ti našel ženicha, sestřenice Renato?“ Její úsměv byl nevinný i zlomyslný, a když bral Donal Renatu za ruku a vedl ji na parket, zatínal zuby vztekem.

„Měla by dostat na zadek!“

Renata nebyla daleka slzám. „Myslela... myslela jsem si, že pochopila. Doufala jsem, že mě má ráda, dokonce že si mě zamilovala! Jak jen může...“

Donal dokázal pouze říct: „Je unavená. Už je na ni pozdě a tahle slavnost pro ni není příjemná. Předpokládám, že nemůže zapomenout, co se na jejích zásnubách stalo Darrenovi ze Scathfellu...“ Jakoby na podmalování jeho hněvu se mu zdálo, i když si nebyl jistý, jestli to opravdu slyšel nebo jestli se jen ozvala vzdálená vzpomínka, že zaslechl varovné zarachocení hromu.

Dorilys se v poslední době chovala moc pěkně, pomyslela si Renata. Pomohla mi přesunout bouři, která zaskočila Allarta, Cassandru a Donala, a je teď na své nadání hrdá, pyšná, že zachránila lidské životy. Přesto je ale jenom dítě, rozmazlené a namyšlené.

Allart, na druhé straně místnosti a usazený vedle Cassandry, ten hrom také zaslechl a na chvíli měl pocit, že to je hlas jeho vlastního *laranu*, který ho varuje před bouřemi nad Aldaranem... Zdálo se mu, že stojí na nádvoří aldaranské pevnosti, slyší hromy běsnících a lámajících se nad hradem, vidí Renatin obličej, bledý a pološílený ve světle blesků... uslyšel výkřiky ozbrojených mužů a trhl sebou, téměř přesvědčený, že hrad je terčem skutečného útoku. Potom si ale uvědomil, že je noc zimního slunovratu.

Cassandra mu sevřela ruku. „Co jsi viděl?“ zašeptala.

„Bouři,“ odpověděl, „a stíny, mnoho stínů nad Aldaranem.“ Jeho hlas téměř odumřel, jako by znovu zaslechl dunění hromu, tentokrát však pouze ve svých myšlenkách.

Když se Donal vrátil k vysokému křeslu svého pěstouna, pevně prohlásil: „Pane, hodina již velmi pokročila. Vzhledem k tomu, že dnešní noc nebude končit jako tradiční svatba uvedením do postele, vydal jsem rozkazy, aby donesli závěrečnou číši a propustil jsem minstrelly.“

Aldaranův obličej zbrunátněl návalem hněvu.

„Bereš na sebe příliš mnoho zodpovědnosti, Donale! Žádné takové příkazy jsem nevydal!“

Donala ten náhlý hněv vyděsil a zmátl. Dom Michail mu v těchto věcech nechal tři poslední slavnosti zimního slunovratu volnou ruku. Rozumně namítl: „Postupoval jsem tak, jak jsi mě vždycky žádal, pane. Jednal jsem podle svého nejlepšího úsudku.“ Doufal, že vlastní slova pěstouna uklidní.

Místo toho se k němu dom Michail naklonil se zaťatými pěsti a vyštěkl: „To už tak toužíš vládnout místo mne, Donale? Tak moc, že nedokážeš vyčkat mých rozkazů...“

Donal si užasle pomyslel: *Zbláznil se? Zatemňuje se mu mozek?*

Dom Michail otevřel ústa, aby pokračoval, do sálu však vstoupili sluhové s drahocenným pohárem obsahujícím hutný nápoj z koření a vína, který bude sálem kolovat z ruky do ruky. Nabídli ho domnu Michailovi, který ho v dlaních nehybně svíral tak dlouho, až se Donal roztrásl. Zdvořilost nakonec zvítězila. Dom Michail si v poháru smočil rty, uklonil se Donalovi a předal mu ho. Donal nápoj sotva ochutnal, přidržel jej však Dorilys, aby i ona mohla okusit a předal ho dál Allartovi a Cassandře.

Nezdařený přípitek utlumil poslední zbytky slavnostnosti. Jeden po druhém usrkávali hosté z poháru a ukláněli se lordu Aldaranovi na rozloučenou. Dorilys najednou začala plakat pronikavým dětským nářkem, který rychle přešel do ječivé, zběsilé hysterie.

Dom Michail bezmocně vydechl: „Proč, Dorilys, holčičko,“ když se jí ale dotkl, rozječela se ještě hlasitěji.

Přistoupila k ní Margali a vzala ji do náruče. „Je vyčerpaná a není divu. Pojď, pojď, moje malička, moje děťátko. Odvedu tě do postele. No tak, miláčku, ptáčku můj, neplač,“ prozpěvovala jí.

Přispěchaly ještě Elisa a stará Kathya a Dorilys téměř vynesly ze sálu. Několik zbylých hostů se v rozpacích rozešlo do svých ložnic.

Donal, zrudlý vztekem, popadl sklenici vína a jedním douškem ji vyprázdnil a potom si ji s zuřivým odhodláním znovu dolil. Allart k němu vykročil, aby s ním promluvil, potom si ale povzdechl a

vzdálil se. Nemohl pro Donala v tu chvíli nic udělat, a jestli se Donal rozhodl, že se opije, je to jen vhodné završení obrovského fiaska celé slavnosti. Allart se tedy u dveří připojil ke Cassandře a společně spolu kráčeli chodbou ke svým komnatám.

„To dítě za to nemůže,“ řekla Cassandra a bolestivě se belhala ke schodišti, rukou se při tom přidržovala zábradlí. „Nebylo to určitě lehké být představena jako nevěsta všem těm lidem, kteří si ji jen prohlížejí a pobouřeně si o té svatbě šeptají, a potom být odvedena do postele do dětské komnaty, jako by se nic nestalo. Jaká krásná svatba! A ještě krásnější svatební noc!“

Allart ji vzal za loket, aby jí trochu pomohl a zašeptal: „Jak si tak, lásko, vzpomínám, ty jsi svou svatební noc také strávila sama.“

„Ano,“ připustila a s úsměvem se na něj podívala, „můj manžel ale nebyl na lůžku s někým jiným, koho miloval více. Copak si myslíš, že Dorilysová neví, že Donal sdílí Renatino lože? Užírá se žárlivostí.“

Allart se výsměšně ušklíbl: „I kdyby to věděla – v jejím věku, znamenalo by to pro ni něco? Může žárlit, že se Donal stará víc o Renatu než o ni, je to pro ni však jen velký bratr. Určitě to pro ni neznamená totéž jako pro tebe!“

„Nebyla bych si tím tak jistá,“ odporovala Cassandra. „Není tak malá, jak si většina lidí myslí. Věkem – ano, připouštím, že je dítě. Nikdo s jejím darem, nikdo se dvěma úmrtími za sebou, nikdo s výcvikem, jakého se jí od Renaty dostalo, není skutečným dítětem, ať už léta napovídají cokoliv. Milosrdní bohové,“ zašeptala, „jak je to všechno zamotané. Nedokáží si představit, co z toho vzejde!“

Allart zatoužil, aby si ani on něco takového nedokázal představit.

Pozdě v noci probudilo Renatu v samotě její místnosti zaklepání na dveře. Okamžitě věděla, kdo to je a otevřela. Před dveřmi stál Donal, rozčuchaný a opilý tak, že se sotva držel na nohách.

„Dnešní noc – je to rozumné, Donale?“ zeptala se, věděla ale, že je dalek toho, aby se o to staral. Jeho zoufalství vnímala jako fyzickou bolest.

„Jestli mě teď od sebe vyženeš,“ rozohnil se, „ještě před svítáním se vrhnu z výšin Aldaranu!“

Slitovala se nad ním, rozpřáhla náruč, vtáhla ho k sobě do komnaty a zavřela za nimi dveře.

„Oženili mě sice s Dorilys,“ prohlašoval s opilou vážností, „nikdy však nebude mou manželkou. Žádná jiná žena na světě kromě tebe nemůže být mou manželkou!“

Milosrdný Avarro, co s námi bude? pomyslela si Renata. Byla monitorem. Nemohl si vybrat horší dobu, aby k ní takhle přišel, ostře však vnímala jeho vztek a zoufalství z ponížení uplynulé noci a věděla, že mu nemůže nic odmítnout, nic, co by jen trochu ulehčilo bolesti z toho, co se stalo. Stejně tak s neúprosnou jasnozřivostí věděla, že z této noci vyjde obtěžkána jeho synem.

24. Kapitola

Jednou na konci zimy potkal Allart Cassandru na schodišti vedoucím do jižního křídla Aldaranu. V jižním křídle byly skleníkové zahrady, které zachycovaly zimní slunce a ženy tam v tuto roční dobu trávily většinu času.

„Dneska je tak hezky,“ poznamenal. „Nechtěla by ses se mnou jít trochu projít na nádvoří? V posledních dnech jsem tě skoro neviděl!“ Potom se se smíchem rozpomněl: „Ne, vždyť nemůžeš – jestli se nemýlím, je dnes odpoledne v ženských komnatách slavnost pro Dorilys.“

Všichni na Aldaranu věděli, že v posledním desetidnu se u Dorilys poprvé přihlásilo ženské znamení dospělosti – oficiální příležitost k oslavě. V uplynulých třech dnech rozdala dětem na hradě své hračky, panenky a oblíbené dětské šatičky. Dnešní odpoledne pořádají ženy poloposvátný obřad, kterým se Dorilys rozloučí s dětstvím a bude uvedena do společnosti dospělých žen.

„Vím, že jí otec poslal nějaký zvláštní dar,“ poznamenal Allart.

Cassandra přikývla. „A já jí vyšívám stuhý na převázání nového prádla.“

„Co se vlastně na takových ženských slavnostech děje?“ vyvídal Allart.

Cassandra se zvonivě rozesmála. „Na tohle se mě, manželi, vyptávat nesmíš,“ a potom s hranou vážností dodala: „Jsou věci které mužům nepřísluší znát.“

Allart se zakuckal smíchy. „Tuhle dobrou radu jsem neslyšel od doby, co jsem se rozloučil s *kristofory*. Předpokládám, že ani u večere se s tebou nesejdu!“

„Ne. Dnes večerí ženy odděleně,“ potvrdila Cassandra.

Allart ji vzal za ruku a políbil. „Vyříd' tedy Dorilys mé gratulace,“ rozloučil se a scházel dolů po schodišti, zatímco Cassandra pokračovala nahoru k zimním zahradám a rukou se přitom

opatrně přidržovala zábradlí – poraněné koleno už se hojilo, na schodech ji však stále bolelo.

V zimě trávily ženy v zahradách většinu času, protože to byly jediné místnosti, kam se dostalo slunce. Zářily rostlinami, které kvetly ve světle solárních reflektorů, a v posledních deseti dnech k nim přibýly rozkvetlé snítky ovocných stromů, které měly dodat lesku Dorilysině slavnosti. Obřad měla na starost Margali, coby domácí *leroniska* a také Dorilysina pěstounka. Přítomna byla většina žen z hradu, manželky stolníků, domácích rytířů a ostatních činovníků, Dorilysiny komorné a několik oblíbených služebných a její chůvy, guvernantky a učitelky.

Nejprve ji odvedly do kaple, kde jí odstříhly pramen vlasů a položily ho na oltář Evandy, společně s ovocem a květy. Potom ji Margali a Renata vykoupaly – Cassandra byla ze všech žen nejurozenější, a proto ji pozvaly, aby se tohoto rituálu zúčastnila také. Oblékly Dorilys do nového oblečení, od spodního prádla až po svrchní oděv a vlasy jí vyčesaly do účesu dospělé ženy. Margali se dívala na svoji schovanku a říkala si, jak se změnila od té doby, co se před necelým rokem o zasnubách nastrojila do matčiny šaty.

V dřívějších dobách bylo jedním z účelů této slavnosti vyrobit pro nového člena ženského společenství takové věci, které bude v pozdějším životě potřebovat – pozůstatek drsnějších časů v horách. Stále ještě to ale byla tradiční slavnost, na kterou ženy přinášely svá vyšívaní, a každá z nich vyšila pro čestného hosta alespoň několik stehů. Jak vyšívaly, šla harfa z ruky do ruky a každá z žen zazpívala píseň nebo pověděla historku pro pobavení ostatních. Elisa si přinesla vysokou harfu z učebny a zazpívala několik horských balad. K občerstvení bylo připraveno množství nejrozumnějších lahůdek, včetně Dorilysina oblíbeného cukroví, Renata si však všimla, že z nich jen apaticky uždibuje.

„Co je s tebou, *chiyo*?“

Dorilys si rukou přejela přes oči. „Jsem unavená a bolí mě trochu oči. Na jídlo nemám vůbec chuť.“

„No tak, na to je teď už pozdě,“ dobírala si ji jedna z žen. „Na bolesti hlavy a sklíčenost jsi měla čas před dvěma nebo třemi dny!

„Teď už musíš být zase v pořádku!“ Podívala se na dlouhý pruh plátna v Dorilysině klíně.

„Co to vyšíváš, Dori?“

Dorilys důstojně odpověděla: „Sváteční košili pro svého manžela,“ a pohnula zápěstím, aby ukázala *catenas*. Renata najednou nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. Byla to odjakživa tradiční práce pro novomanželku a to dítě bylo vehnáno do manželství, které nikdy nebude ničím jiným než fraškou! Pravda, je ještě velice mladá, a když vyšije košili pro svého velkého bratra, kterého miluje a který je v očích zákona jejím manželem, bolet ji to nebude.

Elisa dokončila svou baladu a obrátila se ke Cassandře.

„Teď jsi na řadě ty. Budeš tak hodná a poctíš nás nějakou písni, lady Hastur?“ zeptala se uctivě.

Cassandra zaváhala. Ostýchala se, pak si ale uvědomila, že kdyby odmítla, měly by ostatní pocit, že se nad ně vyvyšuje.

„S radostí,“ odpověděla. „Na vysokou harfu však hrát neumím. Kdyby mi někdo mohl půjčit *rryl*...“

Přinesly jí menší nástroj, a když ho naladily, zazpívala jim sladkým zastřeným hlasem dvě nebo tři písně ze vzdálených valerónských plání. Horské ženy je neznaly a prosily ji, aby zpívala dál, Cassandra ale odmítavě zavrtěla hlavou.

„Možná někdy jindy. Teď je na řadě Dorilys a určitě se nemůže dočkat, aby vyzkoušela svou novou loutnu,“ řekla. Umně zlacená a malovaná loutna zdobená stuhami byla darem, který lord Aldaran své dceři při této příležitosti věnoval místo staré loutny po matce, na kterou se učila hrát. „Přestávku ve vyšívání určitě přivítá!“

Dorilys malátně vzhledla od změti plátna v klíně. „Nějak se na zpívání necítím,“ zašeptala. „Omluvíte mě, příbuzné?“ Přitiskla si dlaně na oči a potom si je začala třít. „Bolí mě hlava. Musím ještě vyšívat?“

„Ne, když se ti nechce, miláčku, vyšíváme tady ale všechny,“ odpověděla jí Margali. Cassandra a Renata si v její mysli jasně přečetly lehce pobavenou myšlenku, že Dorilys hlava vždycky překvapivě rychle rozbolí, když jde o její nenáviděné vyšívání.

„Jak se o mně odvažuješ něco takového tvrdit,“ vykřikla Dorilys, zmuchlala košili a odhodila ji na podlahu. „Opravdu mi není

dobře, nic si nevymýšlím! Dokonce ani zpívat se mi nechce a zpívat se mi chtělo vždycky..." a najednou se dala do pláče.

Margali na ni zděšeně, užasle zírala. *Vždyť jsem vůbec nic neřekla! Bohové, je to dítě ještě také telepat?*

Renata ji jemně vybidla: „Pojď sem, Dorilys, a sedni si ke mně. Tvoje pěstounka neřekla ani slovo, jenom jsi jí přečetla myšlenky. Nemusíš se ničeho bát.“

Margali ale nebyla zvyklá své myšlenky před Dorilys blokovat. Dlouho věřila, že její svěřenkyně žádné telepatické nadání nemá, a myšlenku, která jí projela myslí, nedokázala zadržet.

Milosrdný Avarro! Dorilys také? Třesně takhle zemřely starší děti lorda Aldarana, když přišly do puberty a teď to začíná i u ní!

Vyděšená Renata se tu myšlenku pokusila zachytit a umlčet, bylo však příliš pozdě. Dorilys si ji již přečetla. Přestala vzlykat a zmrazená hrůzou vytřeštila na Renatu oči.

Sestřenice! Já umřu?

Renata hlasitě, pevně odpověděla: „Samozřejmě, že ne. Proč si myslíš, že jsme tě učili a trénovali, když ne proto, abychom tě právě proti tomuhle posilnili? Jenom jsem to nečekala tak brzy, to je všechno. Teď už se dál číst nepokoušej, nemáš na to sílu. Naučíme tě to vypínat a ovládat.“

Dorilys ji však neposlouchala. Upřeně se na ně v zajetí panické hrůzy a děsu dívala a v prvním strašlivém okamžiku přepětí na ně odrážela jejich vlastní myšlenky. Rozhlížela se kolem sebe jako malé zvířátko chycené do pasti, ústa otevřená, oči rozšířené hrůzou natolik, že kolem zúžených zorniček probleskovalo bělmo.

Margali se zvedla a pokusila se ji obejmout. Dorilys tam však jen strnule stála a její dotek vůbec nevnímala, neschopná uvědomit si cokoliv jiného než mocný nápor vnitřních pocitů. Když ji k sobě Margali chtěla přivinout, Dorilys nevědomky udeřila a zasáhla ji bolestivým elektrickým výbojem, který starou ženou odmrštil na zeď. Na pomoc jí přispěchala Elisa, podepřela ji a Margali si tam vyděšeně sedla a nevěřícně se dívala před sebe.

Takto se ke mně zachovat... ke mně?

„Neví, co dělá, Margali,“ uklidňovala ji Renata, „neví vůbec nic. Mohu ji podržet,“ dodala, vypjala se a sevřela Dorilys do

psychických kleští jako tenkrát, když ji Dorilys odmítla poslechnout. „Je to ale vážné, musíme do ní vpravit *kirian*.“

Margali odspěchala pro drogu a Elisa jménem Renaty požádala hosty, aby odešli. Těsná blízkost tolika myslí by Dorilys ještě víc rozrušovala a děsila. Mohla mít kolem sebe jen několik osob, kterým důvěřovala. Když se vrátila Margali s *kirianem*, zbyly v místnosti jen Renata s Cassandrou.

Renata se s Dorilys, osamocenou za barikádou strachu, pokusila navázat kontakt. Po chvíli začala Dorilys dýchat uvolněněji a z očí jí zmizel nevidoucí strnulý pohled. Když jí Margali ke rtům přitiskla lahvičku s *kirianem*, bez protestu ho vypila. Uložily ji na pohovku a zavinuly do přikrývek. Když k ní ale poklekla Renata, aby ji zmonitorovala, zaječela Dorilys hrůzou.

„Ne, ne, nedotýkej se mě!“ Ve výšinách nad hradem náhle zarachotil hrom.

„*Chiyo*. Neublížím ti, opravdu ne. Chci se jenom podívat...“

„Nedotýkej se mě, Renato!“ zavřeštěla Dorilys. „Chceš, abych umřela. Potom budeš mít Donala *pro sebe*!“

Renata vyděšeně ustoupila. Taková myšlenka jí nikdy na mysl nepřišla, pronikla ale Dorilys do úrovně, o které ani Renata neměla tušení? Rozhodně takový pocit viny potlačila a rozpráhla k dívce náruč.

„Ne, miláčku, ne. Podívej – jestli chceš, můžeš si přečíst mé myšlenky a uvidíš, že je to nesmysl. Nechci nic jiného, než aby ti bylo zase dobře.“

Dorilys ale jektala zuby a všechny věděly, že není ve stavu, aby naslouchala hlasu rozumu. K lůžku přistoupila Cassandra a vyměnila si s Renatou místo. Se zraněným kolenem si kleknout nemohla, a tak si sedla na okraj pohovky vedle Dorilys.

„Renata by ti nikdy neublížila, *chiyo*, nechceme ale, aby ses zbytečně vzrušovala. Jsem také monitor. Mohu tě tedy monitorovat já. Mě se nebojíš, že ne?“ K Renatě dodala: „Až se uklidní, bude vědět, co je pravda.“

Renata uvolnila Cassandre místo, stále však natolik šokovaná Dorilysiným náhlým útokem, že byla téměř neschopna racionální úvahy. *Přišla o rozum? Ohlašuje se nemoc dospívám také*

šílenstvím? Byla připravena, že až Dorilys zjistí, že Donal nepatří pouze jí, projeví běžnou sesterskou žárlivost. Na tak intenzivní emocionální reakci ale připravena nebyla.

Do pekel s tím zatraceným starým chlapem, jestli ji utvrzoval v přesvědčení, že tenhle sňatek bude všechno, jen ne fiktivní! I když Renata doufala, že bude moci Donalovi co možná nejdřív prozradit, že nosí pod srdcem jeho syna – teď si tím byla jistá a nenarozené dítě důkladně zmonitorovala až do zárodečné plazmy, aby měla jistotu, že nenese žádné smrtonosné geny –, uvědomila si, že to bude muset držet v tajnosti o něco déle. Dokud je Dorilys nemocná a nevyrovnaná, ještě více by jí to ublížilo.

Cassandra zahájila monitorovací proces. Kirian začal působit, uvolnil Dorilysinu vyděšenou obranu proti novému pocitu telepatie a Dorilys se uklidnila a dýchala stále pravidelněji.

„Už je to pryč,“ řekla posléze Dorilys, její obličej byl už klidný a srdce jí tak zběsile netlouklo. Jen vzpomínka na strach zůstávala. „Začne – začne to znovu?“

„Pravděpodobně ano,“ odpověděla Cassandra a rychle pokračovala, aby zahnala výraz panické hrůzy, který se Dorilys okamžitě objevil v očích: „Čím víc si na to budeš zvykat, tím méně ti to bude vadit. Pokaždé to bude jednodušší a snazší a až plně dospěješ, budeš ten dar schopna používat, jako to děláš se zrakem. Budeš si vybírat, co chceš vidět, blízké nebo vzdálené, a budeš umět zavřít své vnitřní oči před tím, co vidět nechceš.“

„Já se bojím,“ zašeptala Dorilys. „Nenechávejte mě samotnou.“

„To víš, že ne, potěšení moje,“ uklidňovala ji Margali. „Budu spát u tebe v pokoji tak dlouho, jak jen mě budeš potřebovat.“

Renata se do toho vložila: „Vím, že Margali ti byla matkou a chceš ji mít u sebe, věř mi ale, Dorilys. Mám s těmito věcmi větší zkušenost a mohu ti v několika příštích nocích víc pomoci.“

Dorilys napřáhla ruce a Renata ji objala. Dívka si schovala obličej na jejím rameni. „Promiň mi, Renato. Nemyslela jsem to tak. Odpuť, sestřenice... víš, že tě miluji. Prosím, zůstaň u mne.“

„Samozřejmě, zlatíčko,“ ujistila ji Renata a pevně ji držela v náručí. „Já vím, já vím. Také jsem měla nemoc dospívání. Byla jsi vyděšená a do mysli ti proudily nejrůznější divoké myšlenky. Když

to vypukne takhle naráz, dá se to velice těžko ovládat. Ode dneška budeme každý den trochu pracovat s tvou matricí, abys to dostala pod kontrolu. Když to na tebe znovu přijde, musíš být připravena.“

Kéž bychom ji měli ve Věži. Byla by tam ve větším bezpečí, stejně jako my, pomyslela si. Zaduněl hrom a nad hradem zapraštěl blesk a Renata cítila, jak Cassandre projelo myslí naprosto stejné přání.

Zadunění hromu dolehlo i k Allartovi a Donalovi ve Velké hale. Donal nemohl slyšet hrom, aniž by si nevzpomněl na Dorilys a dom Michail na tom byl očividně stejně.

„Když se tvoje manželka teď stala ženou, můžeš s ní zplodit dědice. Když budeme vědět, že syn aldaranské krve je na cestě, budeme se moct hrdě postavit Scathfellovi, až na nás zaútočí – a jaro není daleko,“ pronesl s nelítočným úsměvem. Donalův obličej se však stáhl odporem a dom Michail se na něj zamračeně podíval.

„U Zandruových pekel, chlapče! Nepředpokládám, že tě tak malé dítě bude přitahovat jako milenka! Jakmile ale jednou splníš svou povinnost vůči klanu, můžeš mít tolik žen, kolik se ti zachce. Proti tomu neřekne nikdo ani slovo! Nejdůležitější je dát teď panství zákonného, v *catenas* zplazeného dědice!“

Donal odmítavě mávl rukou. *Jsou všichni starší lidé tak cyničtí?* v ten samý okamžik pocítil, jak mu pěstoun s čímsi velice podobným smutné náklonnosti zkřížil myšlenky a odpověděl.

Jsou všichni mladí lidé tak hloupě idealističtí? Michail z Aldaranu se natáhl a sevřel svému chovanci ruku.

„Drahý chlapče, musíš to vidět z této strany. Příští rok touto dobou budeme mít dědice Aldaranu a ty budeš jeho právoplatným regentem,“ řekl.

Když domluvil, Allart téměř nahlas zalapal po dechu, protože jeho *laran* mu celou tuto budoucnost právě jasně ukázal. V hale, ve které teď sedí, viděl budoucnost tak zřetelně, jako by se mu ta scéna odehrávala přímo před očima: dom Michail, starší a sehnutější drží vysoko nad hlavou zabalené dítě – čerstvě narozené, pouhý červený ovál v záhybech vlněného šálu – a prohlašuje je za dědice Aldaranu. Nadšené ovace byly tak hlasité, že Allart nechápal, jak je to možné,

že je ostatní neslyší... Obraz se rozplynul a Allart byl hluboce otřesen.

Zplodí Donal skutečně syna se svou malou sestrou? Bude to dědic Aldaranu? Ta vize byla tak jasná a jednoznačná! Donal ji v jeho mysli zachytil a bezmocně se na něj díval, malý náznak se však odrazil i v očích starého lorda a ten se usmál úsměvem nelítostného triumfu, měl před sebou dědice, kterým byl tak posedlý.

V tu chvíli vstoupily do haly Margali s Cassandrou a Aldaran je přivítal blahosklonným pokývnutím hlavy.

„Nečekal jsem, že vaše radovánky skončí tak brzy, milé dámy. Když dospěla dcera stolníka, v ženských komnatách se tančilo a zpívalo ještě dlouho po půlnoci...“ Náhle se však zarazil. „Margali, příbuzná, co se stalo?“

Odpověď vyčetl v jejím obličejí. „Nemoc dospívání! Milosrdný Avarro!“ Z ambiciózního a paranoického vládce se jako mávnutím kouzelného proutku stal starostlivý otec. Hlas se mu třásl, když říkal: „Doufal jsem, že toho bude ušetřena. Alicianin *laran* se v ní probudil záhy a v pubertě k žádným krizím nedošlo. To ta zatracená kletba mého semene... zemřeli tak moji dva synové a dcera.“ Sklonil hlavu. „Již dlouhá léta jsem na ně nepomyslel.“

Allart je spatřil ve své mysli, obraz posílen vzpomínkami staré *leronisky*: tmavý, rozesmátý chlapec; jeho menší, podsaditější bratr s hrůvou nepoddajných kučer a trojúhelníkovitou jizvou na bradě; jemná, zasněná tmavovláska, která držením hlavy trochu připomínala Dorilys... Allart v sobě pocítil mučivou bolest otce, který je viděl umírat, jednoho po druhém, veškeré jejich naděje a krása zmařeny. V mysli starého lorda zahlédl strašlivý obraz, který nelze zapomenout ani vymazat: dívka zkroucená křečí do oblouku, rty rozkousané tak, že celý její obličej je potřísněn krví, snivé oči naplněné agónií šíleného zvířete...

„Nezoufej si, bratranče,“ uklidňovala ho Margali. „Renata ji pečlivě připravovala, aby to vydržela. Často je první úder nemoci dospívání nejničivější, takže ten, kdo ho přežije, má nejhorší za sebou.“

„To je pravda, často to tak bývá,“ odvětil dom Michail a jeho hlas se nořil do hrůzných vzpomínek. „Tak to bylo s Rafaellou. Jeden

den se smála, tančila a hrála na harfu a druhý den se mi s jekotem zmítala v náručí v jedné křeči za druhou. Už nikdy neotevřela oči, aby mě poznala. Když konečně přestala bojovat, nevěděl jsem, jestli si mám zoufat nebo se radovat, že dospěla ke konci své agónie... Dorilys však přežila.“

„Ano,“ potvrdila Cassandra soucitně, „a dokonce se ani nedostala do krize, domne Michaili. Není důvod, proč bychom si měli myslet, že zemře.“

Donalův hlas byl naplněn divokým hněvem: „Chápeš teď, otče, co jsem měl na mysli? Před tím, než se budeme bavit o tom, jak ji obtěžkám dítětem, neměli bychom si být alespoň jisti, že se dožije ženství?“

Aldaran ucukl jako zasažen pěstí. V odeznívajícím hromu za okny se ozvalo náhlé zapraštění a zarachocení a z oblohy se začaly řinout šumící potoky deště, jako příval Scathellovy armády, která se na ně valí.

V Hellersu začalo jaro a válka byla na spadnutí.

25. Kapitola

První jarní měsíc bez přestávky přšlo a Allart, stále šířaný nerozhodností, děšť vítal, protože věděl, že pozdrží Scathfellovy armády. Damon–Rafael zaslal zprávu, ve které vyjádřil přátelské pozdravy, jejichž každé slovo znělo Allartovi falešně, a na závěr bratrovi přikázal, aby se neprodleně vrátil domů, jakmile jen budou cesty sjízdné a Allart bude moci vyrazit.

Když se vrátím domů, Damon–Rafael mě zabije. To je nad slunce jasnější... Zrada. Přisahal jsem křivě. Dal jsem své slovo, že podpořím jeho vládu, a teď vím, že to nemohu udělat. Můj život pro něj ztratil cenu, protože jsem své slovo porušil, byť jen ve svých myšlenkách, nikoliv činech... zatím. Nerozhodně tedy setrval na Aldaranu a byl rád za deště, které ho tam drží.

Damon–Rafael si ještě není jistý. Jakmile však budou cesty volné a já nepřijedu – potom jsem zrádce a propadl jsem životem. A říkal si, co Damon–Rafael udělá, až se pochybnosti rozplynou.

V té době Dorilys prodělala několik záchvatů nemoci dospívání, nebyly ale příliš vážné a Renata se ani jednou nemusela o její život obávat. Renata s ní neúnavně zůstávala – i když se jednou Cassandre s pokřiveným úsměvem přiznala: „Nevím, jestli mě opravdu chce mít po své boku, nebo jestli to dělá jen proto, že když jsem s ní, nemohu být s Donalem.“ Obě ženy věděly, že je tady ještě jedna věc, která zůstává nevyslovena.

Dříve nebo později se musí dozvědět, že pod srdcem nosím Donalovo dítě. Nechci ji zranit nebo jí způsobit zármutek.

Pokaždé, když Donal viděl Dorilys – což bylo zřídka, protože organizoval obranu Aldaranu proti útoku, o kterém věděl, že na jaře přijde – byl laskavý a pozorný, milující starší bratr, jakým vždycky byl. Kdykoliv však Dorilys vyslovila slova „můj manželi“, neodpovídal ničím jiným než shovívavým zasmáním, jako by to byla dětská hra, kterou spolu hrají, a on se podřizuje jejím vrtochům.

Během dnů, kdy Dorilys přepadaly opakované návaly dezorientace a zmatku – telepatické schopnosti, které ještě nedokázala plně ovládat, ji vrhaly do nočních můr hrůzy a vysílení – se velice sblížila s Cassandrou. Jejich pouto utužila společná láska k hudbě. Dorilys již byla nadanou loutnistkou a Cassandra ji k tomu ještě naučila hrát na *rryl* a Dorilys od své starší družky pochytila písně Cassandřina vzdáleného domova ve Valeronu.

„Nedokáží si představit, jak můžeš žít v nížinách,“ přemítala Dorilys. „Já bych bez horských vrcholků žít nedokázala. Tam u vás to musí být tak pusté a jednotvárné.“

Cassandra se usmála. „Vůbec ne, zlatíčko. Je to nádherné. Tady mám naopak pocit, že na mne horské vrcholy padají a dusí mě, jako by byly zdmi vězení.“

„Opravdu? To je tedy divné! Cassandro, ten akord, co ho hraješ na konci té balady, mi vůbec nejde.“

Cassandra jí vzala *rryl* z rukou a ukázala, jak to dělá. „Musíš mít ale jiný prstoklad než já. Popros Elis, aby ti to předvedla,“ řekla Cassandra a roztáhla před Dorilys svou ruku. Dorilys se na ni s očima rozšířenýma ohromením dívala.

„Ty máš na ruce šest prstů! Teď už se nedivím, že nedokáží hrát jako ty! Slyšela jsem, že je to znamením krve *chieri*, ty ale nejsi *emmasca*, jako *chieri* bývají, že ne, sestřenice?“

„Ne, nejsem,“ odpověděla Cassandra s úsměvem.

„Slyšela jsem – otec mi to říkal, že král v nížinách je *emmasca* a letos v létě mu kvůli tomu vezmou korunu. Chudák král, musí to pro něj být strašné. Viděla jsi ho někdy? Jaký je?“

„Když jsem ho viděla naposledy, byl to ještě mladý princ,“ prohlásila Cassandra. „Je tichý, má smutný obličej a myslím, že kdyby ho nechali vládnout, byl by z něho dobrý král.“

Dorilys se sklonila nad nástrojem a pokoušela se o prstoklad akordu, který se jí stále nedařil. Nakonec to vzdala. „Kéž bych měla šest prstů,“ povzdechla si. „Takhle to nikdy nezahraji! Jsem zvědavá, jestli po mně moje děti zdědí i hudební nadání nebo jenom *laran*.“

„Určitě jsi ještě příliš mladá na to, abys myslela na děti,“ usmála se Cassandra.

„Za několik málo měsíců už budu schopná počít. Víš moc dobře, jak potřebujeme dědice Aldaranu.“ Mluvila tak vážně, až Cassandrou projela hluboká lítost.

Tak tohle dělají všem ženám naší kasty! Dorilys ještě pořádně neodložila panenky a už nemyslí na nic jiného než na svou povinnost vůči svému klanu! Po dlouhé chvíli ticha váhavě podotkla: „Možná... možná bys, Dorilys, děti vůbec mít neměla... s tím tvým *laranem*.“

„Tak jako syn svého domu musí riskovat smrt na bojišti, dcera z velkého domu musí obětovat všechno, aby dala děti své kasty.“ Opakovala to tak naivně a přesvědčeně, že si Cassandra musela povzdychnout.

„Já vím, *chiyo*. Když jsem byla mladá jako ty, neslýchala jsem celé dny také nic jiného a věřila jsem tomu stejně jako ty. Bývalo by bylo hříšné o tom pochybovat, stejně jako o náboženství. Myslím si ale, že na takové rozhodnutí bys měla být starší.“

„*Jsem* stará dost,“ namítla Dorilys. „Tebe takový problém netrápí, sestřenice. Tvůj manžel není dědicem panství.“

„Ty o tom nevíš?“ podivila se Cassandra. „Jestliže bude *emmasca* z Hali sesazen z trůnu, králem se stane Allartův starší bratr. A ten nemá žádné manželské syny.“

Dorilys na ni zírala. „Ty bys mohla být královnou,“ vydechla a v obličeji se jí zračila posvátná úcta. Očividně o Allartově původu nic netušila. Byl to pro ni prostě jen bratrův přítel. „Potom dom Allart také naléhavě potřebuje dědice, a ty zatím žádného pod srdcem nenosíš.“ V očích měla náznak výčitky.

Cassandra jí váhavě vysvědila rozhodnutí, ke kterému s Allartem došli. „Možná, že teď se všim, co vím, by to mohlo být bezpečné, počkáme ale, dokud si nebudeme jisti. Dokud si nebudeme naprosto jisti...“

„Renata říkala, že bych neměla porodit dceru,“ svěřovala se Dorilys, „nebo bych mohla umřít stejně jako moje matka. Nevím ale, jestli ještě můžu Renatě věřit. *Miluje* Donala a nechce, abych s ním měla děti.“

„Jestliže je to pravda,“ namítla Cassandra velice jemně, „pak je to tak jen proto, že se o tebe bojí, *chiyo*.“

„V každém případě bych měla mít nejdřív syna,“ prohlásila Dorilys, „a potom se uvidí. Možná, že když dám Donalovi dítě, zapomene na Renatu, protože budu matkou jeho dědice.“ Její mladá domýšlivost byla tak bezostyšná, že Cassandru opět přepadly pochybnosti.

Neměla by posílit svůj vztah s Allartem tím, že mu dá syna, kterého musí mít, aby mu nevzali trůn stejně jako princ Felixovi? Už se o tom dlouho nebavili.

Co bych za to dala, kdybych si byla tak jistá sama sebou jako Dorilys! Rozhodně však změnila téma. Chopila se znovu rrylu a urovnala Dorilys prsty na strunách.

„Podívej. Myslím, že kdybys ten akord držela takto, zvládla bys ho i s pěti prsty,“ poradila jí.

Dny mýjely a Allart se znovu a znovu probouzel s vědomím Aldaranu v obležení, i když věděl, že je to stále jen vidina, která před ním vykresluje nevyhnutelnou skutečnost, jež se musí stát. Že je nevyhnutelná, věděl naprosto přesně.

„V tuhle roční dobu,“ řekl Donal jednoho rána, „jarní bouře v nížinách ustávají, nevím ale, jak vypadá počasí na Scathfellu nebo Sain Scarpu nebo kdekoliv, kde mají svou armádu. Musím nahoru do strážní hlásky, odkud je výhled na celou okolní krajinu, abych se podíval, zda na cestách neuvidím nějaký podezřelý pohyb.“

„Vezmi s sebou do strážní věže Dorilys,“ poradil mu Allart. „Dokáže číst počasí ještě lépe než ty.“

Donal zaváhal: „Dorilys se teď raději vyhýbám, hlavně od té doby, co mi tak trochu dokáže číst myšlenky. Vůbec nemám radost, že se z ní stal telepat.“

„Když ale bude mít Dorilys pocit, že ti může být nějak užitečná a že se jí nestraníš úplně...“ namítl Allart.

Donal si povzdechl. „Máš pravdu, bratranče. Kromě toho se jí nemůžu vyhýbat navěky.“ Přivolał sluhu a poslal ho pro sestru do jejích komnat. Přitom si myslel: *Bylo by tak zlé dát Dorilys to, co po mně otec chce? Možná, že když Dorilys dostane to, co si přeje, přestane nevražit na Renatu a nebudeme se muset tolik snažit, abychom to před ní zatajili...*

Dorilys vypadala jako jaro samo, v tunice s vyšívanými jarními listy, s vlasy spletenými volně dole na šíji a sepnutými sponou ve tvaru motýla. Allart viděl zmatek v Donalově mysli, kde se svářily vzpomínky na malé dítě a obraz vysoké, půvabné mladé ženy, ve kterou vyrostla. Dvorně se sklonil nad její rukou.

„Teď vidím, že tě musím oslovovat *má lady*, Dorilys,“ prohodil lehce a snažil se, aby to vyznělo jako žert. „Zdá se, že moje malá holčička je navždy pryč. Potřebuji tvé nadání, *carya*,“ dodal a vysvětlil, co po ní chce.

Strážní hláska se zdvihala z nejvyšší věže Aldaranu a čněla do výšky ještě jednoho nebo dvou poschodí, ohromující technický výkon, který ani Allart nechápal. Museli ji postavit pomocí matrice a pracovat v širokém matričním kruhu. Vysoká hláska přehlížela okolní krajinu do obrovské vzdálenosti. Když šplhali do věže, úzkými průzory oken viděli, že je zahalena do mlhy a mraků, jakmile však dospěli do horní komnaty, mraky se už trhaly a odplouvaly pryč. Donal se na Dorilys s překvapením podíval a ta mu odpověděla téměř samolibým úsměvem.

„Rozptýlit takovouhle mlhu... myslím, že to jsem *uměla* už jako mimino,“ prohlásila. „A teď je to jako nic, bez sebemenší námahy. Stačí jen letmá myšlenka. Jestli chcete vidět lépe – pamatují se, že když jsem byla malá, bral jsi mě sem, Donale, nahoru a nechával mě dívat otcovou sbírkou velkých dalekohledů.“

Allart uviděl, že cesty pod ním se hemží pohybem. Zamrkal, přesvědčený, že tam nikdo nemůže být, ještě pořád ne. Potom potřásl hlavou a snažil se oddělit přítomnost od budoucnosti. Byla to pravda! Po cestách postupovala armáda, i když ještě nedospěla k bránám Aldaranu.

„Nemáme se čeho bát,“ ujišťoval Donal Dorilys. „Aldaran silou zbraní ještě nikdo nedobyl. Když budeme mít dost jídla, můžeme naši pevnost bránit až do skonání světa. U bran ale budou během deseti dní. Vezmu kluzák a poletím k nim trochu na výzvědy, abychom věděli, kolik mužů se na nás valí.“

„Ne,“ odmítl Allart. „Když dovolíš, rád bych ti poradil, abys nikam nelétal. Velení je teď v tvých rukou a tvé místo je tady, kde tě každý z našich vazalů může najít, když se s tebou bude potřebovat

poradit. Nesmíš riskovat svůj život na úkolu, který pro tebe může udělat kterýkoliv z tvých chlapců.“

Donal mávl popuzeně rukou. „Něco takového nemůžu udělat – poslat někoho do nebezpečí, kterému se sám nedokáží postavit,“ prohlásil, Allart však zavrtěl hlavou.

„Vystavíš se svým vlastním nebezpečím,“ odporoval, „jsou však nebezpečí pro vůdce a nebezpečí pro jejich stoupence a ta se nedají zaměňovat. Od nynějška je tvé létání jen zábavou na dobu míru.“

Dorilys se zlehka dotkla Donalovy paže. „Když jsem teď žena,“ zeptala se, „můžu ještě létat, Donale?“

„Nevím, proč bys nemohla, až zase bude mír,“ odpověděl Donal, „musíš se ale na to zeptat otce a Margali, *chiyo*.“

„Jsem ale tvoje manželka,“ namítla, „a jsi to ty, kdo mi má dávat rozkazy.“

Polapen mezi podrážděností a něhou si Donal povzdechl: „Potom ti, *chiyo*, přikazuji, aby ses o tom poradila s Margali a Renatou. Já ti poradit nemůžu.“ Jakmile zaslechla zmínku o Renatě, obličeje se jí zlověstně zachmuřil a Donal si pomyslel: *Jednou jí musím velice jasně vysvětlit, jak to mezi mnou a Renatou vypadá.* Něžně ji vzal kolem ramen a nahlas řekl: „*Chiyo*, když mi bylo čtrnáct a přicházel na mne jako teď na tebe *laran*, nesměl jsem létat víc než půl roku, protože jsem nikdy nevěděl, kdy na mne přijde nápor závratí a dezorientace. Z toho důvodu bych byl raději, kdyby ses nepokoušela létat, dokud si nebudeš jistá, že to zvládneš.“

„Učiním přesně to, co si přeješ, manželí,“ odpověděla a vrhla po něm tak obdivný pohled, že se až zachvěl strachy.

Když odešla, Donal se zoufale podíval na Allarta. „Vůbec nevypadá jako dítě! Nemohu na ni myslet jako na dítě,“ povzdechl si, „a mou jedinou obranou přitom teď je tvrdit, že je ještě dítě a příliš mladá.“

Allart si s bolestí vzpomněl na svůj vlastní citový konflikt s rijachijí, s jediným rozdílem – ty ženy byly sterilní a nebyly to tak docela lidské bytosti, a ať už s nimi dělal cokoli, mělo to vliv jen na jeho vlastní sebeúctu, nikoliv na jejich. Donal byl ale dohnán do postavení, kdy jako bůh rozhoduje o životě skutečné ženy. Jak by

mohl Donalovi poradit? Sám proti svému nejlepšímu odhodlání naplnil své manželství a téměř ze stejného důvodu – protože si to jeho žena přála.

Střízlivě podotkl: „Možná by bylo lepší, kdybys na Dorilys nemyslel jako na dítě, bratranče. Žádná dívka, které se dostalo takového výcviku jako já, nemůže zůstat dítětem. Budeš na ni muset začít myslet jako na ženu. Pokus se s ní jednat jako se ženou dospělou natolik, aby byla schopna vlastního rozhodování. Alespoň tehdy, až nemoc dospívání odezní a nebudou ji přepadat náhlé záchvaty hysterie.“

„Určitě máš pravdu.“ Donal se téměř s úlevou rozpomněl na své povinnosti: „Pojdme ale – můj otec se musí dozvědět, že na cestách je pohyb, a je nutné vyslat tam nějakého zvěda!“

Aldaran tu novinku uvítal se zlověstným úsměvem.

„Tak už je to tady!“ vykřikl a Allartovi se opět vybavil starý jestřáb, načepýřený, křídla roztažená, nedočkavý vyrazit k poslednímu letu.

Allart svým *laranem* viděl, jak ozbrojení muži překročili Kadarin a zamířili na sever do Hellersu, a srdce mu pokleslo. Někteří z těchto mužů se vydali na sever bojovat proti němu, protože mezi vlajícími praporci zahlédl i jedlovou zástavu Hasturů z Elhalynu, s korunou, která ji odlišovala od zástav Hasturů z Carcosy a ze samotného hradu Hastur.

Den po dni šplhali s Donalem do strážní hlásky a čekali na první znamení, že armády dorazily bezprostředně k hradu.

Je to skutečnost, nebo mi laran ukazuje budoucnost, ke které možná nikdy nedojde?

„Je to skutečnost, protože to tak vidím i já,“ odpověděl mu Donal na jeho myšlenky. „Musíme o tom říct mému otci.“

„Nepřál si být zatažen do válek nížin,“ povzdechl si Allart. „Poskytl nám s mou ženou přístřeší a znepřátelil si tak Damona–Rafaela, který se proti němu spojil se Scathfellem.“ Když scházeli dolů do hradu, pomyslel si: *Ted' jsem skutečně bez bratra...*

Donal mu položil ruku na paži: „Ani já nemám bratra, bratranče.“

V jediném náhlém popudu vytasili své dýky, bez zaváhání, naprosto současně. Allart se usmál a přiložil jílec své dýky k Donalově ostří. Potom vzal Donalovu dýku a zasunul ji do své pochvy. Byla to velice stará přísaha a znamenala, že proti sobě nikdy nesáhnou po zbrani. Donal si zastrčil do pochvy Allartovu dýku. Krátce se objali a ruku v ruce sestupovali po schodech za domnem Michailem.

I když našel Allart v jejich slibu útěchu, projel jím osten pochybností.

Možná jsem udělal chybu. Se spojenectvími, která uzavírám, musím být opatrný. Nesmím učinit nic, co by mi bylo na překážku, kdybych jednoho dne seděl na trůně... Znechuceně tu myšlenku odehnal.

Už teď, pomyslel si se záští sám k sobě, přemýšlím o tom, co je výhodné, jako nějaký politik – jako můj bratr!

Když sešli na nádvoří, jeden ze sluhů ukázal nahoru na oblohu.

„Tamhle – tamhle nahoře! Co to je?“

„To je jenom nějaký pták,“ odpověděl mu někdo, sluha ale vykřikl: „Ne, to není žádný pták!“

Allart si zastínil oči a podíval se do slunce, kde cosi kroužilo a v pomalých spirálách se snášelo dolů, byl to pomalý, zlověstný pád. Sevřel ho strach a smrtelná úzkost. *To je dílo Damona–Rafaela, šíp, který mi můj bratr posílá přímo do srdce*, pomyslel si téměř ochromený hrůzou. *Damon–Rafael má vzorec mé matrice. Může na mne zaměřit jednu z Corynových hrozných zbraní, bez obav, že by zabil někoho jiného.*

V tu chvíli pocítil, jak se mu do myšlenek vnořila Cassandra. Potom na jasné obloze vybuchl oslňující blesk, ozval se výkřik bolesti a triumfu a zničená věc, která *nebyla* ptákem, padala jako kámen k zemi. Vysoko ve vzduchu se na chvíli zastavila a na všechny strany z ní tryskal oheň, před kterým služebnictvo v hrůze ustupovalo. Šaty jedné ženy se vznítily. Podkoní ji popadl a vhodil do jedné z kádí na praní prádla na okraji nádvoří. Ječela bolestí a rozhořčením, oheň ale zasyčel a uhasl. Allart pozoroval oheň a zničeného ptáka, který, když k němu přistoupil, se ještě svíjel děsivým umělým životem.

„Přineste vodu a důkladně to polijte,“ přikázal.

Když na to vyprázdnili dvě nebo tři kádě vody a oheň byl definitivně uhašen, měřil si tu věc, která sebou ještě nepatrně šhubala, pohledem plným zhnusení. Žena, kterou strčili do kádě na praní prádla, se zatím vyškrábala ven a voda z ní jen crčela.

„Měla jsi štěstí,“ řekl Donal, ještě než mohla začít protestovat. „Dopadla na tebe kapka *lepivého ohně*. Propálil by se ti oblečením do masa až na kost a hořel by tak dlouho, dokud bychom ti hořící maso nevyřízli.“

Allart dupal po kovových cívkách, kolečkách a pseudomase zničeného ptáka tak dlouho, až z něho zbyla jen změť trosek, které se stále slabě zachvívaly. „Odneste to,“ nařídil jednomu z podkoních. „Naberte to na lopaty a zakopejte hluboko do země. Nedotýkejte se toho holýma rukama.“

Přistoupil k nim jeden ze strážných, podíval se a zavrtěl hlavou.

„Milosrdní bohové! Tak *tohle* na nás v téhle válce čeká? Jací d'áblové *to* na nás seslali?“

„Lord Elhalyn, který bude králem této země,“ pravil Donal s obličejem strnulým jako kámen. „Kdyby nebylo schopností mé sestry ovládat blesky, můj přítel a bratr by tady teď ležel v plamenech!“ Otočil se, protože vycítil, že po vnitřním schodišti sbíhá Dorilys, následovaná o něco pomaleji Cassandrou, které poraněné koleno nedovolovalo jít rychleji. Dorilys se vrhla Donalovi do náručí.

„Cítila jsem to. Cítila jsem, jak se to na nás snáší. Srazila jsem to dolů,“ křičela. „Neuhodila jsem do tebe ani do Allarta! Zachránila jsem vás, oba dva!“

„To máš pravdu, skutečně jsi nás zachránila,“ potvrdil Donal a pevně svou sestru objal. „Jsme ti moc vděční, dítě, nesmírně vděční! Opravdu jsi tím, čím tě tenkrát Kyril v protipožární stanici nazval – královna bouře!“

Dívka se k němu tiskla, obličej rozzářený takovou radostí, až Allarta náhle přepadl strach. Měl pocit, že všude nad hradem Aldaranem se honí blesky, i když obloha byla opět zcela jasná, a že vzduch je ztěžklý ohněm.

Tak *tohle* je v té válce čeká? Přistoupila k němu Cassandra a vzala ho za ruku, cítil její strach jako svůj vlastní a uvědomil si, že ona spalující bolest *lepivého ohně* moc dobře zná.

„Neplač, lásko. Dorilys mě zachránila,“ utěšoval ji. „Srazila Damonův ďábelský vynález, ještě než mě zasáhl. Nepředpokládám, že si bude myslet, že jsem unikl, takže není pravděpodobné, že by na mě poslal ještě jeden.“

I když ji uklidňoval, pociťoval stále strach. Tahle válka nebude obyčejnou horskou potyčkou, nýbrž něčím zcela novým a strašlivým.

26. Kapitola

Jestli Allart někdy o nadcházející válce pochyboval, teď se jeho pochybnosti rozplynuly. Po každé cestě vedoucí k vrcholku Aldaranu se valily armády. Donal shromažďoval obranu a spodní část svahu obehnal prstencem ozbrojených hlídek, takže poprvé, co jeho paměť sahala, se Aldaran stal skutečnou ozbrojenou pevností, k čemuž byl také postaven.

Do hradu dorazil posel s mírovou vlajkou. Allart stál v přijímacím sále a díval se na Michaila z Aldaranu ve svém vysokém křesle, chladného, nezúčastněného, hrozivého. Vedle něj seděla Dorilys a po jejím boku stál Donal. Dokonce i Allart věděl, že Dorilysina přítomnost nebyla ničím jiným než záminkou pro přítomnost Donalovu.

„Můj lorde,“ spustil posel a poklonil se, „vyslechni si slova Rachala ze Scathfellu, kterými od Michaila z Aldaranu žádá jisté ústupky a oprávnění.“

Aldaran promluvil překvapivě mírně. „Nejsem zvyklý přijímat požadavky. Můj bratr může prosit o cokoli, co je běžné, aby svrchovaný pán vazalovi poskytl. Vyříd' proto lordu Scathfellovi, že jsem ohromen, že žádá něco, o co by mu stačilo jen řádnou cestou poprosit.“

„Bude mu to tak vyřízeno,“ řekl posel. Allart věděl, že posel je Hlas, vycvičený mluvčí, který dokáže zreprodukovat dvě nebo tři hodiny podobných vzkazů a odpovědí, bez jediné odchylky od původní formulace či intonace a byl si jistý, že posel Scathfellovi zprávu vyřídí v přesném znění, tak jak ji Aldaran pronesl.

Pak posel dodal: „S jedinou výhradou, můj lorde Aldarane. Že si nejprve vyslechněš slova Rachala ze Scathfellu adresovaná jeho bratru z Aldaranu.“ Postoj a samotné zabarvení hlasu posla se nepatrně změnilo a i když to byl malý muž se slabým hlasem, iluze, kterou vytvořil, byla děsuplná: bylo to, jakoby Scathfell stál přímo

před nimi v síni. Když posel promluvil, Donal téměř slyšel bodrý lotrovský hlas lorda Rachala ze Scathfellu.

„Jelikož jsi, bratře, v nedávné době učinil protiprávní a skandální kroky týkající se dědictví Aldaranu, já, Rachal ze Scathfellu, správce a právoplatný dědic aldaranského panství, který přísahal podpořit a podepřít panství v případě tvé nemoci, neduživosti nebo stařecké slabosti, tě prohlašuji za senilního, sešlého věkem a neschopného činit jakákoliv další rozhodnutí týkající se panství. Proto jsem já, Rachal ze Scathfellu, připraven chopit se tvým jménem správcovství nad panstvím. Proto žádám,“ – když lord Aldaran znovu uslyšel slovo *žádám*, sevřely se mu ruce na opěradle křesla v pěst – „abys mi okamžitě předal držení hradu Aldaranu a svou *nedestru*, dceru Dorily z Rockravenu, které vyberu vhodného ženicha a spojím je sňatkem, který poslouží nejvyššímu dobru celého panství. Co se týče zrádce Donala z Rockravenu zvaného Delleray, který nezákonně ovlivnil tvou nemocnou mysl a vnesl do naší říše zlou vůli a pohoršení, jsem já, správce Aldaranu, připraven udělit mu amnestii, za předpokladu, že před východem slunce opustí hrad Aldaran a již nikdy nepřekročí hranice aldaranského panství, jinak propadne životem a bude moct být poražen jako dobyteč kteroukoliv lidskou rukou.“

Donal ztuhl, ústa se mu ale stáhla do tenké odhodlané přímky.

Chce Aldaran, pomyslel si Allart. Zpočátku byl Donal možná ochoten Aldaranovým příbuzným ustoupit. Teď je ale zřejmé, že si zvykl na myšlenku sama sebe jako právoplatného následovníka a dědice svého pěstouna.

Hlas pokračoval a jeho tón a celé držení těla se začalo nepatrně měnit. I když Allart tuto techniku už před tím několikrát zažil, bylo to, jako by teď před nimi stál zcela jiný muž, dokonce i rysy jeho obličeje prošly určitou proměnou. Co měly obě postavy společného, byla nadutost.

„Dále já, Damon–Rafael z Elhalynu, právoplatný král panství, žádám, abys mně okamžitě vydal zrádce Allarta Hastura z Elhalynu a jeho manželku Cassandru Aillard, abych je mohl náležitě potrestat za osnování piklů proti koruně. A ty, Michaili z Aldaranu, přede mne osobně předstoupíš a projednáš se mnou dávky, které bude Aldaran

vyplácet Thendaře, aby se tvé panství během mé vlády mohlo těšit míru.“

Poslův hlas a postoj se znovu změnily a opět před nimi stál Rachal ze Scathfellu.

„Kdybys, můj bratře z Aldaranu, odmítl kterýkoliv z mých požadavků, budu se cítit oprávněn vynutit si je na tobě a tvé tvrzi silou svých zbraní.“

Posel se počtvrté uklonil a odmlčel se.

„Jaké nestoudné poselství,“ řekl Aldaran nakonec, „a kdyby mělo být učiněno spravedlnosti zadost, pak ten, který je pronesl, by měl být pověšen z nejvyššího cimbuří tohoto hradu, jelikož tím, že sloužíš mému bratru, jsi též zavázán sloužit svému svrchovanému pánu a tím jsem já. Proč bych s tebou tedy neměl naložit jako se zrádcem, příteli?“

Posel zbledl, v obličeji se mu však neobjevila ani stopa nějaké osobní reakce, když říkal: „Ta slova nejsou má, lorde, pocházejí z úst tvého bratra ze Scathfellu a Jeho Výsosti Elhalyna. Pokud tě urážejí, pane, prosím tě, abys potrestal jejich původce, nikoliv posla, který je na jejich příkaz jen opakuje.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Aldaran mírně. „Proč bít štěně, když mě svým štěkotem rozčiluje starý pes? Vyříd' tedy mému bratrovi ze Scathfellu *následující*. Já, Michail z Aldaranu, se těším plné vládě nad svými smysly a zvyk a přísaha praví, že jsem jeho svrchovaný pán. Řekni mu, že by zasluhoval, abych ho zbavil Scathfellu, který drží z mé blahovůle, a prohlásil ho v tomto panství za psance, stejně jako to zamýšlel udělat s právoplatným manželem mé dcery. Dále mu vyříd', že co se týče mé dcery Dorilys, je již oddána ve svazku spojeném *catenas* a můj bratr se nemusí obtěžovat, aby jí hledal ženicha. Lordu Damonu–Rafaelovi z Elhalynu pověz, že mě nezajímá, kdo vládne v nížinách za Kadarinem, protože ve svém panství neuznávám vládu nikoho jiného než sama sebe. Kdyby mě však chtěl jako budoucí král Thendary pozvat, abych se zúčastnil jeho korunovace jako rovný s rovným, můžeme si promluvit o výměně diplomatických zdvořilostí. Co se týče mého příbuzného a hosta Allarta Hastura, je pod mou střechou vítán a možná dá lordu

Elhalynovi sám odpověď, kterou uzná za vhodnou, pokud se rozhodne promluvit.“

Allart si navlhl rty a teprve potom si uvědomil, že i toto gesto posel stojící před ním věrně napodobí a přál si, aby býval tuto malou slabost najevo. Nakonec pravil: „Vyříd' mému bratru Damonu–Rafaelovi, že jsem na Aldaran přišel jako jeho poslušný poddaný a věrně jsem plnil vše, oč mě požádal. Má mise skončila a vyhrazuji si teď právo usadit se, kdekoliv se mi zachce, aniž bych se ho na něco musel ptát.“ *Ubohá odpověď*, pomyslel si a připravoval si, co by pověděl dál. „Také mu vyříd', že podnebí v Hali mělo na zdraví mé ženy neblahý vliv, a proto jsem ji v zájmu jejího dobra a bezpečí z věže v Hali přemístil.“ *Ať si to Damon–Rafael přežvýká!*

„Nakonec ještě řekni,“ dodal, „že jsem dalek spřádat intriky proti koruně, naopak jsem věrným poddaným Felixe, syna posledního krále Regise. Pokud mě Felix, právoplatný král Thendary, kdykoliv požádá, abych se dostavil a bránil korunu proti těm, kteří by se jí chystali zmocnit, jsem mu plně k službám. Do té doby setrvám zde na Aldaranu, aby mě zákonný král Felix nemohl obvinít, že spřádám plány na uchvácení jeho zasloužené koruny.“

Ted', pomyslel si, to bylo neodvolatelně řečeno. Býval bych mohl svému bratrovi zaslat poníženou odpověď a hájit se tím, že jako Aldaranův host bych proti němu nikdy nemohl pozvednout ruku. Místo toho jsem se prohlásil za jeho nepřítele.

Allart odolal pokušení podívat se svým *laranem* do budoucnosti a zjistit, co se stane, až Damon–Rafael a lord Scathfell toto poselství obdrží. Mohl by však spatřit stovku událostí a jen k jedné by skutečně došlo, takže nemělo smysl trápit se dalšími devadesáti devíti.

Zatímco Hlas poselství zpracovával, rozhostilo se v síni ticho. Potom posel řekl: „Moji lordi, kteří mě vyslali, takovou odpověď předvíдали a nakázali mi, abych vyřídil toto: ‚Donalu z Rockravenu, zvanému Delleray, že je prohlášen za vyhnance z tohoto panství a kterýkoliv muž, který ho bude chtít zabít, tak může ode dneška beztrestně učinit. Allartu Hasturovi, zrádci, nenabízí jeho bratr nic jiného než milost, pokud se k němu do západu slunce přijde vzdát. A

Michailovi z Aldaranu, aby okamžitě vydal hrad Aldaran a všechny v něm, po poslední ženu a dítě, jinak si ho vezme sám.“

Následovalo znovu ticho. Nakonec Aldaran prohlásil: „Nemám v úmyslu své panství v nejbližší době navštívit. Jestliže můj bratr ze Scathfellu nemá v období sklizně a setby nic lepšího na práci než sedět u mých bran jako toulavý pes, může tam zůstat, jak dlouho se mu zachce. Pokud však zraní jediného muže, ženu, dítě nebo zvíře, které zákonně spadají pod mou ochranu, nebo pokud jen o malíček překročí linii mých ozbrojených mužů, budu to považovat za důvod, abych ho zničil i s jeho armádou a zbavil držení Scathfellu. Pokud by pak někdy vstoupil do mého hradu, tak jen proto, abych ho pověsil.“

Ticho. Když bylo zřejmé, že domluvil, posel se uklonil.

„Můj lorde, zpráva bude předána tak věrně, jak byla vyslovena,“ řekl. Potom se se vztyčenou mírovou vlajkou vzdálil z místnosti. Ještě než došel ke dveřím, Allart věděl, že nemůže být mýlky o tom, co budoucnost přinese.

Byla to válka.

O tom ale nikdy nepochyboval.

Nečekali dlouho. Od odchodu Hlasu neuplynula ještě ani hodina a na hrad se snesla sprška zápalných šípů. Většina z nich dopadla neškodně na kameny, několik jich ale přistálo na dřevěné střechy a žoky suché píce složené na nádvoří. Opět museli sáhnout po kádích s vodou a oheň se jim podařilo uhasit, ještě než se rozšířil.

Po uhašení požárů se opět rozhostilo ticho. Tentokrát to bylo ticho zlověstné, rozdíl, pomyslel si Donal, mezi válkou hrozící a již rozpoutanou. Donal přikázal polít zbývající žoky důkladně vodou z hradních studní. Avšak zápalné šípy byly jen formální odpovědí na Aldaranovu výzvu: „....pokud jen o malíček překročí linii mých ozbrojených mužů...“

Všichni na hradě byli připraveni na odražení útoku a na obléhání. Na konci i té nejmenší stezky vinoucí se na hrad byly postaveny stráže pro případ, že by se někomu podařilo prolomit vnější prstenec ozbrojenců obepínající celé úbočí hory. Zásoby potravin a píce připravili již dlouho předtím a na území hradu bylo

několik studní zásobovaných prameny ve skále. Nemohli dělat nic jiného než čekat...

Čekání trvalo tři dny. Stráže umístěné v hlásce a na nižších vrcholcích hlásily, že v táboře nepřítele není vidět žádný pohyb. Potom jednoho rána uslyšel Donal na nádvoří zděšené výkřiky a pospíchal, aby se podíval, co se stalo.

Stráže si vařily snídani na ohních na vzdáleném konci nádvoří, ale kuchaři a ti, kdo nosili vodu pro zvířata, se v hrůze dívali na vodu vytékající z potrubí: hustá, červená tekutina barvy čerstvé krve, stejně hustá a stejně zapáchající. Allart, který také přišel zjistit, co se stalo, pohlédl do vylekaných tváří strážů a vojáků a věděl, že je to vážné. Obléhání je možné úspěšně vydržet jen s dostatečnými zásobami vody. Jestliže se Scathfellovi nějak podařilo znečistit prameny dodávající vodu do hradu, nevydrží déle než den nebo dva. Před západem slunce začnou umírat první zvířata a hned po nich děti. Nezbyvalo by jim nic jiného než se vzdát.

Podíval se na tekutinu řinoucí se z trubek. „Je to pouze tenhle pramen? Nebo jsou zamořené i ostatní hradní prameny?“ zeptal se.

„Byl jsem v kuchyních, domne Allarte,“ ozval se jeden z mužů, „a je to tam úplně stejné.“

Narychlo přivolaný dom Michail se naklonil k trubce a s úšklebkem nabral páchnoucí rudou tekutinu do dlaní. Potom zvedl ruku k ústům a opatrně ochutnal. Otřásl se odporem a okamžitě ji zase vyplivl.

„Jak by se dostali k našim studnám? Odpověď zní, že to není možné, a proto se tam nedostali.“ Dotkl se matrice, kterou měl zavěšenou na krku. Znovu si nabral tekutinu do úst a když ji vyplivl, ze rtů mu stékala čistá voda.

„Iluze,“ ušklíbl se. „Pozoruhodně realistická a nechutná, přesto ale pouhá iluze. Voda je čistá a nezávadná. Jenom ji očarovali, aby vypadala, chutnala, a co je nejhorší, zapáchala jako krev.“

Allart se naklonil, aby si té tekutiny také lokl a žaludek se mu přitom zvedal nevolností, protože všechno vypadalo tak, jako by pil z proudu čerstvé krve... složením to však byla voda, i přes odpuzující zápach a chuť.

„Bude to tedy válka kouzel?“ chtěl vědět jeden strážce a zděšeně potřásl hlavou. „*Tuhle* věc nikdo pít nemůže.“

„Říkám ti, že je to voda, dokonale nezávadná voda,“ odbyl ho Aldaran netrpělivě. „Jenom ji očarovali, aby vypadala jako krev.“

„Běda, lorde, ale ona i tak páchne a chutná,“ zvolal kuchař. „Tohle – *tohle* nikdo pít nebude.“

„Bud’ to pít budeš, nebo umřeš žízni,“ odsekl Donal nedůtklivě. „Všechno je to jen v tvé mysli. Ať už ta tekutina vypadá jakkoliv, tvé hrdlo ji bude vnímat jako vodu.“

„Nebudou ji ale pít zvířata,“ poznamenal jeden z podkoních a z chlěvů a stájí k nim skutečně už teď doléhaly neklidné zvuky zvířat, některá z nich kopala a ryčela.

Allart si pomyslel: *Ano, je to vážné. Všechnu zvířata mají ze zápachu krve strach. Bojí se i všichni muži, takže bychom jim měli rychle ukázat, že se něčeho takového bát nemusí.*

Aldaran s povzdechem řekl: „Dobrá, dobrá, doufal jsem, že si toho prostě nebudeme nevšímat a necháme je, aby si mysleli, že se jejich kouzlo minulo účinkem.“ Ale i kdyby se nám lidi podařilo přesvědčit, že si nemají všímat, jak voda vypadá a chutná, mohlo by to nahlodat jejich morálku. A zvířata by se argumentem, aby si toho nevšímal, přemluvit nedala. Pro ně určitá chuť k vodě neoddělitelně patří a velice snadno by mohla umřít žízni na dosah vody, která se dá pít, než aby jednala proti svým instinktům, které by jim napovídaly, že pijí čerstvou krev.

„Allarte, nemám žádné právo žádat tě, aby ses zapojil do obrany mého hradu.“

„Můj bratr ale uchvátil korunu a sápe se i po *tvém* panství, příbuzný. Zůstanu-li na tvém hradu, je můj život spojen s jeho osudem.“

„Potom se u všech sedmi Zandruových pekel musíme podívat, co to tam dole vyvádějí!“

„Je tam alespoň jeden *laranzu* s matricí,“ uvažoval Allart, „a možná i víc. Tohle je ale jednoduché kouzlo. Zkusím, co bych s ním mohl udělat.“

„Donala potřebuji tady k obraně vnějších hradeb,“ řekl Aldaran.

Allart přikývl. „To je v pořádku.“ Obrátil se k jednomu ze sluhů, který tam stál a strnule zíral na vodu, která se jako čerstvá krev v karmínovém proudu stále řinula z trubky, a přikázal mu: „Dojdi za mou paní, za lady Renatou a za Margali a požádej je, aby za mnou co nejrychleji přišly do hlásky.“

Otočil se zpátky k domnu Michailovi a dodal: „Když dovolíš, příbuzný. Tam budeme mít klid, abychom mohli nerušeně pracovat.“

„Vydávej jakékoliv rozkazy, jaké uznáš za vhodné, příbuzný,“ povzbudil ho Aldaran.

Když se k němu ženy v hlásce připojily, zeptal se jich: „Už jste o tom slyšely?“

Renata se kysele ušklíbala: „Já o tom vím. Moje komorná mi chtěla přichystat koupel a vyřítla se z koupelny s jekotem, že z kohoutků teče krev. Měla jsem podezření, že je to jen iluze, své služebné jsem o tom ale přesvědčit nedokázala!“

„Jsem na tom stejně,“ přidala se Margali. „I když jsem věděla, že je to iluze, měla jsem pocit, že raději zajdu ve špíně, než abych se v tom vykoukala, a leknu žízni, než abych se napila. Dorilys se vyděla k smrti. Dostala chudák další záchvat nemoci dospívání. Doufala jsem, že už to má za sebou, ale všechno to emocionální rozrušení...“

„Nejdřív se tedy musíme podívat, jak to udělali,“ pustil se do práce Allart. „Cassandro, ty jsi sice monitor, ty, Renato, máš ale víc zkušeností. Chceš pracovat centrálně?“

„Ne, Allarte. Já – já si na to netroufám,“ odmítla váhavě.

Cassandra okamžitě pochopila, co má na mysli. Objala Renatu kolem ramen. „Nevěděla jsem... že jsi těhotná, Renato!“ vydechla Cassandra ohromeně. Renata jim přece říkala... ale stalo se to, a teď nebyl vhodný čas něco řešit. „Dobře. Jestli chceš, můžeš monitorovat vně kruhu, i když si nemyslím, že to na tohle bude nutné... Margali?“

Ze tří matric, na které se soustředili, se začalo linout namodralé světlo. Po chvíli Cassandra přikývla. Skutečně to bylo nejjednodušší z kouzel.

„Nemusíme udělat nic jiného,“ řekla, „než posílit přírodu. Voda se opět musí stát tím, čím je.“

Společně se ponořili do struktur energie, které je obklopovaly, a opakovali nejzákladnější z vědomých pravd, prastarou elementární formuli: *Země a vzduch a voda a oheň, půda a skála, a vítr a obloha a, déšť a sníh a blesky...* Když je rytmus přírody naplnil a prostoupil, Allart ucítil, že do prostého zaklínadla se zapojila i Renata... nořili se do souladu s přírodou, místo aby přerušovali její zákony, a to mohlo jejímu nenarozenému dítěti jen prospět. Pouze mu opakovala, že musí zůstat tím, čím ho příroda stvořila. Když narazili na předivo vibrací, které zaklely prameny pod hradem iluzí, věděli, že ze skály teď do pramenů, potrubí a kohoutků proudí čistá voda. Na chvíli se nechali kolébat uklidňujícím rytmem přírody a cítili, jak se síla vlévá i do Dorilys, Donala a lorda Aldarana – každého v hradě, kdo nosil matici a dokázal používat *laran*. Uklidňující rytmus pociťovali dokonce i ti, kterým toto uvědomění chybělo, až po nejprostší zvířata v chlévech a ve stájích. Zdálo se, že i slunce na okamžik zazářilo jasnějším karmínovým světlem.

Veškerá příroda jedno jest a všechny její části plynou ve společné harmonii... Hudebníci Cassandre to připadalo jako jeden velký hymnus, mocný a plný míru, odumírající do ztracena, a přesto věčný, stále kdesi slyšitelný...

Do hlásky neslyšně vstoupila Dorilys. Souznění se po chvíli tiše rozpadlo, aniž by se přestali dotýkat, a Margali se usmála a napřáhla ruku ke své schovance.

„Už zase vypadáš dobře, zlatíčko.“

„Ano,“ potvrdila rozesmátě Dorilys. „Ležela jsem v posteli a najednou jsem pocítila – ach, jak bych vám to řekla – *dobro* a věděla jsem, že tady pracujete a chtěla jsem být s vámi.“ Se sladkým a důvěřivým úsměvem se opřela o svou pěstounku. „Abych nezapomněla, Kathya říkala, že vám mám vyřídít, že v koupelně a v trubkách už zase teče čistá voda a jestli chcete, můžete skončit.“

Allart věděl, že léčebné kouzlo zapůsobilo. Pro Scathfellovy hordy teď bude daleko těžší použít proti nim kouzelné síly nebo matriční vědu, které by byly proti přírodě. Nejlepší na tom bylo, že to dokázali, aniž by ublížili *laranzu*, který na ně to kouzlo seslal. Za svůj zlý úmysl byl odměněn dobrem.

Svatý Otče břemen, dej, ač to tímhle skončí, projelo Allartovi hlavou. Ale i přes pocit štěstí a pohody, které mu proudily každým nervem, věděl, že tím to nekončí. Když odrazili útok iluzí, musí teď síly vedené Scathfellem a Damonem–Rafaelem sáhnout po konvenčnějším použití zbraní.

Později toho dne to také řekl domnu Michailovi, ten se ale tvářil pesimisticky.

„Hrad Aldaran odolá jakémukoliv běžnému obléhání a můj bratr to moc dobře ví. S tímhle se nespokojí.“

„Vidím před sebou,“ sděloval Allart váhavě, „že když použijeme pouze běžné zbraně, bude to těžké pro obě strany. Dokonce ani není jisté, jestli vyhraje. Jestli se jim však podaří vlákat nás do bitvy matričních technologií, nemůže to skončit ničím jiným než katastrofou. Lorde Aldarane, přísahal jsem, že udělám vše, co je v mých silách, abych vám pomohl. Snažně tě ale prosím, domne Michaili, pokus se v této válce bojovat běžnými metodami, i když vítězství nebude tímto způsobem tak snadné. Sám jsi řekl, že tvůj hrad odolá konvenčnímu obléhání. Prosím tě, aby ses nenechal zatáhnout do jejich druhu boje.“

Lord Aldaran si všiml, že Allart je v obličeji velice bledý a celý se chvěje. Částí své mysli mu rozuměl a plně chápal, co se mu Allart snaží sdělit. Tou částí, která byla zhnusená, když mu Allart vyprávěl o používání *lepivého ohně* v nížinách. Druhá část mysli však patřila starému zkušenému vojákoví, veteránu mnoha horských nájezdů a válečných tažení, a ta se dívala na Allarta a viděla pouze muže míru, který má strach z pustošení války. Jeho sympatie nebyly prosty opovržení rozeného válečníka vůči muži míru, vojáka vůči mnichovi. „I já si přeji, aby válka byla vedena zákonnými zbraněmi,“ prohlásil. „Tvůj bratr na nás však již teď poslal ďábelského ptáka i *lepivý oheň*. Obávám se, že se nespokojí se střelbou z katapultů a ztečí na hradby s obléhacími žebříky a ozbrojenými muži. Jedno ti však slibuji. Když proti nám nepoužije své strašlivé zbraně, nebudu prvním, kdo sáhne po *laranu*. Nemám ani k dispozici žádnou věž s matričním kruhem, která by mě zásobovala stále hrozivějšími a hrozivějšími zbraněmi. Jestliže dal Damon–Rafael do rukou mého bratra ze Scathfellu

zbraně vyvinuté ve Věži, nemohu ho navždy držet v šachu muži ozbrojenými jen luky, samostřily a meči.“

To je ovšem pravda, pomyslel si Allart zoufale. Nechal by Cassandru padnout do rukou Damona–Rafaela jen proto, že nechtěl použít *lepivý oheň*? Chtěl by vidět Donala viset na hradební zdi a Dorilys vlečenou do cizí postele? I přes všechny tyto stíny pochybností však *věděl*, že když bude do války zavlčen *laran*, daleko silnější než prosté kouzlo navracející přírodě jednotu a harmonii, bez níž nemůže nic dlouho existovat, potom...

Allartovy uši se naplnily křikem budoucích nářků... Stál před ním dom Michail ohnutý pláčem, během jediné noci zestárlý k nepoznání a naříkal: „Jsem proklet! Jak jinak bych mohl umírat bez jediné dcery a syna.“ Před očima mu proplul Renatin obličej, pokřivený, zmučený, umírající. Smysly mu omráčil strašlivý výbuch blesku a v záři bouře se před ním objevila rozlícená tvář Dorilys... Nedokázal možné budoucnosti snést, stejně tak se ale před nimi nedokázal uzavřít. Jejich váha mu brala řeč, zatemňovala mysl a zůstávala jen příšerná hrůza...

Zoufale nad lordem Aldaranem zavrtěl hlavou, sebral se a šel pryč.

Na nějaký čas se však zdálo, že se útočníci přece jenom nechali odradit a vrátili se k běžným zbraním. Celý den a noc bušily do hradeb katapulty, doplněné sprškami zápalných šípů. Donal udržoval muže s vědry vody v neustálé pohotovosti a musely pomoci i některé z žen, které hlídaly, jestli někde nevzplál oheň, a nosily vodu k dřevěným hospodářským stavením, kde bylo nebezpečí požáru největší. Těsně po rozbřesku, když většina ozbrojených mužů pobíhala sem a tam a hasila tucet malých ohňů, byl najednou vyhlášen poplach a všichni bojeschopní muži byli svoláváni ke hradbám, aby odrazili nepřítele s obléhacími žebříky. Většinu z nich odřízli a svrhli do propasti, několika útočníkům se však podařilo proniknout přes hradby a Donal se jim s púltuctem vybraných mužů musel postavit na nádvoří v prvním boji muže proti muži. Allart bojoval po Donalově boku a na jedné paži utřil lehkou sečnou ránu. Donal ho poslal, aby si ji nechal ošetřit.

U léčitelek narazil Allart i na Cassandru a Renatu.

„Bohové budiž pochváleni, že to není nic horšího,“ zvolala Cassandra, v obličejí celá bledá.

„Je Donal zraněn?“ vyptávala se Renata.

„Nic, co by stálo za řeč,“ ujistil ji Allart a zamračil se, když mu léčitelka začala sešívat paži. „Muže, který mi tohle uštědřil, bez nesnáží skolil. Dom Michail nemohl udělat pro sebe a Aldaran nic lepšího, než vycvičit Donala v bojovém umění. I přes své mládí má vše pod naprostou kontrolou.“

„Teď je klid,“ upozornila Cassandra a prudce se přitom zachvěla. „Jaký ďábelský úmysl připravují ti lumpové teď?“

„Klid říkáš?“ podíval se na ni Allart užasle. Potom si uvědomil, že skutečně zavládl klid, hluboké hrozivé ticho jak venku, tak i uvnitř hradu. Ječivý svistot granátů a metaných střel dopadajících na hradby odezněl. Zvuky, které slyšel tak jasně, zněly jen v jeho vlastní hlavě, možnosti a budoucnosti jeho *laranu*. V tu chvíli se skutečně rozhostilo ticho, avšak zvuky, které téměř slyšel, mu říkaly, že to všechno je jen klid před bouří.

„Lásko nejdražší, ani nevíš, jak bych si přál, abys byla v bezpečí v Hali nebo v Tramontaně.“

„Raději jsem s tebou,“ odpověděla mu.

Léčitelka dokončila obvaz a zavěsila mu paži na pásku. V malém pohárku mu podala jakousi načervenalou lepivou tekutinu. „Vypij to, rána se ti potom nezanítí,“ poradila mu. „Pokud můžeš, příliš paži nenamáhej. Je zde dost jiných mužů, kteří mohou pozdvihnout meč.“ Užasle uskočila, když pohárek Allartovi náhle vypadl z ruky a červená tekutina se po kamenné podlaze začala rozlévat jako krev.

„U milosrdného Avarry, můj lorde!“

Když se ale sehnula, aby tu spoušť setřela, pronikl k nim z nádvoří výkřik, který Allart již před tím slyšel svým *laranem*. Neobratně se vymrštil a vrhl se k vnitřnímu schodišti vedoucímu dolů na nádvoří, v uších mu zněl zmatek, který se tam venku rozpoutal. Na nádvoří narazil na dav, který ustupoval před nádobou, která se roztránila o kamennou dlažbu a vytékal z ní podivný žlutavý sliz. Jak se sliz šířil, kamenná dlažba nádvoří začala doutnat a

rozpadat se, sliz se do ní zakusoval jako oheň do hroudy másla a vypaloval v ní hluboké rozšklebené díry.

„U Zandruova pekla!“ zařval jeden ze strážců. „Co je zase *tohle*? Další čarodějnické kousky?“

„Nemám tušení,“ odpověděl dom Michail střízlivě. „Nikdy předtím jsem nic takového neviděl.“

Jeden odvážný voják vystoupil vpřed a pokusil se jeden ze zlomků nádoby postrčit rukou. S bolestivým křikem odskočil dozadu, prsty a dlaň černé a sežehnuté.

„Ty víš, co to je, Allarte?“ zeptal se Donal.

Allart sevřel rty. „Žádná kouzla, ale zbraň vyvinutá ve Věži – kyselina, která rozleptává kámen.“

„Můžeme s tím něco udělat?“ zeptal se lord Aldaran. „Když to nahází na naše vnější hradby, celý hrad se nám rozteče pod nohama! Donale, vyšli muže, aby zkontrolovali obvodové zdi.“

Donal ukázal na několik stráží. „Ty a ty a ty, vezměte své zbrojnoše a běžte se podívat. Chraňte se štíty ze slámy, slámě to nic neudělá – podívejte, pokropilo to i žoky s pící –, kdyby se to ale dostalo na kov, mohli byste se výpary kyseliny udusit.“

„Pokud je to skutečně kyselina,“ uvažoval Allart, „vezměte louhovou vodu, kterou čistíte mlékárnu a stáje, třeba to tu látku zarazí.“ I když silná zásada kyselinu opravdu neutralizovala a zarazila, aby se dál nešířila, několik mužů se silným louhem postříkalo. Tam, kde kyselina nádvoří zasáhla, se i po ošetření zásadou propalovaly do bot díry a celá oblast musela být ohrazena, aby se nikdo nezranil. Několik zásahů bylo i na vnější kamenné hradbě a kámen byl rozežrán a drolil se. Co bylo ještě horší, zásoby louhu brzy došly. Pokusili se jej nahradit mýdlem a zvířecí močí, nebyly však dost silné.

„To je hrozné,“ zděsil se dom Michail. „Takhle budou mít naše hradby brzy dole. Jsem si jistý, že je to dílo lorda Elhalyna, příbuzný. Můj bratr ze Scatbiellu žádnou takovou zbraň nevlastní! Co můžeme dělat? Máš nějaký návrh?“

„Jeden bych měl,“ řekl Allart váhavě. „Můžeme kámen zaklít vázacím kouzlem, takže ho nepřírozená substance nebude moct rozložit, pouze vlivy, které kámen běžně ničí. Nebude odolný vůči

zemětřesení, času nebo vodě, těmto nepřírozeným zbraním by však měl myslím odolat.“

V matriční komnatě se tedy opět sešli vycvičení pracovníci Věže. Přidala se k nim i Dorilys a prosila, zda by jim nemohla pomoci.

„Mohu monitorovat,“ škemrala, „a Renata bude volná, aby se s vámi zapojila do kruhu.“

„Ne,“ odmítla Renata rychle a děkovala všem bohům, že Dorilysina telepatie je ještě stále necvičena a náhodná. „Jestli chceš, můžeš si přisednout do kruhu a já budu monitorovat zvenčí.“

Jako monitor kruhu by Dorilys okamžitě poznala, proč se k nim teď Renata nemůže přidat.

Vůbec se mi nelíbí takhle ji podvádět. Brzy však přijde čas, kdy bude dost silná a zdravá, abychom jí mohli říct s Donalem pravdu, myslela si Renata.

Naštěstí byla Dorilys dostatečně nadšená, že smí zaujmout místo uvnitř kruhu, její první oficiální využití matrice, kromě levitování na kluzáku, že se Renaty na nic neptala. Cassandra napřáhla ruku a dívka si sedla vedle ní. Kruh se znovu spojil a vyslal kouzlo, které bylo jen posílením čistých přírodních sil.

Skála a planeta, ze které pochází, jedno jsou a člověk je otesal, jak bylo určeno. Nic ji nemůže změnit ani upravit. Skála a planeta jednou jsou... jedno jsou... jedno jsou...

Vázací kouzlo bylo vysloveno. Allart, individuální vědomí za hranicemi spojeného vědomí kruhu, si uvědomoval vytvarované kameny hradu, jejich tvrdou integritu, skutečnost, že výbušné granáty a chemický sliz se od nich neškodně odrážejí, žlutavá látka stéká po vnějších hradbách a zanechává za sebou dlouhou odpornou stopu, kámen pod ní však zůstává celistvý a nepoškozený.

Skála a planeta, jedno jsou... jedno jsou... jedno jsou...

Dotkla se ho myšlenka, která k němu zalétla zvnějšku kruhu.

Allarte?

Jsi to ty, brédu?

To jsem já, Donal. Umístil jsem na vnější hradby muže, aby jejich kanonýry ostřelovali šípy, jsou ale mimo dosah. Nemohl bys kolem nich udělat tmu, aby neviděli, kam střílí?

Allart zaváhal. Posílit integritu přírody a přinutit vodu, aby zůstala vodou a kámen odolný vůči silám, které příroda k ničení kamene neurčila, byla jedna věc. Zasáhnout ale do dění přírody a vytvořit tmu v hodinách světla...

Do kruhu pronikly Dorilysiny myšlenky: *Přivolat hustou mlhu by bylo v souladu se silami přírody. V tuto roční dobu bývá mlha často tak hustá, že na úbočích hor není vidět na délku paže!*

Allart se podíval *laranem* kus dál do budoucnosti a viděl, že je skutečně velice pravděpodobné, že se přizione hustá mlha. Pracovníci se opět zaměřili na spojené matrice, soustředili se na vlhkost vzduchu, blížící se mraky a potáhli celou horskou krajinu hustou záclonou, která pomalu stoupala od řeky v údolí, až celý hrad Aldaran a okolní vrcholky ležely zahaleny do stále houstnoucí mlhy.

„Dnešní noc se nezvedne,“ poznamenala Dorilys s uspokojením.

Allart kruh rozpustil a připomněl jim, že si mají jít odpočinout. Velice brzy je zase může potřebovat. Zvuk dopadajících granátů ustal a Donalovi muži mohli uklidit zbytky kyseliny a louhu. Renata zavadila o Dorilys monitorským dotekem a byla ohromena něčím novým, co v ní cítila.

Bylo to jen nedávné léčebné kouzlo? Zdála se být klidnější, mnohem ženštější, už ani trochu jako dítě. Renata si vzpomněla, jak rychle během své první sezóny ve Věži dospěla a pochopila, že Dorilys udělala podobný skok k ženství a v duchu za to děkovala všem svým bohům.

Jestliže se ustálila, jestliže se už nemusíme bát jejích dětinských výbuchů a začíná si vytvářet úsudek a dovednosti přiměřené její síle – možná, možná bude už brzy po všem a budeme s Donalem volní...

V návalu staré lásky si k sobě dívku přitáhla a políbila ji. „Jsem na tebe hrdá, *carya mea*,“ řekla. „V kruhu sis vedla jako dospělá žena. Teď běž a odpočiň si a dobře se najež, abys měla dost sil, až tě zase budeme potřebovat.“

Dorilys jen zářila.

„Takže stejně jako Donal přispívám i já k obraně svého domova,“ zvolala a Renata s ní její nevinnou pýchu sdílela.

Tolik síly, táhlo jí hlavou, a tolik energie. Podaří se jí po tom všem přece jen zvítězit?

Hustá mlha halící hrad do neprůhledného rubáše neustupovala a zahalovala tajemstvím, co dělají nepřátelské armády v údolí. Možná prostě čekají, myslel si Allart – čekají stejně jako my v obleženém hradě, až se mlha zvedne, aby mohly pokračovat v útoku. Co se Allarta týče, byl s čekáním docela spokojen.

Po úvodních hektických dnech obléhání oddechové kouzlo všichni vítali. Nastal soumrak, a když ani z hlásky na vrcholku hradu nebylo nic vidět, odebral se Allart do Cassandřiných komnat, aby spolu o samotě povečeřeli. Hovoru o válce se vyhýbali, stejně nemohli nic dělat. Cassandra si nechala přinést svůj *rryl* a začala Allartovi zpívat.

„V den naší svatby jsem řekla,“ vzhlédla od nástroje, „že doufám, že budeme žít v míru a místo války budeme skládat písně. Kde jen ty naděje jsou! Ale písně pro nás mohou znít dokonce i ve stínech války, můj nejdražší.“

Uchopil její štíhlé prsty a zasypal je polibky.

„Alespoň v tom k nám byli bohové milosrdní,“ odvětil.

„Je takové ticho, Allarte! Dole je takový klid, jako by všichni odešli!“

„Co bych dal za to, kdybych věděl, co Damon–Rafael dělá,“ probudil se v Allartovi nový neklid. „Nemyslím, že by se spokojil s tím, aby dole nečinně seděl. Určitě prahne po tom, aby na nás vrhl nějakou novou zbraň.“

„Nebylo by pro tebe těžké něco takového zjistit,“ odvážila se poznamenat, Allart ale zavrtěl hlavou.

„Nepoužiji v této válce *laran*, jen v případě, že bych k tomu byl donucen. Pouze kdyby nás měl zachránit před jistou katastrofou. Nechci, aby se Damon–Rafael vymlouval, že svůj strašný způsob války zavlék do této země kvůli mně.“

Okolo půlnoci se obloha náhle začala vyjasňovat, mlha nejprve zřídla, potom se roztrhala a v malých obláčkách a cárech odplouvala pryč. Na nebi se vylouply tři ze čtyř měsíců, zářivé a jakoby čerstvě

omyté. Fialový Liriel byl blízko zenitu, plný a třpytivý. Modrý Kyrrdis a zelený Idriel visely nad západním hřebenem hor. Cassandra již několik hodin spala hlubokým spánkem, Allart však vyklouzl tiše z postele a oblékl se, hnán podivným neklidem. Když pospíchal dolů chodbou, narazil na Dorilys v dlouhé bílé noční košili, vlasy volně rozpuštěné. Byla bosá, její obličej s malým nosíkem bledý ovál v temnotě.

„Dorilys? Co by tomu řekla Margali, že tady v tuto noční dobu jen tak pobíháš v noční košili?“

„Nemohla jsem spát, domne Allarte, a trápila mě podivná tíseň,“ odpověděla dívka. „Jdu za Donalem k vnějším hradbám. Probudil mě náhlý pocit, že mu hrozí nebezpečí.“

„Jestli mu skutečně hrozí nebezpečí, poslední místo, kde by tě chtěl vidět, je vedle sebe.“

„Je mým manželem,“ prohlásila pevně a pozvedla svůj obličej k Allartovi. „Moje místo je po jeho boku, pane.“

Ochromen silou její posedlosti nebyl Allart schopen slova. Koneckonců tohle byla jediná věc, kterou mohla s Donalem sdílet. Od té doby, co byl Allart opět s Cassandrou, byl velice vnímavý vůči osamělosti. V tu chvíli si uvědomil, že Dorilys je většinu času sama. Nenávratně opustila společnost dětí. Mezi dospělými se k ní však stále chovali jako k dítěti. Nic nenamítal, vykročil však k vnějšímu schodišti a slyšel, že Dorilys jde za ním. Potom ucítil, jak mu do dlaně vklouzla její malá suchá ruka, dětská ruka teplá jako tlapka nějakého malého zvířátka. Pevně ji sevřel a pospíchali spolu přes nádvoří k Donalovu postavení na vnějších hradbách.

Noc se začínala rozjasňovat a obloha byla bez mráček, jen nad horizontem visela ojedinělá hradba nízkých mraků. Vysoko pluly jasné měsíce a zářily tak oslnivě, že na nebi nebyla vidět jediná hvězda. Donal stál se založenými pažemi na vrcholku hradby, jak k němu ale Allart pospíchal, někdo hlubokým káravým hlasem pronesl:

„Pane Donale, moc vás prosím, slezte z té hradby. Jak tam tak stojíte, jste příliš snadný cíl,“ a Donal sklouzl dolů.

Bylo to na poslední chvíli. Z temnoty zasvištěl šíp a neškodně prolétl místem, kde Donal ještě před okamžikem stál. Dorilys se k němu rozběhla a chytila ho kolem pasu.

„Nesmíš tam takhle stát, Donale. Slib, že už to nikdy neuděláš!“

Neslyšně se zasmál a sklonil se, aby ji políbil, letmý bratrský polibek na čelo. „Mně žádné nebezpečí nehrozí. Chtěl jsem jen vědět, jestli tam dole někdo je a jestli je vzhůru, nebo zda se všichni sebrali a odtáhli domů. Byl tam v té mlze takový klid, že by to bylo docela možné.“

To bylo přesně to, co Allarta také napadlo – že jsou příliš potichu a určitě chystají nějakou špatnost. Zeptal se Donala: „Zvedla se ta mlha sama od sebe?“

„Nejsem si tím jistý. Mají s sebou víc než jednoho *laranzu* a zvedla se příliš rychle,“ odpovídal Donal a vraštil čelo. „V tuhle roční dobu se ale mlha někdy rozplyne přesně tak, jak to udělala. Opravdu nevím.“

Allart najednou slyšel, jak se vzduch naplnil výkřiky a výbuchy ohně. „Donale, povolej strážě!“ zvolal. Ještě než ta slova vypustil z úst, přehnalo se jim nad hlavami vznášedlo a k zemi se začaly lenivě snášet drobné předměty, téměř jako sněhové vločky, a jak padaly, otvíraly se a na střechy hradu a nádvoří se z nich řinuly provazce tekutého ohně.

„*Lepivý oheň!*“ Donal skočil k poplašenému zvonci, několik střech už ale bylo v plamenech a oheň osvětloval celé nádvoří.

Začali se tam sbíhat lidé, cestu jim však přehradily potoky neuhasitelného ohně. Dva muži vzpláli jako lidské pochodně a ječeli nesnesitelnou bolestí tak dlouho, dokud jejich zvířecí nárek konečně neustal a oni se bez života neskáceli na kamennou dlažbu. Z jejich mrtvol se valily plameny a kouř. Donal skočil po Dorilys, aby ji zatáhl pod kamenný převis, několik kapiček tekutého ohně se k ní již ale stačilo skutálet a noční košile jí vzplála jasným plamenem. Rozječela se hrůzou a bolestí a Donal ji popadl a doslova vhodil do kádě s vodou. Košile zasyčela a zhasla, jedna kapka ohně jí však dopadla na kůži a propalovala se dál a dál. Dorilys nepřestávala vriskat, divoký, téměř nelidský jek strašlivé bolesti.

„Držte se zpátky! Neopouštějte budovy,“ křičel Donal. „Přilétají další!“

Dorilys se mu zmítala v náručí a křičela, šílená nesnesitelnými mukami. Nad hlavou jim najednou zaznělo zaburácení hromu a oblohu protřel blesk. Jedno ze vznášedel vybuchlo v zářivém ohňostroji ohně a jeho planoucí trosky padaly dolů do údolí. Ještě jeden mohutný blesk a vysoko ve vzduchu vybuchlo další vznášedlo. Z oblohy se začaly řínout přívaly deště a Allart byl okamžitě promočen až na kůži. Donal v hrůze odskočil od Dorilys. Ta jako smyslů zbavená hrozila pěstí proti obloze, nepřítelně vřískala a nad hlavou jí šlehaly zářivé provazce blesků. Poslední vznášedlo se v ohlušujícím výbuchu rozletělo na kusy a zřítilo se přímo do tábora útočníků, následováno bolestivým jekotem a vytím, jak *lepivý oheň* pokropil ty, co ho sami vyslali. Potom se rozhostilo ticho, které narušovalo jen šumění deště a Dorilysin pronikavý nárek, jak se jí *lepivý oheň* propaloval zápěstím až na kost.

„Postarám se o ni,“ volala Renata, jak k nim přibíhala bosá jen v noční košili. Dívka vzlykala a křičela a bezúspěšně se ji snažila odstrčit. „Ne, miláčku, ne. Neper se se mnou! Musíme to udělat, nebo ti to stráví celou ruku. Podrž ji, Donale.“

Dorilys zařvala bolestí, když jí Renata z hořícího masa vyškrábala poslední zbytky *lepivého ohně*, a potom se Donalovi sesula do náruče. Všude kolem nádvoří postávali obyvatelé hradu, tiší, naplnění posvátnou hrůzou. Renata utrhla pruh ze sežehnuté Dorilysiny noční košile a ovázala jí popálenou ruku. Donal Dorilys objímal a konejšivě kolébal.

„Všechny jsi nás zachránila,“ šeptal. „Kdybys vznášedla nesrazila bleskem, tolik *ohně* by mám spálilo celý Aldaran!“

Má pravdu, pomyslel si Allart. Damon–Rafael a Scathfell počítali s tím, že zastihnou Aldaran na takový útok zcela nepřipraven. Kdyby na ně *lepivý oheň* svrhla všechna tři vznášedla, hrad Aldaran by vyhořel do základů. Vyčerpali tím všechny své zásoby, přesvědčení, že vyhrají prvním úderem? Rozhodla Dorilys svým protiútokem o jejich definitivní porážce? Díval se, jak pláče bolestí v Renatině náručí.

Všechny je zachránila, stejně jako předtím zachránila jeho před Damonovou ďábelskou létající zbraní.

Nemyslel si však, že tím by to končilo.

27. Kapitola

Bylo ještě třeba uhasit několik budov, které *lepivý oheň* zapálil. Pět mužů bylo mrtvých a šestý umřel, když k němu Renata poklekla, aby ho prohlédla. Do čtyřech dalších se *oheň* propálil tak hluboko, že Allart věděl, že nedožijí konce dne a tucet utrpěl menší popáleniny, které bylo nutné ošetřit a vyškrábnout každičký kousek té strašlivé látky, nehledě na jejich nárek a prosby o slitování. Cassandra odvedla Dorilys pryč, a než ji uložila do postele, namočila jí obvazy do oleje. Když bylo všechno hotovo, vyšplhali se Donal s Allartem na vnější hradbu a pozorovali tábor obléhatelů, kde stále ještě zuřily plameny.

Pršet přestalo okamžitě, jakmile se Dorilys uklidnila. I tak by ale trvalo dlouho, než by prudký déšť uhasil plameny zažehnuté *lepivým ohněm*. Teď se Donal šípu vystřeleného z temnoty obávat nemusel. Když sestupoval z hradby, poznamenal: „Scathfell a jeho lidé budou mít dneska v noci v táboře plné ruce práce. Postavím jen malou hlídku, to by mělo stačit. Pokud se zásadně nemýlím, nebudou mít den nebo dva na další útok čas!“

Určil několik mužů, kteří měli držet hlídku a šel se podívat, jak se daří Dorilys. Našel ji v posteli, bdělou, oči lesklé horečkou, ruku čerstvě obvázanou. Napřáhla k němu zdravou paži a stáhla ho k sobě na postel.

„Tak ses na mne přišel podívat. Renata ke mně nebyla krutá, Donale, teď už to vím. Vyškrábla oheň, aby se mi nepropálil až na kost. Mnoho nechybělo,“ řekla. „Cassandra mi to ukázala. Má jizvu téměř stejnou, jako budu mít já a také od *ohně*.“

„Takže i ty ponesesh čestnou válečnou vzpomínku na obranu svého domova,“ vyslovil své uznání Donal. „Všechny jsi nás zachránila.“

„Já vím.“ Víčka se jí zachvěla a v jejích očích zahlédl bolest. V dálce zaslechl tlumené dunění hromu. Seděl vedle ní a držel ji za malou ruku, která vykukovala z tlusté vrstvy obvazů.

„Donale,“ řekla, „když jsem teď žena, kdy ze mne uděláš svou skutečnou manželku?“

Donal odvrátil oči a byl rád, že Dorilys je ještě velice nahodilým telepatem. „Teď, když všichni bojujeme o přežití, není vhodná doba, abychom se o tom bavili, *chiyo*. A jsi stále ještě příliš mladá.“

„Vůbec nejsem příliš mladá,“ trvala na svém. „Jsem dost stará na to, abych pracovala v matričním kruhu, jako jsem to udělala s Allartem a ostatními, a dost stará na to, abych bojovala proti těm, kdo útočí na náš hrad.“

„Ale dítě...“

„Neříkej mi dítě! Žádné dítě už nejsem!“ ohradila se s lehkým náznakem panovačného hněvu. Potom mu položila hlavu na paži, s povzdechem, který vůbec nebyl dětský. „Když jsme teď, Donale, zataženi do války, měli bychom mít dědice Aldaranu. Můj otec je starý, velice starý, a tahle válka mu každým dnem ubírá na síle. A dnes...“ Hlas se jí najednou začal nekontrolovatelně třást. „Nikdy předtím jsem na to nepomyslela, najednou jsem ale věděla, že můžeš umřít – nebo že můžu umřít já, Donale, tak mladá jako teď. Když bych měla zemřít dřív než ty a nezanechala po sobě tvé dítě, mohli by tě vyhnat z Aldaranu, protože pokrevně nepatříš k rodu. Kdybys... kdybys zemřel ty a já zůstala bezdětná, mohli by mě zavléct do nějaké cizí postele, jen aby získali Aldaran věnem. Donale, z *toho* mám strach.“

Donal svíral v dlani její malou ruku. To všechno byla pravda. Dorilys byla patrně jedinou cestou, jak by pro sebe mohl Aldaran udržet, hrad, který mu byl od dětství domovem. Dokonce by ani nejednal proti její vůli. I on si po dlouhých dnech bitvy a obléhání příliš dobře uvědomoval zranitelnost svého těla. Viděl muže vznítit se jako pochoděň, viděl je umírat rychle i pomalu, nakonec ale byli vždy mrtví. A Dorilys byla jeho, oddaná s ním v zákonném manželství, kterému požehnal její otec. Byla mladá, ale rychle, rychle dorůstala k ženství... Sevřel jí ruku ještě pevněji.

„Uvidíme, Dorilys,“ povzdechl si a na chvíli ji k sobě přivinul. „Až mi Cassandra řekne, že jsi dost stará na to, abys porodila dítě bez nebezpečí a jestli to stále budeš chtít, Dorilys, stane se, jak si přeješ.“

Sklonil se a chtěl ji políbit na čelo, s překvapivou silou se však na něj pověsila, stáhla ho k sobě a jejich rty se setkaly a políbila ho s vášní, která vůbec nebyla dětská. Když ho konečně pustila, Donalovi se točila hlava. Narovnal se a rychle opustil místnost. Ještě před tím se ale Dorilys s ještě nahodilou a ne zcela spolehlivou telepatickou schopností podařilo zachytit jeho myšlenku: *Ne, Dorilys už není žádné dítě.*

Ticho. Ticho. Na hradě Aldaranu panoval naprostý klid... stejně jako v táboře obléhatelů pod ním. Zlověstné ticho viselo ve vzduchu celý den. Allart, vysoko v hlásce, kde ještě jednou zaklínal zdi hradu vázacím kouzlem, si říkal, jaký d'ábelský kousek to ticho přinese. Dlouhotrvající válka a matrice tak zostřily jeho smysly, že téměř cítil, jak něco kují – nebo to byla iluze? – a *laran* mu neustále ukazoval obrazy, jak se hrad řítí v troskách k zemi a celý svět se chvěje. Kolem poledne se všichni v hradu rozkřičeli, bez jediné viditelné příčiny. Allart byl v hlásce s Renatou, Cassandrou a starou čarodějkou Margali – Dorilys zůstala v posteli, zraněná ruka ji stále ještě sužovala bolestí a Margali jí dala silný uspávací lektvar. První varování přišlo od Margali, která se chytila za hlavu a začala hlasitě vzlykat.

„Moje děťátko, holčička zlatá, chudinka moje malá,“ naříkala. „Musím okamžitě k ní!“ vyběhla z místnosti a téměř ve stejnou chvíli Renata přitiskla ruce na prsa, jako by ji probodl neviditelný šíp a vykřikla: „Je mrtvý!“ Allart na ni užasle zíral a najednou u zavřených dveří, které se ještě chvěly, jak je Margali za sebou zabouchla, uslyšel ječet Cassandru. V tu chvíli se mu zdálo, že je pryč, že celý svět potemněl a že někde za zamčenými dveřmi svádí smrtelný zápas s Damonem–Rafaelem a on ji musí jít zachránit. Opravdu se zvedl a vrhl se ke dveřím, v šíleném popudu vyrvat Cassandru z rukou násilníka, když tu ji zahlédl na druhém konci místnosti. Klečela na zemi, divoce se kolébala ze strany na stranu a v neutišitelném žalu si

škubala šaty a vlasy, jako by lkala nad mrtvým tělem milovaného člověka.

Po chvíli, která se zdála trvat hodiny, pronikl k Allartovi slaboučký záblesk zdravého rozumu. *Cassandra nepotřebuje zachránit, i když tam kvílí, jako by oplakávala smrt nejdražšího člověka...* Ve své mysli však stále slyšel, jak ho v hrůze a bolesti volá.

Allarte! Allarte! Proč mi nejdeš na pomoc? Allarte, pospěš si, rychle... a dlouhé zoufalé zaúpění.

Renata se klopýtavě rozběhla ke dveřím. Allart ji chytil kolem pasu.

„Ne,“ vykřikl. „Nikam nesmíš, příbuzná. Jsou to čáry. Musíme proti nim bojovat, vyslat vázací kouzlo.“

Bránila se jako šílená, kopala ho, škrábala nehty do obličejů, jako by vůbec nebyl Allart, ale nějaký nepřítel, který ji chce zabít nebo znásilnit, oči obrácené v sloup šílenou vnitřní hrůzou, a Allart věděl, že ho neslyší ani nevidí.

„Ne, ne, pusťte mě! Je to moje dítě. Vraždí naše dítě! Copak nevidíte, že ho chtějí svrhnout z hradeb? Milosrdný Avarro... Pusťte mě, vy hnusní vrazi! Vezměte si místo něho mne!“

Allartovi běhal mráz po zádech, když si uvědomil, že i Renata bojuje proti svému vnitřnímu strachu, že vidí Donala nebo dítě, které se ještě nenarodilo, ve smrtelném nebezpečí...

I když ji držel, bojoval proti přesvědčení, že Cassandra ho někde volá jménem, nařiká, úpí, snažně prosí, aby k ní přišel a pomohl... Allart věděl, že pokud to kouzlo rychle neumlčí, podlehe mu také a divoce se rozběhne dolů po schodišti a bude ji hledat ve všech místnostech hradu, i když rozum mu říká, že klečí tady v místnosti, plně v zajetí stejného rituálu hrůzy, který posedl i Renatu.

Vytrhl matrici a ponořil se do ní.

Pravda, pravda, ať nevidím nic jiného než pravdu... země a vzduch a voda a oheň... nechť příroda zvítězí nad iluzí... země a voda a oheň... Na nic jiného neměl sílu, jen na toto nejzákladnější kouzlo, první z modliteb. Snažil se odehnat neexistující, slábnoucí zvuk Cassandřiných úpěnlivých proseb o milost, strašlivý pocit viny, že zůstává tady, zatímco ona někde bojuje s násilníkem...

V mysli se mu rozhostilo ticho, ticho léčebného kouzla, ticho kaple v Nevarsinu. Vstoupil do tohoto ticha a na okamžik plynoucí nad skutečným časem byl vyléčen. Teď viděl jen to, co bylo před ním v místnosti, dvě ženy ve spárech strašlivé iluze. Zaměřil se nejprve na Renatu, aby ji v rytmu léčebného kouzla uklidnil. Pomalu, pomalu cítil, jak jí kouzlo vstupuje do mysli, uklidňuje ji, takže nakonec přestala zápasit a rozhlížela se kolem sebe v nechápavém údivu.

„Nic z toho nebyla pravda,“ vydechla. „Donal – Donal není mrtvý. Naše dítě – naše dítě se ještě ani nestačilo narodit. Já jsem to ale, Allarte, viděla, viděla jsem, jak je drží a nemohla jsem se k nim dostat.“

„Kouzlo hrůzy,“ vysvětlil Allart. „Každý viděl to, z čeho má největší strach. Rychle – pomoz mi ho zlomit!“

Otřesená, ale opět silná, vzala Renata matrici a okamžitě se zaměřili na Cassandru. Po chvíli její naříkavé výkřiky ustaly a Cassandra se na ně podívala, omámená děsem, a potom zamrkala a začínala si uvědomovat, co se stalo. Spojili své tři vůle a matrice a vyslali léčebné kouzlo do celého hradu, od sklepení po nádvoří až do podkroví, a služebnictvo, vojáci, strážé, podkoní a všichni ostatní se začali probírat z mrákotného tranzu, ve kterém slyšeli výkřiky svých nejdražších, a slepě se je snažili zachránit z rukou nepostižitelného nepřítele.

Když nakonec rytmus léčebného kouzla prostoupil celý hrad, roztrásl se Allart skutečnou hrůzou. Tentokrát to nebyla hrůza z neexistujícího nebezpečí, ale něco naprosto reálného a děsivého.

Jestliže začali s tímto způsobem války, jak se jim podaří udržet je v šachu? Tady na hradě má k dispozici jen Renatu a Cassandru, starou Margali, ještě staršího *domna* Michaila a Donala, pokud se ho odváží stáhnout z obrany proti hmotným nepřátelům. Allart se obával, že právě toto byla taktika, kterou zvolili – odvést pozornost obránců a zaútočit pod ochranou obrovského strachu, který v nich dokáže vyvolat. Rozběhl se vyhledat *domna* Michaila, aby uspořádali válečnou poradu.

„Víš, co na nás seslali,“ zahájil. Starý muž přikývl, zlověstný s divokým výrazem v obličeji a jestřábím leskem v očích.

„Myslel jsem, že znovu prožívám, jak přede mnou moji milovaní umírají,“ řekl. „V uších mi znělo prokletí čarodějnice, kterou jsem pověsil před třinácti lety na hradby a která na mě posměšně volala, že přijde den, kdy budu spílat bohům, že umírám bezdětný.“ Potom se vzpomatoval a vzepjal jako jestřáb před útokem. „Čarodějnice je však mrtvá a její zlo odešlo s ní.“

Na nějakou dobu se ponořil do svých myšlenek.

„Musíme zaútočit,“ řekl posléze. „Takhle by nás rychle zlomili, když bychom ve dne v noci museli čekat na podobný útok, a nemůžeme být věčně v obraně. Nějak je musíme srazit na kolena. Máme jen jednu zbraň, která je dost silná, aby je zahnala na útěk.“

„Nevěděl jsem, že nějakou takovou zbraň máme,“ podivil se Allart. „O čem to mluvíš, můj lorde?“

Dom Michail odpověděl: „Mluvím o Dorilys. Vládne bleskům. Musí na ně udeřit bouří a rozmetat jejich tábor.“

Allart na něj zděšeně zíral.

„Lorde Aldarane, tys musel zešílet!“

„Příbuzný,“ probodl ho Aldaran hněvivým pohledem, „myslím, že ses nechal příliš unést!“

„Omlouvám se, pane, jestli jsem tě rozzlobil. Necht' je mi omluvou láska k tvému chovanci – a k tvé dceři. Dorilys je ještě dítě, a lady Renata – ano – a také moje žena udělaly vše, aby ji naučily její dar ovládat, tak, aby ho nikdy nepoužila ve zlé vůli. Nevidíš, můj lorde, že když ji požádáš, aby ho teď v hněvu a touze po ničení obrátila proti armádám pod hradem, zmaříš vše, co jsme pro ni učinili? Jako malá holčička již dvakrát v dětském nekontrolovaném hněvu udeřila a zabila. Copak nevidíš, že když ji tímto způsobem zneužiješ...“ Allart se zarazil a třásl se zlou předtuchou.

Dom Michail se zamračil: „Musíme použít takové zbraně, jaké máme k dispozici, Allarte.“ Zvedl hlavu a dodal: „Nic jsi nenamítal, když srazila ptáka, kterého proti tobě vyslal tvůj bratr! Stejně jako jsi neváhal požádat ji, aby odehnala bouří, která vás uvěznila ve sněhové vánici! A srazila vznášedla, která by jinak shodila na Aldaran tolik *lepivého ohně*, že by se změnil v kouřící trosky!“

„To všechno je pravda,“ souhlasil Allart s hlubokou vážností, „vždycky ale bránila sebe nebo ostatní před cizí krutostí. Copak nechápeš rozdíl mezi obranou a útokem, pane?“

„Ne,“ řekl Aldaran, „protože v tomto případě je útok jedinou obranou. Jinak hrozí, že nás každou chvíli můžou rozdrtit zbraní ještě strašlivější, než byly ty, co už na nás vyzkoušeli.“

Allart se s povzdechem pokusil o poslední prosbu.

„Lorde Aldarane, ještě se ani nezotavila z nemoci dospívání. Když jsme byli v požární stanici, na vlastní oči jsem viděl, jak ji nadměrné použití *laranu* může oslabit a vyčerpat, a tehdy ještě neměla za sebou nedávný zvrat v dospívání. Opravdu mám strach, co by se mohlo stát, kdybys ji právě nyní vystavil dalšímu vypětí. Nechceš alespoň počkat, až opravdu nebudeme mít jinou možnost? Několik dní, třeba i jen několik hodin...“

V obličejí lorda Aldarana se objevil otcovský strach a Allart věděl, že alespoň na chvíli dosáhl svého.

„Půjďme s Cassandrou znovu do hlásky a budeme v noci držet hlídku, aby nás nezastihli nepřipravené. Ať už mají dole kolik chtějí *leronisek*, museli se kouzlem hrůzy vyčerpat. Než se znovu o něco takového, nebo horšího, pokusí, musí si pořádně odpočinout.“

Allartova předpověď se ukázala pravdivou, během celého dne i noci dopadlo na hradby jen několik spršek šípů. Za svítání nechal Allart Cassandru na hlídce v hlásce samotnou a odešel dolů, aby si na několik hodin odpočinul. Probudilo ho zlověstné vzdálené rachocení. Celý zmatený si do obličejě šplouchl trochu vody, aby se probudil, a snažil se zvuk zařadit. Kanón? Hrom? Je Dorilys opět rozzlobená nebo vyděšená? Porušil Aldaran slib použít její sílu jen v nejnutnějším případě? Nebo to bylo něco jiného?

Hnal se ke schodišti nahoru do věže, když na ně ale vkročil, rozhoupalo se mu pod nohama a musel se chytit zábradlí. *Laran* mu najednou zobrazil, jak se po zdech šíří praskliny, věž se rozpadá a bortí.

Vrazil do horní komnaty, obličej bílý jako křída, a Cassandra, která seděla před matricí, zachytila jeho strach a v hrůze k němu vzhlédla.

„Rychle dolů,“ vyhrkl. „Okamžitě musíš pryč, má ženo.“ Když pospíchala ke dveřím, znovu viděl, jak se jim pod nohama rozšklebují široké pukliny, a slyšel ten podivný rachot... Ruku v ruce se hnali dolů po schodišti, Cassandra dopadala na chromou nohu a nakonec se Allart otočil, popadl ji do náruče a posledních několik schodů ji přenesl a bez nadechnutí se hnal dál chodbou. U dveří z chodby se zastavil, postavil ji na zem, opřel se o zárubně a lapal po dechu. Cassandra ho nepřestávala objímat. Potom se zem pod nimi zhoupla a zachvěla, následovalo zaburácení, jako by se svět štěpil ve dví a strop věže, kterou právě opustili, se nadzvedl a vyboulil. Schody se odlomily od stěn a ven začaly odletovat rozdrolené kameny, potom se celá věž rozlomila a s ohlušujícím rachotem se sesula na střechy pevnosti, kameny přšely na nádvoří a do propasti pod hradem a strhávaly za sebou laviny dalších kamenů a sutí... Cassandra se roztrásla hrůzou, zabořila obličej do Allartovy hrudi a pevně se k němu přimkla. Allart cítil, jak se mu na rozhoupané podlaze podlamují kolena a vzápětí oba upadli. Rachot nakonec odezněl a vystřídalo ho ticho a podivné zlověstné chroupání a praskání v zemi.

Pomalů se zvedli na nohy. Cassandra si při pádu znovu poranila zchromlé koleno a musela se do Allarta zavěsit, aby se jí podařilo vstát. Dívali se do kalného mlžného svítání průrvou, kde kdysi stávala věž, téměř zázrak matriční techniky, tři patra schodů vedoucích ke slunci. Nezbylo z ní nic jiného než obrovská hromada kamenů, rumu a omítky, které napadaly dovnitř, a široká rozšklebená díra, kterou se na ně snášelo ranní mrholení.

„Co to u všech bohů bylo?“ zeptala se po chvíli Cassandra omráčeně. „Zemětřesení?“

„Bojím se, že něco daleko horšího,“ odpověděl Allart. „Nevím jaké *leronisky* tam dole mají, nebo co to proti nám používají, mám ale strach, že je to něco ještě děsivějšího, než co by vynalezl Coryn.“

Cassandra se ušklíbla: „Tohle žádnou maticí nedokážeš!“

„Jedinou maticí ne,“ souhlasil Allart, „a nedokázal by to ani jediný technik. Jestli ale mají velký matriční krystal, mohou proniknout až do samého jádra planety, když se toho odváží.“ Jeho

mysl křičela: *Riskoval by dokonce i Damon–Rafael zpustošení země, které chce vládnout?* a potom si dal neradostnou odpověď:

Damon–Rafael by vůbec neměl nic proti tomu, aby ukázal svou moc nad tou částí světa, kterou bezprostředně nepotřebuje a kterou považuje za postradatelnou. A kdyby uspěl, nikdo by se mu už potom neodvážil postavit.

Scathfell je sice potměšilý a prahne touhou, aby vládl místo svého bratra, tohle ale musí být dílem Damona–Rafaela. Scathfell si přeje hrad Aldaran vlastnit, nikoliv zničit.

Uvědomili si výkřiky a rozruch, které k nim zespodu doléhaly puklinou ve zdi, a Allart si vzpomněl na svou povinnost.

„Musím se jít podívat, jestli padající kameny někoho nezranily, a zjistit, jak si vede Donal, můj bratranec,“ řekl a pospíchal pryč. Cítil, jak se pod ním hrad opět chvěje, a říkal si, jaký d’ábelský plán to zase chystají. Cassandra však může varovat ženy bez jeho pomoci. Seběhl až dolů na nádvoří a našel tam neuvěřitelný chaos. Jedna z hospodářských budov byla zcela pohřbena pod troskami věže a smrt v ní našlo tucet mužů a čtyřikrát tolik zvířat. Další rozdrtila padající suť a kameny.

Byl tam i dom Michail a ztěžka se opíral o Donalovu paži. Měl na sobě jen kožešinový župan, v obličeji byl šedý a propadlý. Allarta napadlo, že za jedinou noc zestárl o dvacet let. Když se opatrně vydal mezi trosky, pevně se přidržoval Donala. Jakmile uviděl Allarta, jeho úzce sevřené rty se roztáhly do parodie úsměvu.

„Bratranče, díky bohům, bál jsem se, že jste byli s tvou lady ve věži a zahynuli, když se zřítila. Je lady Cassandra v pořádku? Co nám to u všech Zandruových démonů provedli tentokrát? Tuhle spoušť budeme uklízet půl roku! Zabilo to polovinu dojných zvířat a děti budou letos v zimě volat po mléku...“

„Zatím nevím,“ odpověděl Allart střízlivě, „potřebuji ale každého muže a ženu z hradu, kteří dokáží používat matici, abychom se pokusili zorganizovat obranu. Obávám se, že na takový druh války jsme špatně připraveni.“

„Jsi si tím, bratře, jistý?“ zeptal se Donal. „Zemětřesení nejsou v našich horách ničím neznámým!“

„To žádné zemětřesení nebylo! Jsem o tom přesvědčen, jako by Damon–Rafael stál přímo přede mnou a smál se mi do obličeje, jak se mu to povedlo!“

Dom Michail poklekl k tělu mrtvého muže, z nějž pod kamenem větším než dospělý člověk viděl jen rozdrcené nohy. „Chudák,“ povzdechl si. „Alespoň měl rychlou smrt. Obávám se, že ti, které to zasypalo ve stájích, umírali daleko horším způsobem. Donale, nech, ať strážé vyhrabou mrtvá těla, tebe potřebuje Allart. Pošlu za vámi všechny s *laranem*, abyste zjistili, co to na nás seslali.“

„Ve věži už pracovat nemůžeme,“ upozornil Allart neradostně. „Potřebujeme nějakou místnost, kde by nás nerušil smutek a hrůza těch, kteří budou odklízet trosky, lorde Aldarane.“

„Jděte do ženských skleníkových komnat. Mír kvetoucích rostlin snad vytvoří atmosféru, jakou potřebujete.“

Když Donal s Allartem znovu vešli do hradu, ucítil Allart pod chodidly nové slabé chvění. Znovu si říkal, co se to asi děje. Vzpomněl si, jak málo chybělo, aby byla Cassandra polapena v padající věži a všechno se v něm sevřelo hrůzou.

„Kéž by tady s námi byli naši přátelé z Tramontany,“ povzdechl si Donal. „Ti by si s tím už dokázali poradit!“

„Jsem rád, že tady nejsou,“ opáčil Allart. „Do válek této země bych Věže vůbec nezatahoval!“

Když vstoupili do zimních zahrad, mezi mraky právě vyhlédlo slunce a chladná záře slunečních paprsků, světlo solárních kolektorů, slabá příjemná vlhká vůně rostlin a květů podivně kontrastovaly se strachem a hrůzou, které Allart cítil vycházet z mužů a žen, kteří se k nim připojili. Přišli nejenom Cassandra, Renata, Margali a Dorilys, ale ještě dvě nebo tři další ženy, které nikdy předtím neviděl, a půltucet mužů. Každý z nich měl na krku matici, i když si Allart uvědomoval, že více než polovina z nich má jen nepatrné nadání a nedokáží o mnoho víc než otevřít matriční zámek a zacházet s hračkami, jako jsou kluzáky. Po chvíli vstoupil i dom Michail.

Allart se podíval na Cassandru. Byla ve Věži déle než on a prošla patrně lepším tréninkem. Chtěl jí proto přenechat vedení nad jejich pátráním, Cassandra však zavrtěla hlavou.

„Ty máš nevarsinskou průpravu a nepodléháš tak strachu a zmatku jako já.“

Allart si tím nebyl jistý, přijal ale její rozhodnutí a rozhlédl se po kruhu mužů a žen.

„Nemám čas, abych si vás jednoho po druhém vyzkoušel a ohodnotil úroveň vašich dovedností. Musím vám důvěřovat,“ řekl. „Renato, pracovala jsi čtyři roky jako monitor. Bedlivě nás střež, protože se vystavujeme těm, kteří se pokoušejí zničit tento hrad, a budeme velice zranitelní. Musím zjistit, co proti nám používají a jestli je proti tomu nějaká obrana. Propůjčuješ nám svou sílu a naše životy leží v tvých nikách.“

Podíval se po místnosti, na muže a ženy, kteří s ním sdíleli jiskřičku nadání velkých rodin. Jsou vzdálenými příbuznými bohů, namíchal zušlecht'ovací program do jejich genů vzácné kapky krve Hastura a Cassildy? Nebo nesou stopy těchto sil ve větší či menší míře všichni lidé? Předtím se vždycky spoléhal na sobě rovné, na své příbuzné. Teď se svěřoval do rukou prostých lidí, a to ho vedlo k opatrnosti a zároveň vyvolávalo i pocit pokoření. Báł se jim svěřit, ale jinou volbu neměl.

Spojil svou mysl nejprve s Cassandrou a vzápětí s Donalem a potom postupně se všemi ostatními v kruhu, zachycoval stopy jejich emocí... strach, hněv nad tím, co jim provedli, znepokojení z neobvyklé operace, zdrženlivost... Cítil, jak se do kruhu zapojila Dorilys, vnímal její vztek na útočníky, kteří se odvážili napadnout rodný hrad... Jednoho po druhém je stmelil a uklidnil a vnořil se do společného vědomí, vypjal se vpřed a hledal a hledal...

Po době, která se zdála být věčností, cítil, jak se spojení rozpadá, a zvedl hlavu s výrazem, ve kterém se zračila smrtelná vážnost.

„To, co proti nám používají, není přirozená matrice,“ řekl, „ale matrice uměle vyrobená ve Věžích. S ní se snaží změnit přirozenou vibraci skály přímo pod námi.“ Jak mluvil, položil dlaň na zed' a cítil jemné chvění, které bylo odrazem hlubších vibrací v základech, rudných žilách a vrstvách hory, na které hrad stál.

Dom Michail se nestačil oholit. Pod rozježeným šedivým strništěm byla jeho tvář mrtvolně bledá. „Rozboří hrad jako hranici dříví! Není proti tomu žádná obrana, Allarte?“

„Nevím,“ odpověděl Allart. „My všichni dohromady se s matricí takové velikosti nemůžeme měřit.“ Existuje vůbec nějaká naděje, nebo by se měl Aldaran vzdát, dřív než se celý jeho hrad zřítí v troskách? „Mohli bychom vyzkoušet zaklít celou skálu vázacím kouzlem,“ uvažoval váhavě. „Nevím ale, jestli by zaúčinkovalo. Ani kdybychom ho vyslali všichni společně. Vidím v tom však naši jedinou naději.“

Dorilys vyskočila na nohy. Do zimní zahrady přišla tak rychle, že si s sebou vzala jen matrici a ani se pořádně neoblékla, celou dobu tam seděla jen v dětské košili s dlouhými rukávy, rozpuštěné vlasy jí spadaly po zádech jako vodopády zářivé mědi. „Já mám lepší nápad,“ vykřikla. Já můžu rozbít jejich soustředění, že ano, otče? Donale, pojd’ se mnou.“

Allart se se zděšením díval, jak se žene z místnosti. Slyšel, jak prostí muži a ženy u stolu šeptem vyslovují jméno, které jí dali.

„Královna bouře. Naše malá lady, naše malá čarodějka, ta dokáže přivolat bouři, která dá těm bandám pod hradem zapomenout na obléhání!“

Allart se naléhavě obrátil k domnu Michailovi.

„Můj lorde...“

Starý lord Aldaran pomalu zavrtěl hlavou. „Jinou volbu nevidím, bratranče. Buď toto nebo okamžitá kapitulace.“

Allart sklopil zrak, věděl, že dom Michail nevyslovil nic jiného než pravdu.

Už když se Allart blížil k vysokému cimbuří, kde stáli Dorilys s Donalem, viděl, jak se mraky stahují a tmavnou. Potom Dorilys s neslyšným výkřikem rozpráhla paže a Allart uskočil od otevřeného okna. Tryskala z ní taková síla, že už dávno nebyla pouhou mladou ženou v noční košili, s vlasy volně rozhozenými přes ramena. Nad hlavami jim jako výbušný granát vzplála bouře, s mocným zaduněním hromu a zářivým bleskem, který se zdál rozetnout celou oblohu. Z oblak se začaly valit proudy deště a schovaly celou scénu za neprůhlednou oponou. Ale i v změti hluků, rachocení hromu a

záři, která se propalovala do očí a trhala nebesa na kusy, cítil Allart, co se děje dole pod hradem.

Na tábor na úpatí hory se valí přívaly vody. Hrom ohlušuje a plaší jízdní zvířata, naplňuje panickým strachem vše lidské i zvířecí. Blesk rozerval stan, ve kterém sedí matriční pracovníci nad velkým umělým kamenem, bere jim zrak i sluch, někteří se kácí, popálení či mrtví. Déšť, prudký všepřonikající déšť se řine a bičuje, vtluoká tábor do země, bere každý kámen a strom, za kterými by mohli nalézt přístřešek, redukuje vše živé na nahé, promáčené trosky. Blesk znovu rozžihá plameny, oheň se žene po stanech, spaluje, běsní a stravuje.

Allart takovou bouří nikdy neviděl. Zuřila a zuřila a Cassandra se k němu tiskla, schovávala hlavu a vzlykala strachy. Allart měl pocit, že mu zkáza a hluk prostupují celý tělem a každíčkou buňkou se proti nim vypínal. Dom Michail tam však stál, hodinu za hodinou, a pozoroval, jak bouře zasévá do tábora Scathfella a Damona–Rafaela spoušť a zmar, ve tváři výraz nelítostného triumfu.

Po dlouhé, velice dlouhé době, se bouře začala uklidňovat. Rachocení hromu sláblo, až se jen převalovalo mezi vzdálenými vrcholky, a i déšť pomalu ustával. Když se mraky roztrhaly do bělavých cárů, podíval se Allart dolů. Údolí bylo nehybné a tiché, v táboře dohořívalo ještě několik požárů, těsně vedle divokých potoků, které se vylily z břehů a hnaly se krajinou. Nikde nebylo vidět jedinou známku života.

Dorilys se zapotácela, v obličeji mrtvolně bílá a v bezvědomí se skácela Donalovi do náruče. Donal ji něžně vzal a odnesl do hradu.

Zachránila nás, pomyslel si Allart, alespoň pro tuto chvíli. Avšak za jakou cenu?

28. Kapitola

Bylo už pravé poledne, když se v táboře lorda Scathfella začaly objevovat první známky života. Mezi vrcholky hor se stále ještě ozývalo zlověstné rachocení hromu a Allart si říkal, jestli Dorilys ve svém mráкотném spánku nesní o děsivé bitvě, kterou svedla, a jestli hrozivé dunění není odrazem jejích nočních můr.

Renata říkala, že Dorilys čerpá z magnetického potenciálu planety, vzpomněl si. Opravdu to tak vypadá! Ale může to s celou tou silou, která proučila jejím malým nebohým tělem a mozkiem, přežít bez následků?

Nebyl by býval Aldaran v dlouhodobé perspektivě udělal lépe, kdyby se býval vzdal? Jaká otcovská láska by milované dítě něčemu takovému vystavila?

Po poledni však hromy odumřely a Cassandra, kterou povolali, aby Dorilys monitorovala a starala se o ni, hlásila, že se probudila, najedla a upadla do normálního spánku. Přesto Allart cítil tíživý neklid a zdálo se mu, že kolem hradu stále poletují neuhasínající blesky. I Donal vypadal nesmírně sklíčeně, a i když musel dohlížet na muže, kteří pohřbívali mrtvé a odklízeli trosky zřícené věže, neustále se vracel, přikradl se ke dveřím Dorilysiny komnaty, stál tam a poslouchal, jak dýchá. Přišla za ním Renata, v očích strach a naléhavou prosbu, Donal však před ní uhnul pohledem.

Hlavou jí projela zděšená myšlenka: *Obloudila ho představa vlastní obrovské moci? Co se to s Donalem stalo?* I ona se bála o Dorilys a říkala si, co všechna ta výbušná síla mohla její milované holčičce způsobit.

Asi dvě hodiny po poledni se na cestě vedoucí ke hradu, podemleté a zaplavené vodou řítící se z vrcholků a částečně zablokované kameny ze zhroucené věže, objevil posel. Zprávu převzal Donal a okamžitě ji vyřídil domnu Michailovi.

„Otče, tvůj bratr ze Scathfellu vyslal posla a nechává se ptát, zda by s tebou nemohl zahájit jednání.“

V Aldaranových očích se divoce zablesklo, odpověděl ale chladně: „Vyříd' mému bratrovi, že si vyslechnu, co mi chce říct.“

Po nějaké době se vůdce nepřátelské armády vynořil na stezce, pěšky, následován zbrojnošem a dvěma strážemi. Když překročil linii obléhání, jedinému muži, který tam držel hlídku, řekl: „Počkej, až se vrátím.“ Donalovi, který ho přišel odvést k lordu Aldaranovi, se dostalo vrcholně opovržlivého pohledu, Scathfell však vypadal zuboženě a všem bylo jasné, že se přišel vzdát. Z jeho armády nezbylo téměř nic, stejně jako ze zbraní Damona–Rafaela. Donal věděl, že jediným účelem jeho návštěvy je zachránit z porážky to málo, co se dá.

Lord Aldaran se rozhodl přijmout bratra ve své audienční síni a do místnosti vstoupil s Dorilys v náručí. Donal si vzpomněl, jak se tady všichni setkali naposledy. Scathfell teď vypadal starší, zachmuřenější, sehnutý pod drtivou tíhou porážky. Podíval se na Donala a na Dorilys v modrých šatech, a když mu představili Allarta, vrhl po něm pohled, ve kterém se zračila pochmurná úcta. I když byl Allart prohlášen za zrádce a rebela, Scathfell na něj stále ještě pohlížel s navyklou pokorou, hraničící s bázní nižšího šlechtice a mladšího syna vůči lordu Hasturovi. „Tak tedy bratře,“ začal Aldaran konečně. „Od té doby, co jsi naposledy přišel do této síně, se mnohé událo. Nikdy jsem si nemyslel, že tě zde ještě někdy uvidím. Pověz nám tedy – proč jsi mě žádal o slyšení? Přišel ses vzdát a omluvit za vzpouru proti mým právoplatným požadavkům?“

Scathfell ztěžka polkl, než mohl promluvit. Nakonec s obrovskou hořkostí pravil: „Jakou jinou možnost mám? Tvoje čarodějnická dcera rozprášila mou armádu a zabila mnoho mých mužů, stejně jako mého syna a dědice. Žádný člověk se nemůže takovým čarům postavit. Přišel jsem tě požádat o kompromis.“

„Proč bych měl s tebou jednat o kompromisech, Rachale? Proč bych tě neměl zbavit tvých pozemků a poct, které ti náleží jen z mé blahovůle, a nevyhnat tě nahého a skučícího jako zbitého psa, nebo nepověsit tě z cimbuří, abych všem ukázal, jak napříště naložím se vzbouřenci a zrádci?“

„Nejsem sám,“ oponoval Rachal ze Scathfellu. „Mám spojence, který je pravděpodobně silnější než ty i se svou čarodějnickou dcerou. Musím tě upozornit, že když se nevrátím do slunce západu, svolá Damon–Rafael své síly a rozboří ti tuto skálu přímo pod nohama, takže Aldaran se zřítí jako domeček z karet. Mám pocit, že jste tuto sílu okusili dnes ráno. Vojáky a armádu je možné zničit a rozehnat, jestli ale chceš, aby kouzelná síla rozlámala tuhle zemi na kusy, dělej, jak uznáš za vhodné. Avšak když teď znáš jeho sílu, netouží tě zničit. Pouze žádá, aby si mohl promluvit se svým bratrem, do slunce západu, oba beze zbraní, v prostoru mezi našimi armádami.“

„Allart Hastur je můj host,“ prohlásil Aldaran. „Proč bych ho měl vydat bratrově jisté zradě?“

„Zrada? Mezi bratry a ještě k tomu Hastury?“ ohradil se Scathfell, ve tváři spravedlivé rozhořčení. „Chce se svým bratrem uzavřít mír, stejně jako já, Michaili, chci uzavřít mír s tebou.“ Nemotorně, snad poprvé ve svém životě, poklekl na jedno koleno a sklonil hlavu.

„Porazil jsi mě, Michaili,“ pravil. „Stáhnou své armády. A věř mi, že to nebyla moje vina, že se tvá věž zřítíla. Skutečně jsem s tím nesouhlasil, lord Damon–Rafael však chtěl severním zemím ukázat svou moc.“

„Věřím ti,“ podíval se Aldaran na svého bratra s hlubokým smutkem. „Běž domů, Rachale,“ vyzval ho. „Běž v míru. Jenom tě požádám, abys přísahal, že budeš ctít manžela mé dcery jako mého dědice a nikdy proti němu nepozvedneš ruku ani meč, ať už otevřeně nebo pokradmu. Pokud tuto přísahu složíš ve světle kouzla pravdy, můžeš si Scathfell navěky ponechat a nikdo z nás tě nebude vyhánět.“

Scathfell pozvedl hlavu a v obličeji se mu svářily opovržení a hněv.

Donal ho pozoroval a pomyslel si: *Tohle teď neměl otec vymáhat! Myslí si, že bez něho Aldaran neudrží.* Viděl ale, že Scathfell se podrobí.

„Dej zavolat svou leronisku, ať vyvolá kouzlo pravdy,“ řekl, obličej strnulý a vážný. „Nikdy jsem si nemyslel, že se od tebe

něčeho takového dočkám, bratře, že po mně budeš chtít, abych se tak ponížil.“ Zatímco hledali Margali, neklidně tam postával a přešlapoval z nohy na nohu. Když *leroniska* přišla, vypadalo to, že chce před Donalem a Dorilys pokleknout. Potom najednou zařval: „Ne!“ a vyskočil znovu na nohy.

„Přisahat, že se nikdy nepostavím tomu panchartovi z Rockravenu a tomu tvému pekelnému spratkovi? To je mi Zandru milejší! Raději se vzepřu a zbavím zemi jejich čarů,“ zvolal a najednou se v jeho ruce zaleskla dýka. Donal vykřikl a vrhl se před Dorilys, ta však pronikavě zavřískla, v místnosti vybuchl modrý zážeh blesku, vzduch se rozžhavl do běla a Scathfell se skácel k zemi, na okamžik se prohnul v křeči smrtelného zápasu a potom znehybněl, polovina obličeje černá a sežehnutá k nepoznání.

V síni se rozhostilo ticho, ticho čiré hrůzy. „Býval by zabil Donala!“ rozkřičela se Dorilys. „Zabil by nás oba! Viděli jste tu dýku,“ a přikryla si obličej rukama. Donal překonal nevolnost, odepnul si plášť a milosrdně jím zuhelnatělé tělo zakryl.

Michail z Aldaranu ze sebe chraplavě vypravil: „Není žádná hanba zabít krivopřísežníka, který prahne po vraždě přímo na místě své porážky. Za to se, dcero, stydět nemusíš.“ Vstal ale z vysokého křesla a přešel místností k bratrovu tělu, poklekl u něho a odhrnul mu plášť z obličeje.

„Ach bratře, bratře,“ zasténal a suché oči mu plály. „Jak jsme se dostali tak daleko?“ Sklonil se a políbil ho na zčernalé čelo. Potom mu obličej opět jemně přikryl pláštěm.

„Odnes ho zpátky k jeho mužům,“ přikázal Scathfellovu zbrojnošovi. „Jsi svědkem, že zde nedošlo k žádné zradě, vyjma zrady tvého pána. Nehodlám se mstít. Jeho syn si může Scathfell podržet. I když by bylo jediné spravedlivé, abych ho dal jako zadostiučinění Donalovi a jim přidělil pouze statek na Vysokých útesech.“

Zbrojnoš, který věděl, že to, co Aldaran říká, je pravda, se tiše poklonil.

„Stane se, jak říkáš, lorde. Jeho nejstarší syn dovršil právě sedmnáct let a může převzít vládu nad Scathfellem. Co mám však

vyřídít lordu Hasturovi?“ Rychle se opravil: „Jeho Výsosti Damonu–Rafaelovi, králi této země?“

Allart se zvedl ze svého místa. „Můj bratr se hněvá na mne, lorde Aldarane. Sejdu dolů a setkám se s ním, neozbrojen, jak žádá.“

Cassandra vykřikla: „Allarte, ne! Má na srdci zradu!“

„I přes to se mu musím postavit tváří v tvář,“ trval na svém Allart. To on zatáhl panství Aldaranu do války nížin, i když měli dost svých vlastních starostí. Když za ním teď Allart nepřijde, zničí jim Aldaran pod nohama. „Tvrdí, že se chce se mnou smířit, stejně jako se lord Scathfell chtěl usmířit se svým bratrem. A myslím, že když to Scathfell říkal, mluvil čistou pravdu. Nemyslím, že útok na Donala plánoval, zaútočil v náhlém popudu a zaplatil za to. Je možné, že mě bratr chce jenom přesvědčit, že je skutečně právoplatným králem této země a bude mě žádat o podporu. Pravdou zůstává, že jsem před tím, než jsem věděl, co dělám, přísahal, že ho při tom podpořím. Možná mě právem nazývá zrádcem. Musím jít dolů a promluvit si s ním.“

Cassandra k němu přiskočila, pověsila se mu kolem krku a snažila se ho zadržet.

„Nenechám tě odejít! Nenechám! Zabije tě a ty to víš!“

„Nezabije mě, manželko,“ odmítl Allart a odtrhl ji od sebe silou, jakou proti ní ještě nepoužil. „Vím, co musím udělat a zakazuji ti, abys mi v tom bránila.“

„Ty mi zakazuješ?“ rozhněvala se. „Dělej, co si myslíš, že musíš udělat, manžel,“ procedila skrz zaťaté zuby, „vyříd’ ale Damonu–Rafaelovi, že jestli ti ublíží, pozvednu proti němu všechny muže, ženy a matrice v Hellersu!“

Jak však pomalu sestupoval po úbočí hory, měl pocit, že ho Cassandřin obličej doprovází a *laran* před ním nekreslil nic jiného než vize katastrof.

Damon–Rafael se mě téměř jistě pokusí zavraždit. Musím ho zabít jako první, jako se zabíjí zdivočelé zvíře, zuřivé a připravené k útoku. Jestliže se stane králem této země, uvrhne panství do takové zkázy a neštěstí, jaké ještě nepoznala.

Nikdy jsem nechtěl vládnout. Nikdy jsem neprahl po moci. Taková ctižádost je mi cizí. Byl bych spokojený, kdybych mohl dlít za stěnami Nevarsinu nebo ve věži v Hali nebo Tramontaně. Když mi

ted' ale laran ukázal, co se stane, jestliže se Damon–Rafael zmocní koruny, musím to nějak překazit. I kdybych ho měl zabít!

Ruka, kterou ponořil do ohně v Hali, mu trnula, jako by mu chtěla připomenout přísahu, kterou složil a kterou se ted' chystal porušit.

Jsem křivopřísežník. Jsem ale Hastur, potomek Hastura, o kterém se říká, že byl synem boha, a jsem zodpovědný za blaho této země a jejích lidí. Damona–Rafaela k nim nepustím!

K táboru to nebylo daleko, zdálo se mu ale, že leží až na konci světa a laran před ním zobrazoval prolínající se obrazy událostí, které se možná stanou, určitě stanou, které by se mohly stát, kdyby nezasáhl a těch, které se nikdy nestanou. V mnoha z těchto budoucností ležel bez života mezi kameny ze zřícené věže, s Damonovým nožem v hrdle a Damon–Rafael pokračoval dál k hradbám Aldaranu, aby se zmocnil severních zemí a panství, aby dlouhá léta vládl v hrůze a tyranii, pošlapal zbývající lidské svobody, odpůrce smetl ještě strašnějšími zbraněmi a nakonec s pomocí leronisek ovládl i mysl svých poddaných, udělal z nich poslušné otroky své vůle, bez vlastních přání a představ.

Jeho srdce křičelo stejně jako Michail z Aldaranu jen před malou chvílí: *Ach bratře, bratře, jak jsme se jen dostali tak daleko?*

Damon–Rafael nebyl zlý člověk. Byl však pyšný a toužil po moci a skutečně si myslel, že ví, co je pro lidi nejlepší.

Není tak nepodobný domnu Michailovi... Allart tu myšlenku rychle odehnal. Opět byl ztracen v děsivých vidinách vymazávajících přítomnost, ve vidinách své země pod vládou tyranského Damona–Rafaela.

Můj bratr ale není tak zlý. Ví vůbec o tom?

Nakonec se zastavil a uviděl, že stojí na místě, kde cesta tvoří rovinku, a všude kolem něj se kupí kameny ze zřícené věže hradu. Na druhém konci rovinky stojí jeho bratr Damon–Rafael a pozoruje ho.

Allart se beze slova poklonil.

Jeho laran křičel: *Tak tohle je místo tvé smrti.* Damon–Rafael však byl sám a zdálo se, že není ozbrojen. Allart rozpřáhl ruce, aby

ukázal, že i on je beze zbraní a bratři se k sobě začali krok za krokem přibližovat.

Damon–Rafael promluvil: „Máš věrnou a milující manželku, Allarte. Budu ti ji brát jen s těžkým srdcem. Ty ses však tomu sňatku bránil a ještě víc jsi nechtěl vzít ji k sobě do postele, takže si myslím, že pro tebe nebude tak těžké, když mi ji přenecháš. Svět a království jsou plné žen a já se postarám o to, aby ses oženil s takovou, která se ti bude líbit stejně jak ta původní. Cassandru ale musím dostat já. Potřebuji podporu Aillardů a zjistil jsem, že jí ještě před pubertou upravili geny, takže mi může porodit syna s darem Hasturů usměrňovaným geny Aillardů.“

Allart si odkašlal a řekl: „Cassandra je moje manželka, Damone–Rafaeli. Kdybys ji miloval, nebo kdyby toužila stát se královnou, v ničem bych vám nebránil. Já ji však miluji a ona miluje mne a tobě je lhostejná, znamená pro tebe jen figurku na šachovnici politických ambicí. Proto ti ji nepostoupím. To raději zemřu.“

Damon–Rafael zavrtěl hlavou. „Nemohu si dovolit vzít si ji přes tvou mrtvolu. K trůnu bych se nerad dostával přes smrt svého bratra.“

Allart se pokřiveně pousmál. „Tak ti cestu k trůnu přece jen mohu trochu znesnadnit, i kdyby mě to mělo stát život!“

„Tomu nerozumím,“ řekl Damon–Rafael. „Žádal jsi mě, abych tě manželství s Cassandrou ušetřil, a teď vedeš romantické řeči o lásce. Přísahal jsi, že mě podpoříš v cestě na trůn, a teď pomoc odmítáš a dokonce se mi v tom snažíš zabránit! Co se stalo, Allarte? Dokáže tohle s mužem udělat láska? Jestli ano, jsem rád, že jsem takovou lásku nepoznal!“

„Když jsem přísahal, že tě podpořím,“ pravil Allart, „nevěděl jsem, co by nás čekalo, kdyby ses stal králem. Ted’ jsem dal slib, že podpořím prince Felixe.“

„Emmasca nemůže být králem,“ namítl Damon–Rafael. „To je jeden z nejstarších zákonů.“

„Kdybys byl ty způsobilý stát se králem,“ opáčil Allart, „nepotloukal by ses tady se svou armádou a nesnažil se porobit si severní země! Čekal bys, až ti Rada nabídne korunu, a řídil se jejími pokyny.“

„Jak mohu lépe posloužit království, než rozšířit jeho moc a sílu i na země Hellersu?“ zvolal Damon–Rafael. „No tak, Allarte, nemáme žádný důvod, abychom se přeli... Cassandra má sestru *nedestru*, jsou si spolu podobné jako dvojčata. Vezmeš si ji za ženu a budeš můj vrchní rádce. Někoho s tvou jasnozřivostí a silou budu potřebovat. *Holá jsou záda bez bratru*... tak se to říká a věř mi, že je to pravda. Zapomeneme na naše různice, obejmeme se a budeme přátelé.“ *Potom je to beznadějné*, pomyslel si Allart. Damon–Rafael otevírá náruč k nabízenému oběti a Allart věděl, že v ruce skrývá dýku.

Takže se mi ani nedokáže rovně postavit a chystá se mě bodnout do srdce s rozpřaženou náručí, právě ve chvíli, kdy přijmu jeho přátelství, zoufal si. *Ach bratře můj*...

Vykročil do Damonova obětí a ve stejný okamžik se vypjal svým *laranem*, vycvičeným a vybroušeným ve Věži a v Nevarsinu, a Damona–Rafaela znehybněl, s dýkou v ruce odhalenou.

Damon–Rafael bojoval a snažil se uvolnit, Allart ale smutně zavrtěl hlavou.

„Takže ty jsi mě chtěl, bratře, obejmout a zároveň do mne vrazit dýku? Je to snad státnické umění, o kterém si myslíš, že z tebe udělá krále? Nikoliv, Damone–Rafaeli,“ řekl zarmouceně, ponořil se do Damonovy mysli a navázal kontakt. „Podívej se, jakým králem bys byl, můj bratře, který ses zřekl pout bratrství.“

Cítil, jak jeho *laran* zaplavuje Damonovu mysl obrazy budoucnosti: dobovačné války, krev a plnění, bezohledný vzestup k moci, zpustošená panství strnulá v tom, co nazývají vítězným mírem... mysl lidí vypálená do slepé poslušnosti, země otřesená a rozervaná válkou vedenou stále hrozivějšími a hrozivějšími zbraněmi, poddaní se sklánějí před králem, který se nestal laskavým pánem a ochráncem, nýbrž tyranem a krutovládcem nenáviděným jak nikdo před ním v říši...

„Ne, ne,“ šeptal Damon–Rafael a zápasil s dýkou ve své ruce. „Neukazuj mi víc. Nechci být takovým králem.“

„Nechceš, můj bratře? Máš *laran* Hasturů, kterým vidíš všechny volby. Podívej se sám, jakým králem bys chtěl být,“ řekl

Allart, uvolnil Damonovu mysl, tělo mu však stále nehybně svíral. „Postav se svému vlastnímu soudu. Podívej se, co uvidíš.“

Pozoroval Damona–Rafaela, viděl jak se mu po tváři šíří hrůza a děs a pomalu přechází v uvědomění a přesvědčení. S šíleným úsilím se potom osvobodil z Allartova sevření a pozvedl dýku. Allart tam pevně stál a věděl, že během okamžiku může ležet mrtvý u bratrových nohou – nebo se Damon–Rafael uviděl natolik jasně, že varování přijal?

„Takovým králem *nebudu*,“ zašeptal Damon–Rafael právě tak nahlas, aby ho Allart uslyšel. „Takovým *nebudu*,“ a jediným rychlým pohybem se rozmáchl a vrazil si dýku hluboko do prsou.

Zhroutil se k zemi a vydechl: „Ani tvá jasnozřivost nemůže vidět všechny konce, bratříčku,“ zakašlal a z úst se mu vyvalil proud jasně rudé krve. Potom Allart pocítil, jak jeho umírání odeznělo v prázdnotě.

29. Kapitola

Armády opustily údolí, avšak ve výšinách neustále duněl a rachotil hrom a nad horami vybuchovaly bludné blesky. Když Cassandra sešla do spodní síně hradu, rychle, znepokojeně se podívala na Allarta.

„Od té doby, co srazila Scathfella, bouře ani na chvíli neustává – ani na jedinou kratičkou chvíli. A sám dobře víš, že Renatu k sobě nepustí.“

Donal seděl s Dorilysinou hlavou v klíně. Dívka vypadala nemocně a byla rozpálená horečkou. V zatnuté pěsti pevně svírala Donalovu ruku a odmítala ji pustit. Modré oči měla zavřené. Když k ní však přistoupila Cassandra, s námahou je otevřela.

„Hlava mi z toho hromu tak třeští,“ zašeptala. „Nedokáží ho umlčet. Nemůžeš mi pomoci tu bouři zastavit, Cassandro?“

Cassandra se k ní sklonila. „Pokusím se o to. Myslím si ale, že je to jen tím, že jsi vyčerpaná, *chiyo*.“ Uchopila ji za ochablé prsty a s bolestivým výkřikem odskočila. Dorilys se divoce rozplakala.

„To jsem nechtěla, nechtěla! Pořád se to stává a nemůžu s tím nic udělat! Udeřila jsem Margali a také Kathy, když mě oblékala. Ach, Cassandro, zastav to, zastav to! Dokáže tu bouři někdo odehnat?“

Přistoupil dom Michail a sklonil se k ní. Obličej měl strhaný a utrápený. „No tak, no tak, poklade, nikdo ti nic nevyčítá!“ Otočil se a zmučeně se podíval na Cassandru. „Dokážeš jí pomoci? Donale, ty máš stejný druh *laranu*, nemůžeš pro ni něco udělat?“

„Co bych za to dal, kdybych to dokázal,“ povzdechl si Donal a kolébal Dorilys na pažích. Dívka se mu v náručí trochu uklidnila a Cassandra se vzpamatovala, napjala síly a znovu ji vzala za ruku. Tentokrát se nic nestalo, přesto ale měla strach, i když se snažila uvolnit do nezúčastněného klidu monitora. Přes Dorilysinu hlavu se

podívala na Renatu a ta zachytila její myšlenku: *Kéž by to nechala dělat tebe. Máš o tolik víc zkušeností.*

„Dám ti něco na spaní,“ řekla nakonec. „Možná si jen potřebuješ pořádně odpočinout, *chiyo.*“

Když Renata donesla uspávací lektvar, Donal přidržel nádobku Dorilys u rtů. Ta jej poslušně polkla, když však promluvila, byl její hlas naříkavý: „Mám teď takový strach spát. Pronásledují mě strašlivé sny, slyším padat tu věž a buráci ve mně hrom. Všechny ty bouře jsou teď v mé hlavě...“

Donal se postavil, Dorilys stále v náručí. „Odnesu tě, sestro, do postele,“ řekl, ale dívka se k němu pevně přimkla.

„Ne, ne! Prosím ne, mám hrozný strach být sama. Takový strach! Zůstaň, se mnou, Donale, prosím! Neopouštěj mě!“

„Zůstanu u tebe, dokud neusneš,“ slíbil jí Donal, povzdechl si a pokynul Cassandre, aby je následovala.

Šla za nimi a on nesl Dorilys chodbou a nahoru po dlouhém schodišti. Strop na konci chodby byl již nahrubo opraven, chodba však byla stále ještě zatarasena obrovskou hromadou kamenů, omítky a suti ze zřícené věže. Cassandra si pomyslela: *Není divu, že to v nočních můrách stále slyší!*

Donal odnesl Dorilys do její komnaty, položil ji na postel a povolal ženy, aby jí uvolnily šaty a zuly ji. Ale i když už byla zachumlaná pod přikrývkami, pustit jeho ruku stále odmítala. Mumlala něco, čemu Cassandra nerozuměla. Donal ji jemně pohladil po čele.

„Teď o tom nemůže být ani řeč, *chiyo.* Jsi nemocná. Až zase budeš v pořádku a silná, zcela uzdravená z nemoci dospívání – potom ano, jestli si budeš přát. To jsem ti slíbil.“ Sklonil se, aby ji zlehka políbil na čelo, ona si ho však k sobě přitáhla oběma rukama tak, že se jejich rty setkaly a polibek, který mu vtiskla, nebyl zdaleka dětský ani sesterský. Donal se odvrátil a vypadal utrápeně a v rozpacích.

„Spi, dítě, spi. Jsi velice unavená a dnes večer musíš mít sílu na slavnost vítězství ve Velké síni.“

Položila hlavu na polštář a usmála se.

„Ano,“ zamumlala ospale. „Poprvé budu sedět ve vysokém křesle jako lady z Aldaranu... a ty vedle mě... manželi...“

Silný uspávací prostředek už začínal působit. Oči se jí zavřely, Donalovu ruku však nepustila, a i když už spala, trvalo nějakou dobu, než uvolnila prsty a Donal ji mohl vytáhnout. Cassandra celou scénu sledovala a bylo jí to nepříjemné, přestože velice dobře věděla, že to byl jeden z důvodů, proč Donal chtěl, aby přišla.

Neví, co dělá. Nesmíme jí nic vyčítat, když je pod takovým tlakem, chudák dítě. Vnitřně však tušila, že Dorilys si je dokonale vědoma toho, co dělá, a ví velice dobře proč.

Na svůj věk je příliš vyspělá...

Když se vrátili zpátky do síně, Renata se na ně tázavě podívala a Donal řekl: „Ano, už spí. Ale u všech bohů, sestřenice, cos jí to dala, že to tak rychle zabralo?“

Renata jim to řekla a Donal na ni zděšeně vytřeštil oči.

„Tohle? Dítěti?“

Dom Michail podotkl: „To by byla příliš velká dávka i pro dospělého muže umírajícího na černou sněť! Není to nebezpečné?“

„Neodvážila jsem se dát jí něco slabšího,“ odpověděla Renata. „Poslouchejte.“ Zvedla ruku, aby zmlkli, a z bezmračného nebe k nim dolehlo burácení a rachot hromu. „I teď ji pronásledují sny.“

„Požehnaná Cassildo, smiluj se!“ zašeptal dom Michail. „Co ji trápí?“

Renata věčně odvětila: „Její *laran* se vymkl kontrole. Nikdy jsi jí neměl dovolit použít ho ve válce, můj lorde. Když ho vypustila na zneprátené armády, ztratila nad ním vládu. Poprvé jsem toho byla svědkem v protipožární stanici, když si hrála s bouří a byla potom předrážděná a dostala závrať. Jen si vzpomeň, Donale! Tenkrát ale ještě nedosáhla plné síly žensství. Nyní – veškeré ovládání, které jsem ji naučila, z její mysli zmizelo. Nevím co bychom pro ni mohli udělat.“ Otočila se a hluboce se poklonila Aldaranovi.

„Můj lorde, již jednou jsem tě o to žádala a ty jsi odmítl. Myslím, že nyní jinou možnost nemáme. Zapřísahám tě, nech mě vypálit její psychická centra. Možná že teď, když spí, bychom to pořád ještě mohli udělat.“

Aldaran se na Renatu zděšeně podíval.

„Když nás její *laran* všechny zachránil? Co by to s ní udělalo?“

„Myslím... *doufám*,“ opravila se Renata, „že by se nestalo nic jiného, než že by jí to zbavilo blesků a hromů, které ji tak mučí. Byla by bez *laranu*, po ničem jiném však teď netouží. Slyšel jsi, jak prosila Cassandru, aby ji zbavila dunění hromu. Patrně by nebyla ničím víc, ani míň, než obyčejnou ženou své kasty, sice zbavená daru *laranu*, ale stále krásná, nadaná, s nádherným hlasem. Stále ještě by mohla...“ zaváhala, slova jí nešla přes jazyk. Potom se podívala zpřímá na Donala a pokračovala: „Stále by mohla dát tvému klanu dědice s krví Aldaranů, nadaného *laranem* z jejích genů. Nikdy by neměla mít dceru, syna by však mohla Aldaranu dát.“

Donal jí řekl o slibu, který Dorilys během obléhání hradu dal.

„To je jenom spravedlivé,“ odpověděla mu tenkrát. *Jestli musí být Dorilys celý život svázána spojením catenas v manželství, které jí bylo vnuceno ještě před tím, než byla dost stará na to, aby něco o lásce a manželství poznala, pak v manželství, ve kterém bude mít jméno a důstojnost manželky, nikdy však manželovu lásku, je jediné spravedlivé, když bude mít něco, co bude patřit jen jí, co bude milovat a hýčkat. Nebudu jí závidět dítě Aldaranu. Bylo by sice lepší, kdyby si za jeho otce vybrala někoho jiného než Donala. Jak se ale její život bude muset odvíjet, není pravděpodobné, že by nějakého takového muže poznala. A je to vůle lorda Aldarana, aby až odejde, na jeho místě vládl Donalův syn. Nebudu řevnit na Dorilys, že má Donalovo dítě. Jsem to já, kdo je jeho manželka, a my všichni to víme, nebo alespoň brzy vědět budeme.*

Ted' se Renata prosebně dívala na lorda Aldarana a Allart si vzpomněl na obraz, který viděl svým *laranem*. Právě v této síni provolávají Aldaranovi vazalové slávu dítěti, které dom Michail drží vysoko nad hlavou a prohlašuje za nového dědice aldaranské krve. Allart přemítal, proč mu jeho jasnozřivost ukazuje pouze tento jediný moment. Všechno ostatní halily noční můry a bouřková mračna. Přítomní telepati to však v Allartově mysli zahlédli a Aldaran zvolal: „Já jsem vám to říkal!“ a v očích měl svůj nelítostný pohled jestřába.

Donal sklonil hlavu, aby se nemusel na Renatu podívat.

„Udělat jí něco takového je strašlivé, když nás všechny zachránila. Jsi si jistá, že by to nezpůsobilo ještě něco horšího – že

bys zničila jen její psychická centra a zbytek zůstal nepoškozený?“ zeptal se lord Aldaran.

Renata neochotně odpověděla: „Můj lorde, žádná *leroniska* na světě nemůže něco takového slíbit. Miluji Dorilys, jako by byla moje vlastní, a ochotně bych jí dala veškerou svou sílu a dovednosti. Nevím však, kolik jejího mozku *laran* nebo tyhle bouře poškodily. Víš, že elektrický náboj *uvnitř* mozku se promítá do křečovitých záchvatů těla. Dorilysin *laran* elektrické náboje v mozku nějak převádí do hromů a blesků elektrického pole planety. Nyní se vymkl kontrole. Říká, že bouře jí zuří *uvnitř* těla. Nevím, k jak velkým škodám došlo. Je možné, že zničím část její paměti nebo inteligence.“

Donal zbělel hrůzou. „Ne!“ vykřikl a byla to úpěnlivá prosba. „Byl by z ní potom idiot?“

Renata se na něj nepodívala. „Nemohu odpřisáhnout,“ pronesla velice tiše, „že něco takového je vyloučeno. Udělám pro ni, co je v mých silách. Skutečně by se to však mohlo stát.“

„Ne! Bohové stůjte při nás – příbuzná, ne!“ zvolal Aldaran, starý jestřáb vyburcovaný do střehu. „Jestli tady existuje sebemenší možnost – ne, takové riziko nemůžu podstoupit. I kdyby to bylo pro její dobro, sestřenice, žena, která je dědičkou Aldaranu nemůže žít jako nějaký prostý člověk bez *laranu*. To ať je raději mrtvá!“

Renata dala úklonou najevo, že se vzdává. „Doufejme, že to tak daleko nedorazí, můj pane.“

Lord Aldaran přejel všechny přítomné pohledem. „Uvidíme se dnes večer na slavnosti vítězství,“ uzavřel. „Musím teď jít dohlédnout, aby přípravy proběhly podle rozkazů.“ Vyšel ze síně, hlavu domýšlivě vztyčenou.

Renata se za ním dívala a myslela si: *Je to chvíle jeho triumfu. Aldaran je teď nevyvratitelně jeho, i přes škody války nepokořený. A Dorilys je součástí tohoto triumfu. Chce ji mít po boku, hrozbu a zbraň do budoucna.* Uslyšela, jak hromy slábnou a odumírají, a projela jí hrůza.

Dorilys spí, droga zahnala děs i hněv.

Brzy se však probudí. A potom?

Bylo pozdě odpoledne, slunce zapadalo a hromy stále mlčely. Allart s Cassandrou stáli na balkónu nad svými komnatami a dívali se dolů do údolí.

„Sotva mohu uvěřit, že je po válce,“ řekla Cassandra.

Allart přikývl. „A velice pravděpodobně i po válce s Ridenowy. Byl to můj otec a Damon–Rafael, kdo je chtěl porazit a zahnat zpět. Nemyslím, že někomu jinému v Serraisu vadí. Určitě ne serraiským ženám, které je přivítaly s otevřenou náručí a pojaly za manžely.“

„Co se teď stane v Thendaře, Allarte?“

„Jak bych to mohl vědět?“ Úsměv jejího manžela byl neradostný. „Nedokonalost mé jasnozřivosti se prokázala už mnohokrát. Nejpravděpodobnější je, že princ Felix bude vládnout tak dlouho, dokud Rada nevyhlásí jeho následovníka. A dobře víš, koho nejspíš zvolí.“

Zachvěla se a nešťastně vydechla: „Ale já nechci být královnou.“

„Stejně jako já nechci být králem, lásko. Zapletli jsme se však do velkých událostí naší doby a není tomu vyhnutí.“ Povzdechl si. „Jestli se tak stane, první, co učiním, bude, že Felixe Hastura jmenuji svým vrchním rádcem. Byl zrozen pro trůn a vychováván v umění panovat. Je také *emmasca* a díky krvi *chieri* dlouhověký, takže může přežít dva až tři krále. Jelikož nikdy nemůže zplodit syna, který by mě chtěl vytlačit, bude nejužitečnějším a nejnestrannějším z rádců. My dva bychom spolu mohli být něčím jako společným králem.“

Objal Cassandru kolem pasu a přitáhl ji k sobě. Damon–Rafael mu to připomněl: s Cassandřinými upravenými geny by spojení krve Hasturů a Aillardů přece jen mohlo být možné. Cassandra sledovala jeho myšlenky a nahlas řekla: „Ve Věži jsem se naučila, jak nepočít dítě, které by mě při porodu zabilo nebo neslo smrtelné geny, které by ho zničily v dospívání. Vždycky tam bude malé riziko...“ Podívala se mu do očí a usmála se. „Přežili jsme toho však spolu tolik, že takové riziko můžeme podstoupit.“

„Až nadejde vhodný čas, můžeme se o to pokusit,“ řekl, „ale i kdybychom neměli takové štěstí, Damon–Rafael má půltucet synů *nedestrů*. Alespoň jeden z nich by měl mít vlastnosti, které by z něho

udělaly dobrého krále. Myslím, že jsem se o hrdosti, která žene muže, aby usilovali o korunu pro své syny, víc než dost poučil.“ V budoucnosti zahlédl nejasný zamlžený obraz chlapce, který po něm převezme korunu a byl z krve Hasturů. Jestli to však byl jeho vlastní syn nebo syn jeho bratra, nevěděl a ani vědět nechtěl.

Smrt bratra ho bolela a tížila víc, než si hodlal připustit. *I když jsem se rozhodl, že ho v sebeobraně zabiju, i když jsem to byl já, kdo před ním podržel zrcadlo jeho srdce a dohnal ho, aby do sebe obrátil svůj vlastní nůž, cítím zármutek.* Věděl, že smutku a pocitu viny z rozhodnutí, které bylo vlastně prvním počinem jeho vlády, se nikdy nezbaví. A stejně tak věděl, že nikdy nepřestane truchlit – ne po mocichtivém potenciálním tyranovi, kterého dohnal k sebevraždě, ale po velkém bratrovi, kterého miloval a který s ním plakal na otcově hrobě.

Tenhle Damon–Rafael zemřel před dlouhými, dlouhými lety – pokud někdy žil jinde než v Allartově vlastní představitivosti!

Na obloze se ozvalo slabé zadunění hromu a Cassandra strnula. Potom si všimla tmavé opony deště, která se roztáhla nad vrcholky za údolím, a oddechla si: „Myslím, že je to jen obyčejná letní bouře. Nemůžu ale slyšet hrom, aniž bych si nevzpomněla...“ odmlčela se. „Allarte! Myslíš, že Renata má pravdu? Neměl jsi *domna* Michaila přesvědčit, aby ji nechal zničit Dorilysin *laran*, když usnula?“

„Já nevím,“ řekl Allart utrápeně. „Po všem, co se stalo, bych se na svou jasnozřivost nechtěl spoléhat. Když jsem byl chlapec na prahu dospělosti, byl pro mne můj *laran* také prokletím. Kdyby mi býval tenkrát někdo nabídl, že mě ho zbaví, s radostí bych přijal. A přece – přece...“ Natáhl paži, přivinul si ji k sobě a vybavil si dny, kdy se krčil pod ochromující hrůzou *laranu*. Ustálilo se to, když dosáhl mužství. Ted' věděl, že bez svého *laranu* by už dávno nebyl naživu. „Až Dorilys dospěje, možná také najde vyrovnanost a sílu, aby se těmito zkouškám dokázala postavit.“

Stejně jako já. A stejně jako ty, láska.

„Měla bych za ní jít,“ připomněla Cassandra stísněně a Allart se zasmál.

„To je ti, miláčku, podobné – ty, která máš být královnou, běháš k lůžku nemocného děvčete, a to ani není tvoje poddaná!“

Cassandra hrdě vztyčila svou malou hlavu.

„Ještě než jsem vůbec pomyslela na to, že bych mohla být královnou, jsem byla monitorem a léčitelkou. A doufám, že své schopnosti nikdy nikomu potřebnému neodmítnu!“

Allart pozvedl její prsty k ústům a políbil je.

„Kéž bohové dají, lásko, abych byl také tak dobrým králem!“

Uvnitř hradu zaslechla hrom i Renata a jak se připravovala na slavnost vítězství, vzpomněla si na Dorilys.

„Jestli máš na ni, Donale, vůbec nějaký vliv,“ řekla, „pokus se ji přesvědčit, že jí nepřeji nic zlého. Potom s ní možná budu moct zase pracovat a obnovit vládu nad *laranem*, které jsem jí začala učit. Bylo by snazší vrátit se tam, kde jsme přestali, než začínat znovu od začátku.“

„Udělám to,“ souhlasil Donal. „Nebojím se jí. Proti mně a otci nikdy blesk neobrátila, a jestli má dost sebeovládání na tohle, nepochybuji, že se naučí ovládat i v jiných věcech. Je teď velice unavená, vyčerpáná a v zajetí nemoci dospívání. Až bude zase v pořádku, znovu nad sebou získá kontrolu. Tím jsem si jistý.“

„Ať bohové dají, abys měl pravdu,“ odpověděla s úsměvem a snažila se skrýt slzy.

Neočekávaně prohlásil: „Na slavnosti vítězství, nejdražší – chci otci a Dorilys povědět, jak to s námi vypadá.“

Renata rozhodně zavrtěla hlavou. „Nemyslím, že je na to teď vhodná doba, Donale. Ještě by to neunesla.“

„Přesto,“ zamračil se Donal, „jí už nechci lhát. Škoda, že to viděla Cassandra a ne ty, jak se na mne pověsila, když jsem ji odnesl do postele. Chci, aby věděla, že ji budu vždy milovat a chránit, nechci ale, aby mi špatně rozuměla a vytvářela si o našem vztahu mylnou představu. Na dnešní slavnosti – až bude sedět po mém boku jako má manželka...“ Zarazil se a nešťastně si vzpomněl na polibek, který mu Dorilys vtiskla a který vůbec nebyl sesterský.

Renata si povzdechla. Alespoň část Dorilysiných problémů byla způsobena nemocí dospívání, emocionálním a psychickým zvratem, který nezralého telepata v dospívání často poškodí. Aldaran takto ztratil tři téměř dospělé děti. Renata, ve Věži vycvičený

monitor, věděla, že nebezpečí nemoci dospívání částečně spočívá i v náhlém probuzení nejen telepatických schopností, ale i tlaků rozvíjející se a ještě nekontrolované sexuality. Dorilys to zastihlo velice mladou. Používání *laranu* zapůsobilo jako skleníková síla a všechny tyto zvraty uspíšilo. Není divu, že se pod vlivem všech těchto nových schopností a pocitů obrátila ke staršímu chlapci, který byl od nejranějšího dětství jejím oblíbencem a idolem, ochráncem – a nyní, krutou hříčkou osudu, které ještě nemohla rozumět, také manželem.

„Je pravda, že přežila první útok nemoci dospívání a ten bývá často nejhorší. Možná, když se probudí uklidněná a odpočatá... ale na slavnosti vítězství, Donale? Když bude poprvé sedět po tvém boku jako tvoje manželka? Chceš jí tuto radost zkazit?“

„Bude někdy lepší čas?“ zeptal se Donal s úsměvem. „Chci svému otci konečně povědět, jak to mezi námi je, dokonce i před Dorilys. Musí se dozvědět, že pod srdcem nosíš mé dítě *nedestro*. Není to dědic, kterého chce pro Aldaran. Měl by ale vědět, že toto dítě bude levou paží a zbrojnošem Aldaranu, stejně jako já, když mě moje matka přivedla. Opravdu, lásko, už to nemůžeme dlouho držet v tajnosti. Těhotenství, stejně jako krevní msta, dozrávají všem na očích. Nechci, aby si někdo myslel, že se zbaběle stydím za to, co jsem udělal. Jakmile to jednou uznám a oznámím, tvůj status bude, milovaná, vzat v ochranu. Dokonce i Dorilys ví, že podle civilizovaných zákonů je povinností manželky starat se o blaho dětí, které její manžel zplodil. A myslím, že v tuto chvíli Dorilys jakákoliv povinnost manželky potěší. Měla takovou radost, když otec řekl, že má na slavnosti vítězství sedět jako dědička vedle svého chotě.“

„Možná máš pravdu,“ vzpomněla si Renata, jak Dorilys, která normálně šití nenávidí, hrdě zdobila sváteční košili pro Donala – tradiční úkol manželky. Donal měl pravdu: jeho manželství s Dorilys je jen fiktivní, zvyk by však měl být dodržen a jeho povinností bylo říct Dorilys, že jiná žena čeká jeho dítě.

Donal si vybavil, že byl u toho – jako desetiletý chlapec –, když dom Michail oznámil lady Deonaře, že Aliciane z Rockravenu je s ním těhotná. Deonara vstala, před všemi obyvateli hradu Aliciane objala a odvedla ji od stolu žen k vysokému křeslu a

formálně se s ní napila vína ze stejného poháru na znamení, že nenarozené dítě přijímá. Renata se nevesele zasmála, když si tento rituál představila s Dorilys.

„Upřímně ji miluješ,“ pokračoval Donal, „a já doufám, že si na to vzpomene. A je tady ještě jedna věc. Dorilys je impulzivní a propadá zlostným náladám, záleží jí však na tom, aby si před domácími zachovala důstojnost lady z Aldaranu. Jakmile k tobě jednou bude muset být zdvořilá při oficiální příležitosti, uvědomí si, jak laskavá jsi k ní byla. Nic by mě nepotěšilo víc, než kdybych viděl, jak se usmíříte. Bude vědět, že ji miluji, vážím si jí a budu se o ni vždy starat. Dokonce jí dám dítě, když bude chtít. Bude jí ale jasné, co ode mne může očekávat a co ne.“

Renata si povzdechla a vzala ho za ruce.

„Jak tedy chceš, lásko,“ řekla. „Nedokáži ti nic odmítnout.“

Byla doba, ani ne před rokem, kdy jsem Cassandre Aillard s hrdostí říkala, že nevím, co je to milovat muže, podržovat své nejlepší přesvědčení jeho vůli. Dospějí k tomu dříve nebo později všechny ženy? A já jsem si ji za to troufala odsuzovat!

Když se později večer u dveří hodovního sálu setkali s Donalem, odvedl ji k jejímu místu u stolu žen a Renata si pomyslela, že to stejně tak dobře mohla před shromážděnými obyvateli hradu Aldaran nahlas vykřičet. Bylo jí to však jedno. Kdyby se bývalo vše odehrálo podle předpokladů, byli by s Donalem oddáni o noci zimního slunovratu a jejich zápěstí by zdobila *catenas*. Aldaran vnutil Donalovi jiné manželství, nebyla však ani první ani poslední ženou, která lpěla na milencovi vehnaném do účelového manželství s jinou.

Pozorovala, jak Donal zaujímá své místo v křesle u vysokého stolu. Líbil se jí i ve starých odřených kožených kalhotách a vybledlém kabátci, které nosil během obléhání, teď si však oblékl své nejlepší šaty. Na hrdle se mu třpytil ohňový kámen a po boku meč vykládaný drahokamy. Vlasy měl nakadeřené a prsty mu zdobily prsteny. Vypadal krásně a vznešeně. Starý dom Michail v dlouhém, tmavě zeleném kožešinovém plášti se širokými rukávy a drahocenným pásem působil hrdě i shovívavě zároveň. Křeslo

Dorilys bylo prázdné a Renata si říkala, jestli je stále ještě v zajetí narkotického spánku. Spánek by jí rozhodně posloužil lépe než veselí slavnosti. U vysokého stolu seděli vedle Donala a lorda Aldarana již jen Allart s Cassandrou, jako čestní hosté nejurozenějšího původu, a *Ieroniska* Margali, která byla šlechtična a Dorilysina pěstounka. Za normálních okolností by tam seděla i Renata jako Dorilysina společnice a učitelka, stejně jako *coridom* nebo-li správce panství, vrchní stolník, kastelán a další tři nebo čtyři činovníci Aldaranu. Na takových výjimečných slavnostech však sedávali vedle lorda Aldarana jen členové nejužší rodiny a hosté stejného nebo vyššího společenského postavení. Šlechtici a funkcionáři měli svá místa buď u ženského stolu, kde seděla Renata s lady Elisou a ostatními ženami panství, nebo u mužského stolu společně s domácími rytíři a důležitými muži hradu. Dolní síň byla naplněna méně urozenými příslušníky dvora, vojáky, strážemi, služebnictvem, každým až k poslednímu podkonímu a dojičce.

„Proč se díváš na Dorilysino prázdné křeslo?“ zeptala se Cassandra.

„Na okamžik jsem měl pocit, že tam sedí,“ zamumlal Allart znepokojeně. Zahlédl podivný zášleh blesku a pomyslel si: *Jsem přetažený. Lekám se i stínů. Možná jsou to jen dozvuky obléhání!*

Dom Michail se naklonil k Margali a zeptal se, co zdrželo Dorilys. Potom přikývl, povstal a oslovil hosty shromážděné ve Velké síni.

„Poděkujme bohům, že armády, které nás obléhaly, jsou rozprášeny a odtáhly do svých domovů. To, co zničily, postavíme, to, co pošlapaly, vzkřísíme.“ Pozvedl číši. „Nejprve si připijme na ty, kdo ve válce položili své životy.“

Allart vstal s ostatními a v tichosti připil na počest obětí.

„Teď bych měl promluvit o živých,“ pokračoval lord Aldaran. „Tímto zde prohlašuji, že děti všech mužů, kteří při obléhání hradu zahynuli, budou podle otcova postavení vychovány buď v mém domě nebo v domácnosti některého z mých vazalů.“ Zvedly se děkonné výkřiky oceňující Aldaranovu velkorysost. Když umlkly, mluvil dál.

„Kdyby se jejich vdovy chtěly znovu vdát, moji správcové jim najdou vhodné manžely, pokud se vdát nechtějí, zajistím jim důstojné živobytí.“

Když já sot znovu umlkl, pravil: „Teď hodujme a veselme se, nejprve však připijeme tomu, kdo nejvíc přispěl k obraně hradu – mému chovanci Donalu z Rockravenu a manželovi mé dcery Dorilys, lady z Aldaranu.“

Pod ochranou nadšených ovací Cassandra zašeptala: „Kéž by tady Dorilys byla, aby slyšela, jak ji oslavují.“

„Já nevím,“ namítl Allart pomalu. „Rekl bych, že už teď je na své schopnosti a postavení příliš hrdá.“

Dom Michail se podíval k místu, kde seděli Allart s Cassandrou. „Velmi by mě těšilo, kdybys mohl zůstat, bratranče, a pomohl mi navrátit do panství pořádek. Nepochybuji však, že to nebude dlouho trvat a povolají tě do Thendary. Tvůj bratr je mrtvý a ty jsi dědicem elhalynského panství.“ Najednou zpozorněl. Uvědomil si, že již nejedná s příbuzným, přítelem a sobě rovným šlechticem, nýbrž s budoucím králem, se kterým bude muset brzy navázat opatrné vztahy taktické diplomacie. Měl před sebou lorda Hastura, který bude ještě před dnem letního slunovratu sedět na trůně v Thendaře.

Allart měl pocit, že dom Michail najednou každé slovo pečlivě zvažuje.

„Doufám, že zůstaneme navždy přátelé, bratranče.“

Allart upřímně odvětil: „Pevně věřím, že Thendaru a Elhalyn budou vždy spojovat pevná pouta přátelství.“ *V duchu si říkal: Cožpak již nikdy nemám poznat upřímné přátelství, obyčejný osobní vztah?* Ta myšlenka ho rozesmutnila.

Dom Michail pravil: „Odklidit trosky ze zřícené věže nám potrvá půl roku a dvakrát tak déle bude trvat znovu ji postavit, použijeme-li běžné prostředky. Co myslíš, Donale – mám poslat pro matriční pracovníky, možná z Tramontany, možná z nížin, aby přišli a odklidili trosky?“

Donal přikývl. „Musíme myslet na lid, který armády vyhnaly z domovů. Jarní setba se již teď opozdila, a kdybychom ji ještě odkládali, sklizeň by byla letos v našich horách hladová.“

Dom Michail kývl: „Ano, a mohou také navrhnout novou věž a vztyčit ji pomocí matrice. Bude to nákladné a zdlouhavé, dodá to však hradu na vznešenosti a až tady jednou budou vládnout tvé a Dorilysiny děti, určitě budou chtít mít strategický bod, ze kterého přehlednou okolní krajinu. I když si myslím, že potrvá dlouho, velice dlouho, než někdo proti pevnosti Aldaran vyše ozbrojenou moc!“

„Kéž je takový den co nejvíc vzdálený,“ řekl Donal. „Doufám, že ve vysokém křesle budeš sedět ještě dlouhá léta, otče.“ Povstal a uklonil se. „Když dovolíš, pane,“ omluvil se, opustil své místo a vykročil k ženskému stolu, kde seděla Renata.

„Pojď, má lásko, a promluvme s mým otcem. Až se k nám Dorilys později připojí, bude můj otec znát pravdu a nebude už mezi námi panovat žádná přetvářka.“

Renata přijala jeho nabízenou ruku s úsměvem. Cítila se nahá a vystavená všem na odiv, uvědomovala si však, že je to cena kterou za svou lásku platí. Bývala si mohla vybrat odejít a vrátit se ke své rodině, když si Donal vzal jinou manželku. Obyčejná žena by tak učinila. Renata se však rozhodla zůstat jako Donalova *barragana* a nestyděla se za to. Proč by měla váhat překročit ten malý prostor mezi ženským stolem a vysokým křeslem a usednout po Donalově boku?

Allart je s obavami pozoroval a říkal si, co by se stalo, kdyby se Renata a Dorilys setkaly tváří v tvář. Ne... Dorilys tady nebyla, do síně nepřišla. *Laran* mu však ukazoval podivné nezaostřené obrazy Dorilys a Renaty a v obličejích se jim odráželo pološílené vzrušení. Začal se zvedat z křesla, potom si ale se zoufalstvím uvědomil, že není nic, co by mohl udělat, na co by se mohl zaměřit, nic, co by se *zatím* stalo. Hluk a zmatek ve Velké síni, které mu *laran* zobrazil, jej však svazovaly hrůzou. Rozhlížel se kolem sebe, zmatený peklem svého *laranu* a skutečnou scénou ve Velké hale, kde se ozývaly jen radostné výkřiky mnoha lidí hlučně hoduujících na slavnosti vítězství.

„Upřímně Dorilys miluji,“ promluvila Renata. „Za nic na světě bych jí nezkřivila ani vlas na hlavě. Pořád si ještě myslím, že bychom jí to neměli říkat, dokud se nezotaví z nemoci dospívání.“

„Když na to ale přijde sama od sebe, bude se velice hněvat a právem,“ namítl Donal a odváděl Renatu k vysokému křeslu. „Musíme to říct otci, i když Dorilys to ještě můžeme zamlčet.“

„Co je to, co chcete říct otci a přede mnou zamlčet, manželi?“

Jemný dětský hlas zazněl do ticha jako výbuch granátu. Síní přicházela Dorilys, omámeně, téměř náměsíčně, ve svých slavnostních modrých šatech, vlasy svázané nízko na šíji a vypadala ve svém dospělém oblečení víc dětsky než kdykoliv předtím. Allart a Margali povstali a dom Michail k ní napřáhl ruku a zvolal: „Drahé dítě, jsem rád že je ti už tak dobře, že se k nám můžeš připojit,“ Dorilys si ho však nevšímala a upírala oči na Donala s Renatou, jak se drží za ruce.

Najednou vykřikla: „Jak se odvažuješ o mně tak mluvit, Renato!“

Renatě se nepodařilo zakrýt, jak sebou překvapeně a provinile trhla. Podívala se však na Dorilys s úsměvem.

„Dítě moje,“ pronesla měkce, „neřekla jsem o tobě nic jiného, než že jsi mi drahá a že tě miluji. Jestli je zde něco, co jsme ti zatajili, bylo to jen proto, že jsme tě chtěli ušetřit vzrušení, když jsi byla vyčerpaná a přetížená nemocí dospívání.“ Srdce se jí však rozbušilo, když viděla výraz v Dorilysiných očích, ponurý, vytřeštěný, na samé hranici zdravého rozumu a pochopila, že Dorilys opět čte myšlenky, stejně jako tenkrát při své slavnosti dospělosti: nikoliv jako zkušený telepat, nýbrž nahodile, v bláznivém kaleidoskopu neúplnosti. Potom se Dorilys s nečekaným výbuchem vzteku a pochopení obrátila k Donalovi.

„Ty!“ křičela ve zběsilé zuřivosti. „Tys jí dal to, co jsi odmítl dát *mně*! Teď si myslíš... plánuješ, že *ona* porodí dědice Aldaranu!“

„To ne, Dorilys,“ protestovala Renata, ale dívka byla tak nepřičetná, že ji neslyšela.

„Myslíš si, že to nevidím? Myslíš si, že nevím, že můj otec vždycky chtěl, aby tvé dítě bylo dědicem? Nechal tě zplodit dítě s cizinkou, jen aby dostal ze hry *mne*.“

Donal ji chtěl vzít za ruce, Dorilys ho však odstrčila.

„Slíbil jsi mi to, Donale,“ vrískala pronikavě. „Slíbil jsi mi to a snažil ses mě ukonejšit výmluvami, jako bych byla malé dítě, které

se nechá uchlácholit pohádkami, a zatímco jsi mi lhal, celou dobu jsi chtěl, aby tvého prvního syna porodila *ona*. To se jí však nepodaří, to přísahám. To ji raději srazím bleskem!“

Síní proletěl blesk a ozvalo se hlasité, téměř ohlušující zaburácení hromu. V hrobovém tichu, které se rozhostilo, když odezněl, se Cassandra zvedla a rychle vykročila k Dorilys.

„Dorilys, drahé dítě, pojd' ke mně.“

„Nedotýkej se mě, Cassandro!“ zaječela Dorilys. „Ty jsi mi také lhala. Jsi její přítelkyně, nikoliv moje. Moc dobře jsi věděla, co mi kuje za zády a spřáhla ses s ní. Jsem tady úplně sama, nikdo mě nemá rád.“

„Dorilys, milují tě úplně *všichni*,“ řekl Donal.

Dom Michail se však vztyčil, chladný a hněvivý. Pozvedl ruku a rozkazovačným hlasem zaburácel: „*Dorilys! Příkazuji ti, bud' zticha!*“

Dívka znehybněla a zmlkla.

„To je neslýchané!“ hřměl lord Aldaran a tyčil se nad ní jako hora. „Jak se odvažuješ způsobit na slavnosti takovou ostudu? Jak se odvažuješ mluvit tímto způsobem se svou příbuznou? Okamžitě si sedni na své místo a bud' zticha!“

Dorilys učinila krok k vysokému stolu a Renata si s obrovským ulehčením pomyslela: *Koneckonců i se všemi těmi schopnostmi je to ještě dítě. Je zvyklá poslouchat dospělé. Je stále ještě příliš mladá, než aby se otci vzepřela.*

Dorilys udělala pod rozkazovačným hlasem ještě jeden krok a pak se z něj vysmekla.

„Ne!“ křičela, zmítala sebou a ve svéhlavém vzteku dupala nohama do podlahy tak, jak to Renata často viděla v prvních dnech na hradě. „To nedopustím! Nenechám se takhle ponižovat! A ty, Renato, která ses mi takhle odvážila zkřížit cestu, v pýše, že máš od mého manžela víc než prázdná slova a sliby a dětské polibky na čelo, na mě svoje těhotné břicho vystrkovat nebudeš. To tedy ne!“

Prudce se otočila a obličej se jí rozzářil blesky.

A Allart viděl to, co mu již jednou předvídavost v této síni ukázala, dětský obličej ověncený září blesků...

Renata vyděšeně ustoupila dozadu a klopýtla o židli. Donal vykřikl: „Dorilys, ne! Ne! Na ni ne!“ a vrhl se mezi ni a Renatu, aby svou milenku zaštitil vlastním tělem. „Jestli se zlobíš, vykřič svůj hněv na mně...“ Potom se s neartikulovaným zaúpením odmlčel, zapotácel se, trhl sebou a vzplál jasným plamenem. Divoce, křečovitě sebou zaškubal a padl k zemi, tělo zuhelnatělé a černé jako sežehlý strom; bez života sebou ještě jednou škulbl a zůstal bez hnutí ležet na kamenné podlaze.

Dom Michail vykročil k Dorilys a zavrával. Zastavil se a oběma rukama se chytil konce stolu. Obličej měl brunátný a zrudlý a sotva mohl promluvit. V hlase mu zněla strašlivá hořkost.

„Je to prokletí,“ vypravil ze sebe. „Ta čarodějnice předpověděla den, kdy budu křičet a proklínat všechny bohy co jich znám, že umírám bezdětný.“ Pomalým stařeckým krokem, jako jestřáb se zlomenými křídly, se došoural k Donalovi a poklekl vedle jeho mrtvého těla.

„Ach, můj synu,“ zašeptal. „Můj synu, můj synu...“ a pozvedl obličej k Dorilys, strnulý, jakoby vytesaný z kamene.

„Na co čekáš, dítě? Sraz mě také!“

Dorilys se nepohnula, stála tam jako zkamenělá, jako by blesk, který srazil Donala, zasáhl i ji a navždy ji ochromil. Její obličej byl příšernou tragickou maskou, oči prázdné a nehybné. Ústa měla otevřená jakoby k výkřiku, žádná slova z nich však nevyšla.

Allart prolomil zmrazenou strnulost a začal se přibližovat k domnu Michailovi, v síni však náhle vyšlehl oslňující záblesk a Dorilys zmizela v jeho plamenech. Allart uskočil dozadu omámen elektrickým výbojem. Následovaly další a další blesky a v jejich záři probleskovaly šílené planoucí oči Dorilys. Zapraskání, bílé světlo a jeden muž v dolní síni vyskočil, zkroutil se křečí a padl mrtvý k zemi. Jeden za druhým, všichni bez výjimky, ustupovali od místa, kde Dorilys stála, obklopená aurou šílených záblesků, ohlušená hromem. Pryč, pryč od místa, kde se tyčila dívka jako socha nějaké strašlivé bohyně utkané z blesků. Její obličej už dávno nebyl obličejem dítěte. Už v něm nebylo vůbec nic lidského. Jen Renata se blesků nebála. Možná proto, napadlo Allarta v temném koutku vyděšené mysli, kde se ještě zmohl na souvislou myšlenku, že nemá

co ztratit. Udělala krok k Dorilys. Další. A další. Od té doby, co srazila Donala, se Dorilys poprvé pohnula, udělala výhružné gesto, Renata však bez zachvění pokračovala dál, krok za krokem k jádru děsuplných blesků, kde jako nějaká postava z legendárních pekel plála Dorilys.

Dom Michail přerývaně zaprosil: „Ne, lady Renato. Ne, ne – drž se zpátky. Ještě ty, Renato – ne, ne.“

Allartovi v mysli vířila zmatená kakofonie a šum, divoký souboj budoucností – slábl, ustával, vracel se – jak Renata pomalu a pevně postupovala k Dorilys rozkročené u mrtvého Donalova těla. Viděl, jak Renata padá sežehnutá bleskem, viděl, jak sráží Dorilys svým vlastním *laranem* a drží ji nehybnou v psychických kleštích, jako to udělala, když Dorilys byla malé vzpurné dítě. Slyšel, jak Dorilys proklíná, úpěnlivě prosí, vyzývá, to všechno v jediném divokém náporu budoucností, které se stanou, mohou stát a nikdy nestanou...

Renata rozpráhla paže. Její hlas byl naplněn bolestí, avšak pevný a zřetelný.

„Dorilys,“ zašeptala. „Dorilys, holčičko moje, miláčku...“

Znovu se postavila na nohy a udělala jeden krok, druhý a Dorilys jí vklouzla do náruče a Renata si ji přivinula na prsa. Blesky ustaly. Najednou byla Dorilys opět jen malou holčičkou, schoulenou na Renatině hrudi, divoce vzlykající.

Renata ji objímala, konejšila, hladila, šeptala láskyplná slova a po obličeji se jí řinuly slzy. Dorilys se kolem sebe omámeně rozhlédla.

„Je mi tak špatně, Renato,“ zašeptala. „Co se stalo? Myslela jsem si, že jsem na slavnosti. Je na mne Donal hodně rozzlobený?“ Potom zaječela, dlouhý příšerný výkřik hrůzy a poznání, a zhroutila se, zmuchlaná, bezvědomá hromádka v Renatině náručí.

Nad hlavami jim zaduněl poslední hrom a potom se opět rozhostilo hrobové ticho.

30. Kapitola

„Je příliš pozdě,“ zopakovala Renata. „Nevím, jestli bude někdy bezpečné ji probudit.“

Nad hradem rachotil hrom, kolem věží vystřelovaly blesky a Allart si s hrůzou říkal, jaké sny asi ruší Dorilys ve spánku. Nepochyboval o tom, že musejí být příšerné.

V prvním ohromeném okamžiku poznání se Renatě podařilo vpravit do Dorilys drogu, kterou jí již jednou dala. Téměř okamžitě, co ji spolkla, se jí oči začaly zakalovat šílenstvím a opět se kolem ní tvořilo pekelné jádro blesků. Droga však zabrala s milosrdnou rychlostí, vyšlehlo jen několik blesků a potom Dorilys upadla do neklidné letargie. Bouře se převalovala nad hradem, blesky se však držely v bezpečném odstupu.

„Tu drogu jí už dát nemůžeme,“ trvala na svém Renata. „Kdybych to udělala, je téměř jisté, že by ji usmrtila.“

Aldaran se strašlivou hořkostí prohlásil: „Pořád lepší, než aby nás všechny zabila, jako to udělala s mým chlapcem.“ Hlas se mu zlomil a skelný lesk v jeho očích byl horší než slzy. „Není už žádná naděje, Renato? Vůbec žádná?“

„Obávám se, že už když jsem tě dříve žádala o svolení,“ řekla Renata, „bylo příliš pozdě. Blesky zničily velkou část její mysli. Pro Dorilys je pozdě, můj lorde. Obávám se, že ti nezbyde než se s tím smířit. Jediné, o co se teď musíme postarat, je, aby ve svém umírání nezničila svět kolem sebe.“

Lord Aldaran se zachvěl. Nakonec řekl: „Jak bychom to měli udělat?“

„Nevím, můj pane. Patrně nikdo s tímto smrtelným darem nežil tak dlouho, aby téměř dosáhl dospělosti, takže o jeho potenciálu toho víme jen velice málo. Musím se o tom poradit s Tramontanskou věží nebo možná s Hali, aby její“ – Renata polkla a snažila se nad sebou neztratit vládu – „poslední chvíle byly co nejneškodnější. Dokáže

čerpat z elektrického potenciálu celé planety, můj pane. Prosím tě, abys nepodceňoval škody, které může způsobit, když ji vyděsíme.“

„Jsem proklet,“ povzdechl si Aldaran tiše a hořce. „Byl jsem proklet v den, kdy se narodila, a nevěděl jsem o tom. Ty ses mě snažila varovat a já jsem ti nenaslouchal. To já si zasloužím smrt a místo toho zemřely mé děti, mé nevinné děti.“

„Dovol mi odejít a poradit se se svými druhy ve věžích, lorde Aldarane.“

„A rozhlásit široko daleko zprávu o hanbě, která Aldaran postihla? Ne, lady Renato. Byl jsem to já, kdo toto strašné prokletí na náš svět seslal. Bez zlé vůle a v lásce, přesto jsem viníkem. Teď to prokletí musím zničit.“

Vytrasil dýku, pozvedl ji nad Dorilys a bodl. Z nehybného těla vyšlehl modrý záblesk a Aldarana odmrštíł přes polovinu místnosti. Když mu Allart pomáhal vstát, lapal po dechu a Allart se chvíli obával, že umírá.

Renata smutně potřásla hlavou.

„Zapomněl jsi, můj lorde? Je také telepat. I když spí, dokáže tvůj záměr vycítit. Nemyslím si sice, že by chtěla žít, kdyby se mohla rozhodnout, v jejím mozku je však něco, co brání samo sebe. Nevěřím, že bychom ji mohli zabít. Musím do Hali nebo Tramontany, můj lorde.“

Lord Aldaran sklonil hlavu.

„Jak si přeješ, příbuzná. Mám ti dát připravit zvířata na cestu?“

„Na to teď není čas – a není to nutné. Poletím světem myšlenek.“

Vytáhla matici a začala se chystat na cestu. Částí své mysli byla za toto vyrušení, zoufalou potřebu, vděčná. Oddálí okamžik, kdy se bude muset vyrovnat s nesnesitelnou skutečností Donalovy smrti. Aniž by ji o to požádala, přistoupila k ní Cassandra, aby během její cesty nehmotnými říšemi myslí, držela u jejího těla stráž.

Bylo to jako vystoupit z šatů, které jsou najednou příliš velké. V šedi stínové říše klenoucí se nad pevným hmatatelným světem spatřila Renata na okamžik své vlastní tělo, stejně bez života jako Dorilysino, oděné do nádherné róby, kterou si oblékla na slavnost vítězství, jež se obrátila v porážku. Vedle držela nehybně stráž

Cassandra. Potom se rychlostí myšlenky rozletěla vpřed a přistála na vrcholu, kde stála Tramontanská věž. Uvažovala, proč ji to přitáhlo právě tam... když v karmínovém hávu Strážce spatřila Iana–Michaila z Tramontany.

Jemně ji oslovil: „Donal je mrtvý a zemřel náhle a násilnou smrtí? Byl jsem jeho přítel a učitel. Musím ho v Nadzemské říši vyhledat. Jestliže zemřel náhle a rukou násilnou, možná neví, že je mrtvý. Jeho duše může být polapena u těla a možná se může snažit do něj bezvýsledně opět navrátit. Měl jsem o něj strach, nevěděl jsem však, co se mu stalo, dokud jsem tě nespatriil, sestřenice.“

Lehce se jí dotkl, v nehmatatelných prostorách nadzemského světa, kde fyzický dotek může být zaznamenán pouze jako myšlenka.

„Sdílíme tvůj žal, Renato. Všichni jsme ho milovali. Škoda, že se nestal jedním z nás. Musím za ním.“

Zahlédla malé varovné zavíření šedého prostoru, které bylo znamením, že Ian–Michail od ní stahuje své vnímání a přítomnost, a polapila ho zoufalou myšlenkou, která se v nadzemském světě rozlehla jako výkřik o pomoc. „A co Dorilys, příbuzný? Co máme udělat s ní?“

„Běda, Renato, to nevím. Její otec nám ji nesvěřil a nic o ní tudíž nevíme. Je to škoda, bývali bychom možná mohli najít cestu, jak jí pomoci její *laran* ovládnout. Záznamy o zušlecht'ovacím programu jsou v Hali a Arilinnu. Možná by ti tam mohli poradit. Již mě, sestro, nezdržuj, musím za Donalem.“

Renata pozorovala, jak se jeho stín v nehmotném světě vzdaluje. Vypravil se hledat Donala, který zemřel náhle a násilnou smrtí, aby se ujistil, že neotálí polapen vedle svého nepotřebného těla. Renata mu otupěle záviděla. Věděla, že kontakt mezi mrtvými a živými je pro obě strany velice nebezpečný, a proto zakázaný. Mrtvému se nesmí dostat povzbuzení, aby zůstával příliš blízko u žalu truchlících. Živí nesmějí být vtahováni do říše, kde ještě nemají co pohledávat. Ian–Michail byl od svých jinošských let cvičen v nepohnutelné nezaujatosti Strážce a bude proto schopen tuto službu pro svého přítele vykonat, aniž by se nechal zatáhnout do přílišného citového vypětí. Ale i tak Renata věděla, že kdyby byl Donal členem

jeho nejužší rodiny, přenechal by Ian–Michail tento úkol někomu jinému, méně zaujatému.

Renata obrátila své myšlenky k Hali, unavená, nejistá, v zajetí myšlenek na Donala a svou ztrátu. Snažila se uklidnit a věděla, že přílišné emocionální vzrušení by ji mohlo z této roviny vypudit, hrozilo však, že ji přesto nekontrolovatelně ovládne. Když mučivé vzpomínky nezažene včas, rozplyne se a promění ve snovou součást nadzemského světa a už nikdy se nevrátí.

Zdálo se, že šedivost nadzemského světa nikdy neskončí, a když už v dálce zahlédla nejasné obrysy věže v Hali a pokusila se k ní přiblížit, končetiny i nezvládnutelné myšlenky ji přestaly poslouchat. Navěky se bude pohybovat v šedé neobydlené mentální pustině...

Potom se jí zdálo, že ve velké dálce vidí známou postavu, mladou, rozesmátou, daleko, velice daleko... Donal! Donal, tak daleko od ní! V této říši myšlenek něco přežilo... Rozletěla se za vzdalující se postavou a radostně vykřikla.

Donale! Donale! Tady jsem! Počkej na mne, lásko...

Byl však příliš daleko. Neotočil se, aby se na ni podíval. S posledním zábleskem zdravého rozumu si pomyslela: *Ne. Nesmí se to. Odešel do říše pro mne stále zakázané, nepřístupné. Takhle bych se za ním mohla nechat zatahnout... příliš daleko...*

To nesmím. Musím ho ale ještě jednou vidět. Jen jednou jedinkrát a rozloučit se, byli jsme o to tak krutě ochuzeni... jen jednou a naposledy...

Pospíchala za vzdalující se postavou, myšlenky ji rychle nesly šedivostí nadzemského světa. Když se kolem sebe rozhlédla, známá krajina zmizela, po věži v Hali ani stopy, a byla naprosto sama v šedivém oparu, jen na horizontu se vzdalovala malá postava Donala a přitahovala ji k sobě...

Ne. To je šílenství! Je to zakázané. Musím se vrátit, než bude příliš pozdě. Od prvního roku ve Věži věděla, že živí nemohou, nesmějí do této říše vstupovat, protože patří jen mrtvým, a věděla proč. Opatrnost ji však téměř opustila. V zoufalství žalu si pomyslela: Ještě jednou ho musím vidět, jen jedinkrát, musím ho políbit, musím říct sbohem... Musím to udělat nebo nemohu dál žít!

Určitě není zakázáno říct jen sbohem. Jsem cvičený matriční pracovník. Víím, co dělám, a dá mi to sílu pokračovat v životě bez něho...

Konečný dotek rozplývajícího se zdravého rozumu ji přiměl, aby zapochybovala, zda postava na horizontu, která ji odvádí, patří skutečně Donalovi. Nebo je to jen iluze zrozená žalem a touhou, neochotou přiznat si neodvolatelnost smrti? Její mysl si tady v říši myšlenek může vyvolat iluzi Donala a hnát se za ní tak dlouho, až se sama k této říši připojí.

Je mi to jedno! Jedno! Připadalo jí, že běží; běžela za vzdalující se postavou, potom začala zvolňovat, pohyb byl stále obtížnější, nemohla dál. Neschopna pohybu naposledy zoufale vykřikla:

Donale! Počkej...

Šeď se najednou začala prosvětlovat, řádnout, cestu ji zastoupila stínová postava a někdo vyslovil její jméno: známý, jemný hlas.

„Renato. Příbuzná, sestřenice – Renato, ne.“ Uviděla, že před ní stojí Dorilys, ne strašlivá bytost, ze které šlehají blesky, ne královna bouře, ale obyčejná malá Dorilys léta jejich lásky. V tomto plynoucím světě, kde všechny věci byly takové, jak je stvořila mysl, byla Dorilys malou holčičkou, jakou bývala, dlouhé vlasy rozpuštěné, dětské šaty jí sahaly sotva po kotníky.

„Ne, Renato, drahá, to není Donal. Je to iluze zrozená z tvé touhy, iluze, za kterou by ses hnala navěky. Vrať se, nejdražší. Potřebují tě *tam*...“

Najednou Renata uviděla síň v hradu Aldaran, kde leželo nehybné tělo strážné Cassandrou.

Renata se zarazila a podívala se na Dorilys před sebou.

Zabila. Zabila Donala...

„Já ne, zabíjel můj dar,“ řekla Dorilys a její dětský obličej byl smutný. „Již se to nikdy nestane, Renato. Ve své pýše a zpupnosti jsem nechtěla poslouchat a teď je příliš pozdě. Musíš se vrátit a říct jim to: již se nikdy nesmím probudit.“

Renata věděla, že má pravdu a sklonila hlavu.

„Potřebuji tě, Renato. Vrať se. Donal tady není,“ přesvědčovala ji Dorilys. „I já bych ho bývala mohla věčně pronásledovat za obzor. Jenže teď, možná proto, že mě už neoslepují pýcha a touha, vidím jasněji. Celý život jsem z Donala neviděla nic jiného než iluzi, ve svém vzdorovitém přesvědčení, že bude takový, jakým ho chci mít. Já...“ Její obličej se zachvěl a Renata věděla, že dítě, jakým Dorilys bývala, žena, kterou se stávala, se již nikdy nevrátí. „Věděla jsem, že patří tobě, byla jsem však příliš sobecká, než abych si to dokázala připustit. Teď nemám ani to, co by mi býval chtěl dát. Praha jsem po tom, co mohl dát jen tobě.“

Mávla rukou. „Vrať se, Renato. Pro mne už je příliš pozdě.“

„Co s tebou ale, dítě, bude?“

„Musíš použít svou matici,“ řekla Dorilys, „a obehnat mě silovým polem, jako jsou silová pole v Hali... vyprávěla jsi mi, že střeží věci, které je příliš nebezpečné používat. Nemůžeš mě ani zabít, Renato. Dar v mém mozku teď pracuje nezávisle na mém skutečném já – ani já tomu nerozumím –, kdyby však mé tělo bylo napadeno, udeří. I když dávno netoužím po tom, abych žila. Renato, sestřenice, slib mi, že mě nenecháš, abych ještě někdy zničila někoho, koho miluji!“

Tohle by bylo možné, přemítala Renata. Dorilys nelze zabít. Může ale být izolována za silovým polem, a její životní síly potlačeny.

„Nech mě spát, dokud nebude nebezpečné mě znovu probudit,“ požádala Dorilys a Renata se zachvěla. To by Dorilys izolovalo v nadzemském světě, opuštěnou, za silovým polem, které by zatarasilo dokonce i její mysl.

„A co s tebou, holčičko, bude?“

Její úsměv byl dětský i moudrý.

„Budu mít spoustu času – i když vím, že čas *tady* neexistuje – a možná se naučím moudrosti, když budu dál žít. A když ne“ – podivně, vzdáleně se usmála – „jsou tady jiní, kteří odešli přede mnou. Nevěřím, že moudrost někdy přijde nazmar. Vrať se, Renato. Nenech mě už nikoho zničit. Donal je z mého i tvého dosahu. Ty se však musíš vrátit a žít, už kvůli jeho dítěti. Zaslouží si šanci na život.“

S těmito slovy se Renata probrala na křesle ve Velké síni hradu Aldaran. Ve výšinách utichaly bouře...

„To by se dalo provést,“ poznamenal tiše Allart o chvíli později. „Ve třech bychom to mohli dokázat. Její životní síly můžeme utlumit tak, že nebude nebezpečná. Možná zemře, možná bude jen odpočívat a jednoho dne se bez nebezpečí, pod kontrolou probudí. S největší pravděpodobností se však bude nořit stále hlouběji a hlouběji a nakonec po mnoha letech nebo staletích zemře. V každém případě bude vysvobozena a my v bezpečí...“

Učinili, jak bylo řečeno, a ležela tam, jak ji Allart viděl ve svých vidinách, nehybná na márách ve velké klenuté místnosti, která byla kaplí hradu Aldaran.

„Přeneseme ji do Hali,“ řekl Allart, „a tam ji v kapli uložíme k věčnému odpočinku.“

Lord Aldaran uchopil Renatu za ruku. „Nemám žádného dědice. Jsem sám a starý. Byla to má vůle, že zde má vládnout Donalův syn, až odejdu. Nebude to trvat dlouho. Příbuzná,“ oslovil ji vážně a podíval se jí do očí, „spojíš se se mnou *catenas*? Nemohu ti nabídnout nic jiného než jedině: když uznám tvé dítě za svého syna a dědice, není na světě nikoho, kdo by se proti tomu mohl postavit.“

Renata sklonila hlavu. „Ve jménu Donalova syna, nechť se stane, jak říkáš, příbuzný,“ a Aldaran rozevřel náruč a pevně ji k sobě přivinul. Něžně a bez vášně ji políbil na čelo. Přehrady se otevřely a Renata se poprvé, co byl Donal sražen k zemi, rozvzlykala a plakala a plakala, jako by nikdy neměla přestat.

Allart věděl, že alespoň Renatu tato smrt nezlomí. Bude žít a jednoho dne se dokonce zotaví. Přejde den, kdy Aldaran prohlásí Donalova syna za svého dědice, právě v této místnosti, jak mu to *laran* ukázal...

Vyrazili druhého dne za rozbřesku, Dorilysino tělo v rakvi, zapečetěno silovým polem, aby ji donesli do Hali, kde bude ležet navždy. Vedle ní jeli Allart s Cassandrou. Na nejvyšším balkónu hradu Aldaran stáli Renata a dom Michail a tiše, nehybně pozorovali, jak odjíždějí, hlavy skloněné zármutkem.

Jak se ubírali dolů po pěšině, tížilo Allarta vědomí, že nikdy nepřestane truchlit – po Donalovi, sraženém k zemi uprostřed svého vítězství, po Dorilyse v její kráse, svévoli a pýše, po starém hrdém muži, který stál zlomeně nad nimi a po Renatě vedle něj, zdrcené žalem.

I já jsem nešťastný. Budu králem a po vládě netoužím. Nemám však jinou volbu, protože jen já můžu tuto říši zachránit před pohromou. Jel, hlavu skloněnou, a Cassandru po svém boku téměř nevnímal, až se jeho manželka natáhla a vzala ho svými šesti štíhlými prsty za ruku a pevně ji stiskla.

„Přijde čas, láska má nejdražší,“ pravila, „kdy alespoň my budeme místo války skládat písně. Můj *laran* není jako tvůj. Vidím to však jasně před sebou.“

Allart si pomyslel: *Nejsem sám... a pro ni truchlit nemusím.* Zvedl hlavu, obličej pevně nastavil vstříc budoucnosti a paží pokynul na rozloučenou, hradu Aldaranu, který již nikdy nespátří, a Renatě, se kterou se, jak věděl, neloučil nadlouho.

Jeli za rakví královny bouře, kterou doprovázeli k poslednímu místu odpočinku, a Allart se připravoval na setkání s muži, kteří jim jedou vstříc, aby mu nabídli nechťenou korunu. Nebe bylo šedivé a poklidné a nikdo by nevěřil, že tyto tiché kraje někdy rozrušila bouře.

Marion Zimmer Bradley

KRÁLOVNA BOUŘE

Z anglického originálu Stormqueen!
vydaného roku 1978 nakladatelstvím Daw Books, Inc.,
přeložila Iva Harrisová.
Obálku navrhl Martin Zhouf.
Vydal Knižní klub v Praze
roku 1997 jako svou 502. publikaci.
Odpovědný redaktor Jindřich Jůzl.
Technická redaktorka Alena Suchánková.
Počet stran 384. Sazba SF SOFT, Praha.
Tisk Graphischer Grossbetrieb Póssneck, GmbH, SRN.
Vydání první.